Οἰκογένεια

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η Μαίη Γκυέστ, ἡ χαριτωμένη καὶ θελκτικὴ στάρ, ποὺ ἔχει ἀναστατώσει τὸ Χόλλυγουντ μὲ τὶς τρέλλες της.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΕΡΡΙΚΟΣ 4ΟΣ, Ο ΠΙΟ ΕΡΩΤΟΠΑΘΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ένας γλεντζές βασιλεύς. Οι τρελλοί έρωτες τοῦ Ἑρρίκου. Ἡ μεταμφιέσεις του καὶ τὰ παθήματά του. Πῶς γκρεμοτσακίστηκε ἀπὸ μιὰ σκάλα. Πῶς βρέθηκε στὸ δρόμο ἐν ἀδαμιαίᾳ περιβολῇ. Ἡ ὡραία καὶ πάμπλουτη χήρα. Ἡ περήφανη κόμησσα ντὲ λὰ Ρὸς - Γκιγιόν, κλπ. κλπ.

ΚΑΙ σήμερα ἀκόμα στὴ δημοκρατικὴ Γαλλία ὁ βασιλεύς, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάμνησις βρίσκεται πιὸ ζωηρὴ καὶ πιὸ βαθειὰ χαραγμένη στὴν ψυχὴ τῶν Γάλλων, εἶνε ὁ Ἑρρίκος 4ος. Οἱ Γάλλοι τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν θαυμοῦνται ὄχι γιὰ τὰ στρατιωτικά του κατορθώματα, ἢ γιὰ τὴν πολιτική του ἰδιοφυΐα, ἀλλὰ γιατὶ ἦταν ὁ πιὸ γλεντζὲς ἀπ' ὅλους τοὺς βασιλεῖς τους καὶ ὁ μεγαλείτερος καὶ πιὸ φανατικὸς θαυμαστὴς τοῦ ὡραίου φύλου. Ἀναρίθμητες εἶνε ἡ ἐρωτικές του περιπέτειες ποὺ ἔχουν ἀπαθανατισθῆ σὲ διάφορα παμπάλαια γαλλικὰ λαϊκὰ τραγούδια. Τὸ γνωστότερο εἶνε τὸ μικρὸ αὐτὸ τραγουδάκι ποὺ τοὺς στίχους του φαίνεται πὼς τοὺς ἔγραψε ὁ ἴδιος ὁ Ἑρρίκος.

Ἀγαπᾶμε τὰ κορίτσια
Κι' ἀγαπᾶμε τὸ πιοτὸ
τῶν παληῶν μας τῶν γλεντζέδων
ξαναλέμε τὸ σκοπό:
Ἀγαπᾶμε τὰ κορίτσια
κι' ἀγαπᾶμε τὸ πιοτό...

Ἀλλὰ ὁ Ἑρρίκος δὲν ἀγαποῦσε μονάχα τὶς γυναίκες καὶ τὸ κρασί. Ἀγαποῦσε καὶ τὰ τυχερὰ παιχνίδια, καὶ ἐπειδή, σὰν βασιληᾶς ποὺ ἦτανε, δὲν τὸν ἔμελλε ἂν γάσει ἢ ἂν κερδίσει, ἔχανε κατὰ κανόνα. Ἔχανε καὶ ὁ φτωχὸς ὁ Σουλλί, ὁ ὑπουργὸς του τῶν Οἰκονομικῶν, πλήρωνε τὰ χαμένα ποσὰ ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ κράτους.

«Φίλε μου, ἔγραφε στὸν Σουλλί, ὁ Ἑρρίκος, χτὲς ἔχασα εἴκοσι χιλιάδες πιστόλες (περίπου ἕνα ἑκατομμύριο σημερινὰ φράγκα) στὸ παιχνίδι. Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ τὰ πληρώσῃς ἀμέσως στὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα τὰ ὀφείλω».

Ὡστόσο, τὸ μεγαλείτερο πάθος τοῦ Ἑρρίκου ἦταν ἡ γυναῖκες. Τόσο τοῦ ἄρεσαν, ὥστε δὲν ἔκανε καμμιὰ διάκρισι μεταξύ τους. Τἄφτειανε μὲ ὡραῖες καὶ μὲ ἄσχημες, μὲ πλούσιες καὶ μὲ φτωχές, μὲ γυναῖκες τῶν πόλεων καὶ μὲ χωριάτισσες. Γιὰ νὰ κατακτήσῃ μιὰ γυναῖκα δὲν δίσταζε νὰ ὑποσχεθῇ καὶ γάμο ἀκόμα. Αὐτὸ ἔκανε μὲ τὴν περίφημη ὡραία Γαβριέλλα ποὺ τοῦ στοίχισε ὅσο καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως δὲν βρισκόταν στὴν ἀνάγκη νὰ ξοδεύῃ γιὰ τὶς ἐρωτικές του περιπέτειες. Γιατὶ στὰ γειτάτα του, τούλάχιστον, ποὺ τὸν τσακίσουν ἡ κακοτυχίες τῶν πολέμων, ἦταν μᾶλλον ὡραῖος. Εἶχε ἀνάστημα κομψό, ψηλότερο ἀπ' τὸ μέτριο, ὄψος ἀριστοκρατικό, βλέμμα περήφανο καὶ ἔξυπνο, ὡραῖο μελαχρινὸ δέρμα, μαῦρα μαλλιά, καὶ μύτη γρυπὴ ποὺ ἔδινε στὸ πρόσωπό του μιὰν ἔκφρασι δυνάμεως καὶ ἀποφασιστικότητος. Ὅσο γιὰ τὸ ντύσιμό του ἦταν ἐκτάκτως ἁπλό.

Ποτὲ βασιληᾶς δὲν ἔδειξε τόση ἀδιαφορία γιὰ τὸ ντύσιμό του, ὅσο ὁ Ἑρρίκος.

Πίστευε καὶ ἤθελε καὶ οἱ ἄλλοι νὰ πιστεύουν ὅτι τὶς ἐρωτικές του ἐπιτυχίες τὶς ὤφειλε ὄχι στὴ βασιλικὴ του ἰδιότητα ἢ στὴν περιβολή του, ἀλλὰ στὴν ὡμορφιά.

Ὁ Βασιλεὺς Ἑρρῖκος 4ος στὴν νεότητά του

Μιὰν ἄλλη φορά, ἔπρεπε πάλιν νὰ μπῇ ὁ Ἑρρίκος στὸ δωμάτιο τῆς ἀγαπημένης του ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν χρειαζότανε σκάλα γιατὶ τὸ δωμάτιο βρισκότανε στὸ ἰσόγειο. Ἄφοβος καθὼς πάντα καὶ ἀνυπόμονος ὁ Ἑρρίκος ἔφτασε στὸ σπίτι τὰ μεσάνυχτα, ἔσπρωξε τὰ μισάνοιχτα μπορροῦσε νὰ τὴν καταφέρῃ σῦτε μὲ δῶρα, ἀποφάσισε νὰ καταφύγῃ σ' ἕνα τέχνασμα.

Μιὰ μέρα ποὺ εἶχε πάει ἐπίτηδες κυνῆγι κοντὰ στὸν πύργο τῆς Ἀντουανέττας, ἀπομακρύνθηκε μὲ τρόπο ἀπὸ τοὺς συνοδούς του, προσποιήθηκε πὼς ἔχασε τὸν δρόμο καὶ ὁλοταχῶς τράβηξε κατὰ τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του. Ἡ Ἀντουανέττα τὸν δέχθηκε μὲ τιμὲς βασιλικές. Ἡ σάλπιγγες ἀντήχησαν στὴν ἀφιξί του, ὁ πύργος φωταγωγήθηκε ὁλόκληρος, καὶ παρετέθη ἕνα μεγαλοπρεπέστατο γεῦμα, στὸ ὁποῖον παρεκάθησε ἡ κόμησσα ντυμένη τὴν πιὸ ἐπίσημή της περιβολή. Ὁ Ἑρρίκος ἐνθουσιασμένος, νομίζοντας ὅτι κόντευε ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ πραγματοποιοῦσε ἐπὶ τέλους, σ' ὄνειρό του, ἔκανε τὰ πιὸ θερμὰ κομπλιμέντα στὴν Ἀντουανέττα καὶ τῆς ὁρκιζόταν, ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ χάσῃ καὶ τὸ βασιλικό του στέμμα ἀκόμα, προκειμένου ν' ἀποκτήσῃ ἕνα τέτοιο θησαυρὸ ὡμορφιάς.

Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, ὁ βασιληᾶς ὡδηγήθη μὲ μεγάλη ἐπισημότητα στὸ διαμέρισμα, ποὺ τοῦχαν ἑτοιμάσει. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε στὴν αὐλὴ νὰ ἠχῇ ἕνα κόρας, συγχρόνως δὲ καὶ φωνὲς ἀνθρώπων καὶ ποδοβολητὸ ἀλόγων. Τί συνέβαινες; Ἀπλούστατα, ἡ κόμησσα ἀναχωροῦσε ἀπὸ τὸν πύργο της καὶ ἔδινε διαταγὲς γιὰ τὴν ἀναχώρησί της.

Ἀμέσως ὁ Ἑρρίκος ἔτρεξε στὴν αὐλὴ κι' εἶπε στὴν κόμησσα·

—Πῶς, κυρία μου, ἡ παρουσία μου, λοιπόν, σᾶς διώχνει ἀπὸ τὸ σπίτι σας;

—Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ κόμησσα, ἕνας βασιληᾶς εἶνε ὅπου καὶ ἂν βρίσκεται, ἀφέντης. Θὰ σᾶς παρακαλέσω, λοιπόν, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀπομακρυνθῶ.

Καὶ χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὶς ἱκεσίες τοῦ Ἑρρίκου, ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι της καὶ πῆγε καὶ πέρασε τὴ νύχτα της σὲ κάποιον κοντινό, συγγενικό της πύργο.

Οἱ ἱστορικοὶ ἔγραψαν πολλὰ γιὰ τὸν τελευταῖον ἔρωτα τοῦ Ἑρρίκου. Ἦταν ὁ πιὸ δυνατὸς κι' ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ περισσότερο.

Σχεδὸν γέρος πειά, ὁ Ἑρρίκος ἐρωτεύθηκε τρελλά, παράφορα, ἀσυγκράτητα μιὰ κοπέλλα δεκάξη χρόνων, τὴν Καρλόττα-Μαργαρίτα ντὲ Μομμορανσί.

Γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ κοντά του, τὴν πάντρεψε μὲ τὸν ἀνεψιό του, τὸν Κοντέ. Μὰ ὅσο τὴν ἔβλεπε, τόσο τὴν ἀγαποῦσε καὶ ὅσο ἔνοιωθε εὐτυχισμένο τὸν ἄντρα της, τόσο περισσότερο τὸν ζήλευε.

Γιὰ νὰ τὴν βλέπῃ ὅσον τὸ δυνατὸν συχνότερα, ντυνόταν δασοφύλακας, χωριάτης, ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο καὶ πήγαινε καὶ τριγύριζε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της, παραμορφώνοντάς την. Καὶ γιὰ νὰ τῆς προξενήσῃ ἐντύπωσι καὶ νὰ ἑλκύσῃ τὴν προσοχή της, δὲν ἦταν τρέλλα ποὺ νὰ μὴν τὴν κάνῃ.

Ἐπὶ τέλους, ἕνα βράδυ, ἐνῶ χαρτόπαιζε ὁ Ἑρρίκος, κάποιος ὑπασπιστὴς τοῦ ἔφερε μιὰ εἴδησι. Ὁ βασιληᾶς συνοφρυώθηκε καὶ μονομιᾶς ἔσκυψε καὶ ψιθύρισε στὸ αὐτὶ τοῦ Μπασομπιέρ, ποὺ καθόταν πλάϊ του.

—Φίλε μου, εἶμαι χαμένος. Ἔμαθα ὅτι ὁ ἀνεψιός μου ὡδήγησε τὴ γυναῖκα του σ' ἕνα δάσος. Δὲν ξέρω ἂν τόκανε αὐτὸ γιὰ νὰ τὴ σκοτώσῃ ἢ γιὰ νὰ τὴν πάρῃ πουθενά, ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Γαλλίας.

Συνέβαινε τὸ δεύτερο. Ὁ Κοντέ, βλέποντας ὅτι ἐξετίθετο ἡ γυναῖκα του ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ Ἑρρίκου, τὴν πῆρε καὶ πῆγε μαζύ της στὴν Ὁλλανδία. Τοῦ κάκου ὅμως. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ὁ Ἑρρίκος ἔπεφτε δολοφονημένος ἀπὸ τὸ ἐγχειρίδιο τοῦ Ραβαγιάκ.

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„ —"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ„
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
Ἀθῆναι, 14 Δεκεμβρίου 1933

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΓΙΑ... ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΑ ΓΑΤΙΑ!

Στὸ Τσεσσάϊρ τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει ἕνα θαυμάσιο ξενοδοχεῖο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν λείπει κανένα ἀπὸ τὰ μοντέρνα κομφόρ. Τὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ ἀνήκει σ' ἕναν κύριο Βάλτερ Σκώτ, ὁ ὁποῖος χωρὶς νάχῃ καμμιὰ ἀπολύτως συγγένεια μὲ τὸν "Ἄγγλο συγγραφέα, τοῦ μοιάζει, ἐν τούτοις, σὲ κάτι. Λατρεύει κι' αὐτός, ὅπως καὶ ὁ ἔνδοξος συνώνυμός του, τὶς γάτες. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅμως ὅτι ὁ σύγχρονός μας κ. Βάλτερ Σκὼτ εἶνε... πρακτικώτατος στὴν ἐκδήλωσι τῆς ζωοφιλίας του. Ὅλο τὸ ἰσόγειο τοῦ μεγάλου του ξενοδοχείου τὸ ἔχει μεταβάλει σὲ ξενοδοχεῖο... γατιῶν! Κάθε περιπλανώμενο καὶ ἀποδιωγμένο ἀπ' ὅλους γατί, βρίσκει ἐκεῖ —δωρεάν, φυσικά — περιβαλλοντικὸ, φαγητό, ζεστασιὰ καὶ μαξιλάρια γιὰ νὰ κοιμηθῇ! Φαντασθῆτε ὅτι τὸ φαγητό τους, τὸ ἑτοιμάζει μόνος του ὁ κ. Σκὼτ γιὰ νὰ εἶνε βέβαιος, ὅτι θὰ μείνουν εὐχαριστημένοι οἱ πρωτότυποι πελάτες του!

Ἐννοεῖται πὼς ὅλα τὰ γατιὰ τῆς περιοχῆς ἔχουν συγκεντρωθῆ πειὰ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ κ. Σκώτ. Κι' αὐτὸς εἶνε τόσο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῆς προσπαθείας του, ὥστε σκέπτεται νὰ κτίσῃ κι' ἄλλα τέτοια ξενοδοχεῖα στὰ περίχωρα...

Εἶνε ἄγνωστον ὅμως ποιὰ γνώμη ἔχουν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ οἱ... ταξειδιῶτες, ποὺ καταρεύγουν στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Τσεσσάϊρ...

* * *

—ΤΟ «ΚΟΛΠΟ» ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

Οἱ Κινέζοι εἶνε, ὡς γνωστόν, ἐπινοητικώτατοι. Δύο ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἔτυχε νὰ κατοικοῦν σὲ διαφορετικὲς πόλεις, ἀποφάσισαν, τελευταῖα, νὰ ἀλληλογραφοῦν... μεταχειριζόμενοι πάντα τὸ ἴδιο γραμματόσημο.

Γιὰ νὰ τὸ καταφέρουν αὐτό, ἐφεύρανε ἕνα ἁπλούστατο τέχνασμα. Ἔκοψαν τὸ γραμματόσημο στὸ μέσον, ἔγραψαν τὸ γράμμα, ἔκλεισαν τὸν φάκελλο καὶ ἔβαλαν τὸ γραμματόσημο στὸ ἄκρο τοῦ φακέλλου, ὥστε νὰ μισοφαίνεται ἔξω ἀπὸ τὸν φάκελλο. Ἔτσι, ὅταν ἔφτανε τὸ γράμμα στὸν παραλήπτη, ἔβλεπε τὸ γραμματόσημο μισὸ μέσα καὶ μισὸ ἔξω ἀπὸ τὸν φάκελλο καὶ ἔτσι ἔβλεπε ὅτι ἦταν γραμμένο γράμμα καὶ ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὸ πρόστιμο. Ἔτσι ἔκαναν καὶ οἱ δύο Κινέζοι, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου, καὶ ἀλληλογραφοῦσαν ἐπὶ χρόνια, χωρὶς νὰ πληρώσουν οὔτε ἕνα σεντ.

Ἀλλὰ ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ ἔγινε γνωστὴ καὶ ἔπρεπε νὰ βρεθῇ ἄλλο κόλπο...

* * *

—ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΦΕΡΕΤΖΕ

Ὁ Κεμάλ, ὡς γνωστόν, μόλις ἔγινε δικτάτωρ στὴν Τουρκία, μεταξὺ τῶν ἄλλων νεωτεριστικῶν μέτρων, ποὺ ἐπέβαλε στοὺς ὑπηκόους του, ἀπηγόρευσε καὶ στὶς Τουρκάλες νὰ φοροῦν φερετζέ.

Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ὅμως ποὺ ἔγινε στὴν Τουρκία ἀπόπειρα νὰ καταργηθῇ ὁ φερετζές.

Ὅταν οἱ Νεότουρκοι ἐπεκράτησαν καὶ ἀγμαλώτισαν τὸν Ἀβδοὺλ Χαμίτ, ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ βγάλουν ἕνα διάταγμα καὶ νὰ καταργήσουν τὸν φερετζέ. Ἡ πρώτη ὅμως αὐτὴ νεωτεριστικὴ ἀπόπειρα ἀπέτυχε. Ἡ Τουρκάλες ἐπέμειναν στὴν παράδοσι κι' ἀρνήθηκαν νὰ ὑπακούσουν στὸ διάταγμα. Ὅσες δὲ ἀπ' αὐτὲς ἐπιχείρησαν νὰ νεωτερίσουν καὶ νὰ ἐλευθερώσουν τὸ πρόσωπό τους ἀπὸ τὸν φερετζέ, ὑπέστησαν τέτοιο ἄγριο μποϋκοττάρισμα ἀπὸ τὶς ὁμοφυλές τους, ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ ξαναγυρίσουν κι' αὐτὲς στὴν παράδοσι.

Μιὰ παρόμοια ἀπόπειρα εἶχε γίνει, πρὸ ἐτῶν, καὶ στὴν Αἴγυπτο. Μερικὲς νεωτερίζουσες Αἰγύπτιες ἀριστοκράτισσες ἵδρυσαν ἕνα σύλλογο ἐναντίον τοῦ φερετζέ. Στὸν σύλλογο ὅμως αὐτὸν ἐνεγράφησαν μόνο 500 γυναικεῖα μέλη, ἀντὶ κοντὰ ὅλα στὴν ἀνωτάτη ἀριστοκρατία τοῦ Καΐρου. Καμμιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ ἢ καὶ τῆς μεσαίας τάξεως δὲν δέχτηκε νὰ πετάξῃ τὸν φερετζέ!...

* * *

—ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΚΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΡΧΑΡΙΑ !

Ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα ἀγγλικὰ περιοδικά, τὸ «Φίλντ», δημοσιεύει τὴν ἑξῆς καταπληκτικὴ εἴδησι.

Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ στὴν Λοῦ (Κορνουάϊγ), καθὼς ἔκανε τὸν πρωϊνό του περίπατο συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ σκυλί του, παρατήρησε ἕναν καρχαρία, τὸν ὁποῖο ἡ παλίρροια εἶχεν ἀφήσει πάνω στὴν ἀμμουδιά.

Τὸ θαλάσσιο αὐτὸ τέρας θἄχε μῆκος περισσότερο ἀπὸ ἕνα μισὸ μετρο καὶ θὰ ζύγιζε πάνω ἀπὸ δέκα κιλά. Μόλις τὸ σκυλὶ τὸν ἀντίκρυσε, ὥρμησε κατὰ πάνω του καὶ τοῦχωσε τὰ δόντια στὰ πλευρά. Μιὰ τρομερὴ μονομαχία ἐπακολούθησε ἀμέσως. Ὁ καρχαρίας, μὲ φοβερὰ τινάγματα, προσπάθησε νὰ κατασβάλῃ τὸν ἀντίπαλό του. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, πράγματι, κατώρθωσε νὰ τὸν εἴξῃ ἀπάνσεκλα. Τότε ὅμως ἡ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν. Καί, σ' ἕνα τελευταῖο σφάδασμό, ὁ καρχαρίας σωριάστηκε νεκρὸς στὸ κοκκινισμένο ἀπὸ τὸ αἷμα του νερό...

Ἡ περίπτωσις τῆς μονομαχίας αὐτῆς εἶνε μοναδικὴ στὸ εἶδος της, καθὼς ἀναφέρει τὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸ καὶ καθὼς συμφωνοῦμε κι' ἐμεῖς.

* * *

—ΕΦΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΕ ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΕΣ ΜΗΝΕΣ

Τὸ ρεκὸρ τῆς «εὐγονίας» τὸ κατέχει, ἀσφαλῶς, ἡ Γερμανίδα κυρία Ὄτιων. Ἡ κυρία αὐτή, ποὺ εἶνε παντρεμένη μ ἕναν πλούσιο Βαυαρὸ ἐργοστασιάρχη, ἐγέννησε ἑφτὰ παιδιά, δηλαδὴ μέσα σὲ δεκατέσσερες μῆνες!

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΜΕΝΙΕ

Ο λοχαγὸς Μενιὲ καὶ ἡ ἐφευρέσεις του. Ἕνας νέος μὲ λαμπρὸν μέλλον. Οἰκονομικὲς στενοχώριες καὶ συζυγικὲς γκρίνιες. Ὅπου ἡ κ. Μενιὲ ἐγκαταλείπει τὸν σύζυγό της. Μαγδαληνὴ Ντελβίν, ἡ μοιραία γυναῖκα. Ἡ γνωριμία της μὲ τὸ λοχαγὸ Μενιέ. Ὁ δραματικός τους ἔρως. Πῶς ὁ Μενιὲ ἔπνιξε τὴ φίλη του, κλπ.

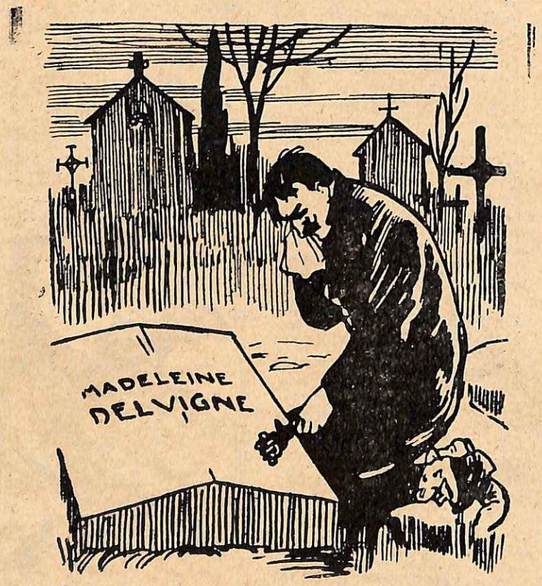
Ἡ δραματικὴ περιπέτεια τοῦ λοχαγοῦ Μενιὲ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀντιπροσωπευτικὸ σύμβολο τῆς τραγῳδίας πολλῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ εἶνε προικισμένοι ἀπὸ τὴ φύσι μὲ ἄπειρα προσόντα, ἐνῶ ἔχουν δώσει ἄπειρα δείγματα τῆς ἱκανότητός τους, καταστρέφουν μόνοι τους τὴ σταδιοδρομία τους ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας τοῦ χαρακτῆρος των καὶ παίρνουν σιγὰ-σιγὰ τὸν κατήφορο, γιὰ νὰ φτάσουν μιὰ μέρα στὸ τελευταῖο σκαλὶ τῆς καταπτώσεως, στὸν ἠθικὸ θάνατο, στὸ ἔγκλημα!...

Ὅταν ὁ Μωρὶς Μενιὲ βγῆκε, στὰ 1893, ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖο καὶ κατετάγη στὸ στρατὸ μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ὑπολοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ, ὅλοι οἱ καθηγηταί του καὶ οἱ φίλοι του, τοῦ προέλεγαν ἕνα μέλλον λαμπρό, ἔχοντας ὑπ' ὄψει τους τὰ σπάνια ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματά του. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι, στὴν ἀρχή, ὁ Μενιὲ δὲν διέψευσε τὶς ἐλπίδες τους. Ἀφοῦ πολέμησε ἕξη ὁλόκληρα χρόνια στὴν Κίνα, ἐζήτησε νὰ μετατεθῇ στὸ ἐσωτερικό, γιὰ λόγους ὑγείας. Τοποθετήθηκε τότε στὴν ὑπηρεσία τῆς Πυροτεχνίας, στὴν Τουλών. Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ἀνεκάλυπτε τὸ μυστικὸ τῆς κατασκευῆς ὡρισμένων εἰδῶν δυναμίτιδος, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται ἀκόμα στὸ γαλλικὸ στρατό. Ἡ ἀνακάλυψι αὐτὴ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς του.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μενιὲ εἶδε ὅτι εἶχε δαιμόνιο ἐφευρέτου, σκέφτηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἱκανότητά του αὐτὴ γιὰ δικό του λογαριασμό. Παραιτήθηκε, στὰ 1904 ἀπὸ τὸν στρατό, παντρεύθηκε μιὰ πλούσια κόρη καί, μὲ τὴν προῖκα ποὺ πῆρε, ἄρχισε νὰ ἐπιζήσεται σὲ συστηματικώτερες, μελέτες τῆς πυροτεχνίας. Τὸ ὄνειρό του ἦταν ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα νέο ἐκρηκτικὸ μηχάνημα. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσι αὐτή, τὴν ὁποία θὰ πουλοῦσε στὴν πατρίδα του, θὰ γινότανε πλούσιος, θὰ μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ κάθε ἐπιθυμία του....

Διάφορα, ὅμως, οἰκογενειακὰ βάσανα καὶ ἡ ἀτέλειωτες γκρίνιες τῆς γυναίκας του, ποὺ τοῦ παραπονιόταν ὅτι τὴν παραμελοῦσε, ἔκαναν τὸν Μενιέ, ἄνθρωπο μὲ ἀδύνατη θέλησι, νὰ χάσῃ σιγὰ-σιγὰ τὸ ἠθικό του, νὰ παραμελήσῃ τὴν ἐργασία του καὶ νὰ πέσῃ σὲ βαθειὰ μελαγχολία. Στὸ μεταξύ, εἶχε ξοδέψει σὲ μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὴν προῖκα τῆς συζύγου του. Ἡ ἀνέχεια ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται σὲ σπίτι του, χωρὶς ὁ Μενιὲ νἄχῃ τὴ δύναμι γ' ἀντιδράσῃ στὴν ἀπόφασι ποὺ τὸν κατέλαβε... Ὥσπου, ἕνα πρωί, ἡ γυναῖκα του, καταλαβαίνοντας ποιὸ θὰ ἦταν τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἱστορίας, τὸν ἄφησε γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ ἕνα πλοίαρχο στὴν Ἀμερική...

Ἡ ἀναχώρησις τῆς γυναίκας του, γιὰ τὴν ὁποία δὲν ἔνοιωθε πειὰ τίποτε στὴν καρδιά του, δὲν λύπησε ἐξαιρετικὰ τὸν Μενιέ. Τὸν ἔκανε ὅμως νὰ πέσῃ σὲ πιὸ βαθειὰ μελαγχολία, νὰ βρίσκῃ ἀνυπόφορη τὴ μόνωσί του καὶ νὰ ζητᾷ νὰ βρῇ μιὰ ἄλλη γυναίκα, ποὺ θὰ τὸν ἔκανε μὲ τὴν ἀγάπη της νὰ λησμονήσῃ τὰ βάσανά του. Σ' αὐτὴν τὴν ψυχολογικὴ κατάστασι βρίσκεται ὁ Μενιέ, ὅταν γνωρίστηκε, στὰ 1909, μὲ τὴ Μαγδαληνὴ Ντελβίν, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται στὸν κόσμο μὲ τὸ ψεύτικο ὄνομα βαρώνη Ὀλιβιὲ ντ' Λαπρεκούρ.

Ξεσπασε σ' ἕνα πικρὸ καὶ ἀτελείωτο κλάμμα....

Ἡ Μαγδαληνή, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ χώρισε τὸν ἄνδρα της, ἕνα ἠμιπαράφρονα, ὁ ὁποῖος νόμιζε ὅτι ἐπικοινωνοῦσε, κάθε βράδυ, μὲ τὸ ὑπερπέραν, περνοῦσε ζωὴ ὄχι ἀνεπίληπτη. Σπάταλη καὶ καλομαθημένη, ἦταν πρόθυμη νὰ πιάσῃ γνωριμίες μὲ κάθε ἄντρα ποὺ θὰ φαινόταν πρόθυμος νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ μιὰ ἄνετη ζωή... ἔστω καὶ γιὰ ἕνα μήνα. Τὰ χρόνια ὅμως περνούσανε... Ἡ Μαγδαληνὴ ἔβλεπε πὼς δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ φτάσῃ ἡ μέρα, κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἐξαφανίζονταν καὶ τὰ τελευταῖα ἀπομειναρια τοῦ κάλλους της. Καὶ ἄρχιζε νὰ σκέπτεται ὅτι ἦταν καιρὸς πειὰ νὰ βρῇ ἕνα σύζυγο, γιὰ νὰ βάλῃ τελεία καὶ παῦλα στὴν πορεία ποὺ εἶχε ἀκολουθήσῃ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ βρῇ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρνε μὲ τὰ μάτια κλειστά, ποὺ θὰ τὴν ἔκανε νὰ λησμονήσῃ τὸ παρελθόν της, ποὺ θὰ τὴν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τὸ ἀπαίσιο παρελθόν της; Ἡ ἀνάγκη τὴν ἔσπρωχνε νὰ ἀναζητήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὴν ἔσωνε ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα ποὺ τὴν περικύκλωνε. Καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ ἀναζητήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὴν ἔσωνε ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα ποὺ τὴν περικύκλωνε.

Καὶ τὸ σύζυγο αὐτὸν νόμισε πὼς τὸν βρῆκε στὸ πρόσωπο τοῦ λοχαγοῦ Μενιέ. Μιὰ ὁδομάδα, μετὰ τὴν γνωριμία τους, ἡ πολύπειρη Μαντὸλ — ἔτσι τὴν ἔλεγαν χαϊδευτικὰ οἱ φίλοι της... — καταλάβαινε πὼς ὁ μελαγχολικὸς αὐτὸς καὶ δειλὸς λοχαγὸς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος καὶ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κάνῃ ὅτι ἤθελε αὐτή... Καὶ ὅταν, ἕνα βράδυ, ὁ Μενιέ, πέφτοντας στὰ γόνατά του, τῆς ὡρκίστηκε αἰώνια ἀγάπη καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ γίνῃ γυναίκα του, ἐκείνη προσποιήθηκε τὴ διστακτική...

—Σ' ἀγαπῶ καὶ γώ! τοῦ ἀποκρίθηκε. Μὰ πῶς θὰ ζήσουμε; Τί πούσε περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωή του, στὴν ὁποία εἶχε ἀφοσιωθῇ μὲ τρελλὸ καὶ ἀπελπισμένο ἔρωτα, ἄρχισε νὰ δανείζεται χρήματα.

Συγχρόνως τὸ τραγικὸ ζευγάρι ἀπέκτησε τὴ συνήθεια νὰ κλείνεται ὧρες ὁλόκληρες στὸ δωμάτιό τους καὶ νὰ ξεχνᾷ, μέσα στὰ ὁράματα ποὺ προκαλούσανε ὁ αἰθέρας, τὸ χασίς καὶ ἡ κοκκαΐνη, κάθε ἔγνοια καὶ κάθε ἀνησυχία...

Μὰ ὅταν ξυπνούσανε ἀπὸ τὴ βαθειὰ νάρκωσι, ἡ Μαντὸλ μετανοοῦσε γιὰ τὴ στιγμιαία ἀδυναμία ποὺ ἔδειξε, ἔβριζε τὸ φίλο της, ἐπειδὴ ζητοῦσε νὰ τὴν παραπύρῃ μαζύ του στὸν ὄλεθρο.

—Εἶσαι τὸ μόνο πλάσμα, ποὺ μοῦ μένει στὸν κόσμο, μέσα στὴ δυστυχία μου! τῆς ἔπε μιὰ μέρα ὁ Μενιέ, ν' ἔξαλλο ὕφος. Τὴ μέρα ποὺ θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς, θὰ σὲ σκοτώσω καὶ θὰ σκοτωθῶ κι' ἐγώ!

Ἡ Μαντὸλ ἀνασήκωνε γελῶντας τοὺς ὤμους, ὅταν ἄκουγε αὐτὲς τὶς φοβέρες. Ὅταν ὅμως, μιὰ μέρα, ἀνεκοίνωσε στὸν Μενιὲ ὅτι ἦταν ἀναγκασμένη, μὲ μεγάλη λύπη, νὰ τὸν ἀφήσῃ, ἐπειδὴ βρῆκε ἕνα «σοβαρὸ» κύριο, ὁ ὁποῖος ἦταν πρόθυμος νὰ τὴν στεφανωθῇ, σοροῦ θὰ τῆς ἐξασφάλιζε μιὰ οἰκονομικὴ ἄνεσι, ὁ λοχαγὸς ὥρμησε πάνω της σὰν τρελλός, τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμό, τῆς τὸν ἔσφιξε μὲ δύναμι — καὶ δὲν τὸν ἄφησε παρὰ ὅταν εἶδε τὴν Μανδαλτὴν νὰ μένῃ ἀκίνητη, μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες...

. . . . . .

Ἕνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε...

Ἕνα μελαγχολικὸ ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου, στὰ 1910. ἕνας κακοντυμένος ἄντρας, κουρελιάρης σχεδόν, μὲ πρόσωπο χυλακωμένο ἀπὸ βαθειὲς ρυτίδες πόνου, ἔμπαινε στὸ μικρὸ κοιμητήριο τῆς συνοικίας Μαντελέν, κρατῶντας στὸ χέρι ἕνα μικρὸ μπουκέτο. Προχώρησε λίγο ἀνάμεσα στὶς δενδροστοιχίες καὶ τοὺς τάφους, καὶ τέλος, στάθηκε μπρὸς σ' ἕνα ἁπλὸ τάφο, μὲ τὴν ἐπιγραφή:

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΝΤΕΛΒΑΙΝ

Ὁ ἄγνωστος γονάτισε μπρὸς στὸ μνῆμα, ἔφερε τὸ μπουκέτο στὰ χείλη του καὶ ὕστερα τὸ ἄφησε στὸ μνῆμα. Καί, ξαφνικά, ξέσπασε σ' ἕνα πικρὸ καὶ ἀτέλειωτο κλάμα. Ἕνα ὄνομα, ἕνα γυναικεῖο ὄνομα ἔβγαινε κάθε τόσο ἀπὸ τὰ χείλη του.

—Μαντόλ! Μαντόλ! Μαντόλ!..

Ὕστερα, ὁ ἄγνωστος σηκώθηκε μὲ κόπο, ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν τάφο, βγῆκε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο καὶ τράβηξε, μὲ σταθερὸ καὶ ἀποφασιστικὸ βῆμα πρὸς τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς συνοικίας Μαντελὲν καὶ ζήτησε νὰ δῇ τὸν διοικητή.

—Εἶμαι ὁ πρώην λοχαγὸς Μενιέ, — εἶπε ὁ κουρελοντυμένος ἐκεῖνος ἀλήτης, ὅταν βρέθηκε μπρὸς στὸν ἀστυνομικὸ διοικητή· Μὲ καταζητεῖτε ἀπὸ ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο γιὰ τὸν φόνο τῆς Μαγδαληνῆς Ντελαβίν... Ἤρθα νὰ παραδοθῶ μόνος μου γιὰ νὰ λάβω τὴν τιμωρία, ποὺ μοῦ ἀξίζει...

. . . . . .

Στὶς 30 Ὀκτωβρίου 1911, ὁ λοχαγὸς Μωρὶς Μενιὲ παρουσιαζόταν στὸ κακουργιοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα. Κατὰ τὴ δίκη του, ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του καὶ δήλωσε ὅτι μετανοοῦσε γι' αὐτό.

Ἡ εἰλικρινὴς συντριβὴ τοῦ Μενιέ, ἡ ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε ἄλλοτε στὴν πατρίδα του καὶ ἕνα αἴσθημα οἴκτου πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτό, ποὺ δὲν ἦταν γεννημένος κακοῦργος, ἔκαναν τὸ δικαστήριο νὰ καταδικάσῃ τὸ λοχαγό, ἐπιεικῶς, σὲ δέκα ἐτῶν εἱρκτή.

Ὅταν στὰ 1921. ὁ Μενιὲ ἀποφυλακίστηκε, ἦταν γέρος πειά... Ἔμεινε μιὰ μέρα στὸ Παρίσι καὶ ὕστερα ἐξαφανίστηκε, χωρὶς νὰ μάθῃ κανεὶς ἀπὸ τότε τί ἀπέγινε, ἂν ζῇ ἢ ἂν πέθανε.

—Τὸ εἰσιτήριό σας, κύριε.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES AURIOL

Ο "ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΣ ΜΥΛΟΡΔΟΣ,,

Στὴν ἀντικρυνή μου γωνία τοῦ βαγονιοῦ καθόταν σκυφτὸς κι' ἀμίλητος ὁ συνταξειδιώτης μου. Ἀπὸ τὸ ψηλὸ καὶ κοκκαλιάρικο κορμί του, τὸ στεγνὸ σὰν τὶς καπνιστὲς ρέγγες τῆς Ἰσλανδίας, κι' ἀπ' τὴν ἄδεια πίπα του, τὴν κολλημένη διαρκῶς στὴν ἀριστερὴ γωνιὰ τοῦ στόματός του, φαινόταν πὼς ἦταν Ἐγγλέζος.

Ἄξαφνα ἡ πόρτα τοῦ βαγονιοῦ ἄνοιξε κι' ὁ ὑπάλληλος τῶν εἰσιτηρίων ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του. Τοῦ-δειξα τὸ εἰσιτήριό μου, τὸ ξανάβαλα στὴν τσέπη κι' ἄκουσα κατόπιν τὸν ἔξῆς διάλογο τοῦ ὑπαλλήλου μὲ τὸν Ἐγγλέζο :

—Τὸ εἰσιτήριό σας, κύριε !

—Γιές...

—Ἔχετε εἰσιτήριο ;

—Νό...

—Ὥστε δίχως εἰσιτήριο ταξειδεύετε ;

—Νό...

—Τότε δὲν μοῦ τὸ δείχνετε, παρακαλῶ ;

—Νό...

Ὁ ὑπάλληλος, ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὰ ἀκατανόητα «γιὲς» καὶ «νό», ἄρχισε νὰ δείχνῃ ἄγριες διαθέσεις. Ἄξαφνα ὅμως χτύπησε τὸ μέτωπό του μὲ τὴν παλάμη του — σὰν κάτι νὰ θυμήθηκε — ἄλλαξε δέκα χρώματα, ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ καὶ τραύλισε στὸν ἀτάραχο συνεπιβάτη μου :

—Ὥ, συγχωρῆστε με, μυλόρδε... Μήπως εἶστε ὁ λόρδος Ἀρθοῦρος Λουδοβῖκος Φρειδερῖκος Γουλιέλμος, δοὺξ τοῦ Οὐέλιγκτων καὶ μαρκήσιος τοῦ Μάντσεστερ ;

—Γιές !... ἀποκρίθηκε ὁ συνεπιβάτης μου.

Καὶ ὁ ὑπάλληλος, συγχισμένος στὸν ὑπέρτατο βαθμό, τραύλισε :

—Ὥ, ἐξοχώτατε μυλόρδε... Καταδεχθῆτε νὰ μὲ συγχωρήσετε.... Εἶνε στὸ πλαϊνὸ βαγόνι ὁ ἀκόλουθός σας, ὁ ὑποκόμης Βούκιγχαμ, κι' ὁ γραμματεύς σας βαρῶνος Ἰάκωβος τοῦ Νιουκάστελ... Μοῦδειξαν καὶ τὸ εἰσιτήριό σας μαζὺ μὲ τὰ δικά τους, μὰ ἐγὼ ὁ δυστυχὴς τὸ ξέχασα... Δὲν φανταζόμουν πὼς εἴσαστε σεῖς ὁ δούξ... Μὲ συγχωρεῖτε χίλιες φορές...

—Δὲν πειράζει, μίστερ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐξοχώτατος μυλόρδος συγκαταβατικά. Δὲν πειράζει... Τὸ καθῆκον σας, προπαντός... Γιές !...

Μείναμε μόνοι τελοσπάντων, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν μποροῦσα ἀκόμα νὰ συνέλθω ἀπ' τὴν κατάπληξί μου. Ὅλο καὶ μουνμούριζα μέσα μου :

—Βρὲ γιὰ φαντάσου πῶς γελιέται τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου!... Ποιὸς νὰ μοῦ τὄλεγε πὼς τὸ καψαλισμένο καὶ στραγγισμένο αὐτὸ τηλεγραφόξυλο εἶνε ὁ σοφὸς καὶ φημισμένος ἀρχαιολόγος... Καὶ μάλιστα τί ἀρχαιολόγος : ὁ λόρδος Ἀρθοῦρος Λουδοβῖκος Γουλιέλμος, παρακαλῶ, δοὺξ τοῦ Οὐέλλιγκτων καὶ μαρκήσιος τοῦ Μάντσεστερ... Μεγιστὰν τῆς Βρεττανικῆς αὐτοκρατορίας, δηλαδή !...

Ὑποκλίθηκα λοιπὸν καὶ τραύλισα κομπιασμένος :

—Γιὰ ταξεῖδι ἀναψυχῆς πηγαίνει στὴ Μασσαλία ἡ ἐξοχότης σας, μυλόρδε μου ;

Ὁ σοφὸς δοὺξ μὲ λοξοκύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλός. Μὰ ἀμέσως γρύλλισε καταδεκτικώτατα ἀνάμεσα στὰ δόντια του !

—Γκόνταμ !... Ἔχω μπόλικο μαλλὶ νὰ ξάνω στὴν Αἴγυπτο ἀκόμα καὶ δὲν μοῦ περισσεύει καιρὸς γιὰ ταξεῖδια ἀναψυχῆς !...

Ρούφηξα τὰ σοφά του λόγια μὲ ἠδονή, λὲς κι' ἦσαν Ἰταλιάνικα δεκαπενταῦα μασκαρόνια, καὶ τόλμησα μιὰ δεύτερη ἐρωτησούλα :

—Ὥστε ἐχετε καὶ....ποίμνια στὴν Αἴγυπτο, ἐξοχώτατε μυλόρδε ;

Καὶ πάλι καταδέχθηκε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἡ ἐξοχότης του ὁ μυλόρδος δούξ, μουγκρίζοντας τὰ ἑξῆς :

—Ὥ, ἐξοχώτατε μυλόρδε... Καταδεχθῆτε νὰ μὲ συγχωρήσετε.... Εἶνε στὸ πλαϊνὸ βαγόνι ὁ ἀκόλουθός σας, ὁ ὑποκόμης Βούκιγχαμ, κι' ὁ γραμματεύς σας βαρῶνος Ἰάκωβος τοῦ Νιουκάστελ... Μοῦδειξαν καὶ τὸ εἰσιτήριό σας μαζὺ μὲ τὰ δικά τους, μὰ ἐγὼ ὁ δυστυχὴς τὸ ξέχασα... Δὲν φανταζόμουν πὼς εἴσαστε σεῖς ὁ δούξ... Μὲ συγχωρεῖτε χίλιες φορές...

—Δὲν πειράζει, μίστερ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐξοχώτατος μυλόρδος συγκαταβατικά. Δὲν πειράζει... Τὸ καθῆκον σας, προπαντός... Γιές !...

Μείναμε μόνοι τελοσπάντων, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν μποροῦσα ἀκόμα νὰ συνέλθω ἀπ' τὴν κατάπληξί μου. Ὅλο καὶ μουνμούριζα μέσα μου :

—Βρὲ γιὰ φαντάσου πῶς γελιέται τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου!... Ποιὸς νὰ μοῦ τὄλεγε πὼς τὸ καψαλισμένο καὶ στραγγισμένο αὐτὸ τηλεγραφόξυλο εἶνε ὁ σοφὸς καὶ φημισμένος ἀρχαιολόγος... Καὶ μάλιστα τί ἀρχαιολόγος : ὁ λόρδος Ἀρθοῦρος Λουδοβῖκος Γουλιέλμος, παρακαλῶ, δοὺξ τοῦ Οὐέλλιγκτων καὶ μαρκήσιος τοῦ Μάντσεστερ... Μεγιστὰν τῆς Βρεττανικῆς αὐτοκρατορίας, δηλαδή !...

Ὑποκλίθηκα λοιπὸν καὶ τραύλισα κομπιασμένος :

—Γιὰ ταξεῖδι ἀναψυχῆς πηγαίνει στὴ Μασσαλία ἡ ἐξοχότης σας, μυλόρδε μου ;

Ὁ σοφὸς δοὺξ μὲ λοξοκύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλός. Μὰ ἀμέσως γρύλλισε καταδεκτικώτατα ἀνάμεσα στὰ δόντια του !

—Γκόνταμ !... Ἔχω μπόλικο μαλλὶ νὰ ξάνω στὴν Αἴγυπτο ἀκόμα καὶ δὲν μοῦ περισσεύει καιρὸς γιὰ ταξεῖδια ἀναψυχῆς !...

Ρούφηξα τὰ σοφά του λόγια μὲ ἠδονή, λὲς κι' ἦσαν Ἰταλιάνικα δεκαπενταῦα μασκαρόνια, καὶ τόλμησα μιὰ δεύτερη ἐρωτησούλα :

—Ὥστε ἐχετε καὶ....ποίμνια στὴν Αἴγυπτο, ἐξοχώτατε μυλόρδε ;

Καὶ πάλι καταδέχθηκε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἡ ἐξοχότης του ὁ μυλόρδος δούξ, μουγκρίζοντας τὰ ἑξῆς :

—Τί ποίμνια καὶ ξεποίμνια μοῦ λέτε ἐδωπέρα ;... Δηλαδή, φίλτατέ μου μίστερ, πρέπει νὰ ἀσχοληθῶ ἀκόμη μὲ τὴν ἐξόρυξιν ἐκ τοῦ προαιωνίου τάφου των καὶ τῶν ὑπολοίπων ἀκόμα Φαραωνικῶν μεγαλειοτήτων... Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐξύπνησα ἑκόντα - ἄκοντα, τὸν Πετεφρῆν καὶ τὸν ἀρχισιτοποιὸν τοῦ βιβλικοῦ Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου... Ἡ μούμιες τους κοσμοῦν τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον καὶ ἀναμένουν ἐκεῖ ἀνυπομόνως τὸν ἀρχιοινοχόον μετὰ τοῦ Γουταγχάμων ΚΕ'... Δὲν θὰ περιμένουν ὅμως πολύ, γιατί ἐλπίζω μεχρι τοῦ φθινοπώρου νἄχω κατεδαφίσει τὴν πυραμίδα τοῦ Χέοπος !...

Ὥ, μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ παρακολουθήσω τὸν ἐξοχώτατο μυλόρδο στὰ κατατληκτικὰ του σχέδια καὶ στὰς σοφὰς ἐρεύνας του. Ὡστόσο, γιὰ νὰ μὴν καθυστερήσω κι' ἐγώ, τόλμησα ἀκόμα μιὰ ἐγκυκλοπαιδικὴ ἐπίδειξι μορφώσεως :

—Ὥστε, μυλόρδε μου, θὰ ἀποκαλύψουν τὰ μυστικά τους, ἐπιτέλους, αἱ προαιώνιοι πυραμίδες, χάρις εἰς τὰς σοφὰς ἐρεύνας σας ;

—Καὶ βεβαίως, μίστερ... Ἐδῶ οἱ τρελλοί, οἱ μεθυσμένοι καὶ τὰ βυζανιάρικα ἀποκαλύπτουν τὰ μυστικά τους, καὶ δὲν θὰ τ' ἀποκαλύψουν ἡ πυραμίδες ; Δεκαπεντέμιση ἑβδομάδες γύριζα πέρσι στὴ ράχη μιᾶς καμήλας, μέσα στὴν ἔρημο, μελετῶντας ἐπιτοπίως τὴν κατάστασι... Κι' ὅπως ἔλεγα σ' ἐκεῖνον τὸν ἐρίφη, τὸν σουλτάνον τῆς Αἰγύπτου ντέ — ὁ ὁποῖος μὲ φιλοξενοῦσε — ἀνακάλυψα κι' ἄλλες πυραμίδες, ψηλότερες ἀκόμα... Ἀλλὰ ἦσαν χωμένες στὴν ἄμμο καὶ σπαρμένες στὴ Σαχάρα, ἀπὸ τὸ Κάϊρο ὡς τὸ Φὲς τοῦ Μαρόκου... Ἀμ' τί φαρεῖ ἡ ἀφεντιά σου !...

Σίγουρα ἦταν ὁμιλητικωτάτη ἡ ἐκλαμπρότης του κι' αὐτὸ μὲ τιμοῦσε ἀφάνταστα. Ἔπρεπε δίχως ἄλλο νὰ πιάσω μαζύ του σχέσεις πὸ στενές, ἡ ὁποῖες — πο'ὸς ξέρει καμμιὰ φορὰ τί γίνετα' — μποροῦσαν νὰ μοῦ φανοῦν σωτήριες κι' εὐεργετικὲς στὸ μέλλον. Ἔδειξα λοιπὸν ὁλοφάνερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ λόγια του καὶ τὸν ξαναρώτησα :

—Μόνον μὲ τὴν δαιμονίαν ἰδιοφυΐαν σας, μυλόρδε μου, μποροῦσαν νὰ ἀνακαλυφθοῦν αὐτὲς ἡ πυραμίδες... Φαντάζομαι πόσο σᾶς ἐδυσκόλεψε ἡ κακεντρεχὴς ἐπιμονή των, νὰ μένουν δηλαδὴ θαμμένες κάτω ἀπ' τὴν ἄμμο τόσους καὶ τόσους αἰῶνες πρὸ καὶ μετὰ Χριστόν!

Ἐδῶ ὁ μυλόρδος δοὺξ τοῦ Οὐέλλιγκτων καὶ μαρκήσιος τοῦ Μάντσεστερ μειδίασε μετριόφρονα καὶ εἶπε :

—Δὲν μὲ δυσκόλεψε καθόλου ἡ ἀνακάλυψίς των.. Τὶς βρῆκα μὲ τὸν ἑξῆς ἁπλούστατο συλλογισμό, τὸν ὁποῖο εἶνε εὐκολώτατο νὰ κάνετε κι' ἐσεῖς... Νά... Βγάλτε μολύβι καὶ χαρτὶ καὶ σημειῶστε αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς πῶ !...

Κολακευμένος ἀπ' τὴν ὑπέρτατη τιμή, τσακίστηκα νὰ βγάλω τὸ καρνὲ μου καὶ τὸ μολύβι. Καὶ τότε ὁ μυλόρδος, σοβαρός, καταδέχτηκε νὰ μοῦ ὑπαγορεύῃ ἀργὰ - ἀργὰ τὰ ἑξῆς, τὰ ὁποῖα ἔκθαμβος σημείωνα :

—16.000 μύρμηκες κατεβρόχθισαν 973 ἐλέφαντες σὲ 6 1)2 δευτερόλεπτα. Πόσους ἱπποτάμους θὰ καταβροχθίσουν σὲ 155 χρόνια, 3 τρίμηνα, 2 μῆνες, 7 ἡμέρες, 19 ὧρες, 5 λεπτὰ καὶ 33 δευτερόλεπτα;

Κι' ἐνῶ τὸν κυττοῦσα ζαλισμένος, ἐκεῖνος πρόσθεσε μὲ συγκαταβατικὸ μειδίαμα :

—Κάντε τὸν λογαριασμό, ἀγαπητὲ μίστερ, κι' ὅταν μοῦ πῆτε τὸ ἀποτέλεσμα, θὰ ἀντιληφθῆτε συγχρόνως καί.....

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ πῇ ἄλλα, γιατὶ τὸ τραῖνο εἶχε μπῇ κιόλας στὸ σταθμὸ τῆς Καρκασὸν — λίγο πὸ πρὶν ἀπ' τὴ Μασσαλία — καί, μόλις σταμάτησε, ἄνοιξε ἀμέσως ἡ πόρτα τοῦ βαγονιοῦ μας. Τρεῖς-τέσσερες ἀστυφύλακες μπῆκαν μέσα ὁρμητικά, ἅρπαξαν ἀνευλαβέστατα τὸν μυλόρδο ἀπ' τὸν γιακᾶ, κι' ἐνῶ τὸν κρατοῦσαν σίγουρα, κάποιος ἐνωμοτάρχης τοὺς φώναξε ἀπὸ κάτω :

—Ἄ, λαμπρά... Τσακώσαμε καὶ τοὺς ἄλλους δυὸ μουστερῆδες στὸ πλαϊνὸ βαγόνι... Κατεβάστε τον τῶρα κάτω, νὰ ξεπερδεύουμε μὲ αὐτοὺς !...

Σκανδαλισμένος φώναξα :

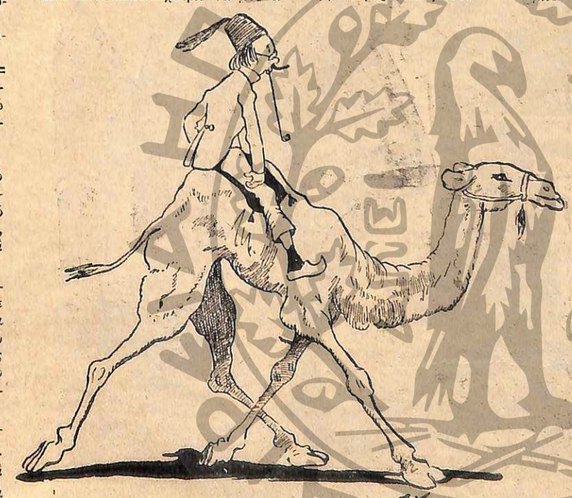
—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κάνετε λάθος, κύριοι μου... Κακομεταχειρίζεστε τὸν μυλόρδο δοὺκα τοῦ Οὐέλλιγκτων κι' ἡ ἐξοχότης του δὲν θὰ σᾶς συγχωρήσῃ ποτὲ αὐτὴ τὴ βαναυσότητά σας !...

Σαρκαστικὸ ἕνας ἀστυφύλακας μοῦ ἀποκρίθηκε :

—Καλὲ τί δούξ καὶ μυλόρδος, κύριέ μου... Κάντε καλύτερα τὸ σταυρό σας, ποὺ δὲν σᾶς ἔπνιξε τόσες ὧρες ἡ δὲν σᾶς πέταξε ἀπ' τὸ παράθυρο... Εἶνε ἕνας τρελλὸς μανιακός, ὁ ὁποῖος δραπέτευσε προχθὲς μὲ ἄλλους δυὸ παρέα ἀπ' τὸ φρενοκομεῖο τοῦ Σαβαντόν !...

Κι' ἐνῶ, ὠχρὸς σὰν τὸ λεμόνι, τοὺς κύτταζα πὼς τὸν ἔπαιρναν μαζύ τους, γραπώνοντάς τον γερά, ἐκεῖνος ἀπαθέστατος μοῦ εἶπε :

—Εἶνε οἱ τρεῖς ὑπασπισταὶ τοῦ σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου... Τοὺς ἔστειλε στὸ σταθμὸ ὁ ἐστεμμένος φίλος μου νὰ μὲ προϋπαντήσουν !!...

Γύριζα στὴ ράχη μιᾶς καμήλας, μέσα στὴν ἔρημο...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Γ. Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα νι' Άργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ νεαρὸς ἱπποτὴς Χοὲλ ντὲ Μοντωμπάν, γόνος μεγάλης οἰκογενείας, φτάνει στὸ Παρίσι μαζὶ μὲ τὸν ὑπηρέτη του Λανγκρόνι, γιὰ νὰ κάνη τὴν τύχη του. Ἐκεῖ ὅμως περνάει τὸν καιρό του μπροστὰ στὸν φεγγίτη τῆς σοφίτας τοῦ ξενοδοχείου ποὺ μένει, κυτάζοντας κάποιο ἀντικρυνὸ σπίτι. Στὸ σπίτι αὐτὸ μένει, ὅπὸ τὴν ἐπίδλεψι μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας, τῆς κυρᾶς Ἀγκαντού, μιὰ ὡραιοτάτη νέα, ἡ Πριμερόζα, μὲ τὴν ὁποία ὁ ἱπποτὴς μας εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸν Μοντωμπάν, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Πριμερόζα κι' ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου Ἐρρῖκος Β΄, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναθέσει στὸν αὐλικό του ντὲ Βὶλ καὶ στοὺς μπράβους του νὰ τοῦ τὴν βροῦν μὲ κάθε τρόπο. Ἐπίσης ἐρωτευμένος μαζύ της εἶνε καὶ ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης, ὁ ὁποῖος ἀναθέτει σὲ δυὸ μοναχούς, τὸν Τιμπὼ καὶ Λουμπέν, νὰ τὴν παρακολουθοῦν. Μὰ ὁ Μοντωμπάν, ὁ ὁποῖος τοὺς μυρίζεται, ξυλοκοπεῖ ἀγρίως καὶ τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς μπράβους. Μέσα στὸ πανδοχεῖο τῆς «Μονόφθαλμης Κίσσας», στὸ ὁποῖο διαδραματίζονται ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια, βρίσκεται καὶ ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπο, ἕνας νεαρὸς καὶ ὡραῖος εὐπατρίδης, ὀνομαζόμενος Ἀλκιντόρ, ποὺ τὸν παρακολουθοῦν ἀπὸ κοντὰ τέσσερες φοβεροὶ καὶ τρομεροὶ παληκαράδες. Ὁ Ἀλκιντόρ, ἢ μᾶλλον ἡ Ἀλκιντόρ, γιατὶ στὴν πραγματικότητα εἶνε γυναῖκα, πηγαίνει μετὰ τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ στὸ σπίτι τῆς Πριμερόζας, τὴν ὁποία ἀποκαλεῖ ἀδελφή. Πράγματι δὲ τὴν Πριμερόζα τὴν ἔχει υἱοθετήσει ἡ μητέρα τῆς Ἀλκιντόρ, ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ, μιὰ μυστηριώδης γυναῖκα, ἡ ὁποία αὐτοτιτλοφορεῖται Βασίλισσα ντ' Ἀργκό. Μὲ ὁ Μοντωμπάν, ὁ ὁποῖος ἐντωμεταξὺ ἔχει ξαναγυρίσει στὴ σοφίτα του, βλέπει ἀπ' τὸ φεγγίτη της τὴν Ἀλκιντόρ καὶ τὴν Πριμερόζα νὰ φιλιοῦνται... Γίνεται δὲ ἔξω φρενῶν ἀπ' τὴ ζήλεια του, γιατὶ νομίζει πὼς ἡ Ἀλκιντόρ εἶνε ἄνδρας. Συγχρόνως βλέπει κάτω στὸ δρόμο τὸν βαρόνο ντὲ Βίλ, ὁ ὁποῖος φτάνει ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα σωρὸ ὑπηρέτους. Χωρὶς νὰ χάνη στιγμὴ ὁ Μοντωμπάν, κατεβαίνει κάτω καὶ τὰ βάζει μαζύ του, τὸν προκαλεῖ καὶ τὸν τραυματίζει στὸ δεξιὸ μάγουλο. Κατόπιν ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν μπράβων καί, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐπικὴ συμπλοκή, κατορθώνει νὰ τοὺς θέση ὅλους ἐκτὸς μάχης. Ἡ Ἀλκιντόρ, ἡ ὁποία μὲ θαμπασμὸ παρακολούθησε ὅλη τὴ συμπλοκή, πλησιάζει τότε τὸν Μοντωμπὰν κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἐπεισόδιο, κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ ἱπποτὴς μανταίνει τὸ φύλο της, γίνονται φίλοι κι' ἀντιμετωπίζουν θριαμβευτικὰ τὸν ἀρχηγὸ τῶν πρεβότων τοῦ Παρισιοῦ Νουαρβίλ, ὁ ὁποῖος, μαζὺ μὲ τὰ ὀργανά του, πηγαίνει νὰ συλλάβη τὸν Μοντωμπάν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, σὲ πληροφορῶ πὼς ὅ,τι ἔκανε ἡ Ἀγκαντού, τὸ ἔκανε ὕστερα ἀπὸ ρητὲς ἐντολές μου! εἶπε τότε ἡ κυρία Μπανιολὲ σ' ἔντονο ὕφος. Καὶ δὲν φαντάζομαι νὰ μοῦ ζητήσης τώρα λόγο γιὰ τὶς πράξεις μου!...

—Ὦ! μητέρα, ποτὲ δὲν τὸ σκέφτηκα αὐτό! ψιθύρισε ἡ νέα, σκύβοντας μὲ σεβασμὸ τὸ κεφάλι.

—Τὸ ξέρω πὼς μὲ σέβεσαι, πὼς μοῦ εἶσαι ἀφοσιωμένη. Ὅπως καὶ σὺ πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ἀγωνίζομαι τώρα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουμε τὸ μίσος μας... γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴν ἐπιτυχία... γιὰ νὰ σὲ δῶ μιὰ μέρα πραγματικὴ βασίλισσα!... Ἀνέλαβα μόνη μου ἕνα τρομακτικὸ ζῶλο.· νὰ συντρίψω τὴν αὐλὴ τῆς Γαλλίας, νὰ δώσω μιὰ μεγάλη μάχη μὲ τὸν Φραγκίσκο, τὴν ἀνώτερη δύναμι ποὺ κυβερνᾶ αὐτὸν τὸν τόπο! Ποιὸς θὰ νικήση στὸ τέλος; Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀργκὸ ἢ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας; Νὰ μὴ σοῦ μένη καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἐγὼ θὰ βγῶ νικήτρια... Ἔχω στὰ γέρια μου ἕνα θησαυρὸ ἀνεξάντλητο, ἀνυπολόγιστο... Ἔχω στὶς διαταγές μου ἕνα στρατὸ ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ δὲν γνώρισαν ποτὲ τί θὰ πῆ ἡ λέξι φόβος... Καὶ εἶμαι νέα ἀκόμα καὶ ὡραία... Δὲν φτάνει ὅμως νὰ εἶσαι πλούσια, πανίσχυρη καὶ ὡραία γιὰ νὰ ἀποκτήσης ἐκεῖνο ποὺ ζητᾶς! Ἂν θέλης νὰ πραγματοποιήσης τὰ ὄνειρά σου, πρέπει νὰ βαδίζης κατ' εὐθεῖαν στὸν σκοπό σου, ἀπομακρύνοντας ἀπὸ τὸν δρόμο σου κάθε ἐμπόδιο, καταπνίγοντας στὴν καρδιά σου κάθε τρυφερὸ αἴσθημα. Μονάχα οἱ ἀδύνατοι, οἱ ἄνθρωποι ποὺ τῆς κίχτορ Α΄. Δησμόνησα νὰ σοῦ πῶ ὅτι πρέπει νὰ κλείσης τὴν καρδιά σου σὲ κάθε ἐρωτικὸ αἴσθημα, ἂν θέλης πράγματι νὰ φτάσης στὸν σκοπό σου. Ἡ γυναῖκα εἶνε περήφανη καὶ ἀνεξάρτητη ὅσο δὲν ἀγαπάει... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ θὰ ἐρωτευθῆ, ἕνα ἄντρα, γίνεται σκλάβα... Θὰ ξεριζώσω τὴν καρδιά μου ἀπὸ τὰ στήθη μου, ἂν καταλάβω ὅτι ἀφοσιώνεται σ' ἕνα ἄντρα καὶ ὅτι τὸ αἴσθημα αὐτὸ μπορεῖ νὰ μὲ κάνη νὰ ξεχάσω τὸν μεγάλο σκοπό μας!...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Ἀλκιντὸρ τὰ πρόφερε μὲ ἀποφασιστικὴ φωνή. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, θυμήθηκε κάτι — καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της, γιὰ νὰ μὴ ἀντιληφθῆ ἡ μητέρα της ὅτι τὰ μάγουλά της εἶχαν κοκκινίσει ξαφνικά...

Μὰ ἡ κυρία Μπανιολὲ πρόσεξε τὴν ταραχὴ τῆς κόρης της.

—Ὁ Θεὸς νὰ δώση, — σκέφτηκε, — νὰ μὴν εἶνε πολὺ ἀργά, νὰ μὴν ἔχης κιόλας χαρίσει τὴν καρδιά της σὲ κανένα ἄντρα!..

Ὡστόσο, ἡ Ἀλκιντὸρ Α΄ δὲν ἄφησε νὰ ἐκδηλωθοῦν οἱ φόβοι της. Καὶ συνέχισε μὲ ἀτάραχο ὕφος.

—Εἶνε, λοιπόν, ἀνάγκη νὰ παίξη ἡ Πριμερόζα τὸ ρόλο ποὺ τῆς ἔδωσα, χωρὶς βέβαια νὰ ξέρη σὲ τί εἴδους ὑπόθεσι τὴν ἔχω ἀναμιξει... Ναί, ἔτσι πρέπει νὰ γίνη... Ὅταν θὰ σοῦ ἐξηγήσω τοὺς λόγους ποὺ μ' ἀναγκάσαν νὰ λάβω αὐτὴν τὴν ἀπόφασι, θὰ ἐγκρίνης καὶ σὺ τὴν διαγωγή μου...

—Πότε θὰ μοῦ ἀνακοινώσετε, μητέρα, αὐτοὺς τοὺς λόγους;

—Ὅταν θάρθη ἡ κατάλληλη στιγμή! ψιθύρισε ἡ κυρία Μπανιολὲ μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο. Καὶ πρόσθεσε.·

—Μὰ πρέπει νὰ φύγω... Πήγαινε καὶ σύ, ΓΥΙΕ μου, νὰ δῆς τὸν καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης... Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τὸν κάνης νὰ βασανίζεται περιμένοντάς σε...

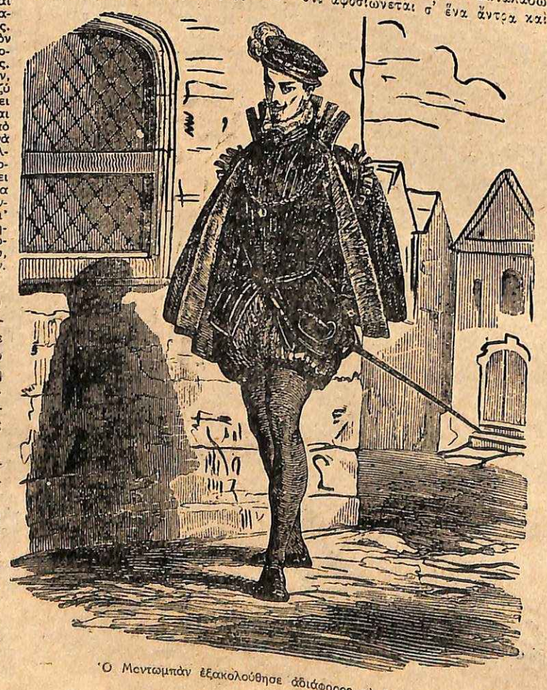
—Ἔχω καιρό, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀλκιντόρ. Ὁ καρδινάλιος μπορεῖ νὰ μὲ περιμένη... Καὶ ἀφοῦ δὲν εἶνε εὔκολο νὰ φθῶ μαζύ σας στὸ Μπανιολέ θὰ σᾶς συνοδεύσω τοὐλάχιστον ὡς τὴν Πύλη τοῦ Τέμπλου.

XXIII

ΟΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΟΝΤΩΜΠΑΝ

Σὲ λίγο, ἡ κυρία Μπανιολὲ ἀνέβαινε σ' ἕνα ἁμάξι, ποὺ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο τῆς «Μονόφθαλμης Κίσσας», ἐνῶ ἡ Ἀλκιντὸρ καβαλλοῦσε μὲ χαριτωμένη εὐκινησία ἕνα ἄλογο. Τὰ ἄλογα τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ τῆς Ἀλκιντὸρ ξεκίνησαν ταυτοχρόνως. Προπορεύονταν δύο λαμπροστολισμένοι ἱππόκομοι, ὡπλισμένοι ὡς τὰ δόντια, ποὺ φώναζαν διαρκῶς: «Κάνετε τόπο νὰ περάση μιὰ μεγάλη δέσποινα!» καὶ ἀκολουθοῦσαν ἄλλοι τέσσαρες, μὲ στολὴ λιγώτερο φανταχτερὴ ἀπὸ τοὺς πρώτους.

Ἐνῶ ἡ μικρὴ αὐτὴ συνοδεία περνοῦσε ἀπὸ ἕνα δρόμο, κοντὰ στὸ Τέμπλο, φάνηκε ἐοχόμενος τωμπάν. Ἡ Ἀλκιντὸρ δὲν τὸν πρόσεξε. Μὰ ὁ ἱππότης τὴν ἀντελήφθη, τὴν εἶδε νὰ συνοδεύεται ἀπὸ

Ὁ Μοντωμπὰν ἐξακολούθησε ἀδιάφορος τὸ δρόμο του...

ἕνα ἁμάξι καὶ ἀπὸ ἕξη ἱπποκόμους κι' ἔνοιωσε νὰ ξυπνᾶ καὶ πάλι μέσα του μιὰ μεγάλη περιέργεια γιὰ τὴν αἰνιγματικὴ αὐτὴ γυναῖκα... Καὶ ὁ Μοντωμπὰν ἔλαβε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του.·

—Θὰ τὴν ἀκολουθήσω, εἶπε μὲ τὸν νοῦ του, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ μάθω ποιὰ εἶνε. Κάτι μοῦ λέει πὼς ἡ μεταμόρφωσί της σὲ ἄντρα εἶνε ὕποπτη, πολὺ ὕποπτη, ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ δὲν ἔχει καλοὺς σκοποὺς γιὰ νὰ κρύβη ἔτσι τὸ φῦλο της. Ἀκούω μιὰ φωνὴ μέσα μου νὰ μὲ εἰδοποιῆ. «Ἀπόφυγε αὐτὴ τὴ γυναίκα, γιατὶ θὰ σὲ κάνω νὰ ὑποφέρης πολύ!» Καὶ ὅμως, ἡ νέα αὐτὴ μοῦ εἶνε συμπαθητική!...

Παρ' ὅλους τοὺς διαταγμούς του, ὁ Μοντωμπὰν ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ τὴν Ἀλκιντόρ. Σὲ μιὰ στιγμή, γυρνώντας τὸ κεφάλι του πίσω, εἶδε δυὸ ζητιάνους καὶ δυὸ καλογήρους, ποὺ φαινόντουσαν σὰν νὰ τὸν ἀκολουθοῦσανε καὶ αὐτοί. Μὰ ὁ Μοντωμπὰν σήκωσε μὲ ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του. Ἦταν τόσο βέβαιος γιὰ τὴ δύναμί του.

Ὡστόσο, θὰ ἔπρεπε νὰ δώση μεγαλείτερη προσοχὴ στὰ τέσσερα πρόσωπα ποὺ ἐμοιαζαν σὰν νὰ ἐνδιαφέρονταν γι' αὐτόν.

Τὰ τέσσερα αὐτὰ πρόσωπα δὲν προχωροῦσαν μαζύ, μὰ σχημάτιζαν δύο ὁμίλους ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴν ἴδια διεύθυνσι, βαδίζοντας πλάϊ στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν, ἀπὸ τὴν μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου.

Οἱ δυὸ μοναχοὶ εἶχαν κατεβάσει τὶς κουκούλες τους πάνω ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους καὶ δὲν φαινόταν οὔτε ἡ ἄκρη τῆς μύτης τους. Δὲν ἔβλεπαν νὰ ἐνδιαφέρωνται καθόλου γιὰ τοὺς δυὸ ζητιάνους σὰν ν' ἀγνοοῦσαν τὴν παρουσία τους τόσο κοντά τους. Ἂν ἡ κουκούλα τους δὲν σκέπαζε τὰ πρόσωπά τους θ' ἀναγνώριζε κανεὶς εὔκολα σ' αὐτοὺς τὸν ἀδελφὸ Τιμπὼ καὶ τὸν ἀδελφὸ Λουμπέν...

Ὅσο γιὰ τοὺς δυὸ ζητιάνους, πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡ φυσιογνωμίες τους μᾶς εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστες. Ὡστόσο δὲν θὰ διστάσουμε νὰ ποῦμε ὅτι κι' αὐτοὶ μᾶς εἶνε πολὺ γνωστοί, γιατὶ δὲν ἦσαν ἄλλοι ἀπὸ τοὺς δύο μπράβους τοῦ ντὲ Βίλ. Τὸν Κεντενὰς καὶ τὸν Μπουκασσέ.

Ἦσαν μεταμφιεσμένοι βέβαια ἔτσι ποὺ κανεὶς δὲν θὰ τοὺς γνώριζε ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους. Μὰ προχωροῦσαν πάντοτε μὲ τὸ συνηθισμένο τους τρόπο. Ὁ Μπουκασσὲν πίσω ἀπὸ τὸν Κεντενὰς μὲ τὸ κεφάλι τεντωμένο μπροστὰ γιὰ ν' ἀκούη τὰ λόγια του. Μὰ δὲν ἦταν μόνο τὸ περπατημά τους ποὺ τοὺς πρόδινε, ἦταν ἀκόμα κι' ὁ μικρὸς σκύλος τοῦ Μπουκασσέν, ὁ ὁποῖος βάδιζε πλάϊ στὸν ἀφέντη του.

Μὰ γιατὶ ὁ Κεντενὰς κι' ὁ Μπουκασσὲν εἶχαν μεταφιεσττῆ σὲ ζητιάνους; Γιατὶ καὶ πῶς παρακολουθοῦσαν τὸν Μοντωμπάν; Γιατὶ καὶ πῶς ὁ Λουμπὲν βρισκόντουσαν κι' αὐτοὶ ἐκεῖ;

Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σᾶς ποῦμε τώρα. Καὶ συγχρόνως θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε τὴν ἀφοριὴ τῆς παρουσίας τοῦ Μοντωμπὰν στὴν ὁδὸ Τάμπλ, τὸν ὁποῖον ἀφήσαμε νὰ ξαναγυρίζη στὴ σοφίτα του, στὸ πανδοχεῖο τῆς «Μονόφθαλμης Κίσσας». Γιὰ τὸ λόγο ὅμως αὐτὸ πρέπει νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης, ὅπου ἀφήσαμε τὸν βαρῶνο ντὲ Βὶλ καὶ τοὺς τοξότες τοῦ πρεβότου νὰ φεύγουν κακὴν κακῶς.

Ὁ ντὲ Βὶλ στὸ τέλος κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο χείμαρρο ποὺ τὸν παρέσυρε. Βρισκόταν σὲ μιὰ κατάστασι ἀπεριγράπτης συγχίσεως. Γιὰ ν' ἀνακουφιστῆ κάπως ἄρχισε νὰ βλαστημᾶη καὶ ν' ἀπευθύνη τρομερὲς ἀπειλὲς ἐναντίον τοῦ Μοντωμπάν. Στὸ τέλος, ξεκίνησε μανιασμένος λέγοντας.·

—Πρέπει νὰ πληροφορήσω τὸν Ὑψηλότατο!...

Μὰ δὲν ἀναγκάστηκε νὰ προχωρήση πολύ. Σ' ἕνα σταυροδρόμι, ἐκεῖ κοντά, συνάντησε αὐτὸν ποὺ ζητοῦσε.

Ὁ Διάδοχος Ἐρρῖκος

Ὁ διάδοχος Ἐρρῖκος συνοδευόταν ἀπὸ μιὰ λαμπρὴ καὶ πολυάριθμη ἀκολουθία. Στὸ πλευρό του βάδιζαν οἱ δύο εὐνοούμενοί του εὐπατρίδαι Σαὶντ-Ἀντρὲ καὶ Ρουσερόλ, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλήσαμε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προηγούμενα κεφάλαια. Ἦταν κυριευμένος ἀπὸ μιὰ ψυχρὴ λύσσα ποὺ ἔκανε τὴν ἀκολουθία του νὰ τρέμη.

—Δυὸ ἑκατομμύρια! μουρμούριζε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη. Δυὸ ἑκατομμύρια ποὺ βρίσκονται στὸν δρόμο καὶ ποὺ πρόκειται νὰ φτάσουν στὸν προορισμό του... Ἔτσι τοὐλάχιστον ὁ ἀδελφός μου Κάρολος δὲν θὰ πάρη πεντοφᾶ... Θὰ ξβίνα εὐχαρίστως πέντε χιλιάδες λίβρες γιὰ γαμβοῦς τὰ πάνταστα ἔτσι!...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ὁ ντὲ Βὶλ τὸν εἶδε καὶ διευθύνθηκε πρὸς αὐτόν. Ὁ διάδοχος, βλέποντας τὰ ροῦχα τοῦ ἀρχιμπράβου του κουρελλιασμένα, γεμάτα αἷμα, τὸ μπράτσο του περασμένο σὲ ἕναν ἐπίδεσμο, παραμορφωμένο ἀπὸ τὶς πληγὲς στὰ μάγουλά του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κυλοῦσαν ἀκόμα ἀρχὰ σταγόνες μαύρου αἵματος, ὁ Ἐρρῖκος στάθηκε ξαφνιασμένος.·

—Ἐ! ντὲ Βίλ!... φώναξε. Τί σοῦ συνέβη λοιπόν;

—Μοῦ συνέβη, ἀπάντησε ὁ ντὲ Βὶλ τρίζοντας τὰ δόντια του, ὅτι, καθὼς ἐκτελοῦσα τὴν ἀποστολή, ποὺ μοῦ ἀναθέσατε, ἔπεσα ἀπάνω σ' ἕνα διαβολεμένο τρυανδο, ἀρχηγὸ χωρὶς ἄλλο μιᾶς τρομερῆς σπείρας τρυάνδων, ὅπως αὐτός, ὁ ὁποῖος ω' ἔκανε στὰ γάλια ποὺ μὲ βλέπετε!...

—Νικήθηκες ἐσύ, ντὲ Βίλ!... Τὸ πιὸ τρομερὸ σπαθὶ τῆς Γαλλίας!... φώναξε ὁ Ἐρρῖκος, ὁ ὁποῖος, κατὰ βάθος, διασκέδαζε μὲ τὴν δυσάρεστη περιπέτεια τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φρουρᾶς του.

Ὁ Σαὶντ-Ἀντρὲ κι' ὁ Ρουσερὸλ ποὺ διασκέδαζαν ἀκόμα πιὸ πολύ, ἄλλαξαν ἕνα βλέμμα ἀγίας χαρᾶς καὶ μ' ἕνα προσποιητὸ οἶκτο. φώναξαν.·

—Ὁ ντὲ Βίλ, ὁ ἀκατανίκητος ντὲ Βίλ, βρῆκε τὸν δάσκαλό του;

—Ποιὸς ἐνε λοιπὸν ὁ τρομερὸς αὐτὸς ξιφομάχος, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν πρώτη σπαθιὰ ἔκανε σ' αὐτὰ τὰ γάλια τὸ «πιὸ τρομερὸ σπαθὶ τῆς Γαλλίας»...

Καὶ χαμογελοῦσαν εἰρωνικά, καθὼς ἔλεγαν αὐτὰ τὰ λόγια. Ὁ ντὲ Βὶλ εἶδε αὐτὸ τὸ χαμόγελο κ' ἡ ντροπὴ καὶ ἡ λύσσα του ἔφταναν στὸ κατακόρυφο. Φώναξε λοιπὸν ἀφρίζοντας.

—Μὰ τὸ Σατανᾶ, μὴ γελᾶτε, κύριοι!... Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι κι' οἱ δυό σας μαζὺ δὲν θὰ ζυγίζατε οὔτε ὅσο ἕνα ἄχυρο ἀνάμεσα στὰ φοβερὰ νύχια αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ τρυάνδου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἱππότης ντὲ Μοντωμπὰν καὶ ποὺ εἶνε ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος ποὺ συνάντησα στὴ ζωή μου!

—Μοντωμπὰν!... φώναξε ὁ Σαὶντ-Ἀντρέ. Ποῦ τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ ὄνομα; Ποῦ διάβολο τὸ ἄκουσα;...

—Πρὸ ὀλίγου, στὴν ὁδὸ Σαὶν-Μαρτέν, αὐτὸ τὸ ὄνομα ἦταν στὰ χείλη τῶν κατοίκων!... εἶπε ὁ Ρουσερόλ.

Ὁ ντὲ Βὶλ τοὺς γύρισε τὴ ράχη, κ' ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν διάδοχο, πρόσθεσε.·

—Δὲν εἶν' αὐτὸ ὅλο, Ὑψηλότατε... Δὲν εἶμαι μονάχα ἐγὼ σ' αὐτὰ τὰ χάλια!... Δεκαπέντε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους σας βρίσκονται στὴν ἴδια κατάστασι, ἂν ὄχι σὲ χειρότερη. Κι' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δεκαπέντε ὑπάρχουν πέντε ποὺ σκοτώθηκαν κι' ἄλλοι πέντε τόσο βαρεῖα πληγωμένοι, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ τοὺς ξαναβοῦμε πιὰ!...

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ διάδοχος ἐπαψε νὰ διασκεδάζη. Ἡ δυσαρεστη αὐτὴ εἴδησις διπλασίασε τὴν ὀργή του καὶ μούγκρισε.·

—Τί μοῦ λὲς αὐτοῦ, ντὲ Βίλ;

—Τὴν ἀλήθεια, τὴν ὁλόσωμη ἀλήθεια, Ὑψηλότατε...

—Μὰ εἶνε δυνατόν;... Διηγήσου ντὲ Βίλ, πῶς συνέβησαν ὅλ' αὐτὰ τὰ γεγονότα χωρὶς νὰ παραλείψης καμμιὰ λεπτομέρεια.

Ἀμέσως ὁ ντὲ Βὶλ ἄρχισε τὴ διήγησί του. Καὶ πράγματι, σύμ-

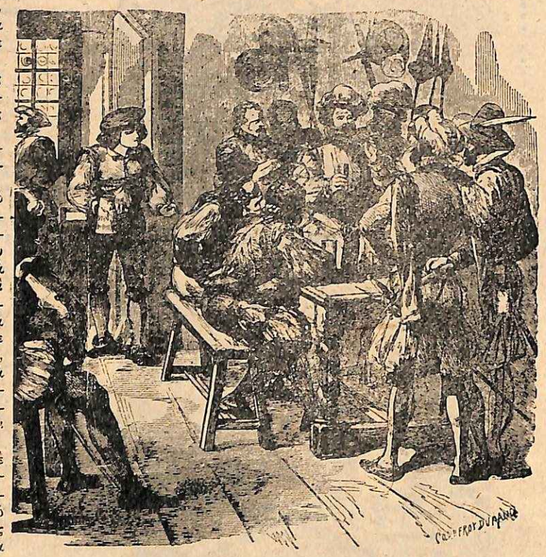
φωνα μὲ τὴν σύστασι τοῦ διαδόχου, δὲν ἄφησε καμμιὰ λεπτομέρεια ποὺ νὰ μὴ τοῦ τὴν ἀναφέρῃ.

Ὁ Ἐρρίκος τὸν ἄκουγε μὲ μιὰ προσοχὴ ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα. Καὶ ὅσο μεγάλωνε ἡ προσοχή του, συγχρόνως καὶ ἡ ὀργή του ἔφτανε στὸν παροξυσμὸ τῆς μανίας. Γιατί, Ἐνδιαφερόταν τόσο γιὰ τὸν ντὲ Βὶλ καὶ τοὺς μπράβους του; Ὄχι, βέβαια, ἂν καὶ δὲν ἔμενε ἀναίσθητος στὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔγινε... Μὰ ἡ ζήλεια εἶχε ξυπνήσει μέσα του, γιατὶ ἐξῆς ἐξῆς ἄρχιζε νὰ μᾶς γίνεται πολὺ ἐνοχλητικὸς καὶ ποὺ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ μᾶς ἐκτοπίσῃ ἐντελῶς, ἂν δὲν δράσουμε...

—Ἔτσι σκέπτομαι κι' ἐγὼ, ἀπάντησε ὁ Σαὶντ-Ἀντρέ.

—Τότε, ἐπανέλαβε ὁ Ρουσερόλ, ἂς ἑνώσουμε τὶς προσπάθειές μας...

—Ναί, ἂς παραδώσουμε στὸ λιθόξυλο τὴν ὡραία του καὶ αὐτὸν ποὺ ζηλοτυπεῖ!... Ἂς πραλάβουμε τὸν ντὲ Βίλ... Καὶ ἂς μοιραστοῦμε κατόπιν τοὺς καπούς τῆς

Ἔπιναν μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ φυράματός των...

δράσεώς μας! ἐπρόσθεσε κυνικὰ ὁ Σαὶντ-Ἀντρέ.

Ἕνα δυνατὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ ἐπιφράγισε τὴν ἄτιμη αὐτὴ συμφωνία. Κι' ὅμως, τὴν ἴδια στιγμή, καθένας ἀπ' τοὺς δυὸ νέους αὐτοὺς συμμάχους, σκεφτόταν.

—Ὅταν ὁ ντὲ Βὶλ θὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση, θὰ κανονίσουμε τὸ λογαριασμό μας οἱ δυό μας.

ΧΧΙΙΙ

Ο ΚΕΝΤΕΝΑΣ ΚΙ' Ο ΜΠΟΥΚΑΣΣΕΝ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ἐντωμεταξύ, ὁ βαρῶνος ντὲ Βὶλ εἶχε ἀπομακρυνθῆ λέγοντας:

—Πρέπει νὰ θρῶ τὸν Κεντενὰς καὶ τὸν Μπουκασσέν... Αὐτοὶ μόνο εἶνε ἱκανοὶ νὰ μοῦ φέρουν εἰς πέρας αὐτὴ τὴ λεπτὴ καὶ δύσκολη ἀποστολή!...

Καθὼς ἔμπαινε στὴν ὁδὸ Σαὶν-Μαρτέν, διασταυρώθηκε μὲ τὸν Νουαρβίλ, ὁ ὁποῖος διευθυνόταν διαστικὰ πρὸς τὴν πλατεία τῆς Γρένης. Τὸν σταμάτησε καὶ τὸν κατέρτησε ἐνήμερο τῶν διαταγῶν ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ διάδοχος...

—Δὲν βλέπω νὰ σᾶς ἐμπιστέψῃ κάποτε νὰ ἐκτελέσετε τὶς διαταγὲς τοῦ Ὑψηλοτάτου καὶ νὰ συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἀντάρτη, ἀπάντησε ὁ Νουαρβίλ. "Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, ἔχω γιὰ τὴ στιγμὴ μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐπείγουσα καὶ σπουδαία ἐργασία... Μὰ μόλις τὴν τελειώσω, θ' ἀσχοληθῶ μ' αὐτὸν τὸν Μοντσυμπὰν καὶ σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ τὸν πιάσω ζωντανὸ ἢ νεκρό... Θὰ προχορτύσω μάλιστα ἀμοιβὴ χιλίων λιβρῶν σ' ὅποιον θὰ συντελέσῃ στὴ σύλληψί του... Τώρα, βαρῶνε, σᾶς ἀφήνω... Μὲ περιμένουν στὸ Δημαρχεῖο κ' εἶμαι καθυστερημένος.

Ὁ Νουαρβὶλ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τὸ θλιβερό του ὕφος, χωρὶς μῖσος καὶ ὀργή. Ἐνοιωθε ὅμως κανεὶς ἀπὸ τὰ λόγια του ὅτι ἦταν βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν δύναμί του. Ἦταν σίγουρος ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν θὰ τὸν ἀπασχολοῦσαν ἄλλες ὑποθέσεις, θὰ συνελάμβανε αὐτὸν τὸν «ἀντάρτην» ὅπως τὸν ἀποκάλουσε.

Ὁ ντὲ Βὶλ, παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ τρομερὸ μῖσος ποὺ τὸν ὠδηγοῦσε, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴ μεθοδικὴ γαλήνη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ κανένα πάθος δὲν τὸν τάραζε καὶ ποὺ ἐκρινε ψυχρὰ διευθύνθηκε πρὸς μιὰ ὑποπτη ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Σαπέν, ὅπου ἤξερε πὼς βρίσκε τοὺς δυὸ ἀνθρώπους ποὺ ζητοῦσε...

Τοὺς βρῆκε πράγματι ἐκεῖ νὰ πίνουν μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ φυράματός των.

Τοὺς πῆρε ἀμέσως ἰδιαιτέρως κι' ἀρχισε νὰ τοὺς μιλᾷ.

Μόλις ὁ ντὲ Βὶλ τοὺς ἔδωσε τὶς διαταγές του, κυττάχτηκαν τρομαγμένοι, κουνοῦντας τὰ κεφάλια τους μὲ ὕφος ἀνήσυχο. Καὶ γουρμὸς ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν θὰ ἦταν πιὰ ὁ ἀφέντης τους, ἔπρεπε νὰ ἐργάζωνται γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

Ἔτσι ἦταν μὲ τὴν ἀφοσίωσι τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἀφοῦ ἔδωσε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες, ὁ ντὲ Βὶλ ἔφυγε γρήγορα ἀπὸ τὴν ταβέρνα καὶ ἐπῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ Λούβρο.

Ἐκεῖ ἔμαθε ἀπὸ τὸν Ἀμπρουάζ Παρὲ ὅτι ὁ βασιλιὰς εἶχε πάει στὸ Βενσὲν γιὰ κυνήγι.

Ἔτσι ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ ἐκεῖ.

Ἀφοῦ ἔδωσε ἐντολὴ στὸν Ἀμπρουάζ Παρὲ νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν ἄλογο, ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ ἀλλάξῃ ροῦχα.

Ἐκεῖ τὸν περίμενε ἡ Ἀνριέττα Καντὰλ, ἡ ὁποία ἔμενε στὸ ἴδιο σπίτι μὲ τὸν ἀδελφό της Ἐρρίκο.

Ἡ Ἀνριέττα ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα κορίτσια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἦταν δεκαεπτὰ χρονῶν καὶ ἡ ὀμορφιά της ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ ἐξαίσιες ποὺ μποροῦσε νὰ ἐπιθυμήσῃ κανείς.

Ὁ ντὲ Βὶλ τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε, ἀλλὰ ἡ Ἀνριέττα δὲν τὸν ἀγαποῦσε καθόλου.

Ἡ ἀγάπη τοῦ ντὲ Βὶλ ἦταν ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ ἡ Ἀνριέττα ἀπεστρέφετο περισσότερο ἀπὸ ὅλα.

Ἀλλὰ ὁ ντὲ Βὶλ ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἐρρίκου, ποὺ ἡ Ἀνριέττα τὸν ἀγαποῦσε μὲ ὅλη τὴν ψυχή της, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπομένῃ.

Ἐπὶ πλέον, ἡ Ἀνριέττα ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνη γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ ντὲ Βὶλ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ κόσμου καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχῃ φίλο.

Ἔτσι, ἐνῶ τὸν ἀπεστρέφετο, ἐνῶ τὸν ἔβλεπε μὲ φρίκη νὰ πλησιάζῃ, ἐνῶ τὸν ἔβλεπε νὰ τὴν κυττάζῃ μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα, τὸν φώτησε μὲ φωνὴ τρομακτική.

—Ντὲ Βίλ, πές μου!... Αὐτὸς ὁ νέος, αὐτὸς ὁ Μοντσυμπάν, αὐτὸς ὁ τουάνδος εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴν Πριμερόζα;

—Μὰ τὴν πίστι μου, Ὑψηλότατε, τώρα ποὺ μοῦ τὸ λέτε, μὲ κάνετε νὰ τὸ σκέφτωμαι!

—Ντὲ Βίλ, ἐξακολούθησε ὁ Ἐρρίκος, πρέπει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐξαφανιστῇ! Ἢ μᾶλλον ὄχι!... Πρέπει νὰ τὸν δῶ, νὰ τὸν κρατήσω μέσα στὰ χέρια μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸν φωτήσω καὶ νὰ μάθω ἂν στ' ἀλήθεια εἶνε ἐρωτευμένος μαζύ της. Κανόνισε τὰ πράγματα ὅπως θέλεις, σκόρπισε χρυσάφι μ' ἀνοιχτὲς τὶς χοῦφτες, ἐξάπλωσε ὅλα τὰ γεφὰ λαγωνικά ποὺ σοῦ μένουν, μὰ φέρε μου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Μοῦ χρειάζεται, ἀκοῦς;... Μοῦ χρειάζεται ζωντανός!...

—Ζωντανός! ἐπανέλαβε ὁ ντὲ Βίλ. Καὶ μ' ἕνα ἀπεργάτου μίσος ἐπρόσθεσε.· Ὑψηλότατε, μπορεῖτε νὰ μὲ πιστέψετε ἂν σᾶς πῶ ὅτι θὰ ἔδινα δέκα χρόνια τῆς ζωῆς μου, γιὰ νὰ ἔχω στὰ χέρια αὐτὸν τὸν ἄθλιο ποὺ μὲ παραμόρφωσε. Μὰ, στ' ἀλήθεια, τὸ νὰ τὸν πιάσω ζωντανό, εἶνε μιὰ ἀποστολὴ ποὺ δὲν σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ τὴν φέρω εἰς πέρας. Σᾶς λέω, Ὑψηλότατε, ὅτι ἡ δύναμις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τρομερή, ἀφάνταστη...

—Ἔ, τότε, εἶπε ὁ διάδοχος, μὲ κάποια στενοχώρια, φέρε τόν μου νεκρόν, ἂν δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς διαφορετικά...

—Ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸ μῖσος μου, Ὑψηλότατε!... τοῦ ἀπάντησε ὁ ντὲ Βὶλ, μ' ἕνα τρομακτικὸ γαμόγελο. "Ἂν δὲν σᾶς φέρω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ζωντανό, αὐτὸ θὰ στραίνῃ ὅτι κανένας στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πιάσῃ...

—Ναί, εἶπε ὁ Ἐρρίκος μὲ μιὰ σκοτεινὴ ἱκανοποίησι. Βλέπω ὅτι καὶ σὺ τὸν μισεῖς. Μὰ δὲν θὰ τὸν μισήσῃς ποτὲ ὅσο τὸν μισῶ ἐγώ!.. Κάνε λοιπὸν ὅτι μπορεῖς. Ἐντωμεταξύ, πάω νὰ ζητήσω ἀπ' τὸν βασιλέα νὰ διατάξῃ τὴ σύλληψί του... Πήγαινε, ντὲ Βίλ.

Καὶ ἔφυγε μὲ βῆμα κλονιζόμενο, ἀφήνοντας τοὺς δυὸ εὐνοουμένους του πίσω του, ἐκθηλώνοντας ἔτσι τὴ θέλησί του νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὶς σκέψεις του.

Ὁ Ρουσερὸλ κι' ὁ Σαὶντ-Ἀντρὲ τὸν ἀκολούθησαν ἀπὸ ἀπόστασι, βαδίζοντας κι' αὐτὸς γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλοί. Τέλος, ὁ Ρουσερόλ, σκύβοντας πρὸς τὸν Σαὶντ-Ἀντρὲ τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί·

—Ὑπέροχη εὐκαιρία ν' ἀντικατασταθοῦμε στὴν εὔνοια τοῦ Ὑψηλοτάτου αὐτὸν τὸν ντὲ Βίλ, ποὺ ἄρχισε νὰ μᾶς γίνεται πολὺ ἐνοχλητικὸς καὶ ποὺ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ μᾶς ἐκτοπίσῃ ἐντελῶς, ἂν δὲν δράσουμε...

—Ἔτσι σκέπτομαι κι' ἐγὼ, ἀπάντησε ὁ Σαὶντ-Ἀντρέ.

—Τότε, ἐπανέλαβε ὁ Ρουσερόλ, ἂς ἑνώσουμε τὶς προσπάθειές μας...

—Ναί, ἂς παραδώσουμε στὸ λιθόξυλο τὴν ὡραία του καὶ αὐτὸν ποὺ ζηλοτυπεῖ!... "Ἂς πραλάβουμε τὸν ντὲ Βίλ... Καὶ ἂς μοιραστοῦμε κατόπιν τοὺς καπούς τῆς

Ἔπιναν μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ φυράματός των...

δράσεώς μας! ἐπρόσθεσε κυνικὰ ὁ Σαὶντ-Ἀντρέ.

Ἕνα δυνατὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ ἐπιφράγισε τὴν ἄτιμη αὐτὴ συμφωνία. Κι' ὅμως, τὴν ἴδια στιγμή, καθένας ἀπ' τοὺς δυὸ νέους αὐτοὺς συμμάχους, σκεφτόταν.

—Ὅταν ὁ ντὲ Βὶλ θὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση, θὰ κανονίσουμε τὸ λογαριασμό μας οἱ δυό μας.

ΧΧΙΙΙ

Ο ΚΕΝΤΕΝΑΣ ΚΙ' Ο ΜΠΟΥΚΑΣΣΕΝ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ἐντωμεταξύ, ὁ βαρῶνος ντὲ Βὶλ εἶχε ἀπομακρυνθῆ λέγοντας:

—Πρέπει νὰ θρῶ τὸν Κεντενὰς καὶ τὸν Μπουκασσέν... Αὐτοὶ μόνο εἶνε ἱκανοὶ νὰ μοῦ φέρουν εἰς πέρας αὐτὴ τὴ λεπτὴ καὶ δύσκολη ἀποστολή!...

Καθὼς ἔμπαινε στὴν ὁδὸ Σαὶν-Μαρτέν, διασταυρώθηκε μὲ τὸν Νουαρβίλ, ὁ ὁποῖος διευθυνόταν διαστικὰ πρὸς τὴν πλατεία τῆς Γρένης. Τὸν σταμάτησε καὶ τὸν κατέρτησε ἐνήμερο τῶν διαταγῶν ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ διάδοχος...

—Δὲν βλέπω νὰ σᾶς ἐμπιστέψῃ κάποτε νὰ ἐκτελέσετε τὶς διαταγὲς τοῦ Ὑψηλοτάτου καὶ νὰ συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἀντάρτη, ἀπάντησε ὁ Νουαρβίλ. "Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, ἔχω γιὰ τὴ στιγμὴ μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐπείγουσα καὶ σπουδαία ἐργασία... Μὰ μόλις τὴν τελειώσω, θ' ἀσχοληθῶ μ' αὐτὸν τὸν Μοντσυμπὰν καὶ σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ τὸν πιάσω ζωντανὸ ἢ νεκρό... Θὰ προχορτύσω μάλιστα ἀμοιβὴ χιλίων λιβρῶν σ' ὅποιον θὰ συντελέσῃ στὴ σύλληψί του... Τώρα, βαρῶνε, σᾶς ἀφήνω... Μὲ περιμένουν στὸ Δημαρχεῖο κ' εἶμαι καθυστερημένος.

Ὁ Νουαρβὶλ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τὸ θλιβερό του ὕφος, χωρὶς μῖσος καὶ ὀργή. Ἐνοιωθε ὅμως κανεὶς ἀπὸ τὰ λόγια του ὅτι ἦταν βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν δύναμί του. Ἦταν σίγουρος ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν θὰ τὸν ἀπασχολοῦσαν ἄλλες ὑποθέσεις, θὰ συνελάμβανε αὐτὸν τὸν «ἀντάρτην» ὅπως τὸν ἀποκάλουσε.

Ὁ ντὲ Βὶλ, παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ τρομερὸ μῖσος ποὺ τὸν ὠδηγοῦσε, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴ μεθοδικὴ γαλήνη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ κανένα πάθος δὲν τὸν τάραζε καὶ ποὺ ἐκρινε ψυχρὰ διευθύνθηκε πρὸς μιὰ ὑποπτη ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Σαπέν, ὅπου ἤξερε πὼς βρίσκε τοὺς δυὸ ἀνθρώπους ποὺ ζητοῦσε...

Τοὺς βρῆκε πράγματι ἐκεῖ νὰ πίνουν μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ φυράματός των.

Τοὺς πῆρε ἀμέσως ἰδιαιτέρως κι' ἀρχισε νὰ τοὺς μιλᾷ.

Μόλις ὁ ντὲ Βὶλ τοὺς ἔδωσε τὶς διαταγές του, κυττάχτηκαν τρομαγμένοι, κουνοῦντας τὰ κεφάλια τους μὲ ὕφος ἀνήσυχο. Καὶ γουρμὸς ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν θὰ ἦταν πιὰ ὁ ἀφέντης τους, ἔπρεπε νὰ ἐργάζωνται γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

Ἔτσι ἦταν μὲ τὴν ἀφοσίωσι τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἀφοῦ ἔδωσε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες, ὁ ντὲ Βὶλ ἔφυγε γρήγορα ἀπὸ τὴν ταβέρνα καὶ ἐπῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ Λούβρο.

Ἐκεῖ ἔμαθε ἀπὸ τὸν Ἀμπρουάζ Παρὲ ὅτι ὁ βασιλιὰς εἶχε πάει στὸ Βενσὲν γιὰ κυνήγι.

Ἔτσι ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ ἐκεῖ.

Ἀφοῦ ἔδωσε ἐντολὴ στὸν Ἀμπρουάζ Παρὲ νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν ἄλογο, ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ ἀλλάξῃ ροῦχα.

Ἐκεῖ τὸν περίμενε ἡ Ἀνριέττα Καντὰλ, ἡ ὁποία ἔμενε στὸ ἴδιο σπίτι μὲ τὸν ἀδελφό της Ἐρρίκο.

Ἡ Ἀνριέττα ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα κορίτσια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἦταν δεκαεπτὰ χρονῶν καὶ ἡ ὀμορφιά της ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ ἐξαίσιες ποὺ μποροῦσε νὰ ἐπιθυμήσῃ κανείς.

Ὁ ντὲ Βὶλ τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε, ἀλλὰ ἡ Ἀνριέττα δὲν τὸν ἀγαποῦσε καθόλου.

Ἡ ἀγάπη τοῦ ντὲ Βὶλ ἦταν ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ ἡ Ἀνριέττα ἀπεστρέφετο περισσότερο ἀπὸ ὅλα.

Ἀλλὰ ὁ ντὲ Βὶλ ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἐρρίκου, ποὺ ἡ Ἀνριέττα τὸν ἀγαποῦσε μὲ ὅλη τὴν ψυχή της, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπομένῃ.

Ἐπὶ πλέον, ἡ Ἀνριέττα ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνη γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ ντὲ Βὶλ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ κόσμου καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχῃ φίλο.

Ἔτσι, ἐνῶ τὸν ἀπεστρέφετο, ἐνῶ τὸν ἔβλεπε μὲ φρίκη νὰ πλησιάζῃ, ἐνῶ τὸν ἔβλεπε νὰ τὴν κυττάζῃ μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα, τὸν φώτησε μὲ φωνὴ τρομακτική.

—Ντὲ Βίλ, πές μου!... Αὐτὸς ὁ νέος, αὐτὸς ὁ Μοντσυμπάν, αὐτὸς ὁ τουάνδος εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴν Πριμερόζα;

—Μὰ τὴν πίστι μου, Ὑψηλότατε, τώρα ποὺ μοῦ τὸ λέτε, μὲ κάνετε νὰ τὸ σκέφτωμαι!

—Ντὲ Βίλ, ἐξακολούθησε ὁ Ἐρρίκος, πρέπει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐξαφανιστῇ! Ἢ μᾶλλον ὄχι!... Πρέπει νὰ τὸν δῶ, νὰ τὸν κρατήσω μέσα στὰ χέρια μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸν φωτήσω καὶ νὰ μάθω ἂν στ' ἀλήθεια εἶνε ἐρωτευμένος μαζύ της. Κανόνισε τὰ πράγματα ὅπως θέλεις, σκόρπισε χρυσάφι μ' ἀνοιχτὲς τὶς χοῦφτες, ἐξάπλωσε ὅλα τὰ γεφὰ λαγωνικά ποὺ σοῦ μένουν, μὰ φέρε μου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Μοῦ χρειάζεται, ἀκοῦς;... Μοῦ χρειάζεται ζωντανός!...

—Ζωντανός! ἐπανέλαβε ὁ ντὲ Βίλ. Καὶ μ' ἕνα ἀπεργάτου μίσος ἐπρόσθεσε.· Ὑψηλότατε, μπορεῖτε νὰ μὲ πιστέψετε ἂν σᾶς πῶ ὅτι θὰ ἔδινα δέκα χρόνια τῆς ζωῆς μου, γιὰ νὰ ἔχω στὰ χέρια αὐτὸν τὸν ἄθλιο ποὺ μὲ παραμόρφωσε. Μὰ, στ' ἀλήθεια, τὸ νὰ τὸν πιάσω ζωντανό, εἶνε μιὰ ἀποστολὴ ποὺ δὲν σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ τὴν φέρω εἰς πέρας. Σᾶς λέω, Ὑψηλότατε, ὅτι ἡ δύναμις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τρομερή, ἀφάνταστη...

—Ἔ, τότε, εἶπε ὁ διάδοχος, μὲ κάποια στενοχώρια, φέρε τόν μου νεκρόν, ἂν δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς διαφορετικά...

—Ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸ μῖσος μου, Ὑψηλότατε!... τοῦ ἀπάντησε ὁ ντὲ Βὶλ, μ' ἕνα τρομακτικὸ γαμόγελο. "Ἂν δὲν σᾶς φέρω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ζωντανό, αὐτὸ θὰ στραίνῃ ὅτι κανένας στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πιάσῃ...

—Ναί, εἶπε ὁ Ἐρρίκος μὲ μιὰ σκοτεινὴ ἱκανοποίησι. Βλέπω ὅτι καὶ σὺ τὸν μισεῖς. Μὰ δὲν θὰ τὸν μισήσῃς ποτὲ ὅσο τὸν μισῶ ἐγώ!.. Κάνε λοιπὸν ὅτι μπορεῖς. Ἐντωμεταξύ, πάω νὰ ζητήσω ἀπ' τὸν βασιλέα νὰ διατάξῃ τὴ σύλληψί του... Πήγαινε, ντὲ Βίλ.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΝΟΜΠΕΛ

['Η περιπετειώδης ζωή του καὶ ἡ ἰδιότροπη διαθήκη του]

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἀπενεμήθη τὸ βραβεῖο Νόμπελ γιὰ τὴ φιλολογία στὸ Ρῶσσο συγγραφέα Μπούνιν, ἀντὶ τοῦ δικοῦ μας Παλαμᾶ. Γιὰ τὸ βραβεῖο αὐτὸ καὶ ἰδίως γιὰ τὸ Νόμπελ ποὺ ἄφησε τὴν περιουσία του γιὰ τὴν ἀπονομὴ τοῦ βραβείου αὐτοῦ, πολὺ λίγα πράγματα ξέρουμε ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς καὶ στὴν Εὐρώπη, ὅταν πέθανε ὁ Ἀλφρέδος Νόμπελ, μεγαλοεπιχειρηματίας καὶ πολυεκατομμυριοῦχος, πρὸ 37 ἐτῶν, τὸ γεγονὸς ἐπέρασε σχεδὸν ἀπαρατήρητο. Ἡ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἀνήγγειλαν μὲ λίγα λόγια τὸ θάνατό του κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο. Σὲ λίγες ἡμέρες ὅμως, στὶς 30 Δεκεμβρίου 1896, ὅταν ἀνοίχτηκε ἡ διαθήκη του τὸ ὄνομα τοῦ Νόμπελ ἔγινε μὲ μιᾶς γνωστὸ σ' ὅλον τὸν κόσμο, μαζὶ δὲ μ' αὐτὸ καὶ οἱ ὅροι τῆς διαθήκης του. Ὅλην τὴν περιουσία του, τριάντα τρία ὁλόκληρα ἑκατομμύρια σουηδικῶν κορωνῶν, περιουσία, τερατσία γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Νόμπελ τὴν ἄφηνεν γιὰ ἀγαθοεργοὺς σκοποὺς καὶ γιὰ τὴν προαγωγὴ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς εἰρήνης.

Ἡ διαθήκη αὐτὴ ἦταν πολὺ περίεργη. Εἶχε ὅλες-ὅλες 34 σειρές. Συντομώτατη. Τὴν εἶχε συντάξει ἰδιοχείρως ὁ Νόμπελ στὸ Παρίσι, ἐνώπιον τεσσάρων μαρτύρων. Καὶ ὥριζε τὰ ἑξῆς·

"Ἀπὸ τὰ 33 ἑκατομμύρια χρυσῶν κορωνῶν τῆς περιουσίας του, τὰ δύο ἑκατομμύρια τ' ἄφηνε γιὰ τὴν πληρωμὴ φόρου κληρονομίας καὶ γιὰ κάποιο ἀγαθοεργὸ κληροδότημα. Τὰ ὑπόλοιπα 31 ἑκατομμύρια τ' ἄφηνε γιὰ ν' ἀπονέμωνται ἀπὸ τοὺς τόκους βραβεῖα κάθε χρόνο, *«σ' ἐκείνους ποὺ ἐξυπηρέτησαν τὴν ἀνθρωπότητα κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος, καταγινόμενοι στὴ Φυσική, στὴ Χημεία, στὴν Ἰατρική, στὴ Φιλολογία καὶ στὴν Ἰδέα τῆς Εἰρήνης.»*

Πέντε λοιπὸν βραβεῖα ἀπονέμονται κάθε χρόνο στοὺς διασημοτέρους φυσικούς, χημικούς, γιατροὺς, λογοτέχνες καὶ εἰρηναποστόλους τοῦ κόσμου. Ἡ ἐκλογὴ τῶν προσώπων στὰ ὁποῖα θ' ἀπονέμωνται τὰ βραβεῖα Νόμπελ, ἔχει ἀνατεθῆ γιὰ τὴν εἰρήνη στὴ Νορβηγικὴ Βουλή, γιὰ δὲ τοὺς ἄλλους κλάδους στὶς Σουηδικὲς ἀκαδημίες. Ὁ Νόμπελ ἔγραφεν ἀκόμη στὴ διαθήκη του..'

«Ρητὴ θέλησί μου εἶνε, ὅπως κατὰ τὴν διανομὴν τῶν βραβείων λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἡ ἐθνικότης, ἀλλὰ ὁ ἀξιώτερος νὰ λαμβάνῃ τὸ βραβεῖον, εἴτε εἶνε Σκανδιναύος, εἴτε ὄχι.»

"Ὅλος ὁ κόσμος ἔμεινε κατάπληκτος μὲ τὴ διαθήκη αὐτὴ κι' ὅλοι ρουῶσαν ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Νόμπελ. Μὰ πῶς ἐξηγεῖται νὰ εἶναι ἄγνωστος σχεδὸν ἕνας ἄνθρωπος τόσο πλούσιος καὶ ἐφευρέτης, καθὼς θὰ ἰδοῦμε παρακάτω, τόσων χημικῶν ὑλῶν; Ἁπλούστατα γιατὶ ὁ Νόμπελ ἀπόφευγε πάντοτε τὴν δημοσιότητα καὶ σπανίως στεκότανε μπροστὰ σὲ φωτογραφικὸ φακό. Ἀκόμα καὶ τὸ Σουηδικὸ Ἰνστιτοῦτο Νόμπελ ποὺ ἱδρύθηκε μὲ δικό του κληροδότημα, πολὺ λίγα στοιχεῖα γιὰ τὴ ζωή του κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ. Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Νόμπελ ὅταν, στὰ 1893, τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Οὐψάλας τὸν ἀνεκήρυξεν ἐπίτιμο καθηγητὴ κι' ἡ γραμματέας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ ζήτησε βιογραφικές του σημειώσεις, ἔστειλε τὸ ἑξῆς λακωνικώτατο σημείωμα.·

«Ὁ ὑποφαινόμενος Ἀλφρέδος Νόμπελ, ἐγεννήθην τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1833. Δὲν ἐφοίτησα εἰς κανένα ἀνώτερον σχολεῖον, ἐδιδάχθην ἀπὸ ἰδιωτικοὺς καθηγητάς. Ἠσχολήθην πρὸ παντὸς μὲ τὴν Χημείαν, εἰδικῶς δὲ μὲ τὴν κατεργασίαν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν. Εἶμαι μέλος τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς Ἀκαδημίας καὶ δημοσίευσα μίαν μόνον ἐπιστημονικὴν πραγματείαν Ἀγγλιστί.»

Καλύτερα ἀκόμα δείχνει τὸν χαρακτῆρα του καὶ τὴν ψυχοσύνθεσί του τὸ βιογραφικὸ σημείωμα ποὺ ἔστειλε στὸν ἀδερφό του·

«Ἀλφρέδος Νόμπελ, μισὴ ζωὴ βασανισμένη. Ἔπρεπε νὰ εἶχα στραγγαλιστῇ, τὴν στιγμὴν ποὺ εἶδα τὰ φῶς, ἀπὸ κανένα φιλάνθρωπο ἰατρόν. Τὸ μεγάλο μου κατόρθωμα εἶνε ὅτι ἔχω πάντοτε τὰ νύχια μου καθαρὰ καὶ ἐν γίνομαι ὅ,τι ἐγὼ σὲ κανένα. Τὰ μεγάλα μου ἐλαττώματα εἶνε ὅτι δὲν ἔχω οἰκογένεια, δὲν ἔχω ποτὲ κέφι καὶ δὲν ἔχω καλὸ στομάχι. Ἡ μόνη ἀξίωσίς μου εἶνε νὰ μὴ ταφῶ ζωντανός. Ἡ μεγαλειότερα μου ἁμαρτία εἶνε ὅτι δὲν προσεύχομαι ποτὲ στὸν Μαμμωνᾶν. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν: οὐδέν. Ἰδιαίτερα περιπέτεια εἰς τὴν ζωήν μου: οὐδεμία.»

Φαίνεται ἀπ' ὅλ' αὐτὰ πὼς ὁ Νόμπελ ὑπόφερε πολὺ στὴ ζωή του.

***

Ὁ πατέρας του Ἐμμανουὴλ Νόμπελ ἦταν μηχανικὸς ἀρχιτεκτων. Εἶχε ζωηρὴ φαντασία καὶ γι' αὐτὸ ἀπέτυχε σ' ὅλες τὶς ἐπιχειρήσεις του. Τὸν χρόνο ἀκριβῶς ποὺ γεννήθηκε ὁ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ περίφημος ἀπό τήν Ἱστορία Ἰταλός τυχοδιώκτης Κοινσίνο Κονσίνι, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νά γίνη πρωθυπουργός τῆς Γαλλίας, εἶνε τρελλά ἐρωτευμένος μέ τήν Γκιζέλλα, τήν κόρη τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ του δουκός τοῦ Ἀγκουλέμ, ὁ ὁποῖος συνωμοτεῖ γιά ν' ἀνατρέψη ἀπ' τό θρόνο τόν νεαρό βασιλέα Λουδοβίκο 13ο καί ν' ἀνακηρυχθῆ αὐτός βασιλεύς. Στά σχέδιά του αὐτά τόν βοηθεῖ ἐξαιρετικά κι' ἡ κόρη του, τήν ὁποία σκοπεύει νά παντρέψη μέ τόν μαρκήσιο Σέν-Μάρς, θέλοντας ἔτσι νά ἐξασφαλίση τήν ὑποστήριξί του. Ἡ Γκιζέλλα δίνει τή συγκατάθεσί της σ' αὐτό τό γάμο, γιά νά μή δυσαρεστήση τόν ἀγαπημένο της πατέρα, μά βαθειά μέσα στήν καρδιά της λατρεύει τόν ἡρωϊκό Ἱππότη Καπεστάν, ὁ ὁποῖος τήν ἀγαπᾶ κι' αὐτός. Ὁ Καπεστάν, τύπος φτωχοῦ, ἀλλά γενναίου ἐπαρχιώτου εὐπατρίδου, ἔπειτα ἀπό πολλά κατορθώματα, σώζει τέλος ἀπό βέβαιο θάνατο καί τόν βασιλέα Λουδοβίκο 13ο. Μά ἐπειδή ὁ Καπεστάν ἀρνεῖται νά γυτιήση τό θανάσιμο ἐχθρό τοῦ βασιλέως δούκα τοῦ Ἀγκουλέμ, ὁ Λουδοβίκος 13ος θυμώνει καί τόν ἀφήνει στήν τύχη του. Τότε ὁ Καπεστάν γυρίζει χωρίς πεντάρα στό πανδοχεῖο του. Ἐκεῖ ὁ πιστός του ὑπηρέτης τοῦ δίνει ἕνα σκοῦδο καί τοῦ λέει νά πάη νά τό παίξη σέ κάποιο χαρτοπαίγνιο, γιά νά τό πολλαπλασιάση κερδίζοντας. Πράγματι ὁ Καπεστάν κερδίζει, ἀλλά συναντᾶ στό χαρτοπαίγνιο καί τόν μπράβο τοῦ Κονσίνι Μπαζόργκ, ὁ ὁποῖος τόν προκαλεῖ σέ μονομαχία. Ὁ Καπεστάν τηγαίνει στό μέρος τῆς μονομαχίας, ἀλλά ἐκεῖ τόν ἐνεδρεύουν ὅλοι οἱ μπράβοι τοῦ Κονσίνι.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Αἷμα καί δάκρυα! ξαναεἶπε ἀπό μέσα της ἡ Μαριόν, ποὺ ἔνοιωσ' ἕνα ρῖγος διαπεραστικό, καθώς ἄκουσε αὐτά τά λίγα λόγια...

Ὁ Σέν Μάρς ξαναγύρισε κοντά της, ἀφοῦ, πρῶτα, ἔκλεισε τήν πόρτα, γονάτισε μπροστά της, καί, φιλῶντας της τό χέρι, τῆς εἶπε:

—Ἔτσι δέν θέλεις λοιπόν, νά σ' ἀγαποῦν ;..

Ἡ Μαριόν τόν σήκωσε, τόν ἀγκάλιασε θερμά, ἔκλεισε τά μάτια, κόλλησε τά χεῖλη της στά χεῖλη του, κι' ἀπάντησε!

—Σ' ἀγαπῶ, καί εἶμαι πειά δική σου..

Κι' ἐνῶ ὁ Σέν-Μάρς, θυμωμένος καί παραπατῶντας, χαμένος καί πνιγμένος ἀπ' τό πάθος, ἔνοιωθε τήν καρδιά του νά ριγῆ, κι' ὅλο τό εἶναι του νά λυώνη μέσ' στή γλύκα τοῦ συναποστικοῦ αὐτοῦ χαδιοῦ, ἐαφνικά, μ' ἕνα πῆδημα ἀπότομο τοῦ νοῦ, ἀνεξήγητο, σάν τίς ξαφνικές ἀνεμοθύελλες, ὁ Σέν-Μάρς ἄρχισε νά θυμᾶται τή Γκιζέλλα! Καθαρά, ἡ εἰκόνα τῆς Γκιζέλλας, ζωγραφίστηκε στ' ἀνάστατο μυαλό του! Κι' ἕνας κόμπος τρόμου κι' ἀγωνίας, τοῦσφιξε, ἀμέσως, τό λαιμό...

Γιατί, ἡ Γκιζέλλα, ἦταν ἡ μνηστή, μέ τήν ὁποίαν βρισκότανε δεμένος, μ' ἕναν ὅρκο δραματικό κι' ἐπίσημο! Γιατί, ἡ Γκιζέλλα, ἦταν ἡ κόρη τοῦ δουκός τοῦ Ἀγκουλέμ, μέ τόν ὁποῖον βρισκότανε δεμένος, μέ τίς ἀκατάλυτες ἐκεῖνες ἁλυσίδες, ποὺ ἡ συνενοχή σφυρηλατεῖ, ὅταν, στό τέλος τῆς συνενοχῆς αὐτῆς, στυλώνεται τό φάσμα τῆς ἀγχόνης! Τή Γκιζέλλα ἤ τή Μαριόν ;! Ἔπρεπε νά διαλέξῃ! Καί νά διαλέξῃ, τή στιγμή ἐκείνη, στό λεπτό! Γιατί τήν ἴδια μέρα, σέ μιάν ὥρα, ἴσως καί τήν ἴδια στιγμή, τόν περίμεναν στήν ὁδό Ριγωτῶν, νά ὑπογράψῃ τό συμβόλαιο τοῦ γάμου!..

XXVIII

Ο ΡΙΣΕΛΙΕ

Τό μέγαρο τοῦ Ρισελιὲ βρισκόταν καμμιὰ ἑκατοστή βήματα μακρυὰ ἀπ' τό γωνιακό σπίτι τῆς ὁδοῦ Ντωφίν, ἀπ' τό ὁποῖο ὁ Κυγκολὲν εἶχε δῆ νά βγαίνη ὁ Λαφφεμάς.

Ἐκεῖνο τό πρωΐ, ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Λυσόν, ἀφοῦ τελείωσε τή λειτουργία του, πέρασε στήν κάμαρά του, ὅπου ὁ ὑπηρέτης του τοῦβγαλε τ' ἄμφια, καί τόν ἔντυσε μέ στολή ἱππέως. Οἱ μεγάλοι θρησκευτικοί πόλεμοι ἦταν, ἀκόμα, τόσο πρόσφατοι, ὥστε οἱ ἱεράρχαι ἐνδιαφερόντουσαν περισσότερο νά εἶνε πολεμάρχαι τῶν πιστῶν τους, παρά νά τούς μοιράζουν εὐλογίες, καί κανένας δέν ἀπορροῦσε, τότε, βλέποντας ἕναν ἐκκλησιαστικό ἀξιωματοῦχο, μέ πανοπλία, κι' ἀκόμα λιγώτερο, μέ στολή καί ξίφος αὐλικοῦ.

—Τόν γραμματέα μου! φώναξε, τότε, ὁ ἐπίσκοπος, λακωνικά.

Ὁ ὑπηρέτης χάθηκε, στή στιγμή, σάν ἕνας ἴσκιος τρομαγμένος. Καί σ' ἕνα λεπτό, μπῆκε μέσα ὁ Λαφφεμάς, ἄλλη σκιά, κι' ἐκεῖνος,ἀλλὰ πιό γλυστερή, πιό συρτή...

—Ἄκούω! εἶπε ὁ Ρισελιέ.

Μὲ σιγανὴ φωνή, ὁ Λαφφεμὰς ἄρχισε νά δίνη τήν ἀναφορά του, ἐνῶ ὁ ἐπίσκοπος τόν ἄκουγε, χωρίς καμμιά ρυτίδα στό πρόσωπό του, νά δείχνη πῶς ἐνδιαφερόταν γιά ὅλ' αὐτά ποὺ τοῦ ἐξέθετε ὁ γραμματεύς του. Ἡ ματιά του, μονάχα, ποῦ καί ποῦ, ἔβγαζε κάποια ἀστραπή, ποὺ γρήγορα ἔσβυνε... Ἂς ποῦμε ἀμέσως, ὅτι σ' αὐτή τήν ἀναφορά, γινόταν λόγος γιά τέσσερα σπίτια: γιά τό γωνιακό σπίτι τῆς ὁδοῦ Ντωφίν, γιά τό μέγαρο τοῦ Ἀγκουλέμ, γιά τό σπίτι τῆς ὁδοῦ Ριγωτῶν, γιά τή λέσχη τῆς ὁδοῦ Οὐρσίνων, καί γιά τέσσερα πρόσωπα. Τό δοῦκα ντ' Ἀγκουλέμ, τή Γκιζέλλα, τόν Ἱππότη Καπεστάν καί τή Μαριόν Ντελόρμ.

Ἀφοῦ ὁ Λαφφεμὰς τελείωσε τήν ἀναφορά του, ὁ ἐπίσκοπος ἔμεινε σιωπηλός, ἀκίνητος, μὲ μάτι φλογερό, καί συνωφρωμένος. Μὲ τήν πορφυρὴ ἀμφιεσί του, μὲ τ' ἀνασηκωμένα του μουστάκια, καὶ μὲ τὸ μαῦρο του μανδύα ἀπὸ πάνω, καθώς στεκόταν σκεπτικὸς κι' ἀμίλητος, μέσ' στο ἡμίφως τῆς κάμαρας, ἐκείνης, ἐμοιαζε σὰν τὸ Μεφιστοφελῆ, ὅταν πρωτοπαρουσιάστηκε στὸ Φάουστ...

—Ἂς ἔρθουμε τώρα στὶς προσωπικὲς ὑποθέσεις! εἶπε ὁ Λαφφεμάς. Παρακολούθησα τὴν ἐλδα ποὺ συναντήθηκε μὲ τὸν Ἱππότη Καπεστάν, σὲ μιὰ λέσχη τῆς ὁδοῦ Οὐρσίνων. Ὁ σον ἀφορᾶ τὸν Καπεστάν, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ συνομιλία, μεταξὺ δουκὸς καὶ κόρης του, ποὺ τὴν ἄκουσα στὸ μέγαρο Ἀγκουλέμ, φαίνεται πὼς ἡ κόρη τοῦ δουκὸς νοιώθει αἴσθημα βαθὺ καὶ ζωηρό, γιὰ τὸν ἀξιότιμο Ἱππότη, ἕνα αἴσθημα, ποὺ τὸ κατακρίνει ὁ πατέρας της... Ὅσο γιὰ τὸν Σὲν-Μάρς, φαίνεται νάχη χάσει τελείως τὶς ἐλπίδες του, γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Μαριὸν Ντελόρμ. Καὶ γιὰ νὰ τελειώνω, ἡ κόρη τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀγκουλέμ, μένει, τώρα, στὴν ὁδὸ Ριγωτῶν... Αὐτὰ εἶν' ὅλα!

Ὁ Ρισελιὲ ἔνοιωσε μιὰ μικρὴ ἀνατριχίλα. Πλησίασε, τότε, τὸν κατάσκοπο, τοῦβαλε τὸ χέρι του στὸν ὦμο, καὶ τὸν ἀτάμειψε μ' αὐτὰ τὰ λίγα λόγια:

—Πολὺ καλά, ἀγαπητέ μου Λαφφεμάς. Θὰ κάνατε μοναδικά, θαρρῶ, γιὰ διευθυντὴς ἀστυνομίας!..

Ὁ Λαφφεμὰς τεντώθηκε, σὰν νάθελε νὰ ψηλώση τὸ κοντό του μπόϊ, καὶ νὰ τὸ φέρη στὴν περιωπὴ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ἀξιώματος, ποὺ τοῦταζε ὁ ἰσχυρὸς ἀφέντης του. Τὸ πρόσωπό του πρασίνισε ἀπὸ εὐχαριστησι...

—Πολὺ καλά! ξαναεἶπε ὁ ἐπίσκοπος. Θὰ μοῦ ξαναδώσετε ἀναφορά, αὔριο τὸ πρωΐ. Θὰ βρῆτε, στὸ τζάκι τοῦ Ἰσόγειου γραφείου μου, ἕνα πουγγὶ μ' ἑκατὸ «πιστόλες», κι' ἕνα πανέρι μὲ λουλούδια. Τὸ πουγγὶ εἶνε γιὰ σᾶς. Ὅσο γιὰ τὸ πανέρι, νὰ τὸ στείλετε, μ' ἕναν ὑπηρέτη, στὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Τριῶν—Μοναρχῶν», καὶ νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἀπάντηση ποὺ θἄχη. Καὶ τώρα, τελειώσαμε. Πηγαίνετε!..

Ὁ Λαφφεμὰς ἔγινε ἀμέσως ἀφαντος. Κι' ὁ Ρισελιὲ βγῆκε, σμένη του ἀγέρωχη περπατησιά του. Στὴν αὐλή, ἀνέβηκε ἀπάνω στ' ἄλογό του, κι' ἀκολουθούμενος ἀπ' ἕναν ὑπηρέτη, διευθύνθηκε πρὸς τὴν ὁδὸν Τουρνόν. Ἔφτασε σὲ λίγο στὸ μέγαρο Κονσίνι. Ὁ Ρισελιὲ ἔγινε δεκτός, ἀμέσως, ἀπὸ τὸν Κονσίνι, ποὺ ἄρχιζε νὰ φοβᾶται τὸν «χλωμὸ καὶ ὕπουλον ἐκεῖνον ἱεροέα», ὅπως συνήθως τὸν ἀποκαλοῦσε. Ἡ ἐπίθεσις τοῦ ἐπισκόπου ἄρχισε ἀμέσως, κεραυνοβόλος καὶ ἀμείλικτη!

— Κύριε στρατάρχα, τοῦ εἶπε, καθήμενος στὸ κάθισμα ποὺ τοῦδειξε, πρὶν νὰ μιλήσω στὸ συμβούλιο ἐπίσημα, θέλησα νὰ σᾶς δῶ ἰδιαιτέρως, γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴ συνωμοσία ποὺ ἐξυφαίνει ὁ νόθος Καρόλου τοῦ Ἐννάτου, καὶ γιὰ τὰ μέτρα, μὲ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουμε ἐγκαίρως...

Ὁ Κονσίνι ρίγησε. Γιὰ τὴ συνωμοσία αὐτή, ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μιλοῦσαν ὅλοι, κάπως σκεπαστά, μὲ ὑπαινιγμοὺς κεκαλυμμένους. Ὅλος ὁ κόσμος τὴ γνώριζε καλά, κι' αὐτὸς ὁ βασιλεύς, ἀκόμα, κι' αὐτὸς ὁ φρούραρχός του, ὁ Λυσὸν. Ἀλλὰ δὲν ἔθιγαν τὸ ζήτημα καθόλου, ἀποφεύγοντας τὴ συζήτησί του, ἡ προσποιούμενοι ὅτι δὲν τοῦ ἔδιναν καὶ τόση σημασία... Ὁ Κονσίνι δέχτηκε, λοιπόν, σὰν ἕνα χτύπημα ροπάλου στὸ κεφάλι, τὸ βίαιο κι' ἀπότομο προσίμιο τοῦ ἐπισκόπου! Ἔμεινε, ὅμως χαμογελαστός...

—Σφύριζε, ὀχιά! σκέφτηκε. Κύριε ἐπίσκοπε, ἐπρόσθεσε δυνατά, τὸ διάθημά σας μοῦ εἶνε μιὰ νέα καὶ πολύτιμη ἀπόδειξι τῆς φιλίας ποὺ μοῦ ἐπιδαφιλεύετε. Ἡ συνωμοσία, γιὰ τὴν ὁποία λέτε, μὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, μ' ἔχει κάνει, τώρα τελευταῖα, νὰ μὴ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, οὔτε νὰ φάω...

— Πράγματι! εἶπε ὁ Ρισελιέ, ρίχνοντας στὸ στρατάρχη ἕνα βλέμμα, καθάριο, διεισδυτικὸ καὶ πένθιμο. Σᾶς βρίσκω ἀδυνατισμένο καὶ χλωμό! Ἂν δὲν ἤξερα τὴν ἀπασχόλησί σας μὲ τὶς δημόσιες, ἐν γένει, ὑποθέσεις... τίς τόσο ἐξαιρετικὰ βαρειές... θὰ στοιχημάτιζα πὼς τὸν καιρὸ αὐτό, κάτι ἄλλο σᾶς τρώει, μυστικά, κάποια ἀρρώστεια αἰσθηματική, κάποιος ἔρωτας κρυφὸς — νὰ ποῦμε, λόγου χάριν...

Ἀπὸ χλωμὸς ποὺ ἦταν, ὁ Κονσίνι, ἔγινε, ἀμέσως, πελιδνός...

—Ἡ καρδιά μου εἶνε δυνατή! βρυχήθηκε. Ἔννοια σας, καὶ μὴν ἀνησυχῆτε! Ὅσο γιὰ τὸ δοῦκα ντ' Ἀγκουλέμ...

Κι' ὁ Κονσίνι, ξαφνικά, σταμάτησε λαχανιασμένος καὶ μὲ καρδιοχτύπι. Αὐτὰ τὰ λόγια, τὴ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ ἔφεραν στὸ νοῦ του τὴ Γκιζέλλα. Ὁ καϋμός, ποὺ ξεσποῦσε, πάλι, μέσα του, τὸν ἔκανε νὰ τρέμη. Ἕνας κρύος ἱδρωτας τοῦ μούσκεψε τὸ μέτωπο, κι' ἕνας ἀναστενάγμὸς βαθὺς τοῦ φούσκωσε τὸ στῆθος...

—Πεθαμένη! Πεθαμένη! σκέφθηκε Τί μ' ἐνδιαφέρουν ὅλα τ' ἄλλα ;!..

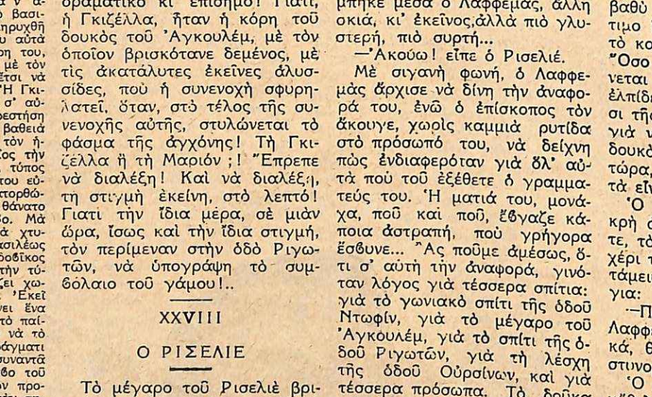
—Ἀληθινά, εἶπε ὁ Ρισελιέ, πρέπει, χωρὶς ἄλλο, νὰ ἐπιμεληθῆτε τὴν καρδιά σας! Συμβουλευθήκατε τὸν Ἐρουάρ ;..

— Ἂς τ' ἀφήσουμε, αὐτά, στὴ μπάντα! ἔκανε ἀπότομα ὁ Κονσίνι, συγκρατῶντας, μονομιᾶς, τὸν ἑαυτό του. Ὅσο γιὰ τὴ γνωστὴ συνωμοσία, ἐγὼ τουλάχιστον, κύριε ἐπίσκοπε, τὴ θεωρῶ ἀσήμαντη, παιχνίδι, φτάνει νὰ συλλάβουμε, ἐαφνικά, τὸν ἀρχηγό της—ἐννοῶ τὸ δοῦκα! Ὅλο τὸ ζήτημα εἶνε αὐτό, κι' ὅπως σᾶς ἔλεγα, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, ἔχω χάσει καὶ τὸν ὕπνο καὶ τὴν ὄρεξί... Ἔχετε, μήπως, καμμιὰ συμβουλὴ καλή, νὰ μοῦ δώσετε, κύριε ἐπίσκοπε ; Θὰ σᾶς ἤμουν, πράγματι, εὐγνώμων...

—Σᾶς φέρνω κάτι ἄλλο, πιὸ καλὸ ἀπ' τὶς μάταιες καὶ κούφιες συμβουλές! τοῦ εἶπε, τότε, ὁ Ρισελιέ, μὲ μιὰ γλυκειά, θωπευτικὴ φωνή, ποὺ κάτω, ὅμως, ἀπ' τὴν ἥμερη θωπεία της, ἔνοιωθες κρυμμένη τὴ φοβέρα, ὅπως τὰ νύχια μέσα στὸ βελοῦδο τοῦ πέλματος τῆς τίγρεως...

—Ν' ἀκούσουμε! εἶπε ὁ Κονσίνι, καὶ ξαπλώθηκε θαθειὰ στὴν πολυθρόνα του.

—Καὶ πρῶτα-πρῶτα, κύριε στρατάρχα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πῶ, ὅτι χρειάζεται ταχύτατη ἐνέργεια! Ἀλλοιῶς, ἄνθρωποι φθονεροί, σὰν τὸν Λυῦν, ἢ γλῶσσες κακές, σὰν τὸν Ὀρνάνο, θὰ μποροῦσαν κάλλιστα νὰ ποῦν, πὼς σπρώχνουμε, ἐμεῖς, τὸ συνωμότη — κι' ὅταν

Ὁ δοὺξ Ρισελιὲ

Ὁ Λαφφεμάς

ἐλεχθῆ αὐτὸ τὸ πρᾶμα, παίζουμε τὰ κεφάλια μας, ἁπλούστατα...

—Ξέρει τὰ πάντα! οὐρλιαξε ὁ Κονσίνι, ἀπὸ μέσα του. Ξέρει πὼς ἡ Λεονώρα μίλησε μὲ τὸ δοῦκα! Εἶμαι χαμένος, Θεέ μου!..

Κι' ἔρριξε γύρω του ματιὲς σπασμωδικές. Ὁ Ρισελιέ, μὲ μιὰ κίνησι γοργή, βεβαιώθηκε πὼς φοροῦσε, πάντα, τὸν πλεχτό του θώρακα στὸ στῆθος, καὶ τὸ ἐγχειρίδιο στὴ ζώνη του. Ἀλλ' ἂν ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ρινάλντο τύχαινε νὰ μπῆ, μ' ὅλο τὸ θώρακα καὶ τὸ ἐγχειρίδιο, ὁ ἐπίσκοπος ἦταν ἄνθρωπος χαμένος...

—Ἀνησίες! Τρέλλες! τραύλισε ὁ Κονσίνι. Τί συμφέρον θὰ μποροῦσα νάχω 'γώ... ἐγώ, ποὺ ὅλα τὰ χρωστῶ στὸ βασιλέα... καὶ στὴ βασιλομήτορα...

Καὶ ξέσπασε σὲ γέλια νευρικά.

— Δὲν εἶπα μοναχὰ γιὰ «σᾶς»! ξαναεἶπε ὁ Ρισελιέ, γαλήνιος σὰν δικαστής, καὶ τρομερὸς σὰν δήμιος. Εἶπα «ἐμεῖς», ἁπλῶς... Καὶ σᾶς λέω, μάλιστα, «ἐγώ». Ἂς ὑποθέσουμε, ὅτι ἐγώ, κατὰ σύμπτωσι κακή, πέφτω ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρέπει νὰ συλλάβω, γιὰ νὰ τὸν στείλω, κατ' εὐθεῖαν, στὴν κρεμάλα... τρελλὰ ἐρωτευμένος, μ' ἐννοεῖτε ; ὥστε νὰ χάσω κάθε χαλινάρι, καὶ νὰ κινδυνεύω νὰ πέσω στὴ δυσμένεια τῆς ἰσχυρῆς, ἀκόμα, βασιλίσσης, ποὺ, ἀπὸ τὸ τίποτε, μ' ἔκανε ἁπαντοδύναμο... μετὰ τὴν ἀφεντιά σας, ἐννοεῖται! Ναί, κύριε στρατάρχα. Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι συμβαίνει ἔτσι! Κι' Ἂς ὑποθέσουμε, ἀκόμα, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστό, καὶ κιολογεῖται μέσ' στοὺς δρόμους! Δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, μπορῶ, κι' ἐγώ, νὰ κατηγορηθῶ, ὡς εὐνοῶν τὰ σχέδια τοῦ ἀρχισυνωμότη ; Δὲν καταλαβαίνετε, ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ βασιλεύς, ποὺ τά ξέρει ὅλ' αὐτά, ἐμένα, πρῶτα, πρέπει νὰ συλλάβη ;..

Ὁ Κονσίνι ἔνοιωθε μιὰ λιποψυχία, ἔνοιωθε νὰ γυρίζη τὸ κεφάλι του! Ἕνα κῦμα αἵματος τοῦ ἔβαψε τὸ μέτωπο, κι' ἔφερε ἴνες κόκκινες στ' ἀσπράδι τῶν ματιῶν του... Μὲ μιὰ τρελλὴ προσπάθεια, ἀντέδρασε. Καὶ ἐαφνικά, στυλώθηκε ἀντίκρυ στὸν ἐπίσκοπο.

—Ἄ, παπᾶ, ἀναθεματισμένε! οὐρλιαξε μέσ' στὴ σκέψι του, ἐνῶ τὰ χεῖλη του ἔκαναν τόχα πὼς χαμογελοῦσαν. Ἡ ζωή μου βρίσκεται στὰ χέρια σου!

Πέθανε, λοιπόν, νὰ ἡσυχάσω!..

Κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τραβήξη τὸ μαχαῖρι του, καὶ νὰ χυμήξη ἀπάνω στὸν ἐπίσκοπο...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, αὐτός, κάπως χλωμός, ἀλλὰ πάντα ἤρεμος κι' ἀτάραχος, τοῦ εἶπε!

— Ἂς ἀφήσουμε ὅτι, εὐθὺς ἀμέσως, θὰ γύρευαν νὰ μὲ δολοφονήσουν! Κι' εὐτυχῶς, ὅτι φορῶ τὸν πλεχτό μου θώρακα, ποὺ εἶνε ἱκανὸς νὰ μὲ φυλάξη κι' ἀπ' τὸ μαχαῖρι τοῦ Ἰάκωβου Κλεμὰν ἢ τοῦ Ραβαγιάκ, ἀκόμα κι' ἀπ' τὸ ἐγχειρίδιο τοῦ συμπατριώτη σας Καστροῦτσο! Τὸν ἔχω φέρει ἀπὸ τὸ Τολέδο! Σεῖς, φορεῖτε θώρακα, κύριε στρατάρχα ;..

Ὁ Κονσίνι φύσηξε, σὰν ταῦρος λαβωμένος. Κι' ἔπειτα, καταστέλλοντας τὴ λύσσα του, κατώρθωσε νὰ πῆ μὲ ψυχραιμία:

—Μὰ τὴν Ἁγία Τριάδα, ἀγαπητέ μου κύριε Λυσόν, αὐτά, ποὺ μοῦ λέτε τώρα, τἄχω πῆ χίλιες φορὲς στὸν ἑαυτό μου! Καὶ οὔτε κἂν ὑποψιάστηκα ποτέ μου, κανέναν τέτοιον ἔρωτα, δικό σας ἢ δικό μου, ἀπ' τὸν ὁποῖον εἴμαστε, κι' οἱ δυό, ὑπεράνω πάσης ὑποψίας! Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἀκριβῶς, ἔχω ἀποφασίσει νὰ συλλάβω, παρευθύς, τὸν Ἀγκουλέμ! Ἀλλὰ πῶς ; μὲ τί τρόπο, διάβολε ; Αὐτὸ εἶνε ποὺ μοῦ σπάζει το κεφάλι...

Κι' ἔτριζε τὰ δόντια του!

—Κι' ἐξ ἄλλου, μπορῶ τώρα νὰ τὸν συλλάβω, μιὰ κι' ἐκείνη εἶνε πεθαμένη! ὠλόλυξε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του...

— Στρατάρχα! εἶπε ὁ Ρισελιέ. Σᾶς ἔλεγα πρωτήτερα, ὅτι σᾶς φέρνω κάτι, πιὸ καλὸ ἀπὸ τὶς κούφιες συμβουλές, ἀπ' τὶς ὁποῖες δὲν ἔχετε ἀνάγκη... Σᾶς φέρνω ἀκριβεῖς πληροφορίες, καὶ σᾶς παρέχω μιὰ μεγάλη εὐκαιρία, νὰ ἐπιτύχετε ὅ,τι ἀποφασίσατε: Ξέρετε τὸ παληὸ τὸ μέγαρο τῶν Ἀγκουλέμ. Ξέρω καλὰ ὅτι ὁ δοὺξ θὰ εἶν' ἐκεῖ, ἀπόψε. Θὰ πάη στὶς δέκα, ἀκριβῶς, τὴ νύχτα, καὶ θὰ μπῆ ἀπ' τὴν πορτούλα, ποὺ εἶνε στὴ μεριὰ τῆς προκυμαίας...

—Ὥστε βρίσκεται, τώρα, στὸ Παρίσι ;! ἔκανε ὁ Κονσίνι, μὲ θαυμαστὰ προσποιημένην ἀπορία.

—Εἶν' ἐδῶ-πέρα, ναί. Ἂν, λοιπόν, ἀπόψε, δέκα μ' ἔντεκα, θέλετε νὰ συλλάβετε τὸ δοῦκα, δὲν ἔντετε νὰ κάνετε, νομίζω, τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ κυκλώσετε τὸ μέγαρο, καὶ νὰ τὸ ἐρευνήσετε ὁλόκληρο...

—Ἄ, κύριε ἐπίσκοπε, μοῦ φέρνετε τὴν καρδιὰ στὸν τόπο! Μοῦ ξαναδίνετε τὸν ὕπνο καὶ τὴν ὄρεξι! Μιὰ τέτοια ἀνεκτίμητη ἐκδούλευσι, ἀπαιτεῖ κάποιαν ἀνταμοιβή!.. Πέστε μου, τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα ; Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω ;

Ὁ Ρισελιὲ γιὰ τοὺς τύπους προσποιήθηκε πὼς σκέφτεται κι' ἔπειτα ἀποκρίθηκε!

—Ἡ νεαρὰ βασίλισσα Ἄννα ἡ Αὐστριακή, δὲν ἔχει ἰδιαίτερο ἱερέα...

—Πολὺ καλά, κύριε ἐπίσκοπε! Αὔριο, πρωΐ-πρωΐ, ὑπογράφω τὸ διορισμό σας! Γίνεσθε «ἱερεὺς τῆς βασιλίσσης»! Μάζευε! —ἐξακολούθησε, ἀπὸ μέσα του ὁ Κονσίνι.— Μάζευε τὰ ψίχουλα τῆς παντοδυναμίας καὶ τοῦ πλούτου μου! Μάζευε, ἀχόρταγε παπᾶ, ὡσότου νἄρθη ὥρα νὰ μαζέψης, σὲ κανένα

σκοτεινὸ σοκάκι, καὶ καμμιὰ μαχαιριά, ἀπ' τὴν ὁποίαν ὅλ' οἱ θώρακες τοῦ κόσμου, κι' ἂς τοὺς φέρνεις ἀπ' τὸ Τολέδο, δὲν θὰ εἶνε ἱκανοὶ νὰ σὲ γλυτώσουν!..

Ὁ Ρισελιὲ ἔνοιωσε μιὰν ἀπερίγραπτη χαρά. Τὸ σξίωμα αὐτό, τοῦ «ἱερέως τῆς βασιλίσσης», ποὺ εἶχ' ἐπιτύχει μὲ τὶς ὑπειλὲς καὶ μὲ τὴν πανουργία, ἦταν καιρὸς ποὺ τὸ ἐπωφθαλμιοῦσε, καὶ τὸ φιλοδοξοῦσε μυστικά, γιατί, αὐτό, θὰ σήμαινε καὶ τὴν εἰσοδό του στὸ παλάτι, μέσ' στὴ βασιλικὴ οἰκογένεια... Σκέφθηκε μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ εὐχαριστήση τὸν Κονσίνι, καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ ξεχάση κάπως τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀγωνία, ποὺ εἶχε δοκιμάσει ἐξ αἰτίας του, λίγες στιγμὲς πρωτήτερα. Καὶ βρῆκε!

—Στρατάρχα! εἶπε. Ἡ πληροφορίες μου δὲν σταματοῦν ὡς ἐδῶ...

—Τί καινούργιο χτύπημα θὰ μοῦ φέρης πάλι;! σκέφθηκε ἀμέσως ὁ Κονσίνι, πού, μὲ σφιγμένα δόντια καὶ συνεσπασμένο πρόσωπο, συλλογιζόταν ἂν δὲ θἄκανε καλύτερα, νὰ στραγγαλίση στὴ στιγμή, μιὰ καὶ καλή, τὸ φοβερό του συνομιλητή!

—Κύριε στρατάρχα, ἀφοῦ συλλάβουμε, πρῶτα, τὸν πατέρα, δὲ θἄταν ἄσχημο, μετά... ὄχι νὰ συλλάβουμε, δὲν λέω... ἀλλὰ νὰ ἐξαφανίσουμε. λίγον καιρό, τὴν κόρη... Εἶνε ἡ ψυχὴ αὐτῆς τῆς σπείρας, ἡ ἀρχηγίνα τῆς συνωμοσίας...

Ὁ Κονσίνι σήκωσε, τότε, τὸ κεφάλι του, καὶ κύτταξε στὰ μάτια τὸν ἐπίσκοπο. Ὑπέφερε φριχτά! Μιὰ ὥρα, τώρα, τοῦ κουβέντιαζε γιὰ τὴ Γκιζέλλα, σὰν νὰ ἦταν ἀκόμα ζωντανή. Κι' ὅμως ἦταν πεθαμένη! Εἶχε πεθάνει δολοφονημένη ἀπ' τοὺς μπράβους τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων, ποὺ τὴν εἶχαν ρίξει, κατόπιν, στὸ ποτάμι!..

—Τί μοῦ λέτε, κύριε ἐπίσκοπε; ἔκανε, μ' ἀνέκφραστη φωνή! Αὐτή, γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ μιλᾶτε, δὲν ὑπάρχει, τὴ στιγμὴ αὐτή!...

—Ἀπατᾶσθε, κύριε στρατάρχα! ἀπάντησε, τότε, ὁ Ρισελιέ, βέβαιος πὼς ὁ Κονσίνι ὑποκρινόταν. Αὐτή, γιὰ τὴν ὁποίαν σᾶς μιλῶ, δηλαδὴ ἡ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλέμ, ὄχι μόνον ζῆ καὶ βασιλεύει, ἀλλὰ τὴν εἶδαν κι' ἀρκετοὶ ἄνθρωποι καὶ χθές, καὶ πρὸ ἡμερῶν...

Ὁ Κονσίνι πετάχτηκε ὀλόρθος! Τὰ γόνατά του λύγιζαν! Πῆγε πρὸς τὸν ἐπίσκοπο, τοῦσφιξε σπασμωδικὰ τὰ χέρια, καὶ ψέλλισε τρελλά:

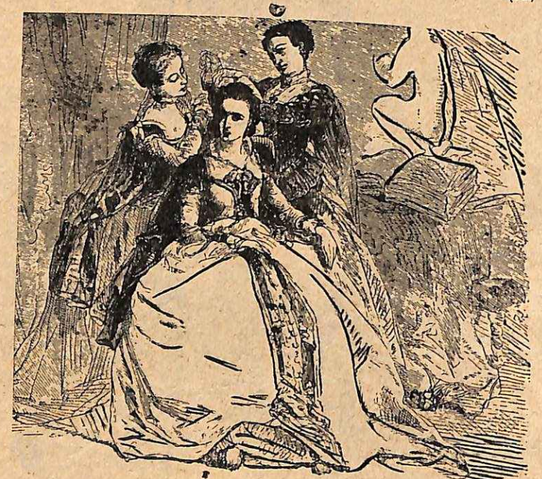
—Ξαναπέστε το, ὤ, ξαναπέστε τό μου! Ρισελιέ, ἂν κάτω ἀπ' τὸ θώρακά σου, χτυπάει ἀνθρώπινη καρδιά, λυπηθῆτε με, καὶ ξαναπέστε τό μου!..

—Εἶπα, ἐπανέλαβε ὁ ἐπίσκοπος μὲ πραγματικὴ ἀπορία τώρα, καὶ βεβαιώνω μὲ τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι ἡ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλὲμ ζῆ καὶ βασιλεύει, ὅτι μπορεῖτε, ὅποια ὥρα θέλετε, νὰ τὴ βρῆτε στὴν ὁδὸ Ριγωτῶν, στὸ μέγαρο τῆς Μαρίας Τουσέ, κι' ὅτι εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ χαθῆ, γιὰ μερικὸν καιρό! Ὄχι, βέβαια, νὰ συλληφθῆ, στρατάρχα, γιατὶ ἔτσι θὰ γινόταν σκάνδαλο μεγάλο! Ἁπλῶς καὶ μόνο, κάπου νὰ κλειστῆ... Ὦ! μὰ δὲ στέκεστε καλὰ στὰ πόδια σας, στρατάρχα!..

Ὁ Ρισελιὲ κύτταξε γύρω του, μήπως ὑπῆρχε κανένα κουδούνι, κανένα μέσον νὰ ζητήση βοήθεια — γιατὶ ὁ Κονσίνι, κεραυνόπληκτος, εἶχε σωριαστῆ στὸ κάθισμά του, βγάζοντας μιὰ κραυγὴ ποὺ ἔμοιαζε μὲ βόγγο, ἀλλὰ ποὺ ἦταν ὁ ἀλαλαγμὸς μιᾶς ὑπεράνθρωπης, ἀλάλητης χαρᾶς! Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνα παραπέτασμα ἀνασηκώθηκε, κι' ἡ Λεονώρα Γκαλιγκάϊ μπῆκε μέσα. Δίχως νὰ βγάλη λέξι, πλησίασε τὸν ἄντρα της καὶ τοῦδωσε νὰ μυρίση ἕνα μπουκαλάκι, μὲ ζωογόνα ἅλατα. Ἐκεῖνος ἄνοιξε τὰ μάτια, κι' ἀντίκρυσε τὴ Λεονώρα. Μὲ μιὰ ματιὰ κατάλαβε πὼς τὰ εἶχε ὅλ' ἀκούσει!

— "Ησουν ἐδῶ; τὴ ρώτησε περίτρομος.

— Ναί! ἀποκρίθηκε ἐκείνη, μὲ τόνο παγερό, κοφτερὸ σὰν

Ἡ Λεωνόρα Γκαλιγκάϊ

τὸ λεπίδι τοῦ δημίου...

Στὴν κέρινη μορφή της, τίποτα δὲ ζοῦσε, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἐκτὸς ἀπ' τὰ θαυμάσια, τὰ μαῦρα της τὰ μάτια, ὅπου ὁ Κονσίνι, σὰν σὲ βιβλίο ἀνοιχτό, διάβασε τὴν καταδίκη τῆς Γκιζέλλας! Τοὺρριξε, τότε, μιὰ ματιὰ γεμάτη πάθος, ὅπου ἔλαμπε ἡ ἄγρια της θέλησι...

— Ἄσε με, ἐμένα, νὰ κάνω ὅ,τι πρέπει! τοῦ ψιθύρισε. Γιὰ τίποτε νὰ μὴν ἀνησυχῆς... Ἔχε ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα σου! Ξέρεις ποιὲς θυσίες, ἡ ἀγάπη της, εἶνε ἱκανὴ νὰ κάνη, πρὸς χάριν σου! Ἐσὺ θ' ἀναλάβης τὸν πατέρα. Ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ τὴν κόρη... Στ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σοῦ κάνω ὅρκο, Κονσίνο, ὅτι τὴ ζωή της, θὰ τὴ σεβασθῶ! Ὅταν θὰ τὴ φέρω ἐδῶ-πέρα, θ' ἀποφασίσουμε μαζύ, τί πρέπει νὰ τὴν κάνουμε! Ἔννοια σου, Κονσίνο μου! Πήγαινε, τώρα, νὰ ξεκουραστῆς!

Λίγο ἔλειψε ἡ χαρὰ νὰ σὲ σκοτώση, ὅπως, καὶ μένα, ὁ μεγάλος μου πόνος!..

Ἦταν ὑπέροχη, ἐκείνη τὴ στιγμή.

—Κύριε ντὲ Λυσόν! εἶπε, γυρίζοντας πρὸς τὸν Ρισελιέ. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἡ κουβέντα σας δὲν τελείωσε! Εἴχατε, ἀκόμα, κι' ἄλλη μιά, ἢ καὶ πιὸ πολλὲς πληροφορίες νὰ μᾶς δώσετε! Καθὼς βλέπετε, ὁ κύριος στρατάρχης ὑποφέρει. Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη, νὰ μὲ ἀκολουθήσετε ὡς τὰ δωμάτιά μου;..

Ὁ Κονσίνι δὲν ἔκαμε καμμιὰ χειρονομία, ν' ἀντισταθῆ στὴν πρόσκλησι αὐτή. Ζοῦσε μιὰ ἀπ' τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες τῆς ζωῆς, ὅπου ὅλα χάνονται καὶ γίνονται καπνός, φιλοδοξίες, ὑπολογισμοί, δύναμι ἠθική καὶ ὑλική, καὶ βασιλεύει κυρίαρχο τὸ πάθος... Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Ρισελιὲ βρισκόταν μέσ' στὸ ἰδιαίτερο σαλόνι τῆς Λεονώρας, μιὰν αἴθουσα πολυτελῆ, ἐπιπλωμένη μὲ χλιδὴ καὶ μὲ κομψότητα.

—Τί εἴχατε νὰ πῆτε ἀκόμα, στὸν κύριο στρατάρχη; τὸν ρώτησε ἐκείνη, ἐπιβλητική κι' ἐλκυστική, ὅπως ἦταν πρὸς ὅσους τὴν πλησίαζαν.

Τὸ μέτωπο τοῦ ἐπισκόπου ἔγινε ζοφερό. Ρίγησε κι' αὐτός, ἀλλ' ἀπὸ μῖσος. Σκέφθηκε πὼς ὅλα ὅσα εἶπε, στὸ ἰδαίτερο γραφεῖο τοῦ Κονσίνι, ἦταν ἁπλὸ προοίμιο, μονάχα, γι' αὐτὸ ποὺ ἔμελλε νὰ ἐκστομίση τώρα. Ἡ φωνή του ἔγινε σκληρή, συριστική!

—Κυρία, εἶσθ' ἕνας μεγάλος διπλωμάτης, καὶ γνωρίζετε ὅτι, πολὺ συχνά, ἡ τύχη ἑνὸς κράτους, ἐξαρτᾶται ἀπὸ κάποιο ὀκτάνιο τιποτένιο καὶ ἀνάξιο κουβέντας, κι' ὅτι, πολλὲς φορές, τὸ μέλλον καὶ τὸ στάδιο προσωπικοτήτων ὑψηλῶν, ἐμποδίζεται, ἂν ὄχι καὶ συντρίβεται, ἀπὸ κάποιο ἄτομο ἀσήμαντο, κατώτερο— κι' ὁλέθριο, ὡστόσο...

Ἡ Λεονώρα ρίγησε. "Ενα κῦμα μίσους τῆς φούσκωσε τὸ στῆθος. Γιατί, ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα, τ' ἀσήμαντα καὶ τὰ μηδαμινά, ἤξερε, ἤδη, ἕνα! Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κατώτερους ἀνθρώπους, ὑπῆρχε κάποιος ποὺ τῆς εἶχε σταματήσει, τῆς εἶχε ματαιώσει, δυὸ φορές, τὴν ἐπιτυχία τῶν σχεδίων της...

—Ὁ Καπεστάν! βρυχήθηκε, ἀπὸ μέσα της. "Ω, νἄβγαινε ἀληθινὸ τὸ προαίσθημά μου! "Ω, νὰ ἦταν ὁ παπᾶς, αὐτός, ποὺ θὰ κατώρθωνε νὰ φέρη μέσ' στὰ χέρια μου, τὸν ἄθλιον ἐκεῖνο Καπεστάν! Θὰ τοῦ τὰ συγχωροῦσα, τότε, ὅλα—ἀκόμα καὶ τὴ νεκρανάστασι τῆς ἀναθεματισμένης τῆς Γκιζέλλας!..

Ὁ Ρισελιὲ ψυχολογοῦσε βαθειὰ τὴ Λεονώρα, μὲ τὸ κατακάθαρο, ἀλλόκοτό του βλέμμα. Κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, τὰ φλογερὰ της μάτια καρφώθηκαν ἀπάνω του — κι' ἔνοιωσε πὼς ἡ σκέψεις τους συνέπιπταν...

—Κυρία, εἶπε ὁ Ρισελιέ, ἡ σύλληψι τοῦ Ἀγκουέλ, θ' ἀποτελοῦσε σφάλμα. Ἡ ἐξαφάνισι τῆς κόρης, ἔγκλημα. "Ολες μας ἡ προσπάθειες γιὰ νά.. σώσουμε τὸ κράτος, θ' ἀποτυγχάτος, γιὰ τὸν ὁποῖον σᾶς μιλῶ, δὲν καταστῆ ἀνίκανος νὰ βράσῃ! Δὲν εἶνε πρίγκηψ, ὅπως ὁ Κοντέ, οὔτε δούξ, ὅπως ὁ Γκίζ, οὔτε ἀνήκει στὴν Αὐλή, σὰν τὸν Λυῦν... Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα του εἶνε σὰν κεραυνός! Εἶμιὰ κόψη, ζωντανή, σπαθιοῦ! Λέγεται Ἱππότης Καπεστάν...

— Καπεστάν! φώναξε ἡ Λεονώρα. "Ωστε τὸν ξέρετε καὶ ἀλήθεια, τὸν μισεῖτε;..

—Ναί, τὸν μισῶ θανάσιμα!.. Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν σὰν ἐκρηξι δυὸ τρομερῶν ψυχῶν, γεμάτων μῖσος. Μέσα στὸ δευτερόλεπτο ἐκεῖνο, οἱ δυὸ ἐκεῖνοι δυνατοὶ ὑποκριταί, ἔπαψαν, γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ ὑποκρίνωνται καὶ ξέχασαν ὁλότελα τὸ ρόλο τους! Παρουσιάστηκαν κι' οἱ δυό, ἕνας στὸν ἄλλον, ὅπως ἦσαν στὴν πραγματικότητα: δυὸ φοβερὰ ἀγρίμια, δυὸ θηρία, ἐξαπολυμένα στὸν κόσμο, μὲ τὶς ἰδιες τρομερὲς ὀρέξεις, μὲ τὴν ἴδια τερατώδη θέλησι! Μέσα στὸ δευτερόλεπτο ἐκεῖνο, ὅλα τὰ εἶπαν, μεταξύ τους! Μιὰ στιγμή, ἔμειναν ἀντιμέτωποι, προκαλῶντας τρόμο μυστικό, ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἤ, ἴσως, κι' ἀλληλοθαυμασμό!

— Ἡ Μαριὸν εἶνε δική μου! σκέφθηκε ὁ Ρισελιέ, πού, ξαναβρίσκοντας εὐθὺς τὴν ψυχραιμία του, πρόσθεσε ἀμέσως, λύ, κυρία, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ τιποτένιος εἶνε ἱκανὸς καὶ ματαιώνει τὰ πιὸ λαμπρά, τὰ πιὸ μεγάλα σχέδια! Ἀτομικά, ἐμένα, δὲν μοῦχει κάνει τίποτε— ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνη ἐπιζήμιος στὸ κράτος, μὲ τὸ ἀτίθασσο καὶ τολμηρό του πνεῦμα, καὶ ἴσιως, μὲ τὴν ἐπιρροή, ποὺ ἐξασκεῖ στὴ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλέμ...

—Στὴ Γκιζέλλα! ψιθύρισε ἡ Λεονώρα, ὅλη καρδιοχτύπι, γιὰ τὶς καινούργιες ἀπόψεις, ποὺ διέθλεπε. Δηλαδή, τί θέλετε νὰ πῆτε;..

—Θέλω νὰ πῶ, ὅτι τὸν ἀγαπάει!..

—Εἶσθε βέβαιος γι' αὐτό; εἶπε αὐτή, μ' ἀνατριχίλα.

—Τὸν ἀγαπάει, ἀκοῦτε ποὺ σᾶς λέω! Κι' αὐτὸς τὴν ἀγαπάει, ἤ, τουλάχιστον, ἔτσι ὑποκρίνεται, γιατὶ ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ἡ καρδιά του καὶ τὸ πνεῦμα του εἶνε δεσμένα, μυστικά, κάπου ἀλλοῦ! (Κι' ὁ Ρισελιὲ ἀναστέναξε μὲ λύσσα.) Αλλὰ καταλαβαίνετε τί λεία πρέπει νἆναι, μιὰ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλέμ, γι' αὐτὸν τὸν πειναλέο, ποὺ ἦρθε στὸ Παρίσι, νὰ βρῆ τὴν τύχη του.... "Οσο γιὰ κείνη, ὁ ἐρωτάς της εἶν' εἰλικρινής, ἀφοσιωμένος καὶ βαθύς. Ἀπόψε, ἄκουσαν κάποια στιχομυθία, μέσ' στὸ μέγαρο, τὸ ἴδιο, τοῦ δουκός: Ἡ Γκιζέλλα, προκλητικά, μὲ θάρρος, ὡμολογοῦσε στὸν πατέρα της, τὸ πάθος της...

—"Ω, ψιθύρισε ἡ Λεονώρα, ἀρχίζω, τώρα, καὶ βλέπω καθαρά! Ὁ παπᾶς, εἶμαι βεβαία, πὼς γελιέται: Ὁ Καπεστὰν ἀγαπάει τὴ Γκιζέλλα! Γι' αὐτὴν καὶ μόνο, γιὰ νὰ τὴν κατακτήση, κάνει τέτοια θαύματα ἀνδρείας! Ἀγαπιῶνται, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία! πρόσθεσε, μὲ μιὰ φριχτὴ χαρά. Κρατῶ, τώρα, τὴν ἐκδίκησί μου!..

—Εἶνε, λοιπόν, ἀνάγκη, ξαναεῖπε ὁ ἐπίσκοπος, νὰ παραμερίσωμε τὸ κύριο ἐμπόδιο. Πρέπει, κυρία, ὁ Καπεστὰν νὰ λείψη ἀπ' τὴ μέση...

—Θαρρῶ πὼς ἔχετε δίκηο! εἶπε ψυχρὰ ἡ Λεονώρα. Θὰ βάλω νὰ τὸν βροῦν, κι' ὅταν βρεθῆ...

—"Εχει βρεθῆ! διέκοψε ὁ Ρισελιέ! Σ' ἕνα πανδοχεῖο φτωχικὸ τῆς ὁδοῦ Βωζεράρ, ποὺ ἐπιγράφεται «Ἑρῖκος—ὁ—Μεγάλος», τὸν συλλαμβάνετε, ὅ,τι ὥρα θέλετε...

Ὁ Ρισελιὲ ἔκανε μιὰν ὑπόκλισι. Κι' ὅταν ξανασήκωσε τὰ μάτια, καὶ κύτταξε τὴ Λεονώρα, τὴν εἶδε τόσο τρομερή, ὥστε ἔσκυψε, ξανά, σὲ δεύτερην ὑπόκλισι, γιὰ νὰ κρύψη τὴ μεγάλη του χαρά:

—Πάει, ὁ Καπεστὰν εἶνε χαμένος! Ἡ Μαριὸν θὰ γίνη πειὰ δική μου! Κυρία, ξαναεῖπε, μὲ δυνατὴ φωνή, τολμῶ νὰ ἐλπίζω, ὁπωσδήποτε, πὼς ἡ συστάσεις τοῦ φτωχοῦ ἱερωμένου, πρὸς τὸν ἐξοχώτατο στρατάρχη, δὲν θὰ μείνουν δίχως ἀποτέλεσμα...

Ἡ Λεονώρα ἄρπαξε τὸ χέρι του, καὶ μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, μέσ' στὴν ὁποίαν μαντευόταν καθαρά, ὅλος ὁ παροξυσμὸς μιᾶς ἄγριας χαρᾶς:

—Ρισελιέ! εἶπε. Ὁ Κονσίνο σᾶς ἔδωσε τὸ λόγο του, ὅτι θὰ ὀνομασθῆτε, ἀπὸ αὔριο, θεράπων ἱερεὺς τῆς βασιλίσσης! Τώρα ψάχνω, κι' ἐγώ, μέσ' στὸ μυαλό μου, νὰ βρῶ τί πρέπει νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ! Καὶ νὰ τί βρίσκω: Ρισελιέ, προτοῦ νὰ κλείση χρόνος, θἄχετε γίνει, σᾶς τὸ λέω, καρδινάλιος!..

Ὁ ἐπίσκοπος ἔγινε χλωμός. "Εσκυψε, ξανά, στὸ χέρι τῆς Λεονώρας Γκαλιγκάϊ, καὶ μ' ἕνα φλογερὸ φιλί, ἔκλεισε τὸ συμφωνητικὸ αὐτῆς τῆς ἀμοιβαίας συμμαχίας — συμφωνητικὸ φιλοδοξίας, πανουργίας, ἐγκλήματος, ὀλέθρου!

XXIX

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, κατὰ τὶς τέσσερες τ' ἀπογεύματος—δηλαδὴ τὴν ὥρα, περίπου, ὅπου, μετὰ τὴ γνωστὴ δραματικὴ σκηνὴ τῆς τελείας του ὑποταγῆς στὴ Μαριὸν Ντελόρμ, καὶ τῆς κηρύξεως πολέμου κατὰ τοῦ Ρισελιέ, ὁ μαρκήσιος ντὲ Σὲν-Μὰρς ἔφευγε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Τριῶν—Μοναρχῶν»—κι' ὁ Ἱππότης Καπεστὰν ἔβγαινε, κι' ἐκεῖνος, ἀπ' τὸ πανδοχεῖο «Ἑρρίκου—τοῦ—Μεγάλου». Βάδιζε μὲ βῆμα ταραγμένο, πέφτοντας ἀπάνω στοὺς διαβάτες, ἀπαντῶντας μὲ βλαστήμιες θυμωμένες, στὶς ζωηρές τους διαμαρτυρίες, μουγκρίζοντας ὑπόκωφες φοβέρες, καὶ σφίγγοντας τοῦ σπαθιοῦ του τὴ λαβή... Ἦταν πολὺ χλωμός, παρ' ὅλη τὴ ζωηράδα ποὺδειχνε. Παρὰ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει τὸ περασμένο βράδυ, στὴ Μαριὸν Ντελόρμ, δὲν πήγαινε στὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Τριῶν—Μοναρχῶν», τώρα, ἔτσι ἀπελπισμένος, ἢ μᾶλλον μανιασμένος...

Τὸ προηγούμενο βράδυ, ὁ Κογκολέν, ἀφοῦ παράδωσε στὸν ἀφεντικό του, τὴν τελευταία του «πιστόλα», συμβουλεύοντάς τον νὰ πάη νὰ τὴν παίξη στὴ λέσχη τῆς ὁδοῦ Οὐρσίνων, ὁ Κογκολέν, μένοντας μοναχός, καὶ πεπεισμένος ὅτι ὁ Ἱππότης δὲν θὰ γύριζε μέχρι τὸ πρωΐ, πεπεισμένος, ἀπ' τὴν ἄλλη τὴ μεριά, ὅτι κάθε καινούργιο του διάθημα πρὸς τὸν μπάρμπα-Λυρό, ἦταν προωρισμένο, μοιραῖα, ν' ἀποτύχη, ὁ Κογκολέν, ποὺ πεινοῦσε φοβερά, καὶ πού, κατὰ λογικώτατο συμπέρασμα, φρονοῦσε ὅτι, ἀφοῦ πεινοῦσε καὶ διψοῦσε, ἔπρεπε νὰ φάη κατ' νὰ πιῆ, βγῆκε ἀπ' τὸ πανδοχεῖο, δίχως θόρυβο, καί, μιὰ καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο, ἔβρεξε μὲ τὸ σάλιο του τὸ δάχτυλο, κι' ἔπειτα τὸ σήκωσε ψηλά!

Ἀφοῦ ἐξακρίβωσε, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀπὸ ποῦ φύσαγε ὁ ἄνεμος, ὁ Κογκολέν, ποὺ δὲν εἶχε κανένα λόγο ἰδιαίτερο νὰ πάη κατὰ δῶ ἢ κατὰ κεῖ, ἀνατολικὰ ἢ δυτικά, κατὰ τὸ βορηᾶ ἢ τὸ νοτιᾶ, ἄνοιξε τ' ἀχαμνά του ποδαράκια, καὶ σὰν πετούμενο ποὺ ψάχνει γιὰ φαΐ, τράβηξε, ἴσια, πρὸς ἐκεῖ ποὺ φύσαγε ὁ ἄνεμος...

Πῆρε, λοιπόν, τοὺς δρόμους, στὴν τύχη, πέρασε τὸ Σηκουάνα, τράβηξε, ξαναγύρισε, ἔστριψε δεξιά, ἀριστερά, καὶ μὲ τὰ ρουθούνια του ὀρθάνοιχτα σ' ὅλες τὶς μυρουδιές, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σ' ὅλα τὰ μαγέρικα, παραφύλαγε, σὰν τὸ λαγωνικό. Ἡ ὥρα χτύπησε ἐννιὰ. Ἡ ταβέρνες καὶ τὰ καπηλειά, ἔκλεισαν ὅλα. Σκοτάδι, πεῖνα, δίψα! Ὁ Κογκολέν, κατσουφιασμένος, ἀρχίζε νὰ γκρινιάζη σοβαρά, ὅταν στὸ φῶς τῆς βιτρίνας κάποιου μαγαζιοῦ, εἶδε νὰ περνάη μιὰ σιλουέττα μεγαλοπρεπής, ποὺ τὸν ἔκανε, ἀμέσως, νὰ ριγήση...

Ὁ Κογκολὲν ἦταν προικισμένος, ἀπ' τὴ φύσι, καὶ σὲ μεγάλη δόσι, ἀπ' τὴν ειδικὴ ἐκείνη μνήμη, ποὺ ὀνομάζεται «τὸ θυμητικὸ τοῦ στομαχιοῦ»!..

—Νά, εἶπε ἀπὸ μέσα του, ἕνα ζευγάρι ὦμοι, ποὺ θαρρῶ πὼς, κάποτε, κάτσαμε καὶ φάγαμε στὸ ἴδιο τραπέζι! Αὐτὸ τὸ δλύμπιο παράστημα, κάπου τὸ καμάρωσα, ἀνάμεσα σὲ σάλτσες, ψητὰ κι' τὰ θυμᾶμαι, κι' ἡ καρδιά μου τώρα, κλαίει... Ποῦ νἄταν, διάολε;! — καλὰ ποὺ ὁ Ἱππότης δὲ βρίσκετ' ἐδῶ χάμου, ν' ἀκούση τὴ βλαστήμια μου!—"Α, διάολε, θυμήθηκα! Ἦταν στοὺς «Τρεῖς—Μονάρχες», τὴ μέρα ποὺ ὁ κύριος Ἱππότης ἔφαγε μὲ τὸν κύριο Σὲν-Μάρς! Κι' ἀφοῦ τ' ἀφεντικά ἔχουν ταιριάξει, εἶχαν ταιριάξει καὶ τὰ δουλικά!.. Ἔ, καλέ μου, κύριε... πῶς διάολο τὸν λένε; "Α, θυμήθηκα! Κύριε Λαντέρν!..

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν καλοῦσαν ἔτσι καὶ ποὺ ἦταν, πράγματι, ὁ ὑπηρέτης τοῦ μαρκησίου ντὲ Σὲν-Μάρς, γύρισε τὸ κεφάλι, μὲ ὕφος μεγαλοπρεπές, κι' ἔδειξ' ἕνα πρόσωπο παχὺ καὶ ροδοκόκκινο, χαμογελαστὸ κι' ὅλο ὑγεία — πρόσωπο ὑπηρέτη ἀρχοντικοῦ, ποὺ τρῶνε τέσσερες φορὲς τὴ μέρα, ἔξω ἀπ' τὰ ἔκτακτα καὶ τὰ παραπανήσια... Ὁ Κογκολὲν λύγισε τὴν ἀχαμνή του ραχοκοκκαλιά, καὶ τοῦ μίλησε, ἀπάνω-κάτω, ἔτσι:

— "Ε, καλησπέρα, κύριε ντὲ Λαντέρν! Πάντα καλά, πάντα στρογγυλοπρόσωπος, νὰ μὴν ἀβασκαθῆτε! Πάντα μὲ τ' ἀρχοντικό σας ὄψος, βλέπω! "Α, καλέ μου κύριε ντὲ Λαντέρν, εἶστε, σίγουρα, ὁ βασιληᾶς τοῦ ὑπηρετικοῦ...

—Ποιὸς εἶστε, κύριέ μου, καὶ πῶς τυχαίνει νὰ μὲ ξέρετε; ρώτησε ὁ Λαντέρν, μὲ τόνο πρόθυμο.

—Ἐδῶ τὸν ἔχω! σκέφθηκε ὁ Κογκολέν. Μὰ πῶς, ξεχάσατε, λοιπόν, τὸ μουσαφίρη σας, ποὺ τὸν ταΐσατε τόσο ὡραῖα πράματα, μιὰ μέρα;! "Α, κύριε ντὲ Λαντέρν, ἐγὼ, ὡστόσο, δὲ σᾶς ξέχασα! Καὶ πῶς μποροῦσα ποτὲ νὰ λησμονήσω ἕναν ἄνθρωπο τόσο καλοθρεμμένο.. καλοαναθρεμμένο, ἤθελα νὰ πῶ—ποὺ ξέρει τὰ φερσίματα τῆς ἀριστοκρατίας, καὶ ποὺ περιποιεῖται σὰν ἀφέντης;..

—Ὁ κύριος Κογκολέν, θαρρῶ; ἔκανε ὁ Λαντέρν, πάντα συγκαταβατικά, μὲ τὴ λεπτὴ ἐκείνη συγκατάβασι, ποὺ δὲν τῆς ἀπολείπει καὶ κάποια περιφρόνησι.

—Ὁλόκληρος, ἀγαπητέ μου κύριε ντὲ Λαντέρν! Ὁλόκληρος, καὶ ἀρκετὰ περήφανος, τ' ὁμολογῶ, ποὺ μὲ ἀναγνωρίσατε...

—Ἀλλά, ἔκανε ὁ ὑπηρέτης τοῦ Σὲν-Μάρς, μὲ κάποια ἔκπληξι καὶ μετριοφροσύνη, γιατὶ μὲ λέτε ντὲ Λαντέρν;!..

—Μὰ πῶς; Γελάστηκα, λοιπόν; "Ετσι, θαρρῶ, δὲν εἶνε τ' ὄνομά σας;..

Ὁ Λαντὲρν κατάπιε τὸ σάλιο του μὲ δυσκολία, κι' ἀποκρίθηκε:

—Λέγομαι Λαντὲρν μονάχα, σκέτα...

—Μονάχα! φώναξε ὁ Κογκολέν, μὲ τὴν κατάπληξι ἀνθρώπου, ποὺ θὰ τοὔλεγαν πὼς ὁ Βασιλεὺς δὲν εἶνε καὶ Βουρβῶνος! Κι' ἐγώ, ἴσα-ἴσα, ἔλεγα στὸν ἀφέντη μου, σήμερα τὸ πρωΐ! «Πρέπει ὁ κύριος μαρκήσιος ντὲ Σὲν-Μάρς, νὰ εἶνε ἀπὸ πολὺ μεγάλη οἰκογένεια, ἀφοῦ κι' οἱ ὑπηρέτες του ἔχουν, κι ἐκεῖνοι τίτλους! «Συμπαθᾶστε με, κύριε Λαντέρν, συμπαθᾶστε με πολύ, γι' αὐτὴ μου τὴν κουβέντα!

—Μὰ δὲ μοῦ εἴπατε καὶ τίποτα προσβλητικό! εἶπε ὁ Λαντέρν, μ' ἀπλότητα. Ἀλλ' ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτά. Κύριε Κογκολέν, πήγαινα, ἴσα-ἴσα, νὰ δειπνήσω. Κι' ἀφοῦ διατηρᾶστε τόσο καλὴ ἀνάμνηση, ἀπ' τὴν πρώτη μας συνάντησι ἐκείνη, στὴν κουζίνα τῶν «Τριῶν—Μοναρχῶν», θἄχετε τὴν καλωσύνη, ὑποθέτω, ἂν δὲν ἔχετε ἄλλη δουλειά, νὰ μὲ συντροφέψετε, καὶ πάλι, στὸ τραπέζι...

—Τὄβερα δά! φώναξε ὁ Κογκολέν.

—Πῶς εἴπατε, παρακαλῶ; ἔκανε ὁ Λαντέρν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ "ΜΟΝΤΕΡΝΑ,, ΗΘΗ ΣΤΙΣ ΠΟΛΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΗ ΛΑΠΩΝΙΑ

Πόσους καφέδες πίνουν τὴ μέρα οἱ Λάπωνες. Ἡ ἐκδίκησις τῶν πεθαμένων, ποὺ δὲν «βάβονται καλά». Τὰ τρελλὰ κορίτσια κι' ἡ ἄμυαλες γυναίκες τῆς Λαπωνίας. Ὁ «ἐκφυλισμὸς» τῆς ἐποχῆς μας στὸ Βορειο Πόλο ! Ὁ ψυχρὸς χαρακτῆρας τῶν Λαπώνων. Τί προῖκα παίρνουν τὰ κορίτσια τους, κλπ. κλπ.

ΣΟΙ αἰῶνες κι' ἂν περάσουν ἡ παροιμιώδης φιλοξενία τῶν Λαπώνων θὰ μείνῃ πάντα ἡ ἴδια. Οἱ Λάπωνες εἶνε οἱ πιὸ φιλόξενοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Τί παράξενος λαός! Μὰ καὶ πόσο τυχερὸς ἤμουν ποὺ εἶχα ὁδηγό μου σ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι μου, στὶς πολικὲς περιοχές, μιὰ ὥμορφη κι' ἔξυπνη Σουηδέζα φοιτήτρια. Στὸ Γιουγγασγιάρβι λοιπὸν πήγαμε μαζὺ νὰ ἐπισκεφθοῦμε μιὰ οἰκογένεια Λαπώνων.

Ὁ πατέρας αὐτῆς τῆς ὑπερβόρειας οἰκογένειας γιὰ νὰ μὲ τιμήσῃ, μοῦ πρόσφερε ἀμέσως ἕνα φλυτζάνι καφέ. Κάθε οἰκογένεια Λαπώνων — τί περίεργο! — δὲν ἔχει παρὰ ἕνα μονάχα τέτοιο φλυτζάνι. Ἤπια λοιπὸν πρῶτος ἀπ' αὐτὸ τὸ οἰκογενειακὸ κειμήλιο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι περίμεναν ὑπομονετικὰ τὴ σειρά τους.

Μιὰ ἀπρόοπτη ὡστόσο ἀνακάλυψι μ' ἔκανε νὰ μὴ τοὺς δώσω τὸ πολύτιμο φλυτζάνι. Ὁ καφὲς ἦταν... ἀλμυρὸς κι' αὐτὸ φυσικὰ τοῦ ἔδινε μιὰ γεῦσι, πῶς νὰ τὸ πῶ,... ἀσυνήθιστη!

Ἡ Σουηδέζα φοιτήτρια, ὅταν εἶδε τὸ μορφασμό μου, χαμογέλασε.

—Ἔτσι πίνουν τὸν καφέ τους οἱ Λάπωνες, μοῦ ἐξήγησε. Τὸν ἀλατίζουν!... Μάθετε ἀκόμη ὅτι πίνουν, ὅλοι σχεδὸν σαράντα ὡς πενήντα φλυτζάνια τὴ μέρα! Ὁ καφὲς γι' αὐτοὺς εἶνε ἀτὸ ἀλάτι τῆς ζωῆς»...

Ἡ ὥμορφη ὁδηγός μου (καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε ποὺ ξέχασα νὰ σᾶς τὸ πῶ) εἶνε φοιτήτρια τῆς ἰατρικῆς κι' ὅλο τὸ χωριὸ τῶν Λαπώνων τὴ σέβεται καὶ τὴ θεωρεῖ ὡς θαυματουργὸ ἐπιστήμονα. Ἔκανε δὲ τὴν ἐπίσκεψί της ἀπάνω στὴν ὥρα, γιατὶ ἡ οἰκοδέσποινα ἦταν ἄρρωστη.

—Ὁ ἥλιος τρύπωσε στὴν πλάτη μου... τῆς ἐξήγησε ἡ ἄρρωστη. Βγάλε τον σὲ παρακαλῶ, κυρὰ γιατρίνα...

Αὐτὰ τὰ γριφώδη λόγια στὴ γλῶσσα τῶν Λαπώνων σημαίνει ὅτι εἶχε κρυολογήσει κι' ὅτι ἔνοιωθε ἕνα δυνατὸ πόνο στὴν πλάτη.

— Πίνεις πολὺ καφέ, κυρά μου... τῆς ἀπάντησε ἡ Σουηδέζα φοιτήτρια. Πρὶν περάσουν ὀχτὼ μέρες, δὲν πρέπει νὰ βάλῃς γουλιὰ στὸ στόμα σου!...

Τὰ λόγια τῆς «κυρὰ γιατρίνας» ἔκαναν ὅλη τὴν οἰκογένεια τῶν Λαπώνων νὰ ξεκαρδιστῇ ἀπὸ τὰ γέλια. Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα δὲν θὰ ἔπινε καφὲ ἐπὶ ὀχτὼ μέρες τοὺς φαινόταν ἀπλούστατα ὡς πάρα πολὺ γελοία...

—Ἀστειεύεσαι βέβαια, μικροῦλα μου... τῆς ἀπάντησε ἡ ἄρρωστη. Δὲν μοῦ δίνεις καλύτερα κανένα γιατρικὸ γιὰ νὰ μοῦ περάσῃ ὁ πόνος;

Στὸ τέλος ὅμως τὰ πράγματα συμβιβάστηκαν κι' ἡ ἄρρωστη ὁρκίστηκε σ' ὅλα τὰ πνεύματα τῆς φυλῆς της καὶ στὴ ψυχὴ τῶν «ἀποθαμένων» της ὅτι ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα δὲν θὰ ἔπινε παρὰ δέκα μόνο φλυτζάνια καφὲ τὴ μέρα...

Ὅπως ὅλοι οἱ πρωτόγονοι λαοί, ἔτσι κι' οἱ Λάπωνες φοβοῦνται σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ τὶς ἀρρώστειες. Μὰ δὲν ἔχουν ἀκόμη καὶ τόσο μεγάλη ἐμπιστοσύνη στοὺς γιατροὺς ποὺ τοὺς στέλνει ἡ Σουηδικὴ κυβέρνησις καὶ γι' αὐτὸ δὲν ζητοῦν τὴ βοήθειά τους παρὰ μόνο ὅταν τὰ γιατροσόφια τοῦ μάγου ἢ τῆς μάγισσας ποὺ χωριοῦ τους δὲν καταφέραν νὰ τοὺς γιατρέψουν...

Ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες, οἱ Λάπωνες φοβοῦνται μ' ἕναν ἀπερίγραπτο τρόμο τὸν θάνατο. Σύμφωνα μὲ τὶς παραδόσεις τους οἱ πεθαμένοι ποὺ δὲν «θάφτηκαν καλὰ» βρυκολακιάζουν τὴν ἄλλη νύχτα καὶ γυρίζουν πίσω γιὰ νὰ σπάσουν στὸ ξύλο τοὺς τσιμπέλήδες συγγενεῖς τους.

***

Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν τόσο ἐγκάρδια φιλοξενία, κάλεσα κι' ἐγὼ τὴν οἰκογένεια τῶν Λαπώνων νὰ κάνουμε μαζὺ ἕνα ταξειδάκι ὡς τὴν Κιροῦνα ὅπου εἶχαν πάει γιὰ τὰ «χειμερινά» σπόρ (κι' ἂς ἦταν Αὔγουστος ἀκόμη!) πολλοὶ Σουηδέζοι ἀριστοκράτες. Ἡ νύφη λοιπὸν τῆς ἄρρωστης οἰκοδέσποινας κι' ὁ μεγάλος γυιὸς της δέχτηκαν ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ δισταγμούς, νὰ περάσουν μιὰ μέρα μαζὺ μου στὴν Κιροῦνα, ἐκεῖ πέρα ποὺ ζοῦν οἱ... «ἄνθρωποι».

Τὴ νύφη τῆς οἰκοδέσποινας τὴ λέγανε Σάννα, ὄνομα ποὺ εἶνε δίγως ἄλλο παραφθορὰ τοῦ Σόνια. Τὸ γυιό της τὸν λέγανε Νίλσα. Κι' οἱ δυό τους ἦταν καλόκαρδοι καὶ γελοῦσαν κάθε τόσο μὲ τ' ἀστεῖα ποὺ τοὺς ἔκανε ἡ Σουηδέζα φοιτήτρια.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξί μου, ὅταν εἶδα ὅτι κι' ἐδῶ ἀπάνω στὸ Βόρειο Πόλο ὑπάρχει τὸ περίφημο ζήτημα τῶν φυλῶν! Ὁ πορτιέρης ἑνὸς ξενοδοχείου στὴ Κιροῦνα, μόλις εἶδε τοὺς φίλους μου κατέβασε τὴ μοῦτρα του καὶ μοῦ δήλωσε ὀρθὰ-κοφτά:

—Δὲν δεχόμαστε Λάπωνες στὸ ξενοδοχεῖο!...

—Μὰ γιατί, φίλε μου; τὸν ρώτησα περίεργος.

—Γιατὶ δὲν τοὺς θέλουν οἱ πελάτες μας. Ὅπως στὴν Ἀμερικὴ οἱ λευκοὶ δὲν χωνεύουν τοὺς μαύρους, ἔτσι κι' ἐδῶ οἱ Σουηδέζοι δὲν ἀνακατεύονται μὲ τοὺς Λάπωνες...

Μπροστὰ λοιπὸν στὴν κατηγορηματικὴ ἄρνησί του, φροντίσαμε νὰ βροῦμε ἕνα ἄλλο ξενοδοχεῖο, λιγώτερο αὐστηρό, ὅπου μπορέσαμε νὰ ξεκουραστοῦμε λιγάκι ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μας. Ἔπειτα τὴν ὥρα ποὺ παίρναμε τὸ τσάϊ, ρώτησα τὴ «μαντὰμ» Σάννα.

—Πῶς ζοῦνε σήμερα ἡ γυναῖκες τῆς Λαπωνίας; Μιλήστε μου γι' αὐτές, ἀγαπητὴ κυρία...

Ἡ μητέρα τοῦ Νίλσα χαμήλωσε τὰ μάτια της κι' ἀναστέναξε πικρά.

—Ἄ! Τί νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὶς σημερινὲς γυναῖκες... Ὅσο τώρα γιὰ τὰ κορίτσια, αὐτὰ πειά...

—Μὰ ὑπάρχει καμμιὰ διαφορὰ μεταξὺ ἑνὸς σημερινοῦ κοριτσιοῦ κι' ἑνὸς κοριτσιοῦ ἐδῶ καὶ εἰκοσι χρόνια;

—Τί λέτε! Διαφορὰ μόνο; Ὑπάρχει μιὰ τρομαχτικὴ ἄβυσσος!

Καθὼς βλέπετε, ὅλος ὁ κόσμος στὴν ἐποχή μας μιλάει μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, στὴ γλῶσσα του, εἴτε κάθεται στὸ Παρίσι, στὴ Βουδαπέστη ἢ στὸ Γιουκκασγιάρδι...

—Μιὰ ἄβυσσος σὲ τί; ρώτησα μὲ ἀπορία. Μήπως τὰ σημερινὰ κορίτσια τῶν Λαπώνων εἶνε πιὸ ὥμορφα καὶ πιό... φρόνιμα;

—Κάθε ἄλλο! μοῦ ἀπάντησε ἡ «μαντὰμ» Σάννα. Τὰ κορίτσια σήμερα, πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους, εἶνε πειὰ νὰ εἶνε ἀγνά, ὅπως ἄλλοτε. Τὰ μοντέρνα ἤθη τῶν ... «ἀνθρώπων» γάλασαν καὶ τὰ δικά μας. Δὲν ὑπάρχουν πειὰ «ἠθικὰ» κορίτσια, ὅπως ἄλλοτε. Ὅλα τους εἶνε νὰ σωρὸ φίλους... Τὸ περίεργο τώρα εἶνε ὅτι παντρεύονται μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, ὅπως παντρευόντουσαν ἄλλοτε τὰ «φρόνιμα» κορίτσια. Ἡ πίστις μιᾶς παντρεμένης γυναίκας θεωροῦνται σήμερα ὡς παληὲς καὶ γελοῖες προλήψεις!...

Αὐτὸ πειὰ εἶνε ἀπὸ τ' ἀπίστευτα! Ὁ περίφημος λοιπὸν «ἐκφυλισμὸς» τῆς ἐποχῆς μας ἔχει φτάσει ὣς τὸ Βόρειο Πόλο;

—Δὲν μοῦ ἐξηγεῖτε κάπως καλύτερα «μαντάμ» Σάννα, τὴν ξαναρώτησα σὲ λίγο, πῶς χρησιμοποιοῦν αὐτὴ τὴν «μοντέρνα» ἐλευθερία τους οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια τῆς Λαπωνίας;

Ἡ βορεινὴ συνομιλήτριά μου κοκκίνισε λιγάκι σὰν νὰ ντράπηκε.

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται, μοῦ εἶπε, ἀπὸ τὰ ἄτομα κι' ἀπὸ τὶς συνθῆκες μὲ τὶς ὁποῖες ζῇ κάθε φυλή. Στὰ βόρεια τῆς Φινλανδίας, παραδείγματος χάριν, ἡ γυναῖκες ἀπατοῦν τὸν ἄνδρα τους γωρὶς καμμιὰ προφύλαξι καὶ γωρὶς αὐτὸ νὰ πειράξῃ διόλου τὸ σύζυγο... Τὰ κορίτσια πάλι ἔχουν κρυφὲς σχέσεις πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸ νόμιμο γάμο τους. Ἐδῶ στὰ μέρη μας αὐτὲς ἡ συνήθειες, αὐτὴ ἡ «ἀνηθικότης», ὅπως λέγαμε ἐμεῖς ἐδῶ- καὶ εἴκοσι χρόνια, εἶνε κάπως πιὸ περιορισμένη, μὰ σὲ πολλὲς περιοχὲς δὲν θὰ βρῆτε οὔτε μιὰ πιστὴ σύζυγο κι' οὔτε ἕνα φρόνιμο κορίτσι.

—Ἡ παντρεμένες λοιπὸν δὲν φοβοῦνται τὸν ἄνδρα τους;

—Μὰ μήπως κι' οἱ ἄνδρες εἶνε καλύτεροι; ἔκανε ἡ «μαντὰμ» Σάννα κουνώντας τὸ κεφάλι της.

—Ἔχει πολὺ δίκηο ἡ φίλη μας! μοῦ εἶπε τότε, ἐπεμβαίνοντας στὴ συζήτησι, ἡ Σουηδέζα φοιτήτρια. Ἄλλοτε οἱ Λάπωνες «λυντσάρανε» μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ καὶ παραδειγματικὸ τρόπο κάθε ἄπιστη γυναίκα. Σήμερα ὅμως αὐτὲς ἡ «βάρβαρες» τιμωρίες ἔχουν καταργηθῆ ἀπὸ τὴ Σουηδικὴ κυβέρνησι. Ὁ ἔρως κι' ἐδῶ ἀπάνω, ὅπως καὶ στὶς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες, ἔχει ἀποκτήσει μιὰ... ἀξιοθαύμαστη ἐλευθερία. Μὴ ξεχνᾶτε ὡστόσο ὅτι οἱ Λάπωνες δὲν εἶνε καὶ τόσο... «ἐρωτοπαθεῖς». Εἶνε πολὺ ψυχροὶ καὶ πολὺ λίγο αἰσθηματικοί. Τὸ πολικὸ κλῖμα, βλέπετε, ἀπονεκρώνει τὶς αἰσθήσεις. Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ πέρα αἰματηρὰ ἐρωτικὰ δράματα καὶ φλογεροὶ ἔρωτες. Εἶνε πολὺ φυσικό... Ὁ ἔρως στὴ Λαπωνία εἶνε μιὰ ἁπλῆ διασκέδασις καὶ τίποτε ἄλλο. Γιὰ νὰ καταλάβετε πόσο ψυχροὶ εἶνε οἱ Λάπωνες, σᾶς ἀναφέρω ὅτι ἡ γεννήσεις στὴ Λαπωνία ἔχουν ἐλαττωθῆ σὲ ἀφάνταστο βαθμό.

—Αὐτὴ ἡ κρίσις ὅμως, παρετήρησα στὴ Σουηδέζα φοιτήτρια, ἀλλοῦ δὲν εἶνε διόλου μιὰ ἔνδειξις ψυχροῦ χαρακτῆρος...

—Βέβαια. Παραδέχτηκε. Μὰ οἱ Λάπωνες ἀποτελοῦν ἐξαίρεσι!...

—Ἐμεῖς ἀγαπᾶμε πολὺ τὰ παιδιά, εἶπε τότε ἡ «μαντὰμ» Σάννα, κι' ὡστόσο πάρα πολὺ λίγες οἰκογένειες ἔχουν περισσότερα ἀπὸ δυὸ παιδιά...

—Ἂς μιλήσουμε τώρα καὶ γιὰ τὸν γάμο στὴ Λαπωνία, εἶπα στὶς φίλες μου. Γίνονται γάμοι μεταξὺ Λαπώνων καὶ Σκανδιναύων;

—Πολὺ λίγοι, διάστησε γιὰ μ' ἀπαντήσῃ ἡ Σουηδέζα φοιτήτρια.

—Κι' ὅμως λένε ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἐμπόδια στὸν ἔρωτα... παρετήρησα.

—Αὐτὸ εἶνε σωστό, μοῦ ἀπάντησε ἡ ἔξυπνη Σουηδέζα ὁδηγός μου. Μὰ μὴ ξεχνᾶτε (καὶ νὰ μὲ συμπαθᾶτε, «μαντὰμ» Σάννα) ὅτι ἡ γυναῖκες τῆς Λαπωνίας δὲν εἶνε ὥμορφες. Τὸ σῶμα τους εἶνε κακοφτιαγμένο κι' ἡ ὑγεία τους πάρα πολὺ εὐπαθής. Γι' αὐτὸ σπάνια ἕνας Σουηδὸς ἢ ἕνας Νορβηγὸς παντρεύεται μιὰ τέτοια γυναῖκα...

—Οἱ πλούσιοι ὅμως Λάπωνες, μᾶς εἶπε ἡ «μαντὰμ» Σάννα, παντρεύονται πολὺ εὔκολα μιὰ Σουηδέζα ἢ μιὰ Φινλανδή...

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, παραδέχτηκε ἡ φοιτήτρια τῆς ἰατρικῆς.

—Ἀφοῦ μιλᾶμε τώρα γιὰ γάμους, δὲν μοῦ λέτε τί προῖκα παίρνουν τὰ κορίτσια τῶν Λαπώνων; ρώτησα τὴ «μαντὰμ» Σάννα.

—Μόλις γεννηθῇ ἕνα κορίτσι, μοῦ ἀπάντησε, τοῦ κάνουν δῶρο ἕνα τάρανδο. Αὐτὸς ὁ τάρανδος εἶνε ἡ προῖκα του. Μὲ τὰ χρόνια ὁ ἕνας τάρανδος γίνεται ὁλόκληρο κοπάδι κι' αὐτὸ εἶνε μιὰ πρώτης τάξεως προῖκα γιὰ ἕνα κορίτσι τῆς παντρειᾶς.

—Κι' ἂν φοφήση ὁ τάρανδος;

—Ὦ, τότε τὸ κορίτσι ποὺ εἶχε αὐτὴ τὴν ἀτυχία, ἂν δὲν θέλει νὰ μείνῃ στὸ ράφι, πρέπει νὰ φροντίσῃ νὰ κάνῃ ἕνα γάμο «ἐξ ἔρωτος»»...

—Μήπως συνηθίζετε κι' ἐσεῖς τὰ ταξεῖδια τοῦ γάμου;

—Δυστυχῶς ὄχι! μοῦ ἀπάντησε ἡ «μαντὰμ» Σάννα. Μόλις γίνει ὁ γάμος, ὅλη ἡ φυλὴ φτιάχνει μιὰ καλύβα ἢ στήνει μιὰ τέντα, ὅπου κι' ἐγκαθίστανται οἱ νεόνυμφοι».

Ἦταν καιρὸς πειὰ ν' ἀποχαιρετήσω τὴ «μαντὰμ» Σάννα καὶ τὸ Νίλσα. Τοὺς προσφέρω λοιπὸν ἕνα τελευταῖο φλυτζάνι καφέ.... ἁλατισμένο καὶ τοὺς φορτώνω σ' ἕνα ἔλκυθρο γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ Γιουκκασγιάρβι. Στὸ καλό, «μαντὰμ» Σάννα, καὶ νὰ μὲ συμπαθᾶτε ποὺ δὲν ἤξερα ὅτι οἱ Λάπωνες εἶνε πιὸ «μοντέρνοι» ἀπὸ μᾶς. Μόλις φτάσω στὸ Παρίσι, θὰ σᾶς στείλω ἕνα κόκκινο κραγιόνι γιὰ τὰ χείλη καὶ τὸ τελευταῖο ρουμάντσο τοῦ Ντεκομπρᾶ...

ΙΡΜΕ ΓΚΙΟΜΑ·Ι·

Λάπων μ' ἐπίσημο κοστοῦμι

Λαπωνόπουλο μὲ τὰ γιορτινά του ροῦχα

ΟΤΑΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΔΙΑΛΥΟΝΤΑΙ

ΟΙ ΘΛΙΒΕΡΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

[Ἡ τραγωδία τῆς ζωῆς τῶν κομπάρσων τοῦ Χόλλυγουντ]

ΣΤΑ κατάστιχα τοῦ «Σέντραλ Κάστιν Ὄφφις», δηλαδὴ τοῦ«Κεντρικοῦ Γραφείου Καταχωρήσεως» τοῦ Χόλλυγουντ, εἶνε γραμμένες δέκα χιλιάδες γυναῖκες καὶ κορίτσια ὡς «ἔξτρα», δηλαδὴ ὡς ἄτακτοι ἠθοποιοί, γιὰ νὰ παίξουν ρόλους κομπάρσων, βωβῶν προσώπων ἢ χορευτριῶν τοῦ μπαλλέτου.

Στὸ Γραφεῖο Καταχωρήσεως ὅλες αὐτὲς ἡ γυναῖκες εἶνε γνωσταὶ μόνον ὡς νούμερα. Πλάϊ στὸ νούμερο τῆς καθεμιᾶς σημειώνεται τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν της, τὸ ὕψος της καὶ ἡ ἀναλογίες τοῦ σώματός της. Ἡ ἱκανότητές τους, ἡ φιλοδοξίες τους, τὸ ταλέντο τους, ὅλα αὐτὰ ἀγνοοῦνται.

Δέκα χιλιάδες κορίτσια ζοῦν στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου, αἰχμάλωτα τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς φιλοδοξίας, χωρὶς νὰ διαθέτουν τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα βραδυνὸ φόρεμα καὶ ἕνα νούμερο τηλεφώνου, ἐλπίζοντας ὅτι μὲ τὴ βοήθεια αὐτῶν τῶν δυὸ πραγμάτων θ' ἀνέβουν στὰ ὕψη τῆς φήμης καὶ τῆς δόξας. Ζοῦν, περιμένοντας, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, τὸ χαμόγελο τῆς τύχης, ποὺ θὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὸ μέλλον τους. Ζοῦν, ὑπομένοντας τὴν πεῖνα, τὴ γύμνια, τὸν ἐξευτελισμό, τὶς στερήσεις, ζοῦν, μὴ ἔχοντας τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμι νὰ πετάξουν ὁριστικὰ ἀπὸ πάνω τους κάθε ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον.

Πηγαίνουν στὸ Χόλλυγουντ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Ἀπὸ τὶς φάρμες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀπὸ παρθεναγωγεῖα κι' ἀπὸ Βαριετέ, ἀπὸ βορεινὲς χιονοσκέπαστες χῶρες κι' ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀπὸ χωριὰ ποὺ δὲν ἀναφέρονται στοὺς χάρτες κι' ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν οὐρανοξυστῶν, ἀπὸ βουνὰ καὶ ἀπὸ θάλασσες. Ἀπὸ παντοῦ, τέλος, ὅλες αὐτὲς ἡ γυναῖκες ξεκινοῦν, ἀφήνουν πίσω τους γονεῖς, σπίτι, πατρίδα, καὶ καταλήγουν στὸ ἴδιο σημεῖο.

Ὅσο κι' ἂν εἶνε προειδοποιημένες, μολονότι ἔχουν ἀκούσει ὅτι τὸ Χόλλυγουντ εἶνε ἕνα φοβερὸ χταπόδι, ποὺ θὰ τοὺς ἀπομυζήσῃ ὅλη τὴ δροσιά, τὰ νειάτα καὶ τὴν ἀθωότητα καὶ θὰ τὶς πετάξῃ ὕστερα μακρυά, σωστὰ ἀνθρώπινα κουρέλια, καμμιὰ τους δὲν ἐννοεῖ ν' ἀκούσῃ αὐτὲς τὶς συμβουλές. Ὅλες τους θυσιάζουν πρόθυμα τὰ ἀθῶα νεανικὰ ὄνειρά τους, τὴν ξέννοιαστη ζωή τους, τὰ ἰδανικά τους, γιὰ μιὰ ἀπειροελάχιστη ἐλπίδα μήπως τοὺς χαμογελάσῃ ἡ τύχη καὶ γνωρίσουν τὴ δόξα καὶ τὸν πλοῦτο καὶ τὸν θαυμασμό.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου κάθε «ἔξτρα» ἦταν καὶ μιὰ μελλοντικὴ πρωταγωνίστρια. Οἱ σκηνοθέται παρατηροῦσαν κατὰ τὴν προβολὴ τῆς ταινίας τὸ νόστιμο μουτράκι της καὶ τὸ πλαστικό της σῶμα καὶ τὴν ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν ἀφάνεια καὶ τὴν ἀνέβαζαν στὸ δόξα.

Μὰ ὁ ὁμιλῶν κινηματογράφος τὰ ἄλλαξε ὅλα αὐτά. Ἡ προϋποθέσεις γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ κομπάρσα πρωταγωνίστρια, μετεβλήθησαν ριζικῶς. Πρέπει νὰ ἔχῃ ἀντίληψι, πεῖρα τῆς σκηνῆς, καὶ κυρίως φωνή. Ὁ κινηματογράφος βρῆκε τὴ γλῶσσα του καὶ μὲ μιὰ μονάχα κίνησι γκρέμισε κι' ἔκανε σκόνη ἕνα πλῆθος μελλοντικὲς σταδιοδρομίες, ἕνα πλῆθος ὄνειρα κι' ἐλπίδες.

Σήμερα ὁ κινηματογράφος παίρνει τὶς μέλλουσες πρωταγωνίστριές του ἀπὸ τὰ μεγάλα Βαριετὲ τοῦ Μπροντγουαὴ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀπὸ τὰ θέατρα τῶν ἐπαρχιῶν, ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ στούντιο καὶ τελος ἀπὸ τὰ κολλέγια τῶν κοριτσιῶν. Καμμιὰ φορά, ἀλλὰ σπανίως, καταφεύγει καὶ στοὺς γνωστοὺς διαγωνισμοὺς καλλονῆς. Μὰ στὸν ὁμιλοῦντα κινηματογράφο δὲν φθάνει μόνον ἡ ὡμορφιὰ καὶ σπανίως τὰ κορίτσια αὐτὰ παίρνουν μεγάλους ρόλους.

Ἡ «ἔξτρα» ὅμως, ἡ σημερινὲς ἔξτρα, δὲν ὑπάρχει σχεδὸν καμμιὰ ἐλπὶς νὰ γνωρίσουν ποτὲ τὴ δόξα. Εἶνε σὰν σημαδεμένες, σὰν κατα-δικασμένες νὰ μείνουν πάντα στὸ ἴδιο ἐπίπεδο. Ἀπὸ τὶς ἔξτρα τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου ἀνεδείχθησαν μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς κινηματογραφικὲς προσωπικότητες, ὅπως ἡ Γκλόρια Σβάνσον, ὁ Ροδόλφος Βαλεντίνο, ἡ Νόρμα Σήρερ, ἡ Ζανὲτ Γκαϊνγορ, ἡ Μπέμπε Ντάνιελς, ἡ ἀδελφὲς Τάλματζ καὶ ἀρκετὲς ἄλλες. Μὰ ἀπὸ τὶς ἔξτρα τῆς γενεᾶς τοῦ μικροφώνου οὔτε μιὰ δὲν ἔχει ἀναδειχθῆ. Γι' αὐτὲς δὲν ὑπάρχει σωτηρία. Τὸ Χόλλυγουντ εἶνε ὁ Γολγοθᾶς τους !...

Ἡ πιὸ τυχερὲς ἀπὸ τὶς «ἔξτρα» κερδίζουν σαράντα ὡς πενῆντα δολλάρια τὴ βδομάδα, κατὰ μέσον ὅρον, σ' ἕνα χρόνο. Μ' αὐτὰ τὰ χρήματα πρέπει νὰ ἔχουν στὴ γκαρνταρόμπα τους φορέματα τῆς τελευταίας μόδας, νὰ πληρώνουν τὸ νοῖκι τους καὶ νὰ τρέφωνται. Πολλὲς μάλιστα εἶνε ὑποχρεωμένες νὰ συντηροῦν καὶ τὴν οἰκογένειά τους.

Ἡ ἄλλες, ἡ λιγώτερο τυχερές, ἐκεῖνες ποὺ ἐργάζονται μόνον ὅταν χρειάζεται πλῆθος κομπάρσων σὲ μιὰ ταινία — κι' αὐτὸ εἶνε τώρα πειὰ σπάνιο, γιατὶ ἡ ὁμιλοῦσες ταινίες γυρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σὲ στενὸ οἰκογενειακὸ πλαίσιο — αὐτὲς δὲν εἰσπράττουν περισσότερα ἀπὸ διακόσια δολλάρια τὸν χρόνο ! Ποσὸν βέβαια πολὺ μικρόν, γιὰ νὰ βάλουν μιὰ μπουκιὰ φαῖ στὸ στόμα τους καὶ νὰ διατηρήσουν μιὰ στέγη πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους.

Πῶς ζοῦν αὐτὰ τὰ κορίτσια ; Πῶς συντηροῦνται ; Εἶνε αἰχμάλωτα, αἰχμάλωτα τῆς φιλοδοξίας τους. Στοὺς αἰχμαλώτους ὅμως παραχωρεῖται ἕνα κελλί, ὅσο μικρὸ καὶ σκοτεινὸ κι' ἂν εἶνε, καὶ τοὺς δίδεται κάθε μέρα καὶ τροφή. Τὸ Χόλλυγουντ ὅμως δὲν τρέφει τοὺς αἰχμαλώτους του καὶ γυρίζουν στοὺς δρόμους ἄστεγοι καὶ πεινασμένοι, σὰν ἀδέσποτα σκυλιά, ποὺ πᾶνε ψάχνοντας νὰ βροῦν κανένα κόκκαλο.

Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς εἶνε πιὸ τυχερές. Ζοῦν μέσα σ' ἄνετα διαμερίσματα, μὲ μεταξωτὰ φορέματα στὸ σῶμα τους, μὲ τὴν ντροπὴ στὴ καρδιά τους, μὲ τὴν αἰσχύνη στὰ μάτια τους. Ἄλλες κατοικοῦν μέσα στὶς καμπίνες, ποὺ χρησιμοποιοῦνται τὴν ἡμέρα γιὰ θαλάσσια μπάνια ἢ σὲ μικρὰ δωμάτια μὲ τέσσερες γυμνοὺς τοίχους, μὲ μόνο ἕπιπλο ἕνα στρατιωτικὸ κρεββάτι.

Ἡ πιὸ ἀξιολύπητες εἶνε ἐκεῖνες ποὺ ἀνεβοκατεβαίνουν στὰ βουλεβάρτα τὴν ὥρα ποὺ ἀνάβουν τὰ φῶτα, περιμένοντας νὰ τὶς προσκαλέσῃ κανείς γιὰ ἕνα πιάτο ζεστὸ φαῖ καὶ γιὰ ἕνα μαλακὸ κρεββάτι. Καὶ ἡ ἀστυνομία τὶς ἀνέχεται, κλείνοντας τὰ μάτια.

Στὴν τραγωδία αὐτὴ τῶν «ἔξτρα» τὸ μόνο φωτεινὸ σημεῖο εἶνε τὸ Στούντιο Κλούμπ, ποὺ ἵδρυσε ἡ γυναῖκα τοῦ μεγάλου σκηνοθέτου Σέσιλ ντὲ Μίλλ. Τὸ Στούντιο αὐτὸ παραχωρεῖ στέγη, φαγητό, προστασία καὶ ἐνάρδυνσι σ' ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀπογοητευμένες τῆς ζωῆς. Στὸ ἄσυλο αὐτὸ γίνονται δεκτὰ ὅλα τὰ κορίτσια γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχει πιστοποιηθεῖ ὅτι κερδίζουν λιγώτερο ἀπὸ δυὸ δολλάρια τὴ βδομάδα. Κορίτσια ἀμφιβόλου ἠθικῆς ἢ ὅσα πηγαίνουν στὸ Χόλλυγουντ γιὰ διασκέδασι κι' ὄχι γιὰ ἐργασία, δὲν γίνονται δεκτά. Ἐπίσης τὸ Κλοὺμπ ἀναλαμβάνει νὰ στείλῃ πίσω στὰ σπίτια τους τὰ κορίτσια ποὺ ἔχουν τελείως ἀπελπισθεῖ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ἢ ἔχουν ἀρρωστήσει ἀπὸ τὴν κακοπέρασι, ἢ νὰ βρῇ ἐργασία σ' ἐκείνες ποὺ παραιτοῦνται ἀπὸ τὴν ἐλπίδα νὰ γίνουν ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου καὶ ἱκανοποιοῦνται μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε δουλειά. Πολλὲς ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τὶς «ἔξτρα» ἔχουν σὲ τέτοιο σημεῖο κολλημένη μέσα τους τὴν ἰδέα ὅτι εἶνε παραγνωρισμένα ἀστέρια, ὥστε ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀσύλου εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀλλάξῃ μυαλὸ καὶ ἀναγκάζεται νὰ τὶς ἐγκαταλείψῃ στὴν τύχη τους...

Ἀλλὰ τί μπορεῖ ν' ἀπελπίσῃ καὶ νὰ διελιάσῃ μιὰ καρδιὰ ποὺ διψάει γιὰ δόξα καὶ γιὰ φήμη καὶ γιὰ πλοῦτο ;

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!...
ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

Κρατᾶτε τὴν Τύχη στὰ χέρια σας... Εἶνε τὸ πιὸ ἁπλὸ καὶ πιὸ πλούσιο λαχεῖο ἀπ' ὅλων τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν ἐφημερίδων.

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΩΡΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ!...

ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ὁ α΄	ἀριθμὸς	θὰ	κερδίζῃ	δρχ.	500	Ὁ ε΄	ἀριθμὸς	θὰ κερδίζῃ	δρχ. 50
Ὁ β΄	»	»	»	»	150	Ὁ στ΄	»	» » »	50
Ὁ γ΄	»	»	»	»	100	Ὁ ζ΄	»	» » »	50
Ὁ δ΄	»	»	»	»	50	Ὁ η΄	»	» » »	50

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ θὰ κερδίσουν ἀπὸ ἕνα τόμον τοῦ μυθιστορήματος «Ἡ Ἐρωτευμένη».

Οἱ ἐν Ἀθήναις κερδίζοντες χρηματικὰ ποσὰ θὰ φέρνουν τὸ φύλλο μὲ τὸ ἐν αὐτῷ δελτίον, στὰ Γραφεῖα μας καὶ θὰ παίρνουν τὰ κέρδη των.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κερδίζοντες θ' ἀποκόπτουν καὶ θὰ μᾶς στέλνουν τὰ δελτία των καὶ θὰ λαμβάνουν οἱ μὲν τὸ χρηματικὸν δῶρον τους δι' ἐπιταγῆς, οἱ δὲ τὸ βιβλίον των διὰ τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἡ κλήρωσις θὰ γίνεται κάθε Τετάρτην τὴν 5 μ. μ. εἰς τὰ Γραφεῖα μας, παρουσίᾳ Ἐπιτροπῆς, καὶ ἡ παράδοσις τῶν δώρων θὰ εἶνε ἄμεσος.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράζῃ καὶ δυὸ καὶ τρία καὶ περισσότερα φύλλα, γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Στὴν κληρωτίδα θὰ μπαίνουν ὅλοι οἱ εἰς τὰ φύλλα δημοσιευόμενοι ἀριθμοί. Θὰ συμμετέχουν δηλαδὴ στὸ Λαχεῖο ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται μας — καὶ τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν — μὲ μεγάλες ἐλπίδες κέρδους ἕκαστος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τῆς «Οἰκογενείας».

Οὐδέποτε ἑλληνικὸν περιοδικὸν προέβη εἰς τόσον σπουδαίαν καινοτομίαν

Ἀγοράζετε ὅλοι τὴν "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΗΣ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,
ΚΛΗΡΩΣΙΣ Δ΄.
* 009862
ΔΩΡΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ
Ἀθῆναι, 14 Δεκεμβρίου 1933

Μέσα στὶς σελίδες της κρύβεται ἡ τύχη σας!...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΠΟΥΚΩ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΛΥΚΑΙΝΑΣ

Μέρα γλυκοχάραζε στὸν κάμπο... Μακρυά, τ' ἀπέραντο δάσος ἦταν ἀκόμη μαῦρο ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Μιὰ ρόδινη λάμψη ἁπλώθηκε σιγὰ-σιγὰ στὸν ὁρίζοντα. Ἔπειτα ζωήρεψε, γίνηκε κόκκινη καὶ τέλος ὁ ἥλιος βγῆκε πίσω ἀπὸ τοὺς πελωρίους βράχους καὶ φώτισε τὰ παράθυρα ἑνὸς μικροῦ ὑποστατικοῦ στὴν ἄκρη τοῦ ἁγίου κάμπου.

Ὁ μπάρμπα Μπουγκὲ σηκώθηκε πρῶτος, ντύθηκε διαστικά, φόρεσε τὰ ξυλοπάπουτά του κι' ἔκανε νὰ βγῇ ἔξω. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε τὰ μάτια της ἡ γυναίκα του.

—Γύρισε ὁ Λουΐ; τὸν ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνὴ σὰν νὰ εἶχε δεῖ κανένα κακὸ ὄνειρο.

Ὁ μπάρμπα Μπουγκὲ τῆς ἔριξε μιὰ λυπημένη ματιά, σήκωσε τοὺς ὤμους του, κι' ὕστερα γύρισε ἀπότομα καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ Λουΐ ἦταν ὁ μοναχογυιός τους, ἕνα καλὸ παλληκάρι ποὺ τοὺς βοήθαγε στὶς κουραστικὲς δουλειὲς τοῦ κάμπου. Κοιμόταν πάντα σὲ μιὰ κάμαρη, δίπλα στὸν ἀχυρῶνα, μὰ τὸ περασμένο βράδυ δὲν εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι του. Ὁ ἀγροφύλακας τὸν εἶχε πιάσει πολλὲς φορὲς νὰ κυνηγάῃ δίχως ἄδεια καὶ τὸν εἶχε τσακίσει στὰ πρόστιμα. Μιὰ μέρα τὸν εἶχε στείλει καὶ στὴ φυλακή! Μὰ ὁ Λουΐ, πεισματάρης σὰν μουλάρι, δὲν παρατοῦσε τὰ κρυφὰ κυνήγια του κι' ἔτσι τὶς προάλλες πάλι εἶχε καινούριες φασαρίες μὲ τὸν ἀγροφύλακα. Οἱ γωροφύλακες τοῦ εἶχαν στήσει καρτέρι δυὸ νύχτες γύρω ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸ τοῦ μπάρμπα Μπουγκέ, μὰ ὁ Λουΐ πιὸ κατεργάρης εἶχε τρυπώσει σὰν τσακάλι μέσ' στὸ δάσος... Ἀπὸ τότε δὲν τολμοῦσε νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὸ σπίτι του.

Ὁ μπάρμπα Μπουγκὲ τράβηξε γιὰ τὴν κάμαση τοῦ γυιοῦ του, μὰ ὅπως καὶ τ' ἄλλα πρωϊνά, τὴ βρῆκε ἄδεια. Πικραμένος τότε μπῆκε στὸ σταῦλο γιὰ νὰ ταΐσῃ τὶς ἀγελάδες. Ἕνα δεμάτι σανοῦ εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ φάσι μπροστὰ στὸ παχνί. Καλὸ σημάδι!... Ὁ γέρο χωριάτης τὸ μοίρασε στὰ ζῶα κι' ἔπειτα, μ' ἕνα παράξενο φόβο στὴν καρδιά, βγῆκε στὴν αὐλή. Ἡ στέρνα κοντὰ στὸ πηγάδι εἶχε παγώσει. Ὁ μπάρμπα Μπουγκὲ συλλογίστηκε πόσο θὰ κρύωνε τὴ νύχτα ὁ γυιός του καὶ σκούπισε ἕνα δάκρυ μὲ τὸ σκληρὸ καὶ χοντρὸ γέρι του.

—Ἔλα νὰ πιῇς ἕνα ζεστό! τοῦ φώναξε μ' ἕνα κλάμμα στὴ φωνὴ ἡ γυναίκα του. Ἔλα νὰ πιῇς κάτι...

Κι' ἔκλαιγε στενάζοντας κάθε τόσο.

—Πέθανε ὁ Λουΐ μας!... Ναί! Καλὰ εἶδα τ' ὄνειρο!... Δὲν θὰ ξανάρθῃ πειά!... Θὰ τὸν σκότωσε ὁ ἀγροφύλακας!...

Ὁ μπάρμπα Μπουγκέ, ἀμίλητος, σηκώθηκε σὲ λίγο καὶ ξαναγύρισε στὸ σταῦλο. Ἡ ἀγελάδες θέλανε κι' ἄλλο ἄχυρο. Πῆρε λοιπὸν τὴ δικράνα κι' ἀνέβηκε τὴ σκάλα, πατῶντας βαρειὰ τὸ κάθε βῆμα του. Ὁ ἀγυρώνας ἦταν μισοσκότεινος. Μὰ δὲν ἤθελε δὰ καὶ πολὺ φῶς γιὰ τὴ δουλειά του. Ἔριξε κάτω μερικὰ δεμάτια κι' ὕστερα στηρίχτηκε στὴ δικράνα κι' κύτταξε στὸ βάθος τὸ πανό. Ἄξαφνα ὅμως ἀνατρίχιασε. Τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε δεῖ κάποια σκιά.

—Λουΐ, φώναξε, Λουΐ!... Τί θὲς δῶ πέρα;

Μὰ τίποτα δὲν κινήθηκε. Κι' ὡστόσο ἔβλεπε τώρα καθαρὰ πὼς ἦταν ὁ μοναχογυιός του. Γιατί στεκόταν ἔτσι ὄρθιος καὶ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε;

—Ἔλα, πᾶμε κάτω, Λουΐ, τοῦ ξαναφώναξε ὁ πατέρας του. Μὴ φοβᾶσαι... Δὲν εἶνε κανείς...

Κι' ἐπειδὴ οὔτε καὶ τώρα δὲν τοῦ ἀπάντησε, ὁ μπάρμπα Μπουγκὲ συλλογίστηκε πὼς θὰ ἦταν ὁ ἀγροφύλακας ποὺ παραφύλαγε γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν γυιό του. Σήκωσε τότε τὴ δικράνα καὶ τράβηξε κατὰ πάνω του.

Ἡ γυναίκα του ποὺ ἔβγαζε νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι, μόλις τὴν ἄκουσε νὰ μιλάῃ, παράτησε τὸν κουβᾶ κι' ἔτρεξε γ' ἀνεβῇ τὴ σκάλα.

—Τί εἶνε, Μπουγκέ; Ἦρθε ὁ Λουΐ; Ἦρθε τὸ παιδί μας; τοῦ φώναξε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἄκουσε τὸν ἄντρα της νὰ οὐρλιάζῃ.

—Κατάρα! τί συφορὰ εἶνε αὐτὴ ποὺ μᾶς βρῆκε!...

Ναί! Ἦταν ὁ γυιός τους, μὰ ἦταν κρεμασμένος ἀπὸ ἕνα δοκάρι!...

Ὁ πατέρας του κι' ἡ μάνα του τὸν κύτταζαν παγωμένοι ἀπὸ τὴ φρίκη.

—Κρεμάστηκε γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸν Καρμπό, τὸν ἀγροφύλακα... Μὰ θὰ τὸν ἐκδικηθοῦμε, δὲν εἶνε ἀλήθεια, μπάρμπα Μπουγκέ;

—Καὶ βέβαια, θὰ πάρουμε ἐκδίκησι, γυναῖκα μου!

Κ' ἔκλαιγαν κι' οἱ δυό τους μπροστὰ στὸν κρεμασμένο, ἀκίνητοι, σὰν νὰ εἶχαν καρφωθῇ στὴ θέσι τους. Ἔπειτα, ἡ μάνα πρώτη, σὰν λύκαινα, κύτταξε τριγύρω της σὰν νὰθελε νὰ ἑτοιμασθῇ γιὰ τὴν ἐκδίκησι. Κι' ὅταν ὁ μπάρμπα Μπουγκὲ ἔκανε νὰ βγάλῃ τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ κόψῃ τὸ σκοινὶ τοῦ κρεμασμένου, ἡ γυναίκα του τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄσε τον λιγάκι κι' ἔλα μαζύ μου... Δὲν πρέπει ἀκόμη νὰ τὸν ξεκρεμάσουμε...

* * *

Ὁ Καρμπό, ὁ ἀγροφύλακας, κοίμασε τ' ὄπλο του στὸν ὦμο καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ὁ σκύλος του ἔτρεχε κιόλας μπροστά ὁλόχαρος. Εἶχε νυχτώσει πειὰ καὶ τὸ ξερόβορι σφύριζε μέσα στὰ γυμνὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων. Πέρα, στὸ βάσος οὐρλιάζαν τὰ τσακάλια..

Ὁ ἀγροφύλακας τραβοῦσε κατὰ τὸ «Νεραϊδόκαμπο». Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα εἶχε ἀκούσει νὰ πέφτουν ἐκεῖ πέρα τουφεκιές. Κάποιος χωριάτης θὰ κυνήγαγε κρυφά. Μπορεῖ νάταν πάλι ὁ Λουΐ, ὁ γυιὸς τοῦ μπάρμπα Μπουγκέ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν θὰ τοῦ γλύτωνε...

Πέρασε δίπλα ἀπ' τὸ μετόχι τοῦ δημάρχου, πῆρε τὸν μεγάλο δ-

—Πέθανε ὁ Λουΐ μας. Ναί, καλὰ τὸ εἶδα στ' ὄνειρό μου !...

ρόμο καὶ σὲ λίγο ἔφτασε στοὺς φράχτες τοῦ «Νεραϊδοκάμπου». Ἕνα στενὸ, μονοπάτι τὸν ἔβγαζε στὴ μέση. Καθὼς προχωροῦσε λοιπὸν κυτάζοντας τριγύρω του, ἄκουσε νὰ πέφτουν ἐκεῖ κοντὰ δυὸ πυροβολισμοί. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ σκύλος του τέντωσε τ' αὐτιά του καὶ μ' ἕνα πήδημα ὁρμήνεψε ἀνάμεσα στὶς θυμωνιές. Ἄξαφνα ὅμως ἀκούστηκε ἕνα ξερὸ γύπημα κι' ὁ σκύλος του ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ ἀπὸ τὸν πόνο, σπαράζοντας μέσα στὰ μυτερὰ δόντια μιᾶς λυκοπαγίδας.

—Ἄ, οἱ παλτοκλέφτες! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν!.. φώναξε ὁ Καρμπό.

Ἀνήσυχος ἔπειτα ἔκανε διάσε τ' ὄπλο του καὶ κύτταξε τριγύρω. Μήπως τοῦ εἶχαν στήσει καρτέρι γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν; Μὰ δὲν εἶδε τίποτα. Τὸ ξερόβορι μόνο σούριζε μέσα στὰ δέντρα...

Ὁ Καρμπό ἔριξε μιὰ λυπημένη ματιὰ στὸ σκύλο του, ποὺ εἶχε ψοφήσει στὴν παγίδα κι' ἔκανε νὰ στρίψῃ ἀπ' τὴ γωνιὰ τοῦ φράχτη, γιὰ πάγωσε ἀπὸ τὸν τρόμο του. Δυὸ σκιὲς εἶχαν πεταχτῇ ἀπὸ τὸ σκοτάδι, τοῦ εἶχαν ἁρπάξει τὸ ὅπλο καὶ τοῦ εἶχαν στηρίξει ἕνα μαχαίρι στὸ λαιμό.

—Καρμπό, μὴ κουνηθῇς γιατί χάθηκες!... τοῦ ψιθύρισε μιὰ γυναικεία φωνή, σὰν σφύριγμα φειδιοῦ.

Ὁ σύντροφός της τοῦ ἔδεσε ἀμέσως τὰ γέρια μὲ γερὰ σκοινιὰ κι' ἔπειτα τὸν ἔσπρωξε μπροστά.

—Καρμπό, τοῦ ξαναεῖπε ἡ γυναίκα, τράβα κι' ἔχε τὸν νοῦ σου, γιατὶ δὲν ἔχουμε ὄρεξι γι' ἀστεῖα!... Πάρε τ' ὄπλο του, Μπουγκὲ κι' ἂν κάνει γιὰ φωνάξῃ, σκότωσέ τον σὰν σκυλί...

Κι' οἱ τρεῖς τότε ἄρχισαν νὰ περπατοῦν μέσ' στὸ σκοτάδι κι' ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἔφτασαν στὸ ὑποστατικὸ τῶν Μπουγκέ. Ἡ μητέρα τοῦ Λουΐ πῆρε τότε ἕνα φανάρι καὶ τράβηξε μπροστὰ γιὰ νὰ φωτίζῃ τὸ δρόμο. Διευθύνθηκαν στὸν ἀχυρῶνα καὶ στάθηκαν μπροστὰ στὸν κρεμασμένο. Ὁ Καρμπὸ ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸν φόβο του. Καταλάβαινε τώρα τί τὸν περίμενε...

—Ἐσὺ τὸν σκότωσες, Σατανᾶ! τοῦ φώναξε ἡ μητέρα τοῦ Λουΐ. Μά, ἔννοια σου! Θὰ τὸν ἐκδικηθοῦμε, ἐμεῖς τὸ μοναχογυιό μας!..

Καὶ στήριξε πάλι τὸ μαχαίρι της στὸ λαιμὸ τοῦ ἀγροφύλακα.

Ὁ μπάρμπα Μπουγκὲ πῆρε μιὰ σκάλα, τὴ στήριξε στὸ δοκάρι καὶ κατέβασε κλαίγοντας βουβὰ τὸν κρεμασμένο. Ἔπειτα τὸν ξάπλωσε ἀπάνω στ' ἄχυρα κι' ἔλυσε τὴ θηλειὰ ἀπ' τὸ λαιμό του.

Ὁ ἀγροφύλακας, καταγλωμός, ἔριξε τὰ δόντια του ἀπὸ τὴ λύσσα. Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάνῃ; Ἡ μητέρα τοῦ Λουΐ, ἄγρια σὰν λύκαινα, τὸν κρατοῦσε ἀκίνητο μὲ τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό.

Ὁ μπάρμπα Μπουγκὲ μὲ τὸ σκοινὶ τοῦ κρεμασμένου στὰ γέρια ξανανέβηκε στὴ σκάλα. Τὸ πέρασε πάλι στὸ δοκάρι, στὴν ἴδια μερια, ὅπου εἶχε κρεμαστῇ ὁ γυιός του κι' ἔπειτα κατέβηκε πάλι. ἔφτιαξε μιὰ θηλειὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ καὶ τὴν πέρασε στὸ λαιμὸ τοῦ ἀγροφύλακα.

Ἡ μητέρα τοῦ Λουΐ τότε, μ' ἕνα οὐολιασμα τρελλῆς, ἅρπαξε τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ καὶ τὸ τράβηξε μὲ ὁρμή. Ὁ Καρμπὸ, μ' ἕνα πνιγμένο βογγητό, κρεμάστηκε στὸν ἀέρα. Ὁ μπάρμπα Μπουγκὲ γελώντας σαρκαστικά, σὰν τρελλὸς κι' αὐτός, βοήθησε τὴ γυναίκα του νὰ τραβήξῃ ἀκόμη τὸ σκοινὶ κι' ἔπειτα ἔδεσε τὴν ἄκρη του σ' ἕναν γαλλὰ τοῦ τοίγου. Ἡ μητέρα τοῦ Λουΐ ἔριξε τότε μιὰ ματιὰ στὸν κρεμασμένο καὶ τοῦ φώναξε:

—Πέθανε σὰν λασπωμένος σκύλος, κακοῦργε! Γιὰ κύτα! Κύτα πόσο γαϊρεται ὁ γυιός μας!..

Κι' οἱ δυό τους ὕστερα, ὁ μπάρμπα Μπουγκὲ κι' ἡ γυναίκα του, μὲ μιὰ λάμψι τρέλλας στὰ μάτια, κατεβήκαν γιὰ νὰ χαιρηθοῦν μὲ τὴν καλὰ ξαλαφρωμένη ἀπὸ ἕνα βάρος. Εἶχαν ἐκδικηθῇ τὸ μοναχογυιό τους!...

Μὰ εἶχαν ξεχάσει τὸ φανάρι κοντὰ στ' ἄχυρα καὶ τὰ μεσάνυχτα, τὸ ὑποστατικὸ τῶν Μπουγκὲ ἅρπαξε φωτιὰ καὶ κάηκε σὰν πυρετόγυμνα.

ΖΑΝ ΜΠΟΥΚΩ

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΜΕ ΠΟΙΟΥΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ;

["Αρθρο τοῦ 'Αμερικανοῦ δημοσιογράφου Λίνκολν Μίλλερ]

'Ασφαλῶς ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ πιστεύουν πὼς ἡ ὡραίες, χαριτωμένες καὶ κοσμαγάπητες καλλιτέχνιδες τοῦ κινηματογράφου κάνουν ὅλες πλούσιους γάμους καὶ πὼς γίνονται σύζυγοι τοῦ δεύτερου βασιλέως τῶν σπερματσέτων ἢ τοῦ τάβε Νοτιοαμερικανοῦ μεγαλοκτηματία. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε σωστό. Διαβάστε τὸ παρακάτω ἄρθρο, ποὺ ἔγραψε ἕνας 'Αμερικανὸς δημοσιογράφος σχετικῶς μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ θὰ ἰδῆτε ποιούς καὶ πῶς παντρεύονται ἡ γόησσες τοῦ Χόλλυγουντ.

—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ γράφατε ἕνα ἐνδιαφέρον ἄρθρον, μοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ διευθυντής μου. Ἂν κάνατε μιὰ ἔρευνα γιὰ νὰ δῆτε ποιὲς καὶ πόσες ἀπὸ τὶς χαριτωμένες κουκλίτσες τοῦ Χόλλυγουντ ἔχουν παντρευτῆ ἑκατομμυριούχους.

"Αμ' ἔπος, ἀμ' ἔργον. "Εξυσα τὸ μολύβι μου, ἀγόρασα ἕνα καινούριο σημειωματάριο καὶ πῆγα στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ καταγράψω ὅλα τὰ ἀστέρια τῆς ὀθόνης, ποὺ ἔχουν παντρευτῆ ἑκατομμυριούχους.

'Επὶ μῆνες ἔπαιρνα κρυφὰ καὶ μελετοῦσα τὰ βιβλία τῶν λογαριασμῶν τῶν διαφόρων γοησσῶν τῆς ὀθόνης. 'Αντὶ ὅμως νὰ βλέπω 10 115 δολλάρια γιὰ λουλούδια, 100,000 δολλάρια γιὰ κοσμήματα, 2500 δολλάρια γιὰ μυωδιές, τὸ μόνο περιττὸ ξόδο ποὺ μποροῦσα ν' ἀνακαλύψω ἦταν 11 2 δολλάριο γιὰ τσιγάρα.

Σὲ κάθε πολυτελὲς αὐτοκίνητο ποὺ ἔβλεπα σταματημένο, ἔχωνα μέσα τὴ μύτη μου γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὴν ὡραία καὶ πλουσία κάτοχό του. Μὰ μέσα στὶς Ρόλλς Ρόϋς, στὶς Μερσεδὲς καὶ στὶς Πακάρ δὲν ἔβλεπα παρὰ σκυλάκια, ἰδιωτικοὺς ντέτεκτιβ καὶ ἱμπρεσάριους.

Ἐνόμισα πὼς κάτι θάχε πάθει τὸ μυαλό μου. Ποῦ βρίσκονταν ἡ ἑκατομμυριοῦχες τοῦ Χόλλυγουντ; Δὲν ὑπῆρχαν ἢ ἐγὼ δὲν ἤμουν ἄξιος νὰ τὶς ἀνακαλύψω;

Στὸ τέλος, ἡ ἀλήθεια μοῦ ἀποκαλύφθηκε.

'Απλούστατα. Οἱ ὡραίες τοῦ Χόλλυγουντ δὲν παντρεύονται μ' ἑκατομμυριούχους. δὲν κάνουν πλουσίους γάμους.

"Ολες, ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴν τελευταία, παντρεύονται καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ παντρεύωνται μόνον ἀπὸ ἀγάπη.

Μὲ λίγα λόγια στὴν πρωτεύουσα τοῦ κινηματογραφοκόσμου μόνος βασιλεὺς εἶνε ἡ Α. Μ. ὁ "Ερως!

Τί ἀπογοήτευσις! Τί ἀνέλπιστη ἀνακάλυψις! Οἱ καλλονὲς τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ μποροῦν νὰ ἔχουν στὰ πόδια τους θρόνους ἀληθινοὺς καὶ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Κροίσου, παντρεύονται τὸν πρῶτο νεαρὸ ποὺ θ' ἀγαπήσουν! "Επεσα στὸ κρεββάτι μου καὶ ἐπὶ ἑβδομάδες δὲν εἶχα τὸ κουράγιο νὰ σηκωθῶ. Καὶ δὲν εἶχα στείλει οὔτε μιὰ κάρτα στὸν διευθυντή μου!

Τὸ πρᾶγμα εἶνε δυστυχῶς ἀναμφισβήτητο. 'Αποδεικνύεται μὲ στατιστικὲς ἀκλόνητες.

Ποιοὺς παντρεύονται λοιπὸν ἡ γόησσες τῆς ὀθόνης;

Διατρέξετε μαζύ μου τὸν κατάλογό μου καὶ θὰ ἰδῆτε πὼς ἡ περισσότερες συνδέουν τὴ ζωή τους μὲ συγγραφεῖς, ἠθοποιούς, φωτογράφους καὶ γλύπτας. Ἡ περιουσίες τῶν συζύγων ὅλων τῶν ἀστέρων, ἅμα μποῦν ὅλες μαζύ, δὲν μποροῦν νὰ ἀποτελέσουν οὔτε κἂν τὸ μηνιαῖο εἰσόδημα τοῦ Τζὼν Ροκφέλερ!

"Ολες ἡ συναρπαστικὲς καὶ δραματικὲς ταινίες τοῦ κινηματογράφου, ὅπου ἡ φτωχὲς καὶ ὡραίες νέες θαμπώνονται ἀπὸ τὴ λάμψι τοῦ χρυσοῦ καὶ παντρεύονται ἡλικιωμένους ἑκατομμυριούχους γιὰ νὰ μποροῦν ὕστερα νὰ παίζουν μὲ τὰ διαμάντια καὶ νὰ ὀργώνουν τοὺς δρόμους μὲ τὰ πιὸ πολυτελῆ αὐτοκίνητα, δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι στὶς νεαρὲς πρωταγωνίστριες, ποὺ παίζουν τὸν ρόλο τῆς ἡρωΐδος. "Οτι καὶ νὰ λέγε οἱ ἀπίστιδοξοι καὶ οἱ γκρινιάρηδες, μέσα στὰ στήθη τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ ἐξακολουθεῖ νὰ πάλλη μιὰ καρδιὰ γεμάτη ρωμαντισμὸ καὶ αἴσθημα.

Εἶνε ἡ ἀλήθεια, πὼς τὴν ἐποχὴ ποὺ μεσουρανοῦσε ὁ βωβὸς κινηματογράφος, μερικὲς ἀπὸ τὶς νεαρὲς ἱέρειές του παντρεύτηκαν μ' ἑκατομμυριούχους. Ἡ Κονστὰνς Μπέννετ παντρεύτηκε μὲ τὸν βασιλέα τῆς πλατίνης Φὶλ Πλάντ, ἀλλὰ ὁ γάμος της αὐτὸς ἔγινε πρωτοῦ νὰ πάη στὸ Χόλλυγουντ. Μόλις κατέβηκε στὴν κινηματογραφούπολι ἐπέταξε ἀπὸ πάνω της τὸν ἑκατομμυριοῦχο 'Αμερικανὸ καὶ παντρεύτηκε μ' ἕνα Φραντζέζο μαρκήσιο ποὺ, ὡς μόνη περιουσία, εἶχε τὴν κομψὴ ἐμφάνισί του, τοὺς γοητευτικούς του τρόπους καὶ τὸν τίτλο του.

Ἡ Νόρμα Τάλματζ, ποὺ, ἐτῶν πολλῶν παντρεύτηκε τὸν πάμπλουτο Γιόζεφ Σέγκ, μεγαλοβιομήχανο τοῦ κινηματογράφου. Μόλις ὅμως θέλησε νὰ ξαναπέσῃ στὴ σκηνή, ξελογιάστηκε μ' ἕνα νεαρὸ κωμικὸ καὶ τὸν ἐγκατέλειψε τὸν σύζυγό της καὶ τὰ πλούτη του.

Ἡ ἀδελφή της Κονστὰνς Τάλματζ εἶχε παντρευτῆ μὲ τὸν νεαρὸ Νέτσερ, γυιὸ ἑκατομμυριούχου κι' ἑκατομμυριοῦχον καὶ τὸν ἴδιον. Ἡ ἕνωσίς τους ὅμως διαρκεῖ ἀκόμη.

Ἡ Μαίρη Πίκφορντ παντρεύτηκε τὸν Ντούγκλας Φαίρμπανκς, ἀλλὰ ἦταν κι' αὐτὸς ἠθοποιὸς σὰν κι' ἐκείνην κι' ἂν ἔγιναν πλούσιοι, ἔγιναν μαζὺ κι' οἱ δυό τους ἀπ' τὴν ἐργασία τους.

Τέλος, ἡ Νόρμα Σήρερ παντρεύτηκε τὸν «μπόσ» της, δηλ. τὸν προϊστάμενό της. Εἶνε ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος βέβαια, μὰ ὕστερα καὶ μισὸ κατατεθειμένο στὴ

—Τί ρολο παίζουν τὰ χρήματα στὸ γάμο ; ρωτάει ἡ Κλωντὲτ Κολμπέρ. Ἐγὼ παντρεύτηκα τὸν Νόρμαν Φόστερ ἀπὸ ἔρωτα !....

Ἡ Ρουθ Τσάτερτον δὲν θὰ θυσίαζε τὸν σύζυγό της Τζωρτζ Μπρὲντ γιὰ ὅλο τὸν χρυσὸ τοῦ κόσμου...

στὸν γάμο αὐτὸν ὁ ἔρως ἔπαιξε τὸν πρῶτο ρόλο.

* * *

Γιὰ ρίξτε ὅμως μιὰ ματιὰ στὴ νεωτέρα κινηματογραφικὴ γενεὰ καὶ δὲν θὰ συναντήσετε παρὰ μονάχα γάμους ἀπὸ ἔρωτα. Ὁ γάμος ἀπὸ συμφέρον ἀπαιτεῖ μυαλὸ λογικὸ καὶ ψύχραιμο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν ἀπαίτησι νὰ εἶνε ψύχραιμη καὶ λογικὴ μιὰ νεαρὰ ὕπαρξις, ὅταν μάλιστα ζῇ στὸ κλίμα τῆς Καλλιφορνίας μὲ τὴν αἰωνία της λιακάδα, τ' ἀκρογιάλια της, τὸ μαγευτικό της φεγγαρόφωτο, τὰ λουλούδια της μὲ τὶς μεθυστικὲς εὐωδιὲς καὶ τὴν τρελλὴ ζωή της. Τὸ Χόλλυγουντ καὶ τὰ περίχωρά του εἶνε ἡ τελειόσερη σκηνογραφία γιὰ τὴν πιὸ γλυκανάλατη καὶ βακχύβρεκτη αἰσθηματικὴ ἱστορία.

Δὲν εἶνε λοιπὸν παράξενο ἂν ἡ νεαρὲς καλλονὲς ποὺ πρωτοπηγαίνουν στὸ Χόλλυγουντ μὲ μόνο σκοπὸ νὰ πλουτίσουν καὶ νὰ δοξασθοῦν, ξελογιάζονται μὲ τὸν πρῶτον ἀπέναντι κομπάσο ποὺ θὰ τοὺς κάνῃ τὰ γλυκὰ μάτια καὶ βλέπουν ὅλα τὰ σχέδιά τους νὰ ναυαγοῦν.

Ἂς δοῦμε λοιπὸν ποιοὺς παντρεύτηκαν μερικὲς ἀπὸ τὶς τελευταῖες νεόνυμφες καλλιτέχνιδες τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ γαιτωμένη μιχροῦλα Σίδνεϋ φὸξ παντρεύτηκε μὲ τὸν Τσάρλι Μπέχαν, ὁ ὁποῖος εἶνε ἁπλὸς συγγραφεὺς κινηματογραφικῶν σεναρίων καὶ ζῇ ἀπὸ τὴ δουλίτσα του.

Ὁ Νόρμαν Φόστερ, ὁ σύζυγος τῆς Κλωντὲτ Κολμπὲρ εἶνε ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου καὶ τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα ἔχει ὁ Ρὲξ Μπέλλ ὁ σύζυγος τῆς Κλάρας Μπόυ, ὁ Φράνκ Φαὶν τῆς Βαρβάρας Στάνγουϊκ καὶ ὁ Μπὲν Λάϊονς τῆς Μπεμπὲ Ντάνιελς.

Ἀναφέραμε, βλέπετε, μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ χαριτωμένες καλλιτέχνιδες τοῦ Χόλλυγουντ κι' ἀπὸ τοὺς συζύγους τους δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ οὔτε ἕνα ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἑκατομμύριο δολλάρια, ἢ ὕστω καὶ μισὸ κατατεθειμένο στὴ «Νάσιοναλ Μπάνκ» τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ Γκλόρια Στούαρτ, τὸ νέο ἀστέρι τῆς ἑταιρείας Οὐνιβέρσαλ παντρεύτηκε μὲ τὸν κ. Μπλαίρ Γκόρτον Νέβελλ, γλύπτη τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἀπ' ὅ,τι ξέρω ποτὲ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, δὲν ὑπῆρξε ἑκατομμυριοῦχος γλύπτης.

"Ενας ὡραῖος νεαρὸς Νοτιοαμερικανός, ὁ Πασκουάλε ντὲ Τσίκο κέρδισε τὴν καρδιὰ καὶ τὸ χέρι τῆς καλλίγραμμης Θέλμας Τὸντ καὶ ἀμφιβάλλω ἂν ἔχει ἰδέα τί ὄψι ἔχουν ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια.

Ἡ Καίη Φράνσις παντρεύτηκε τὸν Κέννεθ Μὰκ Κέννα ἀπὸ ἀγάπη κι' ὄχι ἀπὸ συμφέρον. Ἡ Μάτζυ Ἤβανς, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γοητευτικὲς πρωταγωνίστριες τοῦ Χόλλυγουντ ἀποφάσισε νὰ συνδέσῃ τὴ ζωή της μὲ τὸν Τὸμ Γκάλλερυ, ὁ ὁποῖος ὡς μόνη του περιουσία ἔχει τὶς νεῦρες γροθιές του καὶ τὸ ἀγαλματῶδες του παράστημα. "Οσο γιὰ τὴν γλυκεια Μπέττυ Νταΐδις, αὐτὴ ξεκίνησε καὶ πῆγε στὴν γενέθλιό της πόλι καὶ ψάρεψε ἀπ' ἐκεῖ ἕνα πανύψηλο νέο ποὺ ἦταν ὁ παιδικός της καὶ μοναδικός της ἔρως, τὸν ἔπηγε τὸ Χόλλυγουνς καὶ τὸν παντρεύτηκε.

Ἡ Ρουθ Τσάττερτον, ἡ ὁποία στὶς ταινίες της δὲν παίζει παρὰ ρόλους πλούσιων καὶ εὐγενικῶν ἀριστοκρατίδων, παντρεύτηκε δυὸ φορὲς δυὸ ἠθοποιούς, τὸν Ρούλυ Φὸρμπς καὶ τὸν Τζώρτζ Μπρέντ.

Ἡ ὑπερήφανη κι' ἀριστοκρατικὴ Ἐλίσσα Λάντι, μολονότι εἶνε κόμησσα αὐθεντική, πῆρε ἕνα πεζὸ ἀστὸ Ἐγγλέζο, τὸν Τζὼν Δάουρενς ποὺ ὡς μόνο ἐπάγγελμα ἔχει νὰ διαχειρίζεται τὶς ὑποθέσεις τῆς συζύγου του.

Γιατὶ ὅμως νὰ προχωρήσουμε; Ὁ κατάλογός θὰ εἶνε ἀτέλειωτος καὶ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν μεταβάλλεται. Ἀποδεικνύει ὡστόσο ὅτι τὸ Χόλλυγουντ εἶνε ἡ πραγματικὴ πατρίδα τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ρωμαντισμοῦ σ' αὐτὸν τὸν φαῦλο πλανήτη μας.

Γιὰ παράδειγμα, ἀποβιβάστε ἑκατὸ ἑκατομμυριούχους στὸ Χόλλυγουντ. Μέσα σ' ἕξη μῆνες οἱ ἐνενηντακατὸ ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ εἶνε ἀνύπαντροι, μολονότι δὲν θὰ εἶνε πειὰ ἑκατομμυριοῦχοι. Οἱ ἄλλοι δύο θὰ ἔχουν γοαπωθῆ ἀπὸ ἠθοποιοὺς ποὺ παίζουν κωμικὰ πρόσωπα ἢ γρηᾶες νεροντοκόρες, καὶ ποὺ δὲν ἔχουν πειὰ ἐλπίδα νὰ γυρίσῃ κανένας ἄλλος νὰ τὶς κυττάξῃ.

Ἡ νεαρὲς καλλιτέχνιδες τῆς ὀθόνης θὰ βοηθήσουν πρῶτα τοὺς ἐνενηντακοτὸ ἑκατομμυριούχους νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ ἐπιπλέον βάρος τῆς περιουσίας τους καὶ ὅταν τοὺς ξεκοκκαλίσουν καὶ τὴν τελευταία τους πεντάρα, θὰ τοὺς ἀφήσουν ὑγεία καὶ θὰ παντρευτοῦν μὲ τὸν πρῶτο σεναρίστα, ἢ κομπάρσο, ἢ γοσευτὴ ποὺ θὰ κάνῃ τὴν καρδιὰ τους νὰ χτυπήσῃ.... Αὐτὸς εἶνε ὁ νόμος τοῦ Χόλλυγουντ!

LINCOLN MILLER

ΠΑΝΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ
Ἰατρὸς
Παθολόγος — Παιδίατρος
Ἐν Παρισίοις σπουδάσας
Δέχεται : Ἀριστοτέλους 10
9—11 καὶ 3—5.—Τηλ. 20-218

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ενα βασιλικὸ δῶρο. Ἡ ἰταλικὴ σαλάτα τοῦ Φιλίππου Β'. Ὁ Παστὲρ καὶ τὰ μικρόβια. Τί κάνει ἡ ἀφρηπμάδα. Πῶς ἡ κ. Βακαρέσκο εἶδε τὸν Καΐζερ μὲ τὰ νυχτικά του. Ὁ Καῖσαρ καὶ τὰ σκυλιὰ τῶν ξένων πρεσβευτῶν, κλπ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Φιλίππος Β' ἔστειλε ὡς δῶρο στὴν σύζυγό του τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων της μιὰ **ἰταλικὴ** σαλάτα. «Σπουδαῖο δῶρο, θὰ πῆτε ἴσως περιφρονητικά, ποὺ βρῆκε νὰ στείλῃ ἕνας τόσο μεγάλος βασιλιὰς στὴν γυναίκα του».

Κι' ὅμως εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θ' ἀλλάξετε γνώμη, ὅταν μάθετε ἀπὸ τί ἦταν καμωμένη ἡ περίφημη αὐτὴ ἰταλικὴ σαλάτα καὶ μέσα σὲ τί πιάτο ἦταν βαλμένη!

Λοιπὸν ἡ βασιλικὴ αὐτὴ σαλάτα ἦταν βαλμένη μέσα σ' ἕνα ὁλόχρυσο πιάτο. Τὰ γοστρικά της ἦσαν ἀπὸ σμαράγδια. Τὸ λάδι ἀπὸ τοπάζια, τὸ ξείδι ἀπὸ ρουμπίνια καὶ τὸ ἁλάτι ἀπὸ διαμάντια καὶ μαργαριτάρια! Κι' ἡ ἀξία της, γωρὶς τὸν κόπο, ἐννοεῖται, ποὺ κατέβαλε γιὰ νὰ τὴν φτιάξῃ μόνος του ὁ Φίλιππος, ἀνῆρχετο μόνο σὲ 10,000 γρυσᾶ δουκάτα!

Δηλαδὴ μιὰ τερατσία περιουσία!...

* * *

"Ενα μεσημέρι, ὁ μέγας ἐπιστήμων Παστὲρ ἔτρωγε στὸ ἐξοχικό σπίτι τοῦ γαμπροῦ του.

"Οταν σερβίσιαν τὰ φροῦτα, ὁ διάσημος μικροβιολόγος προτίμησε τὰ κεράσια. Πῆρε λοιπὸν μιὰ χούφτα, τὰ ἔριξε μέσα σ' ἕνα ποτῆρι μὲ νερὸ κι' ἄρχισε νὰ τὰ πλένῃ σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ προσοχή. Ὥστε οἱ συγγενεῖς του ξεσπάσανε σὲ ἀκράτητα γέλια.

Ὁ Παστὲρ τότε τοὺς κύτταξε κατάπληκτος καὶ τοὺς εἶπε.

—Γελᾶτε, γιατὶ δὲν ξέρετε πόσα μικρόβια μποροῦν νὰ ὑπάρχουν ἀπάνω στὰ κεράσια!

Κι' ἐξακολουθώντας νὰ τὰ πλένῃ, ἄρχισε νὰ τοὺς κάνῃ ἕνα πωστὸ μάθημα μικροβιολογίας καὶ νὰ τοὺς ἀναπτύσσῃ πόσο τρομερὰ κι' ἐπικίνδυνα εἶνε τὰ μικρόβια. Καὶ τέλος, συνεπέρανε.

—Ἀγαπητά μου παιδιά, ποτὲ δὲν εἶνε ἄχρηστες ἡ πορφυλάξεις ποὺ λαμβάνει ἕνας ἄνθρωπος. Κάνετε λοιπὸν πάντοτε ὅ,τι κάνω ἐγὼ καὶ δὲν θὰ τὸ μετανοιώσετε! Πλένετε προσεχτικὰ τὰ φροῦτα σας καὶ νὰ σᾶστε σίγουροι ὅτι ἔτσι θ' ἀποφύγετε πολλὲς ἐπικίνδυνες ἀρρώστειες. Μὴν τὸ ξεχνᾶτε αὐτό! Κάνετε ὅ,τι κάνω κι' ἐγὼ τώρα!...

Κι' ὁ σοφὸς ἐπιστήμων ἔπαψε νὰ μιλῇ καὶ βυθίστηκε στὶς σκέψεις του. Ἀπορροφημένος ὅμως, ὅπως ἦταν ἀπ' τὴν συλλογή του, ἄπλωσε τὸ γέρι του, σὲ λίγο, πῆρε τὸ ποτῆρι, μέσα στὸ ὁποῖο εἶγε πλύνει τὰ κεράσια, καὶ ἤπιε ὅλο τὸ νερό, μαζὺ μὲ τὶς ἀκαθαρσίες καὶ τὰ μικρόβια, γιὰ τὰ ὁποῖα μιλοῦσε προηγουμένως!...

* * *

«Μιὰ φορὰ — γράφει στὰ 'Απομνημονεύματά της ἡ Ρουμανὶς συγγραφεὺς 'Ελένη Βακαρέσκο, ἡ ὁποία ἦταν κυρία τῆς τιμῆς τῆς βασιλίσσης 'Ελισσάβετ, τῆς Κάρμεν Σύλβα — συνώδευα τὴν βασιλισσά μου σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ταξείδια της στὴ Γερμανία. Ἡ αὐλὴ τοῦ αὐτοκράτορος — πρόκειται γιὰ τὸν Κάϊζερ — βρισκότανε στὴ Δρέσδη καὶ προσκληθήκαμε νὰ φιλοξενηθοῦμε ἐκεῖ.

»Τὴν ἑπομένη τῆς ἀφίξεώς μας, θέλησα νὰ μπῶ στὰ δωμάτια τῆς βασιλισσάς μου, γιὰ νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ τὶς διαταγές της. Καθὼς βρέθηκα τότε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ βλέποντας ἀπ' αὐτὰ μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, κάποιο πρόσωπο ντυμένο μὲ ἄσπρα, νόμισα — ἔγω, βλέπετε, ἀρκετὴ μυωπία — ὅτι ἦταν ἡ βασίλισσά μου καὶ μπῆκα μέσα. 'Αλλ' ἀντὶ γιὰ τὴν βασίλισσά μου, βρῆκα μπροστά μου τὸν Κάϊζερ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ γελᾶ μ' ὅλη του τὴν καρδιά.

Τότε τὰ ἔχασα, ἀλλὰ ὁ αὐτοκράτωρ μοῦ πρόσφερε μὲ εὐγένεια τὸ μπράτσο του καὶ μὲ ὁδήγησε στὰ δωμάτια τῆς Βασιλίσσης.

»Τὸ βράδυ, στὸ γεῦμα, ὁ αὐτοκράτωρ, μοῦδειξε ἐξαιρετικὴ φιλοφροσύνη, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὴν βασίλισσά μου νὰ τὸν ρωτήσῃ.

—Γνωρίζεσθε πολὺ μὲ τὴν κυρίαν Βακαρέσκο, Μεγαλειότατε;

—Βέβαια! τῆς ἀπάντησε ὁ αὐτοκράτωρ. 'Αφοῦ ἔρχεται κι' αὐτὴ μὲ ἐλέπει ὅταν ἀκόμα δὲν φορῶ παρὰ μόνο τὴν πουκαμίσα μου!...

»Καὶ γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθοῦν τὰ λόγια του, διευγήθηκε ἀμέσως τὸ πρωϊνό περιστατικό».

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ εἶδε μερικοὺς πρεσβευτὰς κάποιας ἀσιατικῆς χώρας νὰ περπατοῦν στοὺς δρόμους τῆς Ρώμης, κρατώντας ὁ καθένας κι' ἀπὸ ἕνα σκυλὶ στὴν ἀγκαλιά του. Αὐτὸ τοῦ κίνησε τὴν περιέργεια καὶ ρώτησε τοὺς ἀκολούθους του.

—Τί λέτε σεῖς ; Δὲν γεννᾶνε τάχα παιδιὰ ἡ γυναῖκες τῆς χώρας αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων;

* * *

"Οταν ὁ ὕπατος τῆς Ρώμης Παῦλος Αἰμίλιος χώρισε μὲ τὴν γυναῖκα του, τρέξανε οἱ πιὸ στενοὶ φίλοι του κι' ἀρχίσανε νὰ τοῦ λένε πὼς δὲν ἔκαμε καλὰ νὰ χωρίσῃ τὴ γυναῖκα του.

'Ἐκεῖνος ὅμως θέλοντας νὰ τοὺς ἀποδείξῃ ὅτι δὲν τὴν χώρισε χωρὶς καμμιὰ αἰτία, διέταξε τὸν ὑπηρέτη του καὶ τοῦ ἔφερε τὰ σανδάλια του. Καὶ δείχνοντας τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ στοὺς φίλους του, εἶπε.

—Δὲν εἶνε τάχα αὐτὸ ὡμορφο; Δὲν εἶνε καλό; Δὲν εἶνε μὲ τέχνη καμωμένο; Κι' ὅμως κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ πόσο μοῦ σφίγγει τὸ πόδι μου! Αὐτὸ τὸ ξέρω μονάχα ἐγὼ ποὺ τὸ φορῶσα.

Οἱ φίλοι του ὅταν ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ δὲν τοῦ εἶπανε πειὰ οὔτε λέξι σχετικὸς μὲ τὸν χωρισμό του μὲ τὴν γυναῖκα του.

* * *

"Οταν οἱ στρατιῶτες τῆς Μασσαλίας προσχώρησαν στὴ γαλλικὴ ἐπανάστασι, ὁ μεγάλος ρήτωρ καὶ δημαγωγὸς Μιραμπὼ τοὺς κάλεσε σὲ μιὰ παράστασι, ἡ ὁποία ἐδόθη πρὸς τιμήν τους στὸ θέατρο τῶν ἀγακτόρων μ' ἕνα ἔργο θγαλμένο ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ θρυλικοῦ ἥρωος «Μπαγιάρ».

'Επειδὴ ὅμως οἱ στρατιῶτες ἦσαν πάρα πολλοὶ καὶ τὸ θέατρο μικρό, ἀναγκάστηκαν νὰ δέκουν πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς πίσω ἀπὸ τὶς κουίντες τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ σὲ τρόπο, ποὺ νὰ μὴν ἐμποδίζουν καὶ τὸ παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς οὔτε ἰδέα εἶχαν κὰν ἀπὸ θέατρο κι' οὔτε ποτὲ εἶχαν παρευρεθῆ σὲ παράστασι. Τὴ στιγμὴ λοιπόν, ποὺ ὁ «Μπαγιὰρ» πλησιαίνει καὶ ξεπλωμένος σ' ἕνα φορεῖο, πέρτει στὴν ἐνέδρα τοῦ ἐχθροῦ του 'Αβογάρδου, ὅλοι οἱ στρατιῶτες ποὺ βρισκόντουσαν κοντὰ στὴ σκηνὴ ξιφούλκησαν γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὸν ἥρωα.

Ἡ ἀβούλητη αὐτὴ κίνησις τῶν, ποὺ καναεὶς φυσικὰ δὲν τὴν περίμενε, ἀντὶ νὰ γαλάσῃ τὸ ἔργο, συνετέλεσε στὴν τελειότερη ἀπόδοσί του. Γιατὶ ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ χρειάζεται ἡ ἐπέμβασι μερικῶν στρατιωτῶν. Ἡ σκηνὴ εἶχε τόση φυσικότητα, ὥστε τὸ κοινὸν δὲν κατάλαβε τίποτα κι' ἔτσι τὰ γειροκροτήματα ἐβόγησαν τὴν αἴθουσα.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῆ πὼς ἂν ὁ Μπαγιὰρ δὲν ἐβεβαίωνε τοὺς αὐτοσχέδιους ἠθοποιοὺς ὅτι δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο, ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ὑποδυόταν τὸν 'Αβογάρδο, θὰ ἐκρεουργείτο κυριολεκτικῶς.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟΥ ERNEST CLADIER

Ο ΓΙΟΥΣΟΥΦ ΜΠΕΝ ΤΑΣΦΙΝ ΚΙ' Η ΖΕΪΝΕΜΠ

[Πῶς χτίσθηκε τὸ Μαρόκο]

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ τοῦ 1058.

Καθισμένη ἕνα πρωΐ, μπρὸς στὴν εἴσοδο τῆς μεγαλοπρεποῦς σκηνῆς της ἡ Ζεϊνέμπ, ἐζύλεπε μὲ στενοχωρία τὶς πυρετώδεις προπαρασκευὲς τοῦ συζύγου της Ἀβοῦ Βέκρ, τοῦ γηραλέου, μὰ τρομεροῦ, ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς τῶν Λεμτούνα.

Ἀπελπισία τὴν ἔπιασε μαζὶ καὶ παράπονο. Τοῦ φώναξε σὲ μιὰ στιγμή·

—"Ὡς πότε θὰ μὲ ἀφίνῃς μόνη, σύζυγέ μου κι' αὐθέντα μου; Ὡς πότε θὰ μοῦ στερῇς διαρκῶς τὴν ἀγκαλιά σου, τρέχοντας σὲ χῶρες μακρυνὲς καὶ πετῶντας ἀπὸ νίκη σὲ νίκη;

Ὁ τραχὺς πολεμιστὴς ἔρριξε στὴ νεαρὴ σύζυγό του μιὰ ἄγρια ματιά, κι' ἔκανε κάτι νὰ μουρμουρίσῃ. Μὰ μετάνοιωσε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ δοκιμάζῃ τὶς νευρὲς (χορδὲς) τῶν δυὸ πελωρίων τόξων του, ἀμίλητος καὶ βλοσυρός.

Ἡ φλογερὴ Ζεϊνέμπ δὲν δείλιασε καὶ ξαναζεφώνισε.

—"Ας παντρευόσουν καλύτερα τὴ δόξα κι' ὄχι ἐμένα, ἀφοῦ τὴν ποθεῖς τόσο ὥστε νὰ μὴν λογαριάζῃς καθόλου τὴ γυναῖκα σου... Τρέχεις ξοπίσω της σὰν διψασμένος κι' ἐμένα μ' ἀφίνεις μόνη κι' ἔρημη ὁλόκληρους μῆνες!

Τότε, μὲ ἀργὴ μὰ ἐπιβλητικὴ φωνή, ὁ Ἀβοῦ Βὲκρ τῆς ἀπάντησε.

—Νὰ μὴ σὲ συνεριστῇ ὁ Ἄλλαχ γι' αὐτὰ ποὺ βλαστημᾷς, Ζεϊνέμπ... Ξεχνᾷς ὅτι εἶμαι καὶ «μαραμπού»;... Ξεχνᾷς ὅτι ἀνήκω στὸ ἱερὸ αὐτὸ τάγμα, στὸ ὁποῖο ὁ Ἄλλαχ στηρίζει τὴ διάδοσι τῆς ἀληθινῆς του θρησκείας;... Ξεχνᾷς ἀκόμη, ὅτι ἐκεῖ κάτω στὴ Σενεγάλη βρίσκονται κι' ἄλλες χιλιάδες ἀπίστων ποὺ πρέπει νὰ κατηχηθοῦν;... Μὲ τὸ σπαθὶ καὶ τὴ σωτιὰ λοιπόν, ἂς τοὺς διδάξουμε, ἀφοῦ συνθλίζουν καὶ τρῶνε τοὺς εἰρηνικοὺς ἱεραποστόλους μας!

Ἕνα δάκρυ θερμὸ καὶ σιωπηλὸ ἔπνιγε ἡ ἀπάντησις τῆς Ζεϊνέμπ. Μὰ ὑπεράνω τοῦ σ' αὐτὸ ὁ ἄξεστος πολεμιστὴς ἐξακολούθησε τὴ δουλειά του.

***

Χειμῶνας τοῦ 1059.

Ὅλες ἡ εἰδήσεις ποὺ ἔφθαναν ἀπ' τὴ Σενεγάλη στὴ Σιτζιλμάσα — τὴν πρωτεύουσα τῆς φυλῆς τῶν Λεμτούνα — ἦσαν γεμάτες στὸ ἑξῆς στερεότυπο καλοῦπι· «Ὁ Ἀβοῦ Βὲκρ θριαμβεύει! Χιλιάδες ἀπίστων Σενεγαλέζων σφάζονται καθημερινῶς, γιατὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ προσκυνήσουν τὸν Ἄλλαχ καὶ τὸ Κοράνι, ἀλλὰ προτιμοῦν νὰ λατρεύουν ἀσκημοφτιασμένα ξύλινα ἀγάλματα καὶ εἴδωλα πέτρινα. Ὁ Ἀβοῦ Βὲκρ γαιρετάει τὴ φυλή του, καὶ παραγγέλνει στὴ γυναῖκα του νὰ ἐκστρατεύσῃ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πολεμιστῶν ποὺ ἔμειναν κατὰ τῆς δεινὰ καὶ τῆς τάδε φυλῆς τῶν Βερβέρων...»

Κι' ἀκολουθοῦσαν ἔπειτα λεπτομερεῖς ὁδηγίες γιὰ τὰ καθέκαστα τῶν πολεμικῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων, χωρὶς οὔτε μιὰ λέξι τρυφερὴ γιὰ τὴν ἄμοιρη Ζεϊνέμπ!

Τί γάκανε ὅμως ἡ καϋμένη; Ξέγνωε κι' ἐκείνη ὅλη τὴ φλόγα τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆς ψυλῆς της σὲ ἀδιάκοπους αἱματηροὺς κλεφτοπολέμους, κατὰ τῶν ἀνυποτάκτων ἢ ἀπειθάρχων γειτονικῶν φυλῶν τῶν Βερβέρων τοῦ βορείου Μαρόκου, καὶ μέσα στὴν καινούρια αὐτὴ πολυκύμαντη ζωή της ξεχνοῦσε τὶς συζυγικὲς ἀπορροητεύσεις της.

***

Ἀνοιξι τοῦ 1060.

Ἕνα βράδυ, ὡμορφο καὶ δροσερό, ἐκεῖ κοντὰ στὸ Φὲζ καὶ κάτω ἀπ' τοὺς φρύνικας μιᾶς γραφικῆς ὁάσεως, ἦσαν στημένες πρόχειρα ἡ πολεμικὲς σκηνὲς τῆς φυλῆς τῶν Λεμτούνα. Μέσα στὴ μεγαλείτερη καὶ πιὸ πολυτελῆ βρισκόταν ἡ ἡγεμονὶς Ζεϊνέμπ. Ἀρχηγίνα τοῦ ἐκστρατευτικοῦ αὐτοῦ σώματος, καὶ κύτταζε μὲ προσοχὴ τὴ λεία ἐπιφάνεια ἑνὸς ξεροῦ κομματιοῦ ἀπὸ δέρμα καμήλας.

Ὁ τραχὺς πολεμιστὴς ἔρριξε στὴ νεαρὰ σύζυγό του μιὰ ἄγρια ματιά...

Ἐπάνω σ' αὐτὸ κάποιος κατάσκοπός της εἶχε σχεδιάσει μὲ ἀρκετὴ τέχνη τὰ ὁγρώμματα μιᾶς γειτονικῆς φυλῆς Βερβέρων, κι' ἡ Ζεϊνέμπ μελετοῦσε στὸν πρωτόγονο αὐτὸν πολεμικὸ γάστρι τὶ λεπτομέρειες τῆς αὐριανῆς ἐπιθέσεως.

Πλάϊ της ἀμίλητος, σὲ στάσι σεβασμοῦ μὰ καὶ ἔκφραι ἀνείπωτης λατρείας στὰ μάτια, στεκόταν τὸ ἀγαπημένο της νιὸ κυνηγητικὸ σκυλί, ποὺ τὴν περιφρονοῦσε σχεδὸν προτιμῶντας ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της πολυχρόνιες καὶ μακρυνὲς ἀματῆρες ἐκστρατεῖες, πρὸς χάριν θρησκευτικῶν σκοπῶν!

Μὰ κι' ἡ Ζεϊνέμπ δὲν ἔμενε ἀδιάφορη, στὸ μυστικὸ αἴσθημα τοῦ ἀγαποῦ ὑπαρχηγοῦ της. Ἔνσωθε βέβαια σὰν γυναῖκα, ὅλη τὴν τρυτίμ, ὅπως τὴν πόθοιναν φανερὰ ἡ διψασμένες μὰ κι' εὐλαβικὲς ματιές του, καὶ πολλὲς φορὲς κι' ἐκείνη στέναξε κρυφὰ, σὰν ἔβλεπε ἀπὸ μακρυὰ τὸ ψηλὸ καὶ λυγερὸ κορμὶ τοῦ ἀγαπημένου της νὰ κυματίζῃ μὲ γάρι ἀγριμιοῦ...

Καὶ τώρα ἀκόμη ἡ Ζεϊνέμπ, σκυμένη καθὼς ἦταν στὰ συνθηματικὰ σημεῖα τοῦ σχεδιογράμματος, ἔνοιωθε ζωηρὰ τὴ ἀγνντιμο ἡ Ζεϊνέμπ κι' ὁ Γιουσοὺφ Ταφίν. Τὸ «ριμπὰτ» τῆς Σιτζιλμάσας δέχτηκε τὴν αἴτησι τῆς παραμελημένης συζύγου, ἀκύρωσε τὸν γάμο της μὲ τὸν Ἀβοῦ Βέκρ, καὶ κοινοποίησε τὴν ἀπόφασί του στὸν τελευταῖον μήπως εἶχε ἀντιρρήσεις.

Δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ ἡ ἀπάντησι τοῦ Ἀβοῦ Βέκρ, ἀπάντησι μεγαλόψυχη εἰλικρινοῦς χαρακτῆρος. Ὁμολογοῦσε καθαρὰ τὸ φταίξιμό του — ἁγιασμένο ὅμως ἀπ' τὴν ἱερὴ ἀποστολή του ἐναντίον τῶν ἀπίστων — κι' ἀφοῦ ζητοῦσε συχώρησι ἀπ' τὴ Ζεϊνέμπ, γιὰ ὅσες στενοχώριες τῆς εἶχε προξενήσει ὡς τώρα, τὴν ἄφινε ἐλεύθερη νὰ βοῇ τὴν εὐτυχία στὸν ἀγαπημένο της Ταφίν. Κι' ἀφοῦ τοὺς ἔστελνε τὴν εὐχή του, ὥριζε συγχρόνως τὸν εὐτυχισμένο νέο ὡς διάδοχό του στὸ ἐμιράτο τοῦ Μαρόκου!

Καινούρια ζωή, ὥμορφη καὶ λαχταριστὴ σὰν τὴ ζωὴ τῶν εὐτυχῶν ἐρωτευμένων, ἀνοίχτηκε μπρὸς στὸ ζηλεμένο ζευγάρι τῶν νεονύμφων. Ἐμέρης πειὰ ὁ Γιουσοὺφ, ἔχοντας πάντα στὸ πλευρό του τὴν ἀτρόμητη σύντροφο τοῦ βίου του, συμπλήρωσε μέσα σὲ λίγους μῆνες τὴν κατάκτησι ὁλοκλήρου τοῦ Μαρόκου.

Ἔκτισε δὲ γιὰ ἀνάμνησι τῆς καινούριας ζωῆς τοῦ γάμου του, κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1064, τὴν καινούρια πρωτεύουσά του — τὴν πόλι Μαρόκο (Μαρακὲχ) δηλαδὴ — κι' ὅταν τὸ 1087 πέθανε ὁ Ἀβοῦ Βέκρ, κληροδότησε ἀνεξίκακα στὸν Ταφὶν καὶ ὁλόκληρη τὴν κατακτημένη πειὰ Σενεγάλη!

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Μιὰ καρδιὰ μέσα στὴν ὁποία φωλιάζει τὸ μῖσος, δὲν βρίσκει τὸν Παράδεισο κι' ἂν ἀκόμα τὴν κλείσεις μέσα στὸν Παράδεισο.

(Μυσσὲ)

***

Ἀγνοοῦμε ὅ,τι πρέπει νὰ γνωρίζουμε καὶ γνωρίζουμε ὅ,τι πρέπει νὰ ἀγνοοῦμε.

(Οὐγκὼ)

***

Πόσο κανεὶς δὲν ταπεινώνεται γιὰ νὰ ὑψωθῇ.

(Δελαβίνι)

***

Καλύτερα μπορεῖτε νὰ κρίνετε ἕναν ἄνθρωπο ἀπ' τὰ πράγματα ποὺ τοῦ ἀρέσουν, παρὰ ἀπ' τὴν ἐργασία ποὺ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάνῃ.

(Βιργίλιος)

***

Ὁ πολιτισμὸς μας ἀναπτύσσει περισσότερο τὶς ἀνάγκες μας, παρὰ τὰ μέσα τῆς θεραπείας μας.

(Βουατὺρ)

***

Λίγοι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὴν δύναμι νὰ σκέπτωνται καὶ νὰ κρίνουν. Αὐτὸ ποὺ καλοῦμε κοινὴ γνώμη δὲν εἶνε παρὰ ἡ γνώμη τῶν λίγων αὐτῶν ἐκλεκτῶν, τὴν ὁποία παραδέχονται ὅλοι.

(Ἀδὲδὰς Ρού)

Ἡ Κλωντὲτ Κολμπὲρ

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΝΤΥΝΕΣΤΕ ΦΤΗΝΑ ΚΑΙ ΚΟΜΨΑ

[Τί λένε σχετικῶς ἡ διάσημες βεντέττες τοῦ κινηματογράφου Κλωντὲτ Κολμπέρ, Τζόαν Κράουφορντ, Καρὸλ Λομπάρντ καὶ Λίλιαν Τάσμαν]

Πολλὲς γυναῖκες ξοδεύουν ἕνα σωρὸ χρήματα γιὰ τὸ ντύσιμό τους, μὰ λίγες ἀπ' αὐτὲς ντύνονται καλά.

Ἀκοῦμε συχνὰ μιὰ γυναῖκα νὰ λέῃ·

—Ξέρω νὰ ντυθῶ, μὰ δὲν μπορῶ νὰ διαθέσω πολλά.

Αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό. Μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ ξοδεύῃ πάρα πολλὰ καὶ νὰ μὴν εἶνε καλὰ ντυμένη. Καὶ ἀντιθέτως, ὑπάρχουν γυναῖκες, ποὺ μὲ ἐλάχιστα χρήματα τὰ καταφέρνουν νὰ ντύνωνται περίφημα.

Παρακάτω δημοσιεύουμε σχετικὲς γνῶμες τεσσάρων βασιλισσῶν τοῦ κινηματογράφου, αὐτῶν ἀκριβῶς ποὺ θεωροῦνται ὅτι εἶνε ἡ κομψότερες καὶ ἡ πιὸ καλὰ ντυμένες ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες.

Ἡ τέσσερες μάλιστα καλλιτέχνιδες, τῶν ὁποίων παίρνουμε τὶς γνῶμες, δὲν ἦταν πάντοτε πλούσιες. Πρὶν διακριθοῦν καὶ ἀνακηρυχθοῦν βασίλισσες τοῦ κινηματογράφου καὶ πλουτίσουν καὶ δοξασθοῦν, ὑπῆρξαν φτωχές, πέρασαν ἡμέρες στενοχώριας, κατὰ τὶς ὁποῖες ἦσαν ὑποχρεωμένες κόβοντας ἀπὸ τὸ ψωμί τους, νὰ ντύνωνται καλά, μὲ κομψότητα, νὰ καλοχτενισμένες, περιποιημένες, φρέσκες, κομψές, φιγουράτες, γιὰ νὰ χτυπήσουν στὸ μάτι τοῦ σκηνοθέτη καὶ νὰ τοὺς δώσῃ κανένα ρολάκι.

Νὰ λοιπὸν τί λένε ἡ τέσσερες βασίλισσες τῆς κομψότητος στὸν κινηματογράφο.

Ἐν πρώτοις, ἡ Κλωντὲτ Κολμπέρ·

«Μὴν ξεχνᾶτε πὼς ὑπάρχουν μερικὲς λεπτομέρειες τῆς ἐνδυμασίας, ποὺ ἐπιδέχονται οἰκονομία, μὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες, στὶς ὁποῖες οἰκονομία δὲν χωρεῖ. Τὰ σπρόρρουχα, παραδείγματος χάριν, μπορεῖ νάναι φτηνά. Προτιμᾶτε τὰ λινὰ σ' ἀνοιχτὸ χρῶμα. Στὶς κάλτσες ὅμως τί οἰκονομία νὰ κάνετε. Ἐν τούτοις, ὅταν ξέρει μιὰ γυναῖκα νὰ τὶς διατηρήσῃ, πλένοντάς τις μὲ εἰδικὸ σαπούνι, καὶ προσεχτικά, βαστοῦν πολύ. Στὰ καπέλλα, ὅταν ἡ γυναῖκα εἶνε νέα δὲν χρειάζεται πολυτέλεια. Μπορεῖ νὰ κάμῃ ἀξιόλογα τὴ φιγούρα της μὲ φτηνὰ καπελλάκια. Πρέπει ὅμως νἀχῃ δυὸ τουλάχιστον ζεύγη καλὰ γάντια καὶ παπούτσια τῆς ὥρας. Στὸ ταγιὲρ δὲν χωρεῖ οἰκονομία. Ταγιὲρ μὲ πρόστυχο φτηνὸ ὕφασμα δὲν γίνεται. Μπορεῖ ὅμως ἕνα καλὸ ταγιὲρ νὰ φορεθῇ πολλὲς σαιζόν, ἀρκεῖ ν' ἀλλάζεται ἡ μπλούζα. Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἔχει τρεῖς-τέσσερες φτηνὲς μπλοῦζες διαφόρων χρωμάτων, ἀνοιχτῶν ὅμως πάντα, εἶνε σὰν νὰ ἔχῃ ἄλλα τόσα κοστούμια ταγιέρ.

Τὰ καλοκαιρινὰ κοστούμια καὶ τὰ φορέματα τοῦ γοροῦ σηκώνουν πολλὴν οἰκονομία, ὅταν ξέρετε νά... ἀντιγράψετε τὰ ἀκριβὰ μοντέλλα. Τὸ ὕφασμα νάναι φτηνό, ἀρκεῖ νὰ διαλέγετε χρῶμα ποὺ σᾶς πάει. Μὲ παπούτσια, τσάντα καὶ γάντια ἀσορτὶ καὶ μ' ἕνα φτηνὸ ἀλλὰ καλορραμμένο φορεματάκι, πετυχαίνετε ὡραιότατο καὶ κομψότατο σύνολο».

***

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ πάλι λέει τὰ ἑξῆς·

«Ὅταν μιὰ γυναῖκα δὲν εἶνε πλούσια καὶ εἶνε κοκκέτα, πρέπει νὰ ξέρῃ λίγη ραπτική. Ὅταν ζοῦσα στὴ Νέα Ὑόρκη, καὶ δὲν ἤμουν καθόλου πλούσια, ἐγύριζα κι' ἔβλεπα τὰ καταστήματα πολυτελείας καὶ τὸ μάτι μου τὰ ἔπαιρνε ὅλα κι' ἀντέγραφα στὸ μυαλό μου μέσα τὰ μοντέλλα, ποὺ ἔκριναν πὼς θὰ μοῦ πήγαιναν, ἔσχεδίαζα τὰ πατρόν κι' ἀπάνω σ' αὐτὰ ἔκοβα τὰ φορέματά μου ἀπὸ ὕφασμα φτηνούτσικο, προσέχοντας τὸ χρῶμα ποὺ μοῦ πήγαινε. Ἂν τὸ φόρεμα πετύχαινε, ἔκοβα κι' ἄλλο ἀπὸ διαφορετικὸ ὕφασμα, φτηνὸ πάλι, καὶ μὲ διαφορετικὲς γαρνιτοῦρες τῆς ἐμπνεύσεώς μου. Μοῦ ἄρεσαν πολὺ τότε τὰ ἁπλὰ φορέματα, ἰδίως τὰ σπόρ. Ἡ μανία μου ἦταν τὰ παπούτσια. Τ' ἀγόραζα, κατὰ κανόνα, ἀνοιχτοῦ χρώματος, γιὰ νὰ τὰ βάφω κατόπιν μαῦρα ἢ σκοῦρα».

***

Ἰδοὺ τί ἀπαντᾷ ἡ Καρὸλ Λομπάρντ·

«Καταρτίστε τὸν προϋπολογισμό σας. Ἀπ' αὐτὸν διαθέστε ἕνα κοντούλι, ἀρκετὰ μεγάλο, γιὰ μιὰ καλὴ γούνα, γιὰ μιὰ φενάρ, παραδείγματος χάριν, μπορεῖ νὰναι φτηνά. Προτιμᾶτε τὰ λινὰ σ' ἀνοιχτὸ χρῶμα. Στὶς κάλτσες ὅμως τί οἰκονομία νὰ κάνετε. Ἐν τούτοις, ὅταν ξέρει μιὰ γυναῖκα νὰ τὶς διατηρήσῃ, πλένοντάς τις μὲ εἰδικὸ σαπούνι, καὶ προσεχτικά, βαστοῦν πολύ. Στὰ καπέλλα, ὅταν ἡ γυναῖκα εἶνε νέα δὲν χρειάζεται πολυτέλεια. Μπορεῖ νὰ κάμῃ ἀξιόλογα τὴ φιγούρα της μὲ φτηνὰ καπελλάκια. Πρέπει ὅμως νἀχῃ δυὸ τουλάχιστον ζεύγη καλὰ γάντια καὶ παπούτσια τῆς ὥρας. Στὸ ταγιὲρ δὲν χωρεῖ οἰκονομία. Ταγιὲρ μὲ πρόστυχο φτηνὸ ὕφασμα δὲν γίνεται. Μπορεῖ ὅμως ἕνα καλὸ ταγιὲρ νὰ φορεθῇ πολλὲς σαιζόν, ἀρκεῖ ν' ἀλλάζεται ἡ μπλούζα. Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἔχει τρεῖς-τέσσερες φτηνὲς μπλοῦζες διαφόρων χρωμάτων, ἀνοιχτῶν ὅμως πάντα, εἶνε σὰν νὰ ἔχῃ ἄλλα τόσα κοστούμια ταγιέρ.

Ἡ Καρὸλ Λομπάρντ

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ

Τὰ καλοκαιρινὰ κοστούμια καὶ τὰ φορέματα τοῦ γοροῦ σηκώνουν πολλὴν οἰκονομία, ὅταν ξέρετε νά... ἀντιγράψετε τὰ ἀκριβὰ μοντέλλα. Τὸ ὕφασμα νάναι φτηνό, ἀρκεῖ νὰ διαλέγετε χρῶμα ποὺ σᾶς πάει. Μὲ παπούτσια, τσάντα καὶ γάντια ἀσορτὶ καὶ μ' ἕνα φτηνὸ ἀλλὰ καλορραμμένο φορεματάκι, πετυχαίνετε ὡραιότατο καὶ κομψότατο σύνολο».

***

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ πάλι λέει τὰ ἑξῆς·

«Ὅταν μιὰ γυναῖκα δὲν εἶνε πλούσια καὶ εἶνε κοκκέτα, πρέπει νὰ ξέρῃ λίγη ραπτική. Ὅταν ζοῦσα στὴ Νέα Ὑόρκη, καὶ δὲν ἤμουν καθόλου πλούσια, ἐγύριζα κι' ἔβλεπα τὰ καταστήματα πολυτελείας καὶ τὸ μάτι μου τὰ ἔπαιρνε ὅλα κι' ἀντέγραφα στὸ μυαλό μου μέσα τὰ μοντέλλα, ποὺ ἔκριναν πὼς θὰ μοῦ πήγαιναν, ἔσχεδίαζα τὰ πατρόν κι' ἀπάνω σ' αὐτὰ ἔκοβα τὰ φορέματά μου ἀπὸ ὕφασμα φτηνούτσικο, προσέχοντας τὸ χρῶμα ποὺ μοῦ πήγαινε. Ἂν τὸ φόρεμα πετύχαινε, ἔκοβα κι' ἄλλο ἀπὸ διαφορετικὸ ὕφασμα, φτηνὸ πάλι, καὶ μὲ διαφορετικὲς γαρνιτοῦρες τῆς ἐμπνεύσεώς μου. Μοῦ ἄρεσαν πολὺ τότε τὰ ἁπλὰ φορέματα, ἰδίως τὰ σπόρ. Ἡ μανία μου ἦταν τὰ παπούτσια. Τ' ἀγόραζα, κατὰ κανόνα, ἀνοιχτοῦ χρώματος, γιὰ νὰ τὰ βάφω κατόπιν μαῦρα ἢ σκοῦρα».

***

Ἰδοὺ τί ἀπαντᾷ ἡ Καρὸλ Λομπάρντ·

«Καταρτίστε τὸν προϋπολογισμό σας. Ἀπ' αὐτὸν διαθέστε ἕνα κοντούλι, ἀρκετὰ μεγάλο, γιὰ μιὰ καλὴ γούνα, γιὰ μιὰ φενάρ, παραδείγματος χάριν,

Ἡ Λίλιαν Τάσμαν

Τέλος ἡ Λίλιαν Τάσμαν λέει·

«Δυὸ πράγματα πρέπει ν' ἀποφεύγετε σὰν τὶς ἁμαρτίες σας· Τὶς περίπλοκες γαρνιτοῦρες καὶ τὰ πρόστυχα γουναρικά. Μιὰ γούνα εἶνε, βέβαια, πολὺ χρήσιμη, ἀπαραίτητη. Μά, ἂν δὲν μπορεῖτε ν' ἀγοράσετε καλὸ γουναρικό, ἀφῆστε, μὴν ἀγοράζετε καθόλου. Μιὰ πρόστυχη γούνα δὲν εἶνε οἰκονομία, εἶνε... χαμένα λεφτά. Ἀντὶ νὰ γαρνίσετε τὸ παλτό σας μὲ φτηνὴ πρόστυχη γούνα, προτιμῆστε μιὰ πλεχτὴ σάρπα ἀσορτὶ μὲ τὴν τσάντα καὶ τὸ καπέλλο. Ἂν ἀγοράσετε φτηνὸ ἕτοιμο φόρεμα, ὄχλτε τὶς ἀφορτούρες του, γιατὶ εἶνε φτῆνες καὶ πρόστυχες καὶ ἀντικαταστῆστε τὶς μόνες σας, ἀντιγράφοντας τὰ μοντέλλα πολυτελείας. Μὲ λίγο γοῦστο καὶ μὲ λίγη ἐπιδεξιότητα, ἐπιμέλεια καὶ ὑπομονὴ κάθε γυναῖκα γίνεται κομψὴ κάλλιστα».

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης. βιβλιοδέτης καὶ ποιητής, ἄνθρωπος τερατώδους ἀσχημίας, εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν ὡραιοτάτη Χριστίνα, τὴν κόρη τοῦ μεγαλοφυοῦς ἐφευρέτου καὶ ὡρολογοποιοῦ Νομπέρ. Ἡ Χριστίνα ὅμως εἶνε ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν ἐξάδελφό της γιατρὸ Ἰάκωβο Κοντιντέν, ἕναν ἐπιστήμονα μεγάλης ἀξίας. Ὁ Μασσόν, ἀπὸ τὴ σοφίτα τοῦ σπιτιοῦ του, βλέπει πολὺ παράξενα πράγματα στὸ σπίτι τῶν Νορμπέρ. Ἔτσι, μιὰ νύχτα, βλέπει τὴν Χριστίνα ν' ἀνοίγη κρυφὰ ἀπ' ὅλους ἕνα ντουλάπι τοῦ δωματίου της καὶ νὰ βγάζη ἀπὸ μέσα ἕναν ὡραιότατον νέον — τὸν Γαβρίλ, ὅπως τὸν λέει — μὲ τὸν ὁποῖον φαίνεται σὰν νὰ εἶνε ἐρωτευμένη. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Χριστίνα ἐπισκέπτεται τὸν Μασσὸν στὸ μαγαζί του καὶ τοῦ προτείνει νὰ δεχτῆ τὴ θέσι τοῦ βιβλιοδέτου - βιβλιοθηκαρίου στὸ μέγαρο τοῦ μαρκησίου Ντὲ Κουλτραί. Ὁ Μασσὸν δέχεται καὶ μαζὶ μὲ τὴ Χριστίνα πηγαίνει στὸ μέγαρο. Ἐκεῖ ὅμως ἀντιλαμβάνεται καὶ μαθαίνει πολὺ περίεργα πράγματα. Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἡ ἴδια ἡ μαρκησία Ντὲ Κουλτραί τοῦ λέει πὼς ὁ σύζυγός της εἶνε Βρυκόλακας... Ἡ Ἐκπληξις τοῦ Μασσὸν ὅμως μεγαλώνει ἀκόμα περισσότερο μπρὸς στὸν ἀκατανίκητο τρόμο ποὺ τὴ φρίκη. ποὺ νοιώθει ἡ μαρκησία γιὰ τὸν Ἰνδὸ δόκτορα Σάϊμπ - Χάν, ὁ ὁποῖος τὴν θεραπεύει. Κι' ὅμως ὁ γιατρὸς αὐτός, ἐφαρμόζοντας μιὰ παράδοξη θεραπεία, κατορθώνει κάθε τόσο, γιὰ ἕνα διάστημα, νὰ τῆς ξαναδίνη δυνάμεις καὶ ζωή. Στὸ τέλος ὁ μαρκήσιος παίρνει τὴ σύζυγό του καὶ φεύγουν γιὰ τὸν πύργο τους, σὲ μιὰ ἐπαρχία. Σχεδὸν συγχρόνως ὁ Μασσόν, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ βίαιη σκηνὴ μὲ τὴ Χριστίνα, φεύγει γιὰ τὸ ἐξοχικό του σπίτι, ἕνα σπίτι μυστηριῶδες, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔχουν ἐξαφανιστῆ ἀνεξήγητα ἕξη νεαρὲς βοηθοὶ τοῦ βιβλιοδέτου. Ἐντωμεταξὺ ἡ Χριστίνα λαβαίνει μιὰ ἐπιστολὴ τῆς μαρκησίας, διὰ τῆς ὁποίας προσκαλεῖ αὐτὴν καὶ τὸν Βενέδικτο Μασσὸν στὸν πύργο τοῦ Κουλτραί, γιὰ νὰ τὴν σώσουν. Ἡ Χριστίνα πάει νὰ βρῆ τὸν Μασσὸν στὸ ἐξοχικό του σπίτι, μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίνει μέσα, τὸν βρίσκει νὰ καίη μιὰ γυναῖκα στὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ. Ὁ Μασσὸν συλλαμβάνεται, μολονότι λέει πὼς εἶνε ἄθῶος, ἐνῶ ἡ Χριστίνα παίρνει τὸν μηνστῆρα της καὶ πηγαίνει στὸν πύργο τοῦ Κουλτραί. Μὰ ἡ μαρκησία ἔχει πεθάνει πειὰ καὶ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ φτάνουν ἐκεῖ, γίνεται ἡ κηδεία της.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XXII
ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ...

Ἡ Χριστίνα θέλησε νὰ περάση τὴ νύχτα της στὸν πύργο... Ὁ Ζὰκ ἔμεινε κατ' ἀνάγκην κοντά της... Ἔθεσαν στὴ διάθεσί τους τὸ πρῶτο πάτωμα τῆς ἀνατολικῆς πτέρυγος, δηλαδὴ δυὸ κάμαρες χωρισμένες ἀπὸ ἕνα σαλόνι. Ὁ Ζὰκ ὅμως, μέσα στὴν πολυτέλεια αὐτοῦ τοῦ σαλονιοῦ, νοσταλγοῦσε τὸ ἀσβεστοχρωματισμένο δωμάτιο ἑνὸς πανδοχείου. Ἐξεδήλωνε μάλιστα τόσο φανερὰ τὴ δυσφορία του, ὥσπε στὸ τέλος ἡ Χριστίνα τὸν εὐσπλαχνίστηκε καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἀφοῦ στενοχωρεῖσαι τόσο ἐδῶ-μέσα, ἂς πᾶμε νὰ δειπνήσουμε στὸ πανδοχεῖο τοῦ χωριοῦ...

Καὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσε :

—Νὰ εἶσαι ὅμως βέβαιος ὅτι αὐτὸ δὲν μὲ διασκεδάζει καθόλου... Ὡστόσο, δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τὸν πύργο πρὶν ἀπ' τὸν Σανγκὸρ καὶ ξέρεις γιατί... Μ' αὐτοὺς τοὺς Ἰνδοὺς πρέπει νὰ τὰ περιμένη κανεὶς ὅλα !...

—Ἔχω ἐμπιστοσύνη στὰ κουμήματα τῆς μαρκησίας ! ἀποκρίθηκε ὁ Σανγκόρ, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση...

Ὅταν κατέβηκαν, ξαφνιάστηκαν πολὺ ἐλέποντας στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου τὸν Σανγκὸρ καὶ τὸν Σίγκ-Σίγκ ποὺ ἀνέβαιναν σ' ἕνα αὐτοκίνητο, παίρνοντας μαζύ τους καὶ τὶς ἀποσκευές τους.

Ὁ Σανγκὸρ χαιρέτησε μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ ὁ Σίγκ-Σίγκ ποὺ ἦταν γαντζωμένος στὸ βολὰν σὰν μαϊμοῦ ποὺ παίζει μὲ μιὰ ρόδα, ξεφώνισε ἀποχαιρετῶντας τους κ' ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή.

Σὲ λίγο ἐξαφανίστηκαν. Τότε παρουσιάστηκε μπροστά τους ὁ Ντρουΐν.

—Τελείωσαν ὅλα ! τοὺς εἶπε. Ὢ ! δὲν δυσκολεύτηκα καθόλου.. Ξέρετε, ὁ Σανγκὸρ εἶχε φέρει ἕνα σπαθὶ γιὰ νὰ κόψη τὸ κεφάλι τῆς μαρκησίας. Μὰ μοῦ τὸ χάρισε, γιατὶ τοῦ ἔδωσα ὅλα τὰ κοσμήματα... Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ φύγη...

Ἡ Χριστίνα ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως καὶ εἶπε σιγανά :

—Ἂς μᾶς συχωρήση ἡ μαρκησία !...

Βρισκόντουσαν μπρὸς στὸ γκαράζ... Κ' ἔξαφνα ἡ Χριστίνα ἄρχισε νὰ κυττάζη τὸ τελευταῖο ἀμάξι ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα. Τὸ αὐτοκίνητο αὐτό, ποὺ τὸ ἤθελε ἄλλοτε συχνὰ στὸ Παρίσι, χρησίμευε συχνὰ στὴ μαρκησία ὅταν τὴν ἔβγαζαν περίπατο στὰ δάση ἢ στὰ περίχωρα. Ἦταν μιὰ μεγάλη γερὴ λιμουζίνα, τῆς ὁποίας ἡ Χριστίνα ἐξέτασε προσεχτικὰ τὶς πόρτες καὶ τὰ τζάμια. Ὁ Ζὰκ κατάλαβε τὴ σκέψι της καὶ πλησίασε κι' αὐτός... Καὶ τότε βρῆκαν κοντὰ στὴ θέσι τοῦ σωφέρ ἕνα κουμπὶ ποὺ μόλις τὸ πατῦσε κανείς, ὅλο τὸ ἁμάξι ἔκλεινε καὶ μεταμορφωνόταν σὲ κλουβὶ ἐρωτικὰ κλειστό.

—Μ' αὐτὸ τὸ ἁμάξι ἔφτασε ἡ μαρκησία ἐδῶ ; ρώτησε ὁ Ζάκ.

—Ναί ! ἀπάντησε ὁ Ντρουΐν. Δυστυχισμένη γυναῖκα !...

—Τί μαρτύριο ! ψιθύρισε ἡ Χριστίνα μὲ δάκρυα στὰ μάτια...

Ὁ Ζὰκ κ' ἡ Χριστίνα ἔφαγαν στὸ πανδοχεῖο τοῦ χωριοῦ καὶ κατόπιν ξαναγύρισαν στὸν πύργο, φιλήθηκαν κ' εὐχήθηκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καληνύχτα. Ὁ Ζὰκ πλάγιασε κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Ἡ Χριστίνα ὅμως δὲν πλάγιασε. Σωριάστηκε συλλογισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Τὸ παράθυρό της εἶχε μείνει ἀνοιχτὸ κ' ἕνα σεληνοφώτιστο τοπεῖο ἁπλωνόταν μπροστά της, μεγάλης ἐκτάσεως κι' ὠμορφιᾶς.

Πόση ὥρα ἔμεινε τάχα ἡ Χριστίνα μέσα στὴ σιγή, ὀνειροπολῶντας ; Οὔτ' ἡ ἴδια δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ὑπολογίση...

Ἔξαφνα ἀνασκίρτησε... Ἐκεῖ κάτω, στὴν κοιλάδα, τὸ ρολόϊ τῆς πυλῆας ἐκκλησίας τοῦ Κουλτραὶ σήμανε μεσάνυχτα...

Ἡ Χριστίνα σηκώθηκε, μισόκλεισε τὸ παράθυρο γιατὶ κρύωνε καὶ ἄρχισε νὰ γδύνεται γιὰ νὰ κοιμηθῆ...

Κατόπιν ξαναγύρισε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ τραβήξη τὶς κουρτίνες...μὰ ἔβγαλε ἔξαφνα ἕνα βαθὺ ξεφωνητὸ καὶ πιάστηκε ἀπ' τὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση κάτω....

Ὢ ! φρίκη !... Εἶχε δῆ πολὺ καθαρά, ἐκεῖ κάτω, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τάφους τοῦ κοιμητηρίου μιὰ λευκὴ σιλουέττα, ποὺ γλυστροῦσε ἀνάλαφρη σὰν φάντασμα... Αὐτὴ ἡ ἀνάερη κι' ἀκαθόριστη σιλουέττα ποὺ φαινόταν νὰ τὴν περνοῦν σὰν κρύσταλλο ἡ ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ, ἔκανε τὸ γύρο τοῦ παρεκκλησίου κ' ἐξαφανίστηκε πρὸς τὴ διεύθυνσι τῆς κατοικίας τοῦ Ντρουΐν.

Ἡ Χριστίνα θέλησε νὰ φωνάξη...μὰ δὲν μπόρεσε... Οὔτε ὁ παραμικρὸς ἦχος δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ λαιμό... Ὁ τρόμος, κύριος ὅλων τῶν αἰσθήσεών της, τὴν κρατοῦσε ἐκεῖ, ἐκμηδενισμένη ἀνάμεσα ἀπ' τὴ γωνιὰ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ παραθύρου...

Κ' ἔπειτα, ξαφνικά, γλύστρησε, τὰ πόδια της δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν κρατήσουν πειά, σωριάστηκε κάτω, τὸ κεφάλι της χτύπησε στὸ πάτωμα κι' ὁ πόνος ποὺ ἔνοιωσε τῆς ξανάδωσε τὴ δύναμι γιὰ νὰ φωνάξη... Τότε φώναξε τὸ Ζὰκ ἀπελπισμένα, πένθιμα, κ' ἡ φωνή της ἔμοιαζε μὲ ρόγχο γυναίκας ποὺ πνίγεται...

Ὁ Ζὰκ ἔτρεξε καὶ τὴ βρῆκε νὰ σέρνεται κάτω. Τὰ ὑπέροχα μαλλιά της εἶχαν λυθῆ καὶ σκέπαζαν προστατευτικὰ μὲ τὰ κύματά τους τὸ μισόγυμνο σῶμα της... Στὴν ἀρχή, ὑπέθεσε πὼς εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, κυνηγημένη ἀπὸ ἕναν ἐφιάλτη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ὁποίου διατελοῦσε ἀκόμα. Τὸ πίστεψε μάλιστα ἀκόμα περισσότερο αὐτό, ὅταν εἶδε νὰ τοῦ δείχνη μὲ τὸ χέρι της τὸ παράθυρο καὶ τὴν σεληνοφώτιστη ἐξοχὴ καὶ τὴν ἄκουσε νὰ φωνάζη πνιγμένα :

—Ἡ μαρκησία !... Ἡ μαρκησία !... Τὴν εἶδα !... Περπατοῦσε ἀνάμεσα στοὺς τάφους !... Θεέ μου ! Θεέ μου !...

Ὁ Ζὰκ τὴ σκέπασε τότε μ' ἕνα ἐπανωφόρι καὶ τὴ μετέφερε στὸ κρεββάτι της... Ἐκεῖ προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάση, λέγοντάς της :

—Ἔλα, Χριστίνα !... Σύνελθε, ἀγαπημένη μου !... Ξέχασε τὸ κακὸ σου ὄνειρο !...

Μὰ ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε ἐπίμονα :

—Δὲν κοιμᾶμαι !... Δὲν ὀνειρεύομαι !... Σοῦ λέω τὴν εἰδα... ὅπως βλέπω αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐσένα !... Γλύστρησε κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου τοῦ παρεκκλησίου !... Εἶμαι βέβαιη πὼς πήγαινε στὸ σπίτι τοῦ Ντρουΐν !...

Πέρασαν μερικὲς στιγμές, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων ὁ Ζὰκ προσπαθοῦσε νὰ πείση τὴ Χριστίνα, ὅτι εἶχε δῆ ὄνειρο, ἐνῶ ἐκείνη τὸν βεβαίωνε τὰ ἀντίθετα!

—Ἔπρεπε νὰ τὸ προβλέψω πὼς ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ τελείωνε ἔτσι !... μουρμούριζε ὁ Ζάκ. Δὲν ἔπρεπε νὰ μείνης ἐδῶ !... Αὐτὸ ποὺ ἔπαθες εἶνε πολὺ λογικό. Εἶνε ἀποτέλεσμα ὑποβολῆς...

Μὰ πρὶν ἀκόμα ἀποτελειώσει τὰ λόγια του, ἐπανειλημμένα χτυπήματα ἀκούστηκαν στὴν πόρτα τοῦ ἰσογείου. Ὁ Ζὰκ θέλησε νὰ τρέξη στὸ παράθυρο, νὰ τ' ἀνοίξη καὶ νὰ δῆ ποιὸς ἦταν... Μὰ ἡ Χριστίνα τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν συγκρατοῦσε μὲ μι' ἀκατανίκητη δύναμι...

—Ὄχι ! Ὄχι !... Μὴν πᾶς ! τοῦ φώναξε. Εἶν' ἐκείνη !... Εἶμαι βέβαιη πὼς εἶν' ἐκείνη !

Κ' ἔπειτα σώπασαν, γιατὶ τὰ χτυπήματα εἶχαν πάψει, μὰ τοὺς φαινόταν τώρα πὼς ἄκουγαν θόρυβο μέσα στὸν πύργο...Μιὰ πόρτα ἢ ἕνα παράθυρο εἶχε ἀνοίξει... Ἀκουγόντουσαν ἄλλες πόρτες ποὺ χτυποῦσαν...δήματα... τρεξίματα στὴν σκάλα...

Ὁ Ζὰκ ἀνορθώθηκε καὶ θέλησε νὰ τρέξη... μὰ ἡ Χριστίνα τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της, ἐπαναλαμβάνοντάς του ὁλόενα :

—Μὴ φεύγεις ! Μὴ φεύγεις!

—Ἀφησέ με τοὐλάχιστον νὰ πάω νὰ κλειδώσω τὴν πόρτα !...

Ἡ Χριστίνα τὸν ἄφησε μιὰ στιγμή. Τότε ὁ Ζὰκ ἔτρεξε στὴν πόρτα, μά, ἀντὶ νὰ τὴν κλειδώση, τὴν ἄνοιξε.

Ἀντίκρυσαν τότε ἕναν ἄνθρωπο, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου ζωγραφιζόταν ἕνας ἀπέραντος φόβος... Ἦταν ὁ Ντρουΐν...

Μόλις μπῆκε μέσα, ἔπεσε ἀπάνω στὴν πόρτα, τὴν ξανάκλεισε μὲ ὅλο του τὸ βάρος καὶ τότε μόνο μπόρεσε ν' ἀνασάνη μὲ κάποια ἄνεσι...

Βλέποντας ὅμως τὴ Χριστίνα, ποὺ ἦταν τρομαγμένη ὅσο κι' αὐτός, φώναξε :

—Τὴν εἶδατε ;...Τὴν εἴδατε;..

Ἡ Χριστίνα κούνησε τὸ κεφάλι της... Ναί, τὴν εἶχε δῆ !... Τὴν εἶχε δῆ !...

Τότε ὁ Ντρουΐν ἄρχισε νὰ τοὺς διηγῆται μὲ κομμένες φράσεις, ἐνῶ ἡ τρομαγμένη ψυχή του λαχάνιαζε ὁλόενα, τὰ ἑξῆς :

—Κομόμουν...ἢ μᾶλλον μόλις εἶχα ἀποκοιμηθῆ, ὅταν ἄξαφνα, ἄκουσα τὴ φωνή της, ποὺ μὲ φώναζε... Στὴν ἀρχὴ δὲν φοβήθηκα... Ἦταν μιὰ φωνὴ τόσο γλυκανα... Ἦταν μιὰ φωνὴ τόσο γλυκειά... τόσο γλυκειά, ὥστε νόμιζα πὼς ὀνειρευόμουν... Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ μικρὴ πέτρα χτύπησε στὸ τζάμι μου... καὶ τότε κατάλαβα πὼς δὲν ὀνειρευόμουν... Τότε, τρέμοντας σύγκορμος, πλησίασα στὸ παράθυρο... Μά, καθὼς δὲν ἔβλεπα τίποτε, καθὼς τὸ κοιμητήρι ἁπλωνόταν ἱστορικά μου γαλήνιο, τόλμησα καὶ τὸ ἄνοιξα... Τότε ἄκουσα μιὰ φωνὴ ποὺ ἔλεγε καθαρά: «Ντρουΐν ! Ντρουΐν !...» καὶ συγχρόνως εἶδα τὴ μαρκησία ὁλόρθη μπρὸς σ' ἕνα τοῖχο... «Δὲν μ' ἀναγνωρίζεις λοιπόν ; μοῦ φώναξε. Εἶμ' ἐγώ, ἡ κυρία σου, ἡ μαρκησία ντὲ Κουλτραί, ἡ γυναῖκα τοῦ Βρυκόλακα... Γιατὶ μοῦ ἔκανες αὐτὸ τὸ κακό, Ντρουΐν».

»Ἔπεσα ἀμέσως γονατιστὸς κι' ἄρχισα νὰ σταυροκοπιέμαι... Ὢ! ἦταν αὐτή... Ἀναγνώρισα τὴν φωνή της, τοὺς τρόπους της, τοὺς τόσο γλυκοὺς καὶ θλιμμένους, τ' ἀναγνώρισα ὅλα... Σὲ λίγο μοῦ ξαναφώναξε : «Γιατὶ μοῦ ἔκανες αὐτὸ τὸ κακό, Ντρουΐν ; Γιατί ;... Γιατὶ δὲν ἄφησες τὸν Σανγκὸρ νὰ μοῦ κόψη τὸ κεφάλι; Ὁ λαιμός μου περίμενε τὸ σπαθί του... Καὶ τώρα ὁ λαιμός μου διψάει αἷμα !...»

»Ναί, ναί, τὸ εἶπε αὐτό... Εἶμαι βέβαιος, πὼς τὸ εἶπε αὐτό... Μιλοῦσε πολὺ καθαρά... Ἄκουγα τὴ λεπτὴ κρυσταλλένια φωνή της σὰν ἕνα ἀσημένιο κουδούνι μέσα στὴ νύχτα... Ὁ τόνος της δὲν ἦταν ἀπειλητικός, μὰ αὐτὸ ποὺ ἔλεγε ἦταν τρομερό... «Μ' ἔκανες γιὰ τὸν αἰῶνα τὸν ἀπανταῖο !...»

Τὸ χλωμὸ φάντασμα τῆς μαρκησίας ξαναγύριζε στὸν τάφο του...

»Ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα καὶ χάθηκε μέσα στὸ λευκάδι... Γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνο, γύρισε τὸ κεφάλι της πίσω, γιὰ νὰ μ' ἀποχαιρετήση κ' ἐξαφανίστηκε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα... Ὁ Ἑωσφόρος νὰ παίρνη τὴν ψυχή μου, ἂν λέω ψέματα !...»

Ὁ Ντρουΐν ἔπεσε γονατιστὸς κι' ἄρχισε νὰ σταυροκοπιέται καὶ νὰ χτυπιέται τὸ στῆθος του σὰν ἔνοχος, σὰν ὅ,τι συνέβαινε νὰ εἶχε συμβῆ ἐξ αἰτίας του.

—Εἶνε τρομερό ! ἐπαναλάμβανε μὲ λυγμούς. Ἐγὼ τὴν παράδωσα στὸ Σατανᾶ ! Γιατὶ νὰ μὴν ἀφήσω τὸ Σανγκὸρ νὰ ἐκτελέση τὴν ἐντολή της... Ὁ Ἰησοῦς ἂς μᾶς εὐσπλαχνιστῆ !...

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Χριστίνα ὠλάγε... Ὁ Ζὰκ ἐπῆγε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε τὸ γαλήνιο τοπεῖο ποὺ ἦταν ἔρημο στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ εἶπε:

—Γινήκατε ὅλοι τρελλοὶ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ βρυκόλακα!.. Νὰ τί ἔκαμες, Ντρουΐν!... Θάρθῆς μαζύ μου... Θὰ κατεβοῦμε στὴν κρύπτη...

—Ὄχι !... Ὄχι !... Μόλις βγῆκα ἀπ' αὐτή !...

—Πῶς; Κατέβηκες στὴν κρύπτη ;

—Ναί... Ὅταν ἡ μαρκησία ἐξαφανίστηκε, συνῆλθα κάπως... Καθὼς δὲν τὴν ἔβλεπα πειὰ κι' ὁ κρύος ἀέρας μὲ χτυποῦσε στὸ μέτωπο, ἀναρωτήθηκα μήπως εἶχα ὀνειρευτῆ... Ἔπειτα, σκέφτηκα πὼς ἡ κρύπτη ἦταν κλειστὴ καὶ πὼς οἱ τοῖχοι της ἦσαν πολὺ παχεῖς γιὰ νὰ περάση ἀπ' αὐτοὺς ἕστω κ' ἕνας βρυκόλακας... Στὸ τέλος, ἡ περιέργειά μου ὑπερίσχυσε τοῦ φόβου μου καὶ θέλησα νὰ μάθω... Φόρεσα ἕνα παντελόνι, πῆρα τὰ κλειδιὰ τοῦ παρεκκλησίου καὶ κατέβηκα...Τότε θυμήθηκα πώς, μολονότι εἶχα κλειδώσει τὴ μεγάλη εἴσοδο τῆς κρύπτης, εἶχα ξεχάσει νὰ κλείσω τὴ μικρὴ της πόρτα... Τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία σᾶς κατέβασα χτές... Ἔ λοιπόν, ἀπ' αὐτὴ εἶχε βγῆ ἡ μαρκησία...Ναι! Ναί!. Εἶχε φύγει ἀπ' τὸν τάφο της... Ἔβδα τὴν πέτρα του μετακινημένη... καὶ τὸν τάφο ἀδειανό!...

—Μεῖνε ἐδῶ μαζὺ μὲ τὴ Χριστίνα, εἶπε ὁ Ζὰκ στὸ Ντρουΐν, καὶ περιμένετέ με κ' οἱ δυό !

Καὶ ὁ γεναρὸς ἐπιστημων ἔτρεξε ἔξω, μολονότι ἡ μνησιὴ του ξεφώνιζε ἀπελπισμένα.

Ἀμέσως ἡ Χριστίνα κι' ὁ Ντρουΐν ἔτρεξαν στὸ παράθυρο, κι' ἀπὸ κεῖ εἶδαν τὸν Ζὰκ νὰ διασχίζη τρέχοντας τὴν αὐλὴ τῶν τιμίων κ' ἔπειτα νὰ προχωρῆ μὲ βῆμα γαλήνιο στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ πύργου... Ἦταν φανερὸ πὼς προσπαθοῦσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ κατέβη στὴν κρύπτη διατηρῶντας ὅλη του τὴν ψυχραιμία...

Ἔξαφνα, ἡ Χριστίνα κι' ὁ Ντρουΐν ἄκουσαν συγχρόνως ἕνα στριγγὸ στεναγμό... Ἡ νέα κόρη ἅπλωσε τὸ χέρι τοῦ νεοκόρου μὲ ὅλη της τὴ δύναμι... Ὁ Ζὰκ εἶχε μπῆ μέσα στὸ κοιμητήριο, καί, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ λευκὴ σιλουέττα, τὸ χλωμὸ φάντασμα τῆς μαρκησίας παρουσιάστηκε πάλι, γλυστρῶντας κατὰ μῆκος τοῦ παρεκκλησίου καὶ ξαναγυρίζοντας στὸν τάφο του...

Πέρασε ἀπ' τὸν πυλῶνα, προχώρησε μέσ' ἀπ' τὰ μνήματα κ' ἐξαφανίστηκε μέσα στὴ χαμηλὴ πόρτα ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν κρύπτη.

Ὁ Ζάκ, ὁ ὁποῖος εἶχε σταθῆ γιὰ μιὰ στιγμή, πῆρε τὸν ἴδιο δρόμο καὶ μπῆκε κι' αὐτός, πίσω ἀπ' τὴ λευκὴ ὀπτασία, στὴν κρύπτη...

Ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, μὲ τὰ μέτωπα κολλημένα στὰ τζάμια, οὔτε ὁ Ντρουΐν, οὔτε ἡ Χριστίνα ἔπροφεραν λέξι... Ὅλη τους ἡ ζωή, ὅλες τους ἡ δυνάμεις εἶχαν συγκεντρωθῆ στὰ ἐλέμματά τους, ποὺ δὲν ἄφηναν οὔτε στιγμὴ τὸ κοιμητήριο καὶ τὴ μαῦρη τρύπα τῆς πόρτας ἀπὸ τὴν ὁποία ἡ μαρκησία καὶ ὁ Ζὰκ εἶχαν κατέβει στὴν κατοικία τῶν νεκρῶν...

Μακρυές, ἀτέλειωτες στιγμές, πέρασαν ἔτσι... Τέλος, εἶδαν τὸ Ζὰκ νὰ ξαναπαρουσιάζεται...

Ἡ Χριστίνα ἄρησε νὰ τῆς ξεφύγη ἕνας βαθύτατος στεναγμός. Παγωμένος ἰδρὼς τὴ σκέπαζε ὁλόκληρη καὶ τὰ δόντια της χτυποῦσαν... Ὁ Ντρουΐν πάλι στεκόταν ἀκίνητος, λὲς κ' εἶχε ἀπολιθωθῆ...

Ὁ Ζὰκ εἶχε βγῆ τώρα ἀπ' τὸ κοιμητήριο καὶ διέσχιζε τὴν αὐλὴ μὲ βῆμα γαλήνιο... Πέρασε κατόπιν τὴν αὐλὴ τῶν τιμῶν, ὕψωσε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ παράθυρο καὶ τοὺς ἔγνεψε φιλικά.

Ὅταν μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο, τὸν κύτταζαν κ' οἱ δυὸ σὰν νὰ ξαναγύριζε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο.

—Ἔ, λοιπόν ! Εἶστε παιδιά ! τοὺς εἶπε. Ὀνειροστήκατε!...Διατελεῖτε κ' οἱ δυὸ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἴδιας ὑποβολῆς κ' εἴδατε τὴν ἴδια ἀπαισιὴ ὀπτασία... Ξαναγυρίζω ἀπὸ τὴν κρύπτη καὶ, παρ' ὅλα ὅσα κι' ἂν λές, Ντρουΐν, τίποτε δὲν σάλεψε ἐκεῖ ἀπὸ τὴ θέσι του... Ἡ πέτρα βρίσκεται στὴ θέσι της καὶ κανεὶς δὲν ἄγγιξε τὸ μνημεῖο...

—Λὲς ψεύματα ! φώναξε ἡ Χριστίνα. Τὴν εἶδες κ' ἐσύ, ὅπως καὶ μεῖς !... Στιμάτησες μάλιστα τὴ στιγμὴ ποὺ πέρασε μπροστά σου !... Καὶ κατέβηκες πίσω της μέσα στὴν κρύπτη !...

—Ναί, ἔτσι εἶνε ! εἶπε κι' ὁ Ντρουΐν μὲ τὴ σκληρὴ τὴν φωνή. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια !..

Καὶ σταυροκοπηθῆκε πάλι.

—Ὄχι ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ζάκ. Δὲν θέλω νὰ σᾶς ξεγελάσω !... Ντρουΐν, ἐσὺ εἶσαι ἄντρας... Ἔ, λοιπόν, ἀκολούθησέ με στὸ κοιμητήριο !... Ἔλα νὰ κατεβοῦμε μαζὺ μέσα στὴν κρύπτη !... Ἔτσι θὰ βεβαιωθῆς γιὰ τὴν πλάνη σου...

—Ὄχι ! Δὲν τὸ κουνάω ἀπὸ δῶ !... ἀπάντησε ὁ Ντρουΐν μὲ

τρόμο. Αΰρια, ὅταν θὰ ξημερώση...

Καί, χωρὶς νὰ προσθέση τίποτε ἄλλο, πῆγε κ' ἔστρωσε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ διαδρόμου, ὅπου καὶ κοιμήθηκε...

Ἡ Χριστίνα δὲν θέλησε νὰ τὴν ἐγκαταλείψη ὁ Ζὰκ καί, λίγη ὥρα πρὶν ξημερώσει, ἀποκοιμήθηκε κι' αὐτὴ σὲ μιὰ πολυθρόνα...

Τέλος κι' ὁ Ζὰκ ὁ ἴδιος ἄρχιζε νὰ κλείνη τὰ μάτια του, ὅταν ἕνας θόρυβος φωνῶν, μιὰ φασαρία ποὺ ἠχοτάραν ἀπ' ἔξω, τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἀπὸ τὴ δύθισί τους.

"Ενας ὅμιλος χωρικῶν εἶχε φανῆ γύρω ἀπ' τὸ παρεκκλήσιο... Συγχρόνως ἄλλοι χωρικοὶ ἔτρεχαν στὴν αὐλή, φωνάζοντας τὸν Ντρουΐν... Σὲ κάθε στιγμὴ δέ, ἔφταναν κι' ἄλλοι χωρικοὶ ποὺ ἔτρεχαν πρὸς τὸν πύργο, χειρονομῶντας καὶ κραυγάζοντας.

... ...

Γιὰ νὰ κατελάβουν οἱ ἀναγνῶσται μας ὅλη αὐτὴ τὴν ἀναστάτωσι τῶν χωρικῶν τοῦ Κουλτραί, εἶνε ἀνάγκη νὰ διηγηθοῦμε ἐδῶ τὰ γεγονότα, ποὺ διαδραματίστηκαν τὴ νύχτα μέσα στὸ χωριό, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Χριστίνα, ὁ Ζὰκ κι' ὁ Ντρουΐν περνοῦσαν στιγμὲς ἀγωνίας μέσα στὸν πύργο...

Ἀπὸ βραδὺς τὸ πανδοχεῖο «Ἡ Σπηλιὰ μὲ τὶς Νεράϊδες» εἶχε μεγάλη κίνησι. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἔφυγαν ὅλοι οἱ ἄλλοι πελάτες καὶ μόνο τέσσερες ἀπ' τοὺς πιὸ εὔποροι χωρικούς, εἶχαν ἀπομείνει ἐκεῖ χαρτοπαίζοντας. Ἦταν ὁ Μπιρούστ, ὁ σιδηρουργός, ὁ Βερνέϊγ, ποὺ εἶχε γκαράζ καὶ πουλοῦσε βενζίνα στὴ γωνία τῆς γεφύρας, στὸ σταυροδρόμι τῶν τριῶν δρόμων, τὸ πιὸ δυνατὸ μυαλὸ τοῦ Κουλτραί, ὁ μπακάλης, Νικὸλ καὶ ὁ Ταμιζιέ, ὁ πιὸ πλούσιος κρασέμπορος τοῦ χωριοῦ καὶ τῶν περιχώρων. Μαζὺ μὲ τὸν Ἀσὰρ, τὸν πανδοχέα, ἕναν τύπο ποὺ εἶχε δῆ νὰ περνοῦν τρεῖς γενεὲς κι' ὁ ὁποῖος μολονότι δὲν εἶχε θελήσει νὰ δεχτῆ κανένα ἀξίωμα, ἦταν ὁ πραγματικὸς ἀρχηγὸς τοῦ χωριοῦ— μαζὺ μὲ τὸν Ἀσὰρ λοιπόν, βρισκόντουσαν ἐκεῖ τέσσερα γερὰ κεφάλια, μέσα στὰ ὁποῖα δὲν μποροῦσαν νὰ χωρέσουν οὔτε φαντασίες, οὔτε πλάνες...

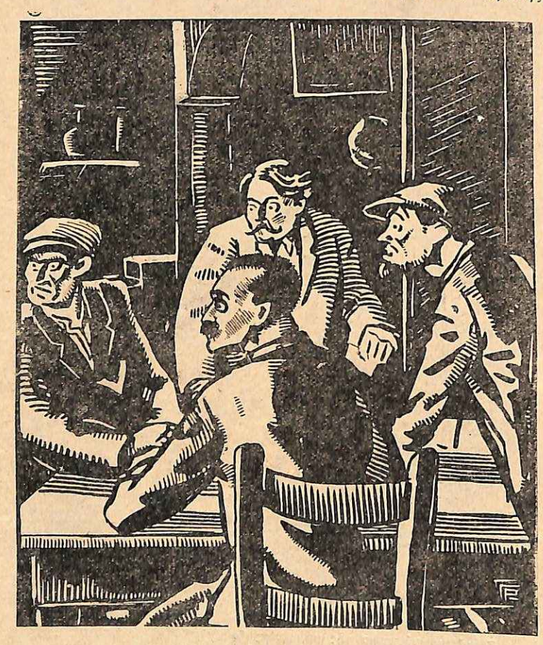
Εἶχε περάσει ἕνα τέταρτο μετὰ τὰ μεσάνυχτα κ' ἐξακολουθοῦσαν νὰ ποτίζουν ἀκόμα, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσαν μιὰ δυνατὴ σπαραχτικὴ κραυγή. Τὴν κραυγὴ αὐτὴ τὴν εἶχε ἐγάλει ἡ χήρα Ζεράρ, ἡ ὁποία εἶχε μείνει στὸ πανδοχεῖο γιὰ νὰ βοηθήση τὴν ὑπηρεσία, κ' ἡ ὁποία, ἀφοῦ τελείωσε τὴ δουλειά της, διέσχιζε τὴν αὐλὴ γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι της, ἕνα μικρὸ μονόπατο σπίτι ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, κοντὰ στὴ γέφυρα... Αὐτὴ ἡ κραυγὴ ἦταν τόσο φριχτή, ὥστε οἱ πέντε ἄνδρες ποὺ χαρτόπαιζαν, ἀνατρίχιασαν καί, μὲ μιὰ κίνησι, σηκώθηκαν γιὰ νὰ μάθουν τί συνέβαινε... Ἔτρεξαν στὴν αὐλὴ καὶ βρῆκαν ἐκεῖ τὴ χήρα Ζεράρ μεταμορφωμένη σὲ ἄγαλμα, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀκόμα ἀπὸ τὴν κραυγὴ ποὺ εἶχε ἐγάλει, νὰ κντάζῃ μὲ μι' ἀπερίγραπτη ἀγωνία μπροστά της πρὸς τὴν πεδιάδα...

Ἐξ ἐντίκτου, οἱ πέντε ἄνδρες παρηκολούθησαν τὴ διεύθυνσι τοῦ βλέμματος αὐτοῦ καὶ εἶδαν μιὰ λευκὴ σιλουέττα ποὺ διέσχιζε τὸ λειβάδι μπροστὰ στὸν πύργο, τυλιγμένη σ' ἕνα λευκὸ πέπλο...

Τὸ φῶς ἦταν τόσο ἄφθονο, ἡ λάμψις τῆς πανσελήνου τόσο ζωηρή, ὥστε οἱ χωρικοὶ διέκριναν καθαρὰ τὰ λουλούδια ποὺ σκέπαζαν τὸ κεφάλι τοῦ φαντάσματος κ' ἔπεφταν μαλλιά του στοὺς ὤμους του...

Δὲν ἐδίστασαν οὔτε στιγμή... Μὲ τὴν πρώτη ματιά, κατάλαβαν πὼς ἦταν ἐκείνη, ἡ μορκησία, ποὺ εἶχε δρυκολακιάσει κ' εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸν τάφο της.

Δὲν ἦταν δυνατὸν ἕξη ἄνθρωποι νὰ εἶχαν πάθει ὀφθαλμαπάτη... Παρέσυραν τὴ χήρα Ζεράρ μαζύ τους καὶ τρύπωσαν μέσα στὸ πανδοχεῖο... Ἐκλεισαν πόρτες καὶ παράθυρα, εἰδοποίησαν τὶς ὑπηρέτριες, ὀχυρώθηκαν... Ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ πανδοχείου συγκεντρώθηκε μέσα στὴν ἰδια αἴθουσα... Ἡ χήρα Ζεράρ τότε ἄρχισε νὰ ψάλλη τὸ «Χαῖρε, Μαρία·» κ' ἡ ὑπηρέτριες τὴ συνώδευαν... Οἱ ἄνδρες δὲν ἔλεγαν τίποτε... Εἶχαν γίνει κατάχλωμοι... Ντρεπόντουσαν γιὰ τὸ φόβο τους...

Ἀνατρίχιασαν καί, μὲ μιὰ κίνησι, σηκώθηκαν νὰ ἰδοῦν τί συνέβαινε...

—Εἴμαστε ἠλίθιοι ! εἶπε στὸ τέλος ὁ Ἀσὰρ ὁ πανδοχέας. Δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό !

Μὰ οἱ ἄλλοι διαμαρτυρήθηκαν, λέγοντας πὼς εἶχαν δῆ πολὺ καλά ! Ναί, ναί, εἶχαν δῆ τὸ φάντασμα ποὺ διέσχιζε τὸ λειβάδι...

—Καὶ ὅμως ! εἶπε ὁ Μπιρούστ, ὁ σιδηρουργός. Δὲν θὰ τὸ πίστευα ποτέ !... Τέτοια πράγματα στὴν ἐποχή μας !...

Ὁ Ἀσὰρ δὲν στενοτάνε πειὰ στὴ θέσι του... Νευριασμένος ἐξαιρετικά, πρόσταξε στὶς γυναῖκες νὰ πάψουν πειὰ τὰ ἀτελείωτα «Χαῖρε, Μαρία» τους...

—Ὄχι... φώναξε. Δὲν εἶνε δυνατόν !... Ὅλος ὁ κόσμος θὰ μᾶς κοροϊδεύη αὔριο...

Καὶ ἔγῆκε ἀπ' τὴ σάλα...

Τοῦ φωνάξαν νὰ σταθῆ ἥσυχος... μὰ αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ μείνη στὴ θέσι του... Ἄνοιξε ἕνα παράθυρο κι' ἀμέσως προσκάλεσε κοντά του καὶ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι σηκώθηκαν χωρὶς καμμιὰ διάθεσι...

Ἡ γυναῖκες δὲν κούνησαν καθόλου... Μὰ ἄκουσαν τὸν Ἀσὰρ νὰ λέη στοὺς ἄλλους :

—Νά την !... Εἶν' αὐτή !... Ξαναγυρίζει στὸν πύργο !... Κυττάχτε !... Ἐπιστρέφει στὸ κοιμητήριο !...Σημερώνει καὶ φαίνεται πὼς οἱ δρυκόλακες μοιάχα τὴ νύχτα κάνουν τὶς δουλειές τους... Φοβοῦνται τὴν ἡμέρα... Μὰ τότε πῶς ὁ μορκήσιος γύριζε νύχτα καὶ μέρα !...

Ἡ γυναῖκες ξανάρχισαν τά : «Χαῖρε, Μαρία» τους, μ' ἕνα εἶδος ἱερῆς μανίας...Μὰ οἱ ἄνδρες, κόλις ξαναγύρισαν στὴ σάλα, τὶς ἀνάγκασαν καὶ πάλι νὰ σωπάσουν... Εἶχαν ἄλλωστε συνηθίσει πειὰ στὴν ἰδέα τῆς δρυκολακιασμένης μορκησίας... Τὴν εἶχαν δῆ νὰ ξαναγυρίζη στὸν τάφο της κ' εἶχαν ἡσυχάσει κάπως... Εἶχαν τώρα μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα μπροστά τους γιὰ ν' ἀποφασίσουν τί θὰ ἔκαναν...

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τοὺς ἀνησυχοῦσε περισσότερο, ἦταν ἡ σκέψις ὅτι οἱ ἄλλοι χωρικοὶ δὲν θὰ τοὺς πίστευαν καὶ θὰ τοὺς «ἔπαιρναν στὸ μεζέ».

Ἀλλὰ ὁ φόβος τους αὐτὸς ἐγῆκε χιμαιρικός, γιατί, ὅταν, μὲ τὶς πρῶτες ἀχτίδες τῆς αὐγῆς πόλμησαν νὰ ἐγοῦν ἔξω, βρῆκαν ὅλο τὸ χωριὸ στὸ πόδι.

Τὸ φάντασμα τῆς μορκησίας δὲν τὸ εἶχαν δῆ μόνο ὅσοι βρίσκόντουσαν στὸ πανδοχεῖο. Ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι ποὺ ὄχι μόνο τὸ εἶδαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄκουσαν. Ἔτσι δυὸ γειτόνισσες τῆς χήρας Ζεράρ, ποὺ κατοικοῦσαν κοντὰ στὴ γέφυρα, εἶχαν ξυπνήσει ἀκούγοντας μιὰ γυναικεία φωνὴ νὰ φωνάζῃ : «Ἀδολφίνα !... Ἀδολφίνα!...» (Αὐτὸ ἦταν τὸ μικρὸ ὄνομα τῆς χήρας Ζεράρ).

Σηκώθηκαν ἀμέσως καὶ εἶδαν ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς χήρας Ζεράρ τὴ μορκησία, ἔτσι ὅπως τὴν εἶχαν δῆ τὸ ἴδιο πρωῒ στὸ φέρετρό της..

Ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς στὴ μέση τοῦ δρόμου μὲ τὸ κεφάλι της ὑψωμένο πρὸς τὸ παράθυρο τῆς χήρας, ἡ ὁποία, φυσικά, δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ἀφοῦ τὴν ἴδια ὥρα βρισκόταν στὸ πανδοχεῖο. Κατόπιν ἡ μορκησία ἔφυγε, βγάζοντας ἕνα βαθὺ στεναγμό...

Κατελαβαίνει κανεὶς εὔκολα, ἔπειτ' ἀπ' ὅλ' αὐτά, ὅτι δὲν χρειαζόταν τίποτε περισσότερο γιὰ ν' ἀναστατωθῆ ὁλόκληρο τὸ χωριό. Ὅταν μάλιστα μαθεύτηκε τί εἶχε συμβῆ τὴν ἴδια νύχτα στὸ Ντρουΐν, κ' οἱ πιὸ ἄπιστοι πίστεψαν, ἐκτὸς ἀπὸ τρεῖς : τὸ δήμαρχο, τὸ γιατρὸ καὶ τὸν ἐφημέριο...

Ὁ γιατρός, ὁ κ. Μορισέ, ἐξήγησε ἐπιστημονικὰ τὸ ὑπερφυσικὸ αὐτὸ φαινόμενο. Ἐπρόκειτο, ἁπλούστατα, περὶ «ὁμαδικῆς αὐθυποβολῆς», πρᾶγμα ποὺ δὲν συνέβαινε γιὰ πρώτη φορά. Τὴν αὐθυποβολὴ αὐτὴ τὴν εἶχε προκαλέσει ὁ θρύλος τοῦ δρυκόλακα, συνδυαζόμενος μὲ τὸ θάνατο τῆς μορκησίας.

Ὁ Ζὰκ Κονταντέν, τοῦ ὁποίου ζήτησαν τὴ γνώμη, συμφώνησε κι' αὐτὸς μὲ τὴν ἄποψι τοῦ γιατροῦ... Δήλωσε μάλιστα πὼς αὐτὸς δὲν εἶχε δῆ τίποτε...τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα τάφο, τὸν ὁποῖο κανεὶς δὲν εἶχε ἀγγίξει...

Παρ' ὅλ' αὐτά, ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ, σύσσωμος, ἦταν ἀναστατωμένος κ' ἔπρεπε νὰ βρεθῆ τρόπος νὰ τὸν καθησυχάσουν...

Καὶ νὰ τί ἔλεγαν ὅλοι: «Ἂν ὁ τάφος τῆς μορκησίας δὲν ἦταν προσωρινός, ἂν ἡ πέτρα του ἦταν σφραγισμένη μὲ τσιμέντο ὅπως πρέπει, ἂν τὸ μολυβένιο φέρετρο ἦταν διδωμένο, ἡ δρυκολακιασμένη μορκησία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βγῆ ἔξω καὶ νὰ περιφέρεται στὴν ἐξοχή...» Ἐ λοιπόν, ἀφοῦ τὰ πράγματα ἦσαν ἔτσι, θὰ ἱκανοποιοῦσαν τοὺς χωρικούς... Θὰ ἄνοιγαν τὸν τάφο, θὰ ἔδειχναν σὲ ὅλους τὸ λείψανο τῆς μορκησίας, καί, μπροστὰ σὲ ὅλους, θὰ ξανάκλειναν τὸ φέρετρο καὶ τὸν τάφο καὶ θὰ σφράγιζαν μὲ τσιμέντο τὴν πλάκα ποὺ τὸ σκέπαζε. Τέλος, ὁ ἐφημέριος θὰ κατέβαινε στὴν κρύπτη μὲ μεγάλη πομπὴ γιὰ νὰ κάνη ἐξορκισμό.

Ἔτσι ἔγινε καὶ ὅλος ὁ κόσμος γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡσύχασε. Ἡ Χριστίνα ξαναεῖδε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ φίλη της πεθαμένη κι' ἀσάλευτη στὸ φέρετρό της... Δὲν ἤξερε πειὰ ἂν ἔπρεπε νὰ πιστέψῃ ὅ,τι εἶχε δῆ... Ὅσο γιὰ τὸ Ντρουΐν, αὐτὸς εἶχε γίνει πιὸ σκυθρωπὸς ἀπὸ ποτὲ καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πιστέψη οὔτε σὲ αὐθυποβολή, οὔτε σὲ τίποτε... Εἶχε δῆ τὴν πεθαμένη κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της !... Εἶχε δῆ ἀδειανὸ τὸν τάφο της...

Ὅσο γιὰ τὴ Χριστίνα, κυριεύθηκε τὸ ἴδιο βράδυ, καθὼς γύριζε στὸν πύργο ἀπὸ τὴν τελετὴ τοῦ ἐξορκισμοῦ, ἀπὸ ἕνα περίεργο λήθαργο, ὁ ὁποῖος προερχόταν ἴσως ἀπὸ τὴν ἀδυναμία της. Συνῆλθε ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάστασι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ. Μόλις σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι της, εἶδε νὰ μπαίνη στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου τὸ περίφημο αὐτοκίνητο μὲ τὰ σιδερένια παράθυρα, τὸ ὁποῖο ὡστόσο δὲν εἶχε δῆ νὰ φεύγη.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, τὸ αὐτοκίνητο δὲν εἶχε τίποτε τὸ μυστηριῶδες. Ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ τὸ ὁδηγοῦσε ὁ Ζὰκ, πρᾶγμα ποὺ ξάφνιασε πολὺ τὴ Χριστίνα.

Μόλις βρέθηκε κοντά του, τὸν ρώτησε :

—Ἀπὸ ποῦ γυρίζεις μ' αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο;...

—Δυπήθηκα τὸ φτωχὸ Ντρουΐν, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ φύγη ἀμέσως ἀπὸ δῶ πέρα... Καθὼς δὲ ἡ χήρα Ζεράρ ἤθελε νὰ φύγη κ' ἐκείνη, κ' ἐπειδὴ πρόκειται νὰ παντρευτοῦν, τοὺς ὡδήγησα κατόπιν πορακλήσεώς τους στὴ Σολόνη, ὅπου ὁ Ντρουΐν ἔχει ἕνα μικρὸ κτῆμα κι' ὅπου εἶνε ἀποφασισμένος νὰ τελειώση τὶς ἡμέρες του... Ἐπῆρα αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλο στὸν πύργο... Οἱ δυστυχισμένοι θὰ γινόντυσαν τρελλοί, ἂν ἔμεναν μιὰ ὥρα ἀκόμα σ' αὐτὸ τὸ μέρος !...

—Ναί, ναί!... Τὸ καταλαβαίνω κ' ἐγὼ αὐτό ! Ἂς φύγουμε κ' ἐμεῖς ἀμέσως ! φώναξε ἡ Χριστίνα.

Καὶ ἔφυγαν ἀμέσως.

Κατὰ τὸ ταξεῖδι, ἐπὶ ἀρκετὲς ὧρες ἡ Χριστίνα ἔμεινε σιωπηλή.. Δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ καταλάβῃ ἂν κοιμόταν ἢ ἂν συλλογιζόταν ἔτσι καθὼς εἶχε κλεισμένα τὰ μάτια της. Γιὰ μιὰ στιγμή, τὰ ἄνοιξε πάλι καὶ εἶπε στὸ Ζὰκ :

—Μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο πῶς μ' ἄφησες, χωρὶς νὰ μὲ προειδοποιήσῃς καθόλου, μέσα στὸν πύργο... Γιατί, ἐνῶ ἐσὺ ὁδηγοῦσες τὸν Ντρουΐν καὶ τὴ Ζεράρ στὴν Σολόνη, ἐγὼ βρισκόμουν ὁλομόναχη...

—Ὄχι! τῆς ἀπάντησε ὁ Ζάκ. Δὲν ἤσουν ὁλομόναχη. Ὁ δόκτωρ Μορισέ, κατόπιν παρακλήσεώς μου, πέρασε στὸν πύργο...

Τὴν ἴδια νύχτα, ἔφταναν στὸ Τούρ. Ἐκεῖ, ἔλαβαν ἕνα τηλεγράφημα τοῦ γέρο Νορμπέρ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔγραφε :

«Ἐπιστρέψατε ἀμέσως. Ἡ κατάστασις τοῦ Γαβριὴλ μὲ ἀνησυχεῖ!»

XXII

Η ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ

Ἡ δίκη τοῦ Βενέδικτου Μασσὸν ἔγινε στὶς ἀρχὲς τοῦ Νοεμβρίου στὸ Μελέν. Ἔτσι τελείωσε, ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ τὴν προβλέψῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι. Ὁ κυνισμός μάλιστα τοῦ κατηγορουμένου εἶχε μεγαλώσει ἀκόμα περισσότερο, ἂν αὐτὸ ἦταν δυνατόν. Ἡ ἀπαντήσεις του ἦσαν πότε ἀπὸ σκοποῦ ἠλίθιες, πότε τολμηρὲς καὶ πότε ἀπελπιστικές, σὲ μιὰ γλῶσσα ποὺ ἔμοιαζε στὴν ἀρχὴ μὲ καροτσιέρη κ' ἔπειαρνε κατόπιν τὸν πανδύναμο καὶ τρομερὸ τόνο ἑνὸς βιβλικοῦ προφήτου, ποὺ ἦταν ἄλλοτε διανθισμένη λογοτεχνικά, σὰν μιὰ σελίδα τοῦ «Παύλου καὶ τῆς Βιργινίας» καὶ ποὺ τελείωνε συχνὰ μὲ μιὰ χυδαία φράσι τοῦ ὄχλου.

Οἱ ἔνορκοι χρησίμευαν ὡς στόχος στὶς χειρότερες εἰρωνεῖες του. Ἐπανέλαβε στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου ὅσα εἶχε πῆ στὸν ἀνακριτή, ὅτι δηλαδὴ ἦταν δουλειὰ τῆς δικαιοσύνης νὰ μάθη τί εἶχαν ἀπογίνει ἡ ἔξη κοπέλλες ποὺ ἐξαφανίστηκαν, ὅτι ἡ τύχη τους δὲν τὸν ἐνδιέφερε αὐτὸν καὶ ὅτι τέλος ἂν τὸν εἶχαν δρῆ νὰ καίη μιὰ κοπέλλα κομμένη σὲ κομμάτια, αὐτὸ δὲν ἀπεδείκνυε καθόλου τὴν ἐνοχή του.

Δὲν θὰ ἐπεκταθοῦμε ἐδῶ περιγράφοντας τὴ στάσι τοῦ Βενέδικτου Μασσὸν μπροστὰ στὸ δικαστήριο, ἡ ὁποία ἔκανε τὴν καρδιὰ ὅλων τῶν τιμίων ἀνθρώπων νὰ φουσκώνῃ ἀπὸ ἀγανάκτησι.

Τὸ κατηγορητήριο τοῦ εἰσαγγελέως ὑπῆρξε, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀδυσώπητο. Ἡ πιὸ συναπαστικὴ στιγμὴ τῆς συνταρακτικῆς αὐτῆς δίκης, ἦταν χωρὶς ἄλλο, ὅταν ἡ Χριστίνα Νορμπὲρ προχώρησε γιὰ νὰ μαστυρήσῃ...

Τότε ἡ στάσις τοῦ κατηγορουμένου ἄλλαξε ἐντελῶς. Ἔχασε ὅλο τὸ ἀγέρωχο καὶ περιφρονητικό ὕφος του, σωριάστηκε στὸ ἑδώλιό του κ' ἔκρυψε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χέρια του...

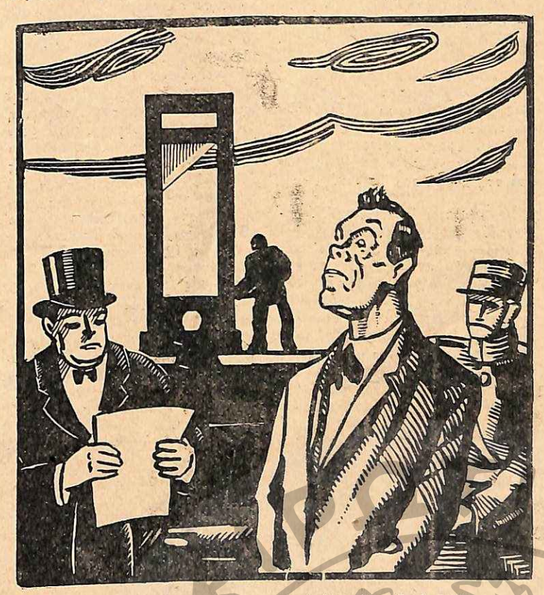
Ἡ κατάθεσις τῆς Χριστίνας ὑπῆρξε σύντομη καὶ τρομερή.

Ἡ ὡραία ἐκείνη νέα, τὴν ὁποία ὁ κατηγορούμενος τόσο εἶχε λατρέψει, δὲν γύρισε οὔτε μιὰ φορὰ πρὸς τὸ μέρος του. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια ποὺ κατέθετε, κράτταξε τοὺς ἐνόρκους καὶ φαίνόταν σὰν νὰ τοὺς ὑπισχνεῖται τὸ καθῆκον τους.

Ἐννοεῖται, ὅτι αὐτοὶ δὲν ἀμέλησαν νὰ τὸ ἐκτελέσουν. Κι' ὁ Βενέδικτος Μασσὸν—ὁ «Δράκος τοῦ Κορμπιλιέρ», ὅπως τὸν ἀποκάλεσε ὁ Τύπος—καταδικάστηκε εἰς θάνατον.

Ὁ κατάδικος ἀρνήθηκε ἀπολύτως νὰ ὑπογράψῃ αἴτησι χάριτος στὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας. Κ'ἔτσι στὶς 2 Δεκεμβρίου, τὸ πένθιμο μηχάνημα τῆς λαιμητόμου στήθηκε στὸ Μελέν, μπρὸς στὴν εἴσοδο τοῦ κοιμητηρίου.

Ἔκανε ἕνα τρομερὸ κρύο ἐκεῖνο τὸ πρωῒ. Ὅλος ὁ κόσμος τουρτούριζε. Μονάχα ὁ κατάδικος ὅταν κατέβηκε ἀπ' τὸ ἁμάξι ποὺ τὸν μετέφερε ἀπ' τὴ φυλακὴ στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, δὲν

Κρατοῦσε ψηλὰ τὸ κεφάλι του, ποὺ σὲ λίγο θὰ τοῦ τὸ ἔκοβαν...

ἔτρεμε καθόλου. Κρατοῦσε ψηλὰ τὸ κεφάλι του, ποὺ σὲ λίγο θὰ τοῦ τὸ ἔκοβαν. Κύταξε τὸ πλῆθος ποὺ ἦταν συγκεντρωμένο γύρω ἀπ' τὸ ἱκρίωμα, χωρὶς καμμιὰ ταραχή.

Ὅλοι περίμεναν μιὰ τελευταία προσβολὴ ἔκ μέρους του, μιὰ στερνὴ προσβολὴ κατὰ τῆς κοινωνίας, ἐναντίον τῆς ὁποίας, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης, εἶχε ξεχυθοῦ ὅλη τὴ χολή του...

Μὰ ὁ Βενέδικτος δὲν εἶπε τίποτε. Φίλησε τὸν Ἐσταυρωμένο, ποὺ τοῦ ἔτεινε ὁ ἱερεύς, καὶ συγχρόνως πρόφερε τὰ ἑξῆς :

—Αὐτὸς εἶν' ἕνας ἀδελφός μου !...

Καὶ προχώρησε πρὸς τὸ δήμιο καὶ τοὺς βοηθούς του...

Σὲ λίγο τὸ λεπίδι ἔπεσε βαρὺ ἀπάνω στὸν τράχηλό του...

Ὁ δήμιος ἔλεγε συχνὰ ἀπὸ τότε ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε κάνει μιὰ τέτοια ἐκτέλεσι. Συνήθως ὁ καταδίκος, ὅταν τὸν ξαπλώνουν στὸ σανίδι καὶ περνοῦν τὸ κεφάλι του στὴ λαιμητόμο, φαίνεται σὰν νὰ μαζεύεται ὁλόκληρος, σὰν νὰ χώνῃ τὸ κεφάλι του ὅσο μπορεῖ περισσότερο μέσα στοὺς ὤμους του.. Ἀντιθέτως, ὁ Μασσὸν ρίχτηκε μόνος του σ' αὐτὸ τὸ σανίδι, σὰν σ' ἕνα σανίδι ἀναπαύσεως, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τὸ λαχταροῦσε...καὶ τὸ κεφάλι του ἀμέσως τεντώθηκε μόφο του μπροστά, σὰν νὰ ζητοῦσε κιόλας τὸ μοιραῖο καλάθι μέσα στὸ ὁποῖο θἄπεφτε σὲ λίγο...

Τὸ κομητήριο βρισκόταν σὲ δυὸ βημάτων ἀπόστασι... Ὁ τάφος ἦταν σκαμμένος... Ἐνταφιάσαν τὸ πτῶμα τοῦ καταδίκου, μὰ τὸ κεφάλι του τὸ παρέλαβε ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκτέλεσι ἕνας βοηθὸς τοῦ Ἀνατομείου Παρισίων, ὁ ὁποῖος ἔφυγε τὴν ἴδια στιγμὴ μ' ἕνα αὐτοκίνητο...

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ συνήγορος τοῦ Βενέδικτου ἔστειλε στὴ Χριστίνα Νορμπὲρ τὸ μόνο χαρτὶ ποὺ ἄφησε ὁ πελάτης του... Ἦταν ἕνα ποίημα ἐπιγραφόμενο «Αἰσθηματικὸς Περίπατος». Τὸ ἑξῆς :

Ἔρριχνε τὸ δειλινὸ τὴ στερνή (του ἀχτίνα
Κι' ὁ ἄνεμος ἐλίκνιζε τῶν νε- (ρῶν τὰ κρῖνα...
Καὶ τὰ κρῖνα σάλευαν τόσο (θλιβερά,
μέσ' ἀπὸ τὶς καλαμιές, στὰ (χλωμὰ νερά...
Μόνος μου πλανιόμουνα, μόνος (μὲ τὴ θλίψι
Μέσ' στοὺς βάλτους πού ἡ χα- (ρὰ εἶχ' ἐγκαταλείψει·
Μέσ' στοὺς βάλτους γύριζα, (ποιητὴς φτωχὸς
μέρνοντας τὴ θλίψι μου, ἔρμος, (μοναχός...
Καὶ τὰ κρῖνα πνίξανε τὴ στερ- (νὴ ἀχτίνα
τοῦ ἥλιου ποὺ βασίλευε στῶν (νερῶν τὰ κρῖνα...

Καὶ κάτω ἀπ' τοὺς στίχους, ἦσαν γραμμένες αὐτὲς ἡ λέξεις: «Γιατί ἤρθατε ;»

Καὶ τώρα ποὺ ὁ Βενέδικτος Μασσὸν καρατομήθηκε, μπορεῖ νὰ ρωτήση ὁ ἀναγνώστης γιατὶ ὁ συγγραφεὺς ποὺ διηγήθηκε ἐδῶ αὐτὴ τὴ φριχτὴ περιπέτεια, τὴ χαρακτήρισε στὴν ἀρχὴ τῆς διηγήσεώς του «ὑπέροχη»... Εἶνε ἀπαίσια, ὀβελυρή, μὰ ὑπέροχη ;... Γιατί ;...

Ἔ, λοιπόν, ἡ περιπέτεια τοῦ Βενέδικτου Μασσὸν εἶνε ὑπέροχη !...

Εἶνε ὑπέροχη, γιατὶ μόλις τώρα ἀρχίζει...

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ Λαχεῖο «Μπουκέτου» — «Οἰκογενείας» εἶνε τὸ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ὅλων. Στὴν κλήρωσί του θὰ συμμετάσχουν στὴν Ἐπιτροπὴ καὶ ἀντιπρόσωποι ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος : Ἀπὸ τὴν Θεσσαλία, τὴν Στερεά, τὴν Πελοπόννησο, τὸ Αἰγαῖο, τὴν Ἑπτάνησο.

Οἱ κ. κ. ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαρχιῶν θὰ ταξειδέψουν καὶ θὰ διαμείνουν στὴν Ἀθήνα μὲ ἔξοδά μας !....

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟΥ ERNEST CLADIER

ΤΖΩΧΑΡ ΚΑΙ ΘΟΡΕΓΙΑ

[Πῶς χτίσθηκε τὸ Κάϊρο τῆς Αἰγύπτου]

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ τοῦ 968.

Κακοδιάθετος ξύπνησε ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὁ ἐμίρης τῶν ἐμιράων τοῦ Καιρουὰν Ἀβοῦ Τεμὶμ Μαάδ. Ἕνα ὄνειρο ἐφιαλτικὸ τὸν τυραννοῦσε ὅλη τὴ νύχτα, κι' ὁ ὕπνος του ἦταν ταραγμένος.

Στὸ ξύπνημά του παραστάθηκε, ὅπως πάντα, ὁ ἀχώριστος σύντροφος καὶ φίλος του Τζωχάρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἄργησε καὶ γὰ τὸν ρωτήσῃ εὐλαβικὰ γιὰ τὴν ἀφορμὴ τῆς κακοκεφιᾶς του.

'Ο Ἀβοῦ Τεμὶμ, δύσθυμος πάντα, μουρμούρισε ἀφηρημένος, μὲ τὸ μυαλό του καρφωμένο σὲ μιὰ σκέψι μυστική·

—Κάτι κακὸ θὰ μοῦ στείλῃ ὁ Ἀλλάχ, καὶ πρέπει νὰ τὸ προλάβω, πιστέ μου Τζωχάρ... Εἶδα πὼς ὁ φύλαρχος τῶν Βερβέρων Γιάρια δὲν Γιοῦσεφ περικύκλωσε ξαφνικὰ στὴ Σαχάρα τὸ στρατό μου, καὶ πῶς, γιὰ ν' ἀποφύγω τὴ σφαγὴ τῶν ἄτυχων στρατιωτῶν μου, ἀποφάσισα νὰ ἐξαρτήσω τὴν τύχη τοῦ πολέμου μονομαχώντας ὁ ἴδιος μαζύ του... Ἐνῶ ὅμως βρισκόμουν ἀντιμέτωπος μὲ τὸν ἐχθρό μου, ἀνάμεσα στοὺς δυὸ στρατούς μας, ἔξαφνα ἔλαμψε ζωηρὰ ἡ θορέγια (Πούλια) στὸν οὐρανό, καὶ τὰ ἄστρα της ἄρχισαν νὰ πέφτουν ὁρμητικὰ στὸ κεφάλι μου, ζαλίζοντάς με καὶ μουδιάζοντας τὸ χέρι μου καὶ τὸ κορμί μου... Ξύπνησα ὕστερα, Τζωχάρ!

'Ο Ἀβοῦ Τεμὶμ στάθηκε συλλογισμένος τώρα κι' ὁ Τζωχὰρ τὸν μιμήθηκε. Ἕνα γέλιο σιγαλὸ καὶ στουφτὸ τοὺς ἀπόσπασε καὶ τοὺς δυὸ ἀπ' τὴ νάρκη τους. Κατόπιν αὐτὸς ποὺ γελοῦσε — ὁ ἀρχιευνοῦχος τοῦ σουλτανικοῦ γυναικωνίτη Ἴβν Σεοὺδ δηλαδή, ὁ ὁποῖος παρέστεκε ἀπὸ ὥρα ἀπαρατήρητος στὶς συζήτησί τους — ἔπε σκύβοντας δουλικά·

—Αὐθέντα μου, τὸ ὄνειρό σου εἶνε ἄσχημο, μὰ μπορεῖς νὰ προλάβῃς τὸ κακό... Ἡ Θορέγια σὲ χτυποῦσε στ' ὄνειρό σου, κι' ἡ Θορέγια πάλι σὲ κάνει γὰ παραμελῇς τὸ κράτος σου τὴν ὥρα ποὺ εἶσαι ξύπνιος... Διώξε ἀπὸ κοντά σου τὴ Θορέγια, γιὰ νὰ ρανῇ καλὴ καὶ νὰ σὲ βοηθήσῃ ἡ ἄλλη, ἡ Θορέγια τοῦ Ἀλλάχ, ποὺ λάμπει ψηλὰ στὸν οὐρανό!

Χλώμιασε ὁ Τζωχὰρ σὰν νεκρός, μὰ δὲν ἔβγαλε μιλιά. Ἡ Θορέγια ἦταν ἡ πολυαγαπημένη του εὐγουσμένη. Κι' ὁ Ἀβοῦ Τεμὶμ πάλι ἄρπαξε τὸ γυαλὲπιδο γιατζάνι του καὶ οὐρλιαξε ἀφρίζοντας·

—Θὰ σοῦ τὸ πάω τὸ κεφάλι, σκύλε!...

Σφύριξε τὸ λεπίδι στὸν ἀέρα, μὰ παρευθὺς στάθηκε μετέωρο καὶ διστακτικό, καὶ συγχρόνως ὁ ἐμίρης ψιθύρισε·

—Σὰν νάχτις δίκηο, Ἴβν Σεούδ... Εἶνε σημάδι τοῦ Ἀλλὰχ τὸ ὄνειρό μου... Τί κι' ἂν ἀγαπῶ τόσο τὴ Θορέγια;... Ξεχνάω βέβαια στὴν ἀγκαλιά της τοὺς καϋμούς μου, μὰ ξεχνάω ἐπίσης καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ μου!...

Στάθηκε λίγο σκεπτικός, ἐνῶ ὁ Τζωχὰρ μόλις ἀνάσαινε ἀπὸ ἀγωνία κι' ὁ Σεοὺδ ἀχτινοβολοῦσε ἀπὸ θρίαμβο κρυφό. Ἔπειτα ξαπάπε·

—Σήμερα κιόλας, Σεούδ, νὰ τὴν στείλῃς στὸ Φοστάτ... Ἐκεῖ κάτω στοὺς δικούς της... φόρτωσέ την μὲ δῶρα, μὲ ζαφείρια, μὲ ζουμπρούτια, μὲ χρυσάφι... Δός της καὶ συνοδεία βασιλική... Ὅσο γιὰ μένα, δὲν ἀντέχει ἡ ψυχή μου νὰ τὴν δῶ... Σπαράζουαι... Ματώνω... Μὰ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλὰχ ἔτσι!... Ἀλλὰχ ἀκμπάρ!...

—Ἀλλὰχ ἀκμπάρ! (μεγάλος ὁ Θεὸς) ἀποκρίθηκαν κι' οἱ ἄλλοι δυὸ τώρα, καὶ κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, ἔφυγαν ἀφίνοντας μόνο τὸν πανίσχυρο ἐμίρη στὴ θλίψι του καὶ στὰ κρυφά του δάκρυα.

***

'Ο Τζωχάρ, Ἑλληνόπουλο, ἁρπαγμένο ἀπ' τοὺς κουρσάρους ἀπό κάποιο νησάκι τοῦ Αἰγαίου καὶ πουλημένο ἀπὸ μικρὸ στὸν πατέρα τοῦ Ἀβοῦ Τεμίμ, εἶχε ἐξελαμπρυνθῇ κ' εἶχε ἀνατραφῇ στὸ σουλτανικὸ παλάτι τοῦ Καιρουὰν μὲ τὸν φίλο καὶ τωρινό του κυρὰ-γιὰ Ἀβοῦ Τεμίμ, τὸν συντρόφευε πάντα στοὺς πολέμους κι' ἐγὲ διακριθῇ σ' αὐτοὺς γιὰ τὴν ἱπποτική του μεγαλοψυχία καὶ τὸ ἀτρόμητο θάρρος του.

Κι' ὅταν, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του, ἀνέβηκε στὸν θρόνο ὁ γυιός του Ἀβοῦ Τεμὶμ Μαάδ, ὁ Τζωχὰρ πιστὸς φίλος ἄλλοτε καὶ πιστὸς ὑπήκοος τώρα τοῦ Ἀβοῦ Τεμίμ, ἔγινε ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων του.

Σὲ κάποια ἐκστρατεία του στὴν Αἴγυπτο, ἔφθασε ἕως τὰ περίχωρα τῆς Φοστὰτ (Παλαιοῦ Κάϊρου) καὶ τὰ ἐλεηλάτησε. Ἐκεῖ ἅρπαξε μαζὺ μὲ ἄλλες σκλάβες καὶ τὴ Θορέγια, μιὰ νεαρὴ καὶ πανέμορφη κοπέλλα ἀρχοντικῆς οἰκογενείας, τὴν ὁποία καὶ ἀγάπησε παράφορα. Ὅταν δὲ ξαγύρισε στὸ Καιρουὰν, πῆρε μαζύ του τὴ Θορέγια καὶ τὴν ἔκανε εὐνουμένη σκλάβα του.

Ἐκεῖ ὅμως τὸν περίμενε μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξι. Πολλοὶ ἐχθροί, ζηλεύοντας τὴν ἀσύγκριτη δόξα του, τὸν κατηγόρησαν στὸν Ἀβοῦ Τεμὶμ ὅτι καταχράστηκε τὰ ἐμψυχα κι' ἄψυχα λάφυρα τῆς ἐπιδρομῆς, κι' ὁ ἐμίρης γάριν τοῦ παιδικοῦ του φίλου παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσι στὸ ἀνακριτικὸ συμβούλιο τῶν δερβίσηδων τοῦ Καιρουάν.

Μὰ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Τζωχὰρ ἀγουπνοῦσαν κι' ἐδῶ. Μὲ γίλιες ραδιουργίες κι' ἐνέργειες, τὸ συμβούλιο ἐβγαλε μιὰν ἀπόφασι ἀπαλλακτικὴ γιὰ τὸν Τζωχάρ — τὸ ὑπερήφανο λιοντάρι τῆς ἐρήμου, ὅπως τὸν ἔλεγαν, ὅλοι — τὸν ὑπογρέωσε ὅμως νὰ παραδώσῃ στὸν ἐμίρη καὶ τὰ νόμιμα ἀκόμη λάφυρά του, γιὰ ν' ἀποφύγῃ κάθε παρεξήγησι.

Κι' ἔτσι ἡ ἀγαπημένη του Θορέγια ἄλλαξε κύριο!

Δὲν ἔμεινε ὅμως στὸ χαρέμι τοῦ Ἀβοῦ Τεμὶμ — ὁ ὁποῖος, καθὼς εἴδαμε, δὲν ἄργησε κι' αὐτὸς νὰ τὴν ἀγαπήσῃ τρελλὰ — παρὰ μονάχα δυὸ χρόνια. Τὸν Νοέμβριο τοῦ 968 ὁ ἐμίρης τὴν ξανάστειλε στοὺς γονεῖς της, ἀναγκασμένος, παρ' ὅλη τὴ θλίψι του ἀπ' τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο ὄνειρο.

***

Πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες. Ἀπαρηγόρητος ὁ Τζωχὰρ γιὰ τὸν γαμὸ τῆς ἀγαπημένης του, ἔνοιωθε στενὰ τὰ τείχη τοῦ Καιρουὰν γιὰ τὴν ἀπελπισία του καὶ γι' αὐτὸ περνοῦσε τὸν καιρό του ξεσπῶντας τὴ λύσσα του σὲ πολέμους ἀδιακόπους.

Εἶχε καταντήσει τὸ φόβητρο τῆς Ἀφρικῆς ἀπ' τὴν Τύνιδα ὡς πέρα στὸ Μαρόκο καὶ στὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό. Ἡ Θορέγια του δὲν ἦταν πειὰ στὸ παλάτι. Ὅσο ἦταν ἐκεῖ, ἀνῆκε σὲ ἄλλον βέβαια — στὸν φίλο του καὶ κυρὰρχη του — μὰ τὴν ἔνοιωθε κοντά του ὁ Τζωχάρ. Ἔνοιωθε κάθε πρωὶ τὴ γλυκειά της ματιὰ γὰ τὸν παρακολουθῇ μὲ λαχτάρα ἀπ' τὰ καφάσια τοῦ διαμερίσματός της, τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος ἔμπαινε, λεβέντης καὶ καμαρωτός καβαλλάρης στὸ λευκὸ του καθαρόαιμο ἄλογο, μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ ἀπεράντου παλατιοῦ. Κι' αὐτὴ ἡ συναίσθησι ὅτι τὴν εἶχε κοντά του, τὸν ἀνακούφιζε κάπως γιὰ τὸν σκληρὸ χωρισμό της.

Τώρα ὅμως ποὺ τὴν εἶχε χάσει ὁλότελα; Ἄ, τώρα ὁ Τζωχὰρ συχαινόταν τὸ Καιρουάν. Συχαινόταν καὶ τὶς θεασκεδάσεις του, συχαινόταν τὴν εὐμάρεια τοῦ παλατιοῦ, βαρυγκομοῦσε καὶ γιὰ τὸν ἴδιο του τὸν ἀκόμη τὸν παιδικὸ φίλο καὶ αὐθέντη.

Μακρυὰ ἀπ' τὸ Καιρουὰν τώρα, μὲ τὴ χολὴ καὶ τὴ λύσσα στὴν ψυχή του, πετοῦσε τὸ Ἑλληνόπουλο αὐτὸ ἀπὸ νίκη σὲ νίκη. Κατέκτησε ὁλόκληρο τὸ ἀνυπότακτο ἀκόμη τμῆμα τῆς Τυνησίας καὶ τοῦ Ἀλγερίου, ὅλη τὴν Τριπολίτιδα, ὅλο τὸ Μαρόκο, κι' ἀνάγκασε τὶς σπουδαιότερες φυλὲς τῶν Βερβέρων τῆς Σαχάρας νὰ δηλώσουν ὑποταγὴ στὸν ἐμίρη τῶν ἐμιράων τοῦ Καιρουάν.

Τὸ ὄνειρό του ὅμως ἦταν ἄλλο. Τὸν ἔσπρωχνε ἀκατανίκητα ἡ λαχτάρα του πρὸς τὴν Αἴγυπτο, γιατὶ βρισκόταν ἐκεῖ τὸ καλύτερο κομμάτι τῆς ψυχῆς του. Ἡ ἀξέχαστη Θορέγια του, ἡ ὠμορφη καὶ ζηλεμένη σὰν τὴν «Θορέγια» τοῦ οὐρανοῦ.

Τί κι' ἂν ἦταν ἡ Αἴγυπτος ἕνα ξένος τεράστιο; Τί κι' ἂν τὴν ἐξουσίαζε σὰν τμῆμα τοῦ κράτους του ὁ πανίσχυρος χαλίφης τῆς Βαγδάτης; Τί κι' ἂν ὁ τωρινὸς κυβερνήτης της, ὁ Ἀχμέτ, ἦταν ἱκανὸς σὰν τὸν πατέρα του, τὸν Μαῦρο Καβούρ;

Ἦταν παιχνίδια ὅλα αὐτά, γιὰ τὴ μεγάλη μὰ κι' ἐρωτευμένη ψυχὴ τοῦ Τζωχάρ, καὶ μέσα σὲ λίγες μῆνες, ὁ ὁρμητικὸς κι' ἀκατάσχετος στρατηλάτης — ἡρωϊκὸ παιδὶ τῆς Ἑλλάδος — θρόνιαζε μὲ τὸν στρατό του, ὁ ὁποῖος τὸν λάτρευε σὰν ἥρωθες, μπρὸς στὰ τείχη τῆς Ἀλεξανδρείας!

Ἡ ὠχυρωμένη μεγαλούπολις τῆς Αἰγύπτου δὲν ἀντιστάθηκε πολὺν καιρὸ στὴν ὁρμή του. Ὕστερα ἀπὸ αἱματηρὲς μάχες κυριεύθηκε καὶ τὴν ἅλωσί της διαδέχτηκαν γοργὲς ἡ κατακτήσεις καὶ τῶν ἄλλων μεγαλουπόλεων κι' ὀχυρῶν φρουρίων τῆς Αἰγύπτου, καὶ στὰ τελευταῖα ἡ ὀνειρεμμένη ἐκπόρθησις τῆς πρωτευούσης Φοστάτ!

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 973 πειά, ὁ Ἀβοῦ Τεμὶμ Μαὰδ ἔμπαινε, τρίβοντας τὰ μάτια του ἀπ' τὴν κατάπληξι, θριαμβευτικὰ στὸ Κάϊρο, τὴν νέα πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου δηλαδή, τὴν ὁποία ὁ Τζωχὰρ ἔκτισε ἐντωμεταξύ.

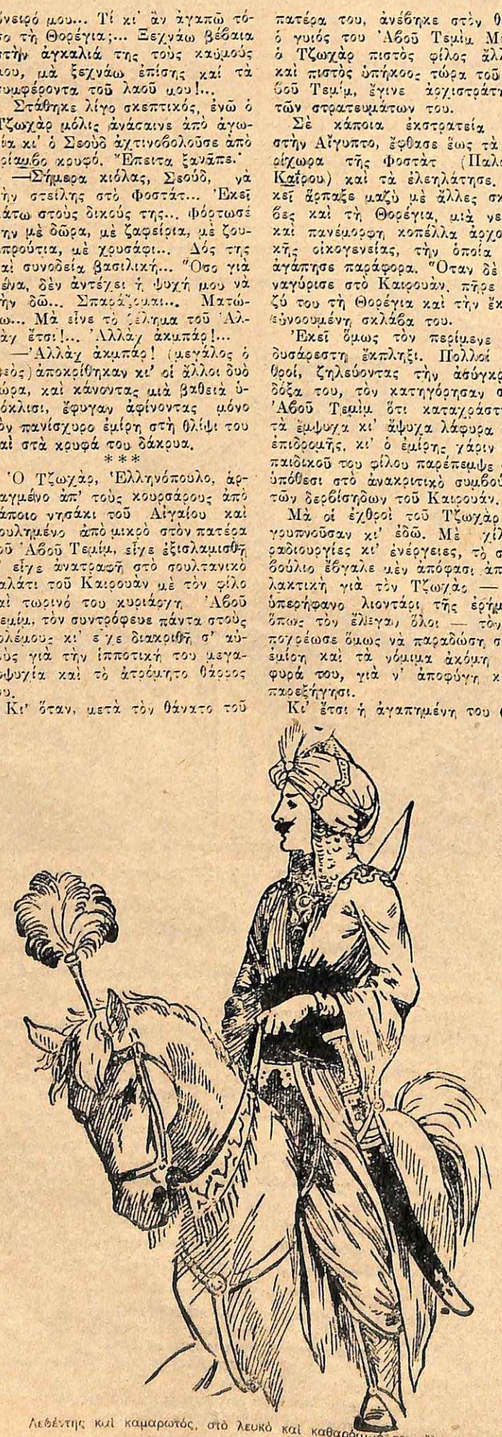
Γιατί; Γιατὶ μπαίνοντας στὴ Φοστὰτ νικηφόρος δὲν βρῆκε ζωντανὴ δυστυχῶς τὴν γλυκειά του Θορέγια. Μαραμένη κι' ἐκείνη ἀπ' τὸν σκληρὸ χωρισμό, δὲν ἄργησε νὰ σβύσῃ σὰν διψασμένο γιὰ νερὸ λουλούδι, κι' ὁ Τζωχὰρ ἀναζητῶντας τὴν μὲ λαχτάρα, βρῆκε τὸν τάφο της μονάχα!

Στὴν ὑνύμη της λοιπὸν ὁ Τζωχὰρ ἔκτισε τὸ σημερινὸ Κάϊρο, ἔκτισε τὸ μεγαλείτερο ἱεροσπουδαστήριο τοῦ κόσμου — τὸ ἐλ Ἄζχαο — στὴν καινούρια αὐτὴ πρωτεύουσα καὶ γάρισε στὸν φίλο του Ἀβοῦ Τεμὶμ ἕνα ὁλόκληρο καὶ ζηλευτὸ βασίλειο. Τὴν Αἴγυπτο δηλαδή, μαζὺ μὲ ὁλόκληρη τὴ Συρία, τὴν ὁποία ἐντωμεταξὺ κατέκτησε ἐπίσης κεραυνοβόλα!

Τὸ 975 πέθανε ὁ ἐμίρης τῶν ἐμιράων τοῦ Καιρουὰν — γνωστὸς τώρα ὡς Ἀβοῦ Τεμὶμ Μαὰδ ἐλ Μοΐζ, χαλίφης τῆς Αἰγύπτου — κι' ὅταν ξεψυχοῦσε τοῦ εἶπε κλαίγοντας ὁ Τζωχάρ·

—Μὴ μὲ εὐχαριστεῖς, ἀγαπημένε φίλε μου, γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ σοῦ προσέφερα... Τὸν λαμπρό σου τίτλο καὶ τὸν ἐξαπλασιασμὸ τοῦ κράτους σου δὲν τὸν χρωστᾶς σὲ μένα, ἀλλὰ στὴν ταπεινὴ ἐκείνη σκλάβα ποὺ λεγόταν Θορέγια... Ἂν ἐσὺ γρήγορα τὴν ξέχασες, ἐγὼ ποτέ μου δὲν θὰ τὴν ξεχάσω!...

Κι' ὅμως τὴν ξέχασε κι' ἐκεῖνος, λίγους μῆνες ἀργότερα, κλαίγοντας γιὰ πάντα τὰ μάτια του...

Λεβέντης καὶ καμαρωτός, στὸ λευκὸ καὶ καθαρόαιμό του ἄλογο...

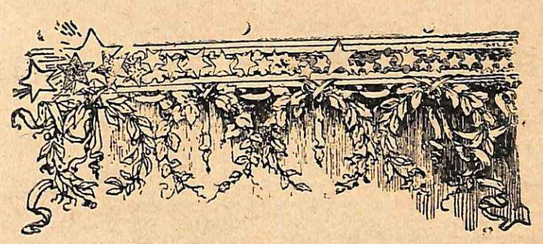
ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΣΕ ΜΙΚΡΗ ΚΟΡΗ

Σεμνὸ στολίδι τοῦ σπιτιοῦ, παιδί
(μου ἀγαπημένο,
τῶν ἀδερφῶν σου ἀγάλλιασμα, τῆς
(μάνας σου καμάρι,
πῶς γαίρουαι νὰ σὲ θωρῶ τὴν ὥρ'
(αὐτὴ ποὺ παίζεις
μέσ' στ' ἄνθια, μέσ' στὰ λούλουδα,
(στῆς φύσης τὶς ἀγκάλες!
Ἀγνότερο τριγύρω σου δὲν εἶδ' ἀλ-
(λο λουλούδι.
Σὺ τὸ ρυάκι ποὺ κυλᾶ σ' ἄσπρες
(ὁλάσπρες πέτρες,
σὺ κι' ὁ καθρέφτης, ὅπου ἀγλιὸς
(δὲν θάμπωσε κανένας.
Κι' ὅλα τὰ πάντα γύρω σου, θαρ-
(ρεῖς, τ' ἀναγοιγοῦνται
καὶ βγαίνει γιοῦλι ὅπου πατεῖς καὶ
(βγάζει ἡ πέτρα ῥόδο.

Γ. ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ ΣΑΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιὰ ὡραία καὶ φιλάρεσκη κυρία ἔλεγε κάποτε στὸν βασιλέα τῆς Περσίας·

—Ἄ! Μεγαλειότατε, πῶς, ἀφοῦ ἔχετε τόσες ζόρες καὶ τιμὲς ἐπιθυμεῖτε ν' ἀποκτήσετε ἀκόμα κι' ἄλλες.

—Κι' ἐσεῖς, κυρία μου, πῶς, ἀφοῦ εἶσθε τόσον ὡραία, βάφεστε γιὰ νὰ φαίνεσθε ἀκόμα ὡραιότερη; ἀπάντησε ἑτοιμότατα ὁ βασιλεύς.

***

'Ο ἀνθολογαγὸς (ἐξετάζοντας τὸν ὑποψήφιο δεκανέα).

— Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ἔχεις ὑπὸ τὰς διαταγάς σου δέκα ἄνδρες, καὶ ξαφνικὰ σοῦ ἐπιτίθεται μιὰ ἐχθρικὴ δύναμις ἑκατὸ ἱππέων. Τί θὰ κάνῃς;

'Ο δεκανέας. — Τί θὰ κάμω, κύριε ἀνθυπολοχαγέ· Θὰ πῶ στοὺς ἄνδρες μου νὰ κάμουν τόν... σταυρό τους καὶ νὰ...
ξεμολογηθοῦν!...

***

'Ο κ. καὶ ἡ κ. Ντυπὸν ἦσαν πολὺ στενοχωρημένοι. 'Ο γυιός τους ὁ Ζάν, ἕνας νέος ὡς εἴκοσι χρόνων, ἦταν ξετρελλαμένος μὲ μιὰ ἠθοποιὸ καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάμουν γιὰ νὰ τὸν ἀποτραβήξουν ἀπὸ ἕναν τέτοιον ἔρωτα καὶ νὰ τὸν βάλουν στὸν ἴσιο δρόμο. Τέλος ἀπεφάσισαν ν' ἀναλέσουν στὸν παπποῦ του γιὰ τοῦ κάνῃ τίς σχετικὲς παρατηρήσεις καὶ νὰ τοῦ δώσῃ μερικὲς συμβουλές.

Ἔτσι ὁ γέρος φώναξε μιὰ μέρα τὸν ἔγγονό του ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπε·

—Ἄκου δῶ, Ζάν. ξέρεις πὼς εἶσαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἠθοποιὸ Ἐλεονώρα καὶ πὼς τρέχεις διαρκῶς ἐδῶ κι ἐκεῖ μαζύ της... Ἐν ἀληθείᾳ;

'Ο Ζὰν πῆρε ὕφος σοβαρὸ κι' ἀπάντησε μ' ἐπισημότητα.

—Μάλιστα... Κι' ἂν ἔχεις νὰ πῇς τίποτε ἐναντίον τῆς κυρίας αὐτῆς, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν τὸ πῇς ἐπὶ παρουσίᾳ μου.

'Ο παπποῦς τότε ἁπλωσε τὰ γέρια του καὶ δικαιοτυρήθηκε ἐντόνως·

—Μπᾶ γιὰ τὸ Θεό!... φώναξε. Ἐγὼ νὰ μιλήσω ἐναντίον τῆς κυρίας Ἐλεονώρας! Ἐγὼ ποὺ ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μ' αὐτὴν ὅταν... ἤμουν στὴν ἡλικία σου;...

***

'Εκείνη. — Κάποτε εἶχα ἀποφασίσει νὰ ἀνέβω κι' ἐγὼ στὴ σκηνή. Ἀλλὰ κάποιοι φίλοι μὲ ἀπέτρεψαν.

'Εκείνος. — Φίλοι τῆς... σκηνῆς, βέβαια;

***

Ἕνας Ἄγγλος τεχνίτης, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ πίνῃ πολύ, ξόδευε ὅλα τὰ μεροκάματά του μονομιᾶς στὰ ποτοπωλεῖα κι' ἔτσι τὸν περισσότερον καιρὸ βρισκόταν ἀπένταρος.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ δούλευε, φώναξε τὸν παραγυιό του καὶ τοῦ εἶπε·

—Τόμ, πάρε αὐτὸ τὸ μπουκάλι καὶ πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς οὐΐσκυ.

—Μάλιστα, ἀφεντικό, ἀλλὰ δόσε μου λεπτά.

—Ἀνόητε! ἡ δυσκολία εἶνε νὰ βρῇς οὐΐσκυ χωρὶς λεφτά...

'Ο παραγυιὸς ἔφυγε καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε μὲ τὸ μπουκάλι ἀδειανό.

—Πάρε, μάστορα, νὰ πιῇς!

'Ο κύριος (στὴ νέα ὑπηρέτρια). Πρέπει νὰ φυλάγεται πολὺ ἀπὸ τὸ γυιό μου. Εἶνε κακὸς μπερμπάντες καὶ κυνηγάει πολὺ τὰ κορίτσια.

'Η ὑπηρέτρια. — Περίεργο, κύριε, κι' αὐτὸς μοῦ ἔλεγε σήμερα τὸ ἴδιο γιὰ σᾶς!...

***

Στὴν ἀγορά.

—Εἶνε φρέσκο τὸ ψάρι;

—Δὲν τὸ βλέπετε; Εἶνε ζωντανὸ ἀκόμη!

—Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Κι' ἡ πεθερά μου εἶνε ζωντανή, ἀλλὰ δὲν εἶνε φρέσκια...

***

Δυὸ γέροι, ἕνα βράδυ μπῆκαν σὲ μιὰ ταβέρνα συζητῶντας ζωηρά.

—Σύμφωνοι; ἔλεγε ὁ ἕνας.

—Συμφωνότατοι. Τὸ στοίχημά μας, εἶνε δυὸ ὀκαδίτσες κρασὶ καὶ δυὸ πιάτα μεζεδάκια.

'Ο κάπελας ἄκουγοντας τοὺς δυὸ πελάτες του νὰ μιλοῦν γιὰ στοίχημα, ἔτρεξε νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ πιὸ πολὺ ἀνοιχτόκαρδος ἀπὸ ἄλλοτε.

— Καλῶς τὰ παιδιά!... Καθῆστε. Ἐγὼ κάτι μεζεδάκια πρώτης γραμμῆς κι' ἕνα κοκκινέλι τρέλλα!

—Ναί, τοῦ λέει ὁ ἕνας, ἀλλὰ θὰ πληρωθῇς, ὅταν ἰδοῦμε ποιὸς θὰ γάσῃ τὸ στοίχημα.

—Συμφωνοι, παιδιά μου, τοὺς ἀπαντάει ὁ καλόκαρδος κάπελας.

Ὅταν ἔφαγαν καλὰ τὰ μεζεδάκια καὶ ἤπιαν τὸ κρασί, σηκώθηκαν νὰ φύγουν.

—Ἔ, λοιπόν, παιδιά, ποιὸς ἔχασε τὸ στοίχημα, ποιὸς θὰ πληρώσῃ; τοὺς φώναξε ὁ κάπελας.

—Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε ἀκόμα. Νὰ ἰδοῦμε ὅταν θὰ πέσῃ ἡ καπνοδόχος.

—Ποιὰ καπνοδόχος;!

—Ἄκου νὰ ἰδῇς τί συμβαίνει, μπάμπα. Πρὸ μιᾶς ὥρας περνούσαμε ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, ποὖναι τὸ μεγάλο ἐργοστάσιο μὲ τὴν ψηλὴ καπνοδόχο.. Γεννήθηκε λοιπὸν τότε στὸ κεφάλι τοῦ φίλου μου ἡ ἑξῆς ἀποριά. Ἂν πέσῃ ἡ καπνοδόχος τοῦ ἐργοστασίου ἀπὸ ποιὸ μέρος θὰ πέσῃ; Ὁ φίλος μου ἔλεγε δεξιά, ἐγὼ ἔλεγα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου. Τέλος ἐβάλαμε τὸ στοίχημα. Τώρα νὰ ἰδοῦμε, ὅποιος χάσει θὰ σοῦ πληρώσῃ, κατὰ τὴ συμφωνία μας, τὸ κρασὶ καὶ τὰ μεζεδάκια!...

'Ο δυστυχὴς κάπελας ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ἀπὸ ἕνα Σιαμικὸ κείμενο, ποὺ ἐγράφη πρὶν ἀπὸ τετρακόσια χρόνια, μαθαίνουμε ὅτι, κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὸ Σιάμ, γιὰ νὰ ἀποδείξῃ κανεὶς τὴν ἀθωότητά του, γιὰ μιὰ πρᾶξι ποὺ τὸν κατηγοροῦσαν, ἔπρεπε νὰ βουτᾷ μὲ θάρρος τὶς ἑξῆς δοκιμασίες·

1ο) Νὰ ὁρκισθῇ, 2ο) Νὰ θουτήξῃ τὸ κεφάλι του μέσα σ' ἕναν καζὰ νερό, 3ο) Νὰ κολυμπήσῃ ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεῦμα ἑνὸς ποταμοῦ, 4ο) Νὰ ζώσῃ τὸ χέρι του μέσα σὲ λυομένο μολύβι καὶ 5ο) νὰ περπατήσῃ ξυπόλυτος πάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα.

Ἂν ὁ κατηγορούμενος δὲν μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ, τότε οἱ δικασταὶ τὸν θεωροῦσαν ἔνοχο καὶ τὸν καταδίκαζαν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΛΟΜΠΑΣ

[Η ζωὴ μιᾶς ἡρωϊκῆς Κορσικανῆς, ἡ ὁποία ἐνέπνευσε στὸ Μεριμὲ τὸ ἀθάνατο μυθιστόρημά του]

ΕΛΕΥΤΑΙΑ γυρίζεται μιὰ ταινία μὲ ὑπόθεσι, παρμένη ἀπὸ τὸ ἀθάνατο μυθιστόρημα τοῦ Προσπὲρ Μεριμὲ «Κολόμπα». Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, ὁ Ἰταλὸς ἱστοριοδίφης Λορέντζο ντὶ Μπράντι δημοσιεύει τὴν «πραγματικὴ ἱστορία τῆς Κολόμπας, ἡ ὁποία δὲν εἶνε πρόσωπο μυθιστορηματικό, πλάσμα τῆς φαντασίας τοῦ Μεριμέ, ἀλλὰ ἔζησε πραγματικὰ στὴν Κορσική. Ἡ ἱστορία της, ἡ ὁποία διαφέρει κάπως ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Μεριμὲ εἶνε ἡ ἑξῆς, σύμφωνα μὲ τὶς ἱστορικὲς ἔρευνες τοῦ Λορέντζο ντὶ Μπράντι.

Ἡ Κολόμπα Καραμπέλλι ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες οἰκογένειες τῆς Κορσικῆς. Γεννήθηκε τὸ 1765, στὸ Φοτζάνο, κοντὰ στὸ Σαρτένε — κι' ὄχι στὴ Πιετρανέρα, ὅπως ἀναφέρει τὸ μυθιστόρημα τοῦ Μεριμέ. Ἡ παράδοσις τῆς βεντέττας (τῆς Κορσικανικῆς ἐκδικήσεως) ἦταν τὸ πρῶτο αἴσθημα ποὺ ἔνοιωσε ἡ Κολόμπα. Γύρω ἀπὸ τὴν κούνια της ἔσκυβαν μαυροντυμένες γυναῖκες, ποὺ τὰ παιδιά τους κι' οἱ σύζυγοί τους εἶχαν πέσει θύματα τῆς βεντέττας. Τὰ μίση μεταξὺ τῶν διαφόρων οἰκογενειῶν τοῦ τόπου της ἦσαν τότε σφοδρά.

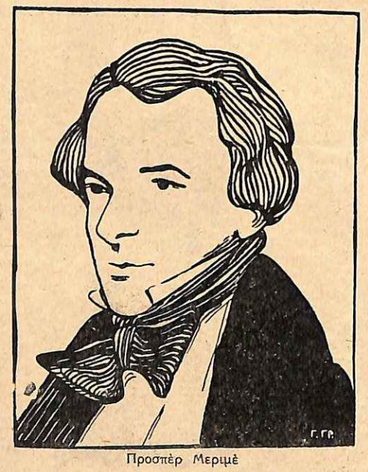
Τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο μεγάλωσε ἡ Κολόμπα ἔμοιαζε μὲ φρούριο. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἔμπαινε λιγοστὸ ἀπὸ μικροὺς φεγγίτες.

Τὸ χωριὸ Φοτζάνο ἦταν καὶ τότε, ὅπως σήμερα, περιτριγυρισμένο ἀπὸ ἐλαιῶνες, μὰ ἡ ἐλιὰ δὲν ἦταν σύμβολο εἰρήνης γιὰ τοὺς Κορσικανούς. Ἀπὸ τὰ σπίτια τους παραμόνευαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ σηκωμένο τὸ λύκο τοῦ τουφεκιοῦ καὶ μ' ἄσβουστο τὸ νῖσος στὴν καρδιά.

Ἡ Κολόμπα, σὰν μεγάλωσε, ἔγινε μιὰ ὥμορφη κι' αἰνιγματικὴ κοπέλλα. Ἦταν πάντα ντυμένη στὰ μαῦρα. Καβαλλίκευε σὰν ἄντρας κι' ἔπαιζε τὸ τουφέκι μ' ἐπιδεξιότητα. Ποτέ, τὸ ἡλιοκαμμένο σὰν μπρούτζινο, πρόσωπό της δὲν ἔδειχνε καμμιὰ συγκίνησι. Μόρφωσι δὲν ἔλαβε καμμιά, μὰ εἶχε βαθὺ κι' ἀσφαλὲς ἔνστικτο κι' ἔτσι ἔγινε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ καλὲς μοιρολογίστρες. Ἔφτιαχνε μόνη της τὰ μοιρολόγια τῆς καὶ τὰ τραγουδοῦσε ἡ ἴδια. Τὸ ψέμμα δὲν τῶξερε καὶ τἄλλα τεχνάσματα καὶ νάζια τῶν γυναικῶν. Ἡ εὐσπλαχνία κι' ἡ ειλάδειά της ἔφτανε μέχρι δεισιδαιμονίας. Ἦταν καὶ ξορκίστρα ξακουστή. Στὸ Φοτζάνο καὶ τὰ γύρω χωριά, μόλις κανεὶς ἀρρωστοῦσε, οἱ δικοί του ἔλεγαν πὼς ἦταν βασκαμένος κι' ἀμέσως καλοῦσαν τὴ σινιόρα Κολόμπα. Ὅταν αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ πάη, τῆς πήγαιναν τὸ καπέλλο τοῦ ἀρρώστου ἂν ἦταν ἄντρας, τὴ μπρῶστσου ἂν ἦταν γυναῖκα, τὸ λιὰ της ἂν ἦταν μικρὸ παιδί. Ἡ Κολόμπα ἔκανέ τὸ σταυρό της, ὕστερα ἔβαζε πάνω στὸ καπέλλο τοῦ ἀρρώστου ἕνα πιάτο γεμάτο νερό, τὸ σταύρωνε μ' ἕναν ἀναμμένο λύχνο τοῦ λαδιοῦ, ὕστερα βουτοῦσε τὸ δάχτυλό της στὸ λάδι τοῦ λύχνου κι' ἔσταζε σταλαγματιὲς λαδιοῦ στὸ νερὸ τοῦ πιάτου. Ἂν ἡ σταγόνα τοῦ λαδιοῦ ἔμενε ἀδιάλυτη μέσα στὸ νερό, ὁ ἄρρωστος δὲν ἦταν βασκαμένος, ἂν διαλυότανε, θὰ πῆ πὼς τὸν εἶχε πιάσει κακὸ μάτι καὶ τότε ἡ ξορκίστρα, ἀπήγγελλε προσευχὲς ποὺ μόνον αὐτὴ καταλάβαινε ὡς ποὺ νὰ ἑνωθῆ ἡ σταγόνα τοῦ λαδιοῦ. Ἔτσι τὸ βάσκαμα ξορκιζόταν...

***

Ἡ Κολόμπα εἶχε τρεῖς ἀδελφούς. Τὸν "Ορσο, ἀπότακτο ἀξιωματικό, τὸν Ἰγνάτιο, πρόξενο τῆς Ἰταλίας στὴν αὐστριακὴ τότε Βενετία καὶ τὸν Σίμωνα, συνταγματάρχη στὸν ἀγγλικὸ στρατό. Εἶχε καὶ τέσσερες ἀδελφές, ἀλλὰ αὐτὲς δὲν ἔπαιξαν κανένα

Προσπὲρ Μεριμὲ

σημαντικὸ ρόλο. Ἀπὸ μικρὸ κορίτσι ἀκόμα, ἡ Κολόμπα ἀνακατεύτηκε, μὲ πάθος, σὲ μιὰ φιλονεικία, ποὺ ἔφερε ἀντιμετώπους τὸν κάτω μαχαλὰ τοῦ Φοτζάνο, στὸν ὁποῖο ἀρχηγοὶ ἦσαν ἡ οἰκογένεια τῆς Κολόμπας, οἱ Καραμπέλλι, οἱ Μπάρτολι καὶ οἱ Μπερναρντί, μὲ τὸν ἀπάνω μαχαλά, στὸν ὁποῖο ἦταν ἀρχηγοὶ οἱ Ντουράτσο καὶ οἱ Πάολι. Πρώτη ἀφορμὴ τῆς φιλονεικίας αὐτῆς ἦταν μιὰ γυναῖκα. Μιὰ κοπέλλα, ἡ ὡραία Κλάρα, εἶχε ἀνάψει φλόγα στὶς καρδιὲς ὅλων τῶν νέων τοῦ χωριοῦ, μὰ ἐπειδὴ ἔδειχνε κάποια προτίμησι στὰ παλληκάρια τοῦ Κάτω Μαχαλά, οἱ Ἀπανωμαχαλιῶτες ὁρκίστηκαν νὰ τοὺς σκοτώσουν. Μιὰ μέρα λοιπόν, κάποιος ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν Πάολι, καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, προκάλεσε ἕναν, Καραμπέλλι, τὸν πυροβόλησε, χωρὶς νὰ τὸν πετύχῃ, ὕστερα τὸν κυνήγησε καὶ τὸν πλήγωσε.

Ἀπὸ τότε, ἡ ἀντίπαλες οἰκογένειες δὲν ἔπαψαν νὰ μισοῦνται. Στὶς συμπλοκὲς καὶ τὶς μάχες τους ἐλάβαιναν μέρος ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ. Οἱ παραγυιοὶ καὶ οἱ ὑπηρέτες τῶν ἀντιπάλων οἰκογενειῶν ἦταν ὅλον τὸν καιρὸ στὰ ὅπλα. Οἱ τσοπάνηδες ἔβοσκαν τὰ πρόβατά τους μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι, οἱ γεωργοὶ μαζὶ μὲ τὸ ἀλέτρι ἔπαιρναν, πηγαίνοντας στὰ κτήματα καὶ τὰ τουφέκια.

Ἐντωμεταξὺ ἡ Κολόμπα, ἔφτασε σὲ ἡλικία γάμου κι' ἔπρεπε νὰ βρεθῆ γαμπρός. Μὰ ὅποιος παντρευόταν τὴν Κολόμπα, θὰ παντρευόταν καὶ τὴ... βεντέττα. Κι' ὅμως οἱ μνηστῆρες δὲν ἐλειπαν. Καὶ πολλοὶ καὶ καλοὶ παρουσιάστηκαν. Ἀνάμεσα στοὺς δικούς της, στοὺς γονεῖς της, ἡ Κολόμπα ἦταν ἀρχηγίνα!... Τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τὸν ἄντρα; Τότε ἔπρεπε νὰ βρεθῆ ἕνας ἄντρας ὑποτακτικός, νὰ ὑποδουλωθῆ στὴν Κολόμπα, νὰ βάλη προορισμὸ τῆς ζωῆς του τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς σύζυγος ἀφοσιωμένη, μὰ θεωροῦσε τὸν ἔρωτα ἀδυναμία. Ἕνα μεγάλο πάθος κυριαρχοῦσε στὴ ζωή της, ἡ ἐκδίκησις.

Ἕνα βράδυ, ἡ Κολόμπα εἶπε στ' ἀδέλφια της ποὺ βρισκόντουσαν τότε στὴν Κορσική, πὼς τὴν ἄλλη μέρα θὰ τοὺς συνώδευε, ποὺ θὰ πήγαιναν σ' ἕνα κτῆμα τους, στὴ Μέτζολα. Χαράματα ξεκίνησαν καὶ οἱ τέσσαρες καβάλλα. Μπροστὰ πήγαινε ἕνα σκυλὶ πιστό. Πρὶν φτάσουν ὅμως στὴ Μέτζολα, τοὺς προϋπάντησεν ἕνας βοσκὸς καὶ τοὺς εἰδοποίησε πὼς ἐκεῖ γύρω βρισκόντουσαν καμμιὰ δωδεκαριὰ ἐχθροί τους.

—Μπάτε γρήγορα σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι, εἶπε στοὺς ἀδελφούς της ἡ Κολόμπα. Ἀφῆστε μου τὰ ὅπλα σας!

Οἱ τρεῖς ἄντρες δὲν ἤθελαν νὰ κρυφτοῦν.

—Μὰ τί; Θέλετε νὰ σκοτωθῆτε σὰν σκυλιὰ στ' ἀμπέλι; Ἐσεῖς μάθατε νὰ πολεμᾶτε στὴ γραμμή... Δὲν ξέρετε ἀπὸ κλεφτοπόλεμο. Κρυφτῆτε γρήγορα, ἡ ὥρα διάζει...

Ἡ Κολόμπα κράτησε κοντά της μόνο τὸ βοσκό, γιὰ νὰ τῆς γεμίζῃ τὰ τουφέκια, ἀμόλησε τὸ σκυλί της κι' ἄρχισε τὸ τουφεκίδι, φωνάζοντας κάθε λίγο τὰ ὀνόματα τῶν γενναιοτέρων ὀπαδῶν της. Οἱ ἀντίπαλοι νομίζοντας ἔτσι πὼς ἔπεσαν ἀπάνω σὲ ὁλόκληρο σῶμα τῶν Καραμπέλλι καὶ φοβούμενοι μὴν κυκλωθοῦν, τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια.

Μιὰ ἄλλη μέρα, ἡ Κολόμπα ἄκουσε ἀπὸ τὸ σπίτι της τουφεκιὲς στὸν κάμπο... Ἀνήσυχη γιὰ τοὺς ἀδελφούς της πούχαν φύγει ἀπὸ τὸ πρωί, ἔτρεξε ἔξω μὲ τὸ τουφέκι καὶ τὶς παλάσκες της. Ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς βράχου εἶδε τ' ἀδέλφια της σὲ δύσκολη θέσι. Σέροντας πόσο τὴν μισοῦσαν αὐτὴ οἱ ἐχθροί, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὴν προσοχή τους. Οἱ ἐχθροί, βλέποντας τὴν Κολόμπα, ἄφησαν τοὺς ἀδελφούς της κι' ἐστράφησαν ἐναντίον της. Αὐτὴ ὅμως κρυπτομένη ἀπὸ πέτρα, κατόρθωσε νὰ ξεφύγῃ. Ἡ σφαῖρες τῆς εἶχαν τρυπήσει τὰ φουστάνια, μὰ οἱ ἐχθροὶ δὲν τὴν ἔπιασαν, οὔτε τὴν ἐσκότωσαν.

***

"Οσο μῖσος ἔνοιωθε ἡ Κολόμπα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν της, τόση φιλία ἔδειχνε πρὸς τοὺς φίλους της. Μόνη της κουβαλοῦσε τρόφιμα στοὺς λησταὶς τοῦ κόμματός της στὰ βουνά.

Ἡ κρατικὲς καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς τῆς Κορσικῆς προσπάθησαν νὰ συμφιλιώσουν τὶς ἀντίπαλες οἰκογένειες. Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Αἰακείου κάλεσε τὴν Κολόμπα νὰ τῆς συστήσῃ νὰ πάψῃ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο. Μὰ μ' ὅλο τὸ σέβας ποὺ ἔτρεφε πρὸς τὸν ἐπίσκοπο, στάθηκε ἀδύνατο νὰ πεισθῆ ἡ Κολόμπα.

—Τὸ κόμμα μου, ἀπάντησε, δὲν ἔχει ἀκόμα νικήσει ἀρκετά, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ δώσῃ τὸ χέρι στοὺς ἐχθρούς.

"Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρό, ἕνας ὑπηρέτης τοῦ σπιτιοῦ, εἰδοποίησε τὴν Κολόμπα ὅτι εἶχε φτάσει στὸ σπίτι ὁ γυιὸς τοῦ δημάρχου τοῦ Φοτζάνο, ἀπὸ τὸ ἀντίπαλο κόμμα, νὰ τῆς προτείνῃ συμβιβασμὸ καὶ εἰρήνη.

—Ἐγὼ δὲν καταθέτω, κύριε τὰ ὅπλα, δὲν θὰ τὰ καταθέσω ποτέ! ἀπάντησε ἡ Κολόμπα στὶς εἰρηνικὲς προτάσεις τοῦ γυιοῦ τοῦ δημάρχου.

—Μὰ στὴν καρδιά σας, κυρία, δὲν ὑπάρχει οὔτε τόσο δὰ αἴσθημα καλωσύνης, δὲν ὑπάρχει οἶκτος;

—Εἶμαι καλὴ καὶ πονετικὴ γιὰ τοὺς δικούς μου. Βρίσκεστε στὸ σπίτι μου καὶ ἡ ζωή σας εἶνε ἱερώτερη ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν μου. Μὰ ὅταν βγῆτε ἔξω, φυλαχτῆτε...

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Κολόμπας ὁ γυιὸς τοῦ δημάρχου δέχτηκε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι κ' ἔπεσε νεκρός. Κατόπιν ἕνας ὀπαδὸς τῆς Κολόμπας πληγώθηκε μπροστὰ στὸ σπίτι της. Ἕνας χτίστης ποὺ δούλευε σ' ἕνα σπίτι ἐχθρικὸ ἔπεσε νεκρὸς κάτω. Ποιὸς τὸν πυροβόλησε; Ἡ ἀνακρίσεις δὲν μπόρεσαν νὰ ἀνακαλύψουν τίποτε.

Μὲ τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως ἦταν ἑνωμένο κι' ἄλλο πάθος τῶν Κορσικανῶν, ἡ πολιτική. Γινόταν μεγάλη φασαρία στὴ Φοτζάνο ποιὰ ἀπὸ τὶς ἀντίπαλες μερίδες θἄπαιρνε τὴ δημαρχία. Ἡ Κολόμπα παρακίνησε τὸν ἄντρα της νὰ ἐκτεθῆ ὑποψήφιος γιὰ δήμαρχος καὶ τὸν ἔβγαλε. Ἡ σφαγὶδα λοιπὸν καὶ τὰ ἀρχεῖα τῆς δημαρχίας περιήρχοντο στὴν οἰκογένειά της. Μὰ πῶς νὰ τὰ μεταφέρῃ στὸ σπίτι της ποὺ θὰ τ' ἅρπαζαν στὸ δρόμο οἱ ἀντίπαλοι; Ἡ Κολόμπα κατώρθωσε νὰ τὰ μεταφέρῃ στὸ σπίτι της κρυμμένα σὲ ἕνα σέρτερο.

***

Ἀπὸ τὸ γάμο της, ἡ Κολόμπα εἶχε τρία παιδιά, ἕνα γυιὸ τὸν Φραγκίσκο καὶ δυὸ κόρες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία, ἡ Κατερίνα, κλῆρονόμησε τὴν ὡμορφιά της. Ὁ Προσπὲρ Μεριμέ, ὅταν ἐπῆγε στὴν Κορσικὴ ξεχώρισε στὸ πρόσωπο τῆς Κολόμπας μιὰ παράξενη χάρι καὶ γοητεία, ἐρωτεύθηκε δὲ τρελλὰ τὴν κόρη της, τὴν Κατερίνα. Τὴν ἐζήτησε σὲ γάμο, μὰ ἡ Κολόμπα ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ τὴν κόρη της σ' ἕναν Γάλλο, ἂς ἦταν κι' ἔνδοξος συγγραφεύς. Ὁ ἔρωτας αὐτὸς τοῦ Μεριμέ, τοῦ ὁποίου οἱ λεπτοὶ τρόποι δὲν ἐταίριαζαν καθόλου μὲ τὴν ἀγρίαν ὡμορφιὰ τῆς κόρης τῆς Κολόμπας, ἐξέπληξε πολλούς. Ὡς αὐτὸς ὁ ραφινάτος Παριζιάνος θὰ κατόρθωνε νὰ συνηθίσῃ στὴν Παρισινὴ ζωὴ μιὰ νέα ποὺ εἶχε μάθει, κοντὰ στὴ μάνα της, νὰ πολεμᾶ στὰ κατάβαραχα; "Οταν ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Κορσικὴ ὁ Μεριμέ, ἡ Κατερίνα παντρεύτηκε τὸν Ἰωσὴφ Ἰστρια. Μετάνοιωσε ὕστερα, ὅταν ὁ Μεριμὲ ἔγινε μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, γερουσιαστὴς καὶ φίλος τῆς Αὐτοκρατείρας Εὐγενίας; Ποιὸς ξέρει. Σώζεται ὅμως μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Μεριμὲ πρὸς τὴν Κατερίνα. Ἀπαντάει σὲ γράμμα ποὺ τοῦ εἶγε γράψει ἡ Κατερίνα παρακαλῶντας τον νὰ γράψῃ συστατικὲς ἐπιστολὲς στοὺς καθηγητὲς ποὺ θὰ ἐξέταζαν τὸ γυιό της. Νὰ ἡ ἀπάντησις τοῦ Μεριμέ.·

«Κυρία.

»Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν ξέρω τὰ ὀνόματα αὐτῶν ποὺ θἄρθουν στὴν Κορσικὴ γιὰ τὶς ἐξετάσεις. Ἐρώτησα πολλοὺς φίλους μου, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ μάθω. Ἔγραψα στὸ μόνο πρόσωπο ποὺ γνωρίζω στὸ Ἀξέ, δίνοντας τ' ὄνομα τοῦ γυιοῦ σας καὶ παρακαλῶντας τον νὰ τὸν συστήσῃ ἀπὸ μέρους του κι' ἀπὸ μέρους μου στοὺς καθηγητές, ἂν τοὺς γνωρίζει. Δὲν νομίζω πὼς ἕνας Κορσικανὸς θἄναι τόσο δειλός, ὥστε νὰ τὰ χάσῃ μπρὸς στοὺς καθηγητάς, ποὺ συνήθως εἶνε πολὺ βολικοί. Μοῦ εἶπαν πὼς ἡ ἐξετάσεις σήμερα εἶνε αὐστηρότερες ἀπ' ὅ,τι ἦσαν στὸν καιρό μου. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ὁ γυιός σας θὰ τὰ καταφέρῃ.

»Εὐαρεστηθῆτε, κυρία, νὰ δεχθῆτε τὴν ἔκφρασι τῆς βαθείας ὁπολήψεώς μου.

Προσπὲρ Μεριμὲ»

Ἡ Κολόμπα ἀνέθρεψε μὲ στοργὴ τὸ γυιό της ποὺ τῆς ἐμοιαζε σὲ ὅλα. Ἀπὸ παιδάκι ἔνοιωθε ἀγάπη στὰ ὅπλα κι' ἔγινε σκοπευτὴς περίφημος. Ἐκαβαλλίκευε καὶ τὰ πιὸ ἀτίθασσα ἄλογα. Ἡ μελέτη ὅμως δὲν τὸν τραβοῦσε. Προτιμοῦσε ν' ἀκούῃ ἱστορίες τῆς βεντέττας. Ἡ Κολόμπα, ποὺ τὸ μίσος της πειὰ δὲν εἶχεν ὥρια, σκέφτηκε νὰ ἐξοντώσῃ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ γυιοῦ της τοὺς ἐχθροὺς της, τοὺς Ντουράτσο καὶ τοὺς Πάολι. Μὰ σὲ μιὰ συμπλοκή, στὴν Τορνικέλλα ὁ γυιός της σκοτώθηκε. Εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ πρωὶ μ' ἕναν ξάδερφό του. Σὲ κάποια στιγμὴ ἡ Κολόμπα ἀπὸ τὸ σπίτι της ἄκουσε τοὺς πυροβολισμούς. Ἐβγῆκε στὸ παράθυρο καὶ σὲ λίγο εἶδε νὰ περνοῦν τὰ πτώματα τῶν δυὸ γυιῶν τοῦ Ντουράτσο.

—Καλὸ κυνήγι σήμερα! ἐφώναξεν ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—Ἐσὺ γρηᾶ Μοῖρα, τῆς ἀπάντησεν ὁ πατέρας Ντουράτσο, ἀντὶ νὰ χαίρεσαι, πήγαινε νὰ μαζέψῃς τὸ πτῶμα τοῦ γυιοῦ σου.

Ἀκόμα καὶ στὴ λύπη της ἡ Κολόμπα δὲν ἐξέχασε τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως. Μπρὸς στὸ πτῶμα τοῦ γυιοῦ της ἐψιθύρισε.

— Σκοτώθηκε, μὰ ἐσκότωσε πρῶτα δυό!

Ὑπέφερεν ὅμως ἀληθινὸ μαρτύριο. Ἐπληγώθηκε στὴ μητρικὴ στοργή της καὶ στὴν οἰκογενειακή της ἀξιοπρέπεια, γιατὶ οἱ φονιάδες τοῦ γυιοῦ της δὲν καταδικάστηκαν, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἐπετέθη πρῶτος.

Ἡ Κολόμπα ἔχτισε μέσα στὸν κῆπο της ἕνα ἐκκλησάκι κ' ἐκεῖ ἔκαμε τὸν τάφο τοῦ γυιοῦ της. Κατόπιν ἐπέθανε κι' ὁ ἄντρας της κι' ἔμεινε γήρα. Κάθε μέρα ἔβγαζεν ἀπὸ τὸ ντουλάπι τὰ ροῦχα τοῦ γυιοῦ της καὶ μοιρολογοῦσε ἀπάνω τους...

Μὲ τὸν καιρὸ ὅλοι οἱ Κορσικανοὶ παράτησαν τὸ ἔθιμο τῆς βεντέττας.

Μιὰ μέρα τὸ χωριό της, τὸ Φοτζάνο, παρουσία τοῦ διοικητοῦ τῆς Κορσικῆς καὶ τοῦ ἐπισκόπου Αἰακείου, ἐγιόρτασε τὴ σύναψι τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων οἰκογενειῶν. Τότε ἀφοῦ πειὰ δὲν πολεμοῦσαν, ἡ Κολόμπα ἄρχισε νὰ πλήττῃ. Ἡ Κατερίνα, ἡ κόρη της, τὴν ἐκάλεσε νὰ πάῃ νὰ μείνῃ μαζύ της στὸ Ὀρμέτο. Ἐκεῖ κάθονται καὶ τώρα ἀκόμα οἱ ἀπόγονοι τῆς ἡρωϊκῆς ἐκείνης γυναίκας. Οἱ κάτοικοι δείχνουν τὸ σπίτι ποὺ κάθότανε καὶ τὸ ἀκριβὸ δαμασκηνὸ φουστάνι της καὶ τὰ παράξενα στολίδια ποὺ φοροῦσε πὼν σκοτώθη ὁ γυιός της.

Μ' ὅλα της τὰ βάσανα καὶ τὶς σκληρὲς περιπέτειες, ἡ Κολόμπα ἔζησε 96 χρόνια καὶ πέθανε τὴν 6 Δεκεμβρίου 1861 ἀφήνοντας ἐντολὴ νὰ τὴν θάψουν στὸ Φοτζάνο κοντὰ στὸν τάφο τοῦ γυιοῦ της.

ΦΙΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὸ πρῶτο διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπεβάλετο στοὺς δήμους νὰ φροντίζουν γιὰ τὸν φωτισμὸ τῶν κεντρικῶν δρόμων, ἐδημοσιεύθη στὸ Παρίσι τὸ 1666. Σύμφωνα μὲ τὸ διάταγμα αὐτὸ ἐτοποθετήθησαν τότε, γιὰ πρώτη φορά, φανάρια μὲ κηρὶ στοὺς περισσότερους δρόμους τοῦ Παρισιοῦ. Μέχρι τότε ὑπῆρχαν ἐλάχιστα φανάρια, οἱ δὲ Παρισινοὶ βγαίνοντας τὴ νύχτα ἔξω ἀναγκαζόντουσαν νὰ κρατοῦν κηρία μέσα σὲ γάρτινα γωνιὰ ἢ πυρσούς, γιὰ νὰ μὴν τσακίζωνται στοὺς λάκκους.

***

Κατὰ τοὺς ρωμαντικοὺς χρόνους τῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν τροβαδούρων, λειτουργοῦσαν στὴν κεντρικὴ Εὐρώπη καὶ ἰδίως στὴν ποιητικὴ Προβηγκία ἐρωτικά... δικαστήρια, τὰ ὁποῖα εἶχαν προορισμὸν τὴν ἐκδίκασι διαφόρων ἐρωτικῶν ὑποθέσεων. Τὰ δικαστήρια αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἤκμασαν ἀπὸ τοῦ 12ου ὡς τὸν 16ον αἰῶνα, δὲν ἦσαν φυσικὰ ἐπισημοποιημένα ἀπὸ τὸ κράτος, ἦλθαν ὅμως τελειοποιῶντας τὶς πιὸ περίπλοκες ἐρωτικὲς ὑποθέσεις καὶ ἀπένειμαν μὲ κάθε ἀμεροληψία τὸ δίκαιον. Τὶς ἕδρες τῶν δικαστῶν κατελάβαναν συνήθως γυναῖκες τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας, γνωστὲς γιὰ τὴ δοκιμασμένη εὐθυκρισία καὶ ἀμεροληψία τους.

Ἰδοὺ καὶ μιὰ περίεργη ἀπόφασι ἑνὸς τέτοιου δικαστηρίου, συνταγμένη ἀπὸ τὴν κόμησσα ντὲ Σαμπάνυ, ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἂν ἀπὸ ἀληθινὸς ἔρως μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ δύο συζύγων».

«Λέγομεν καὶ βεβαιοῦμεν, ἀφοῦ συνεβουλεύθημεν πλῆθος ἀπαντήσεων, ὅτι ὁ ἀληθινὸς ἔρως δὲν μπορεῖ νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ δικαιώματά του σὲ δυὸ ἄτομα ἑνωμένα ἤδη διὰ γάμου, διότι ἔχει διαπιστωθῆ ὅτι οἱ μὲν ἐρασταὶ δίδουν τὰ πάντα ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον βωρέαν, χωρὶς νὰ ὠθοῦνται ὑπὸ ἀνάγκης ἢ ὑπολογισμοῦ πολλάκις, ἐνῶ οἱ σύζυγοι εἶνε ὑποχρεωμένοι πάντοτε ἐκ καθήκοντος, νὰ ὑπακοῦν προθύμως εἰς τὰς θελήσεις ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου καὶ νὰ μὴν ἀρνοῦνται τίποτε. Ἡ ἀπόφασις αὐτή, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἐκδώσει μετ' ἄκρας συνέσεως καὶ κατόπιν γνωματεύσεως μεγάλου ἀριθμοῦ κυριῶν, ἂς γίνῃ ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὸ φύλον μας ὡς μιὰ ἀλήθεια ἀκαταμάχητος. Ἐξεδόθη ἐν ἔτει 1174 τὴν τρίτην ἡμέραν τῶν Καλανδῶν τοῦ Μαΐου καὶ κατὰ τὴν 12ην σύσκεψιν»...

***

Ἰδοὺ τώρα καὶ ὁ ἐπίσημος κῶδιξ τῶν Ἐρωτικῶν Δικαστηρίων τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς τοῦ Μεσαιῶνος, ὅταν οἱ ἐρωτευμένοι ἱππότες μονομαχοῦσαν καὶ πέθαιναν κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τῆς κόσης τῶν ὀνείρων τους.

1) "Οποιος δὲν ξέρει νὰ ὑποχωρῇ στὸν ἔρωτα, δὲν ξέρει καὶ ν' ἀγαπᾶ.

2) Κανένας δὲν μπορεῖ ν' ἀφιερωθῆ σὲ δυὸ ἔρωτες.

3) Δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία ἐκεῖνο ποὺ ὁ ἐραστὴς παίρνει διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶ.

4) Σὲ κάθε ἐραστὴ ἐπιβάλλεται, γιὰ τὸ θάνατο τοῦ προσώπου ποὺ ἀγαπᾶ, πένθος δυὸ ἐτῶν.

5) Δὲν εἶνε ἀξιοπρεπὲς γιὰ ἐπιμένῃ ν' ἀγαπᾶ κανεὶς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν θὰ ντροπάσανε λέγω τῆς θέσεώς του, νὰ παντρευτῆ.

6) Ὁ ἀληθινὸς ἐρωτευμένος δὲν αἰσθάνεται ἄλλη ἡδονὴ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴν ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶ.

7) Ἔρως ποὺ συντομα γίνεται γνωστὸς σ' ὅλον τὸν κόσμο διαρκεῖ πολὺ λίγο.

8) Ἡ εὔκολη ἐπιτυχία ἀφαιρεῖ κάθε θέλγητρο ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

9) Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶει ἀληθινὰ γίνει τὸ χρῶμα του, σαστίζει πάντοτε ὅταν βρεθῆ μπροστὰ στὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του.

10) Ἡ ζηλοτυπία μεγαλώνει τὸ πάθος τοῦ ἐρωτοῦς.

***

Ἡ ἀρχαιότερη ἐφημερὶς τῆς Εὐρώπης θεωρεῖται ἡ «Γαζέττα», ἡ ὁποία ἰδρύθη στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸν Θεόφραστο Ρενοντὸ τὸ 1631. Ἐξεδίδετο μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα καὶ πουλιόταν πρὸς δυὸ ὀβολούς.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΕΛ ΧΑΝ ΖΑΝΤΙΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΖΜΑ

Ο Μουρασκίκ ήταν ο πιό ώμορφος και πιό γενναίος άνδρας τής φυλής του κι' αγαπούσε τσελλά τήν πανέμορφη 'Αζμά, τήν κόρη τού 'Ασίφ.

Όταν όμως ο Μουρασκίκ πήγε στόν 'Ασίφ και τού ζήτησε τήν κόρη του, ο πατέρας τής πανέμορφης κόρης, τού είπε:

—Πήγαινε, πήγαινε νά πολεμήσης τούς έχθρούς μας και νά κάνης τό όνομά σου τόσο μεγάλο, όσο και τού 'Αντάρ. Κι' όταν δοξαστής τόσο πολύ, τότε μονάχα ή κόρη μου θά κοιμηθή κάτω απ' τή σκηνή σου!...

'Ο Μουρασκίκ έφυγε τότε, μαζί με τά παλληκάρια του, κι' άνοιξε φοβερούς και τρομερούς πολέμους μέ τούς έχθρούς τής φυλής του. Σ' όλες τίς μάχες ήταν πρώτος. Τ' όνομά του έσπειρε τόν πανικό στούς στρατιώτες τών έχθρικών φυλών και τό άστραφτερό σπαθί του τρόμαζε και τούς πιό περήφανους και γενναιόψυχους άρχηγούς τους.

Χρόνια και χρόνια κράτησεν ο πόλεμος.

Και γύρισε τέλος πίσω τρισένδοξος, λαχταρώντας τήν ώρα και τή στιγμή πού θά έκανε δική του τήν ώραία 'Αζμά.

'Ο πατέρας όμως τής 'Αζμά τόν υποδέχτηκε μέ θρήνους κι' αναστεναγμούς.

—Ή 'Αζμά πέθανε! τού είπε.

Και τόν ώδήγησε κλαίγοντας στόν τάφο της.

Είνε αδύνατον νά περιγράψη κανείς τήν απελπισία τού Μουρασκίκ. Μέρα και νύχτα έκλαιγε άπάνω στόν τάφο τής αγαπημένης του, χωρίς νά φάη, χωρίς νά κοιμηθή καθόλου.

Τήν τρίτη μέρα όμως, ένώ έκλαιγε έχοντας ακουμπισμένο τό βαρύ κεφάλι του άπάνω στήν πέτρα τού τάφου τής καλής του, τόν πλησίασε ο νεώτερος άπ' τούς υπηρέτες τού 'Ασίφ και τού είπε:

—Κύριε, δέν τό βαστάει ή ψυχή μου νά σέ βλέπω νά λυώνης άπ' τό μαράζι σου. Θά σού πώ τήν αλήθεια, κι' άς πάθω, ότι είνε γραφτό μου νά πάθω. Ή καλή σου δέν πέθανε!... Ζή!... Ζή, κάτω άπ' τή σκηνή τού Γκαζζ-ελ-Γχάζαλ, στήν μεγάλη έρημο. Ο πατέρας της θαμπώθηκε άπ' τά δώρα τού καιμπρού — έκατό καμήλες και άμέτρητα γρήματα — και τού τήν έδωσε γυναίκα του...

...Φοβόταν όμως τόν γυρισμό σου ο 'Ασίφ και γι' αύτό πάντοτε ψηφά την κόρη του. Την ίδια μέρα μάλιστα έστρατε ένα κοράϊ, τό έθαψε μέσα σ' αύτόν τόν τάφο και διαλάλησε σ' όλον τόν κόσμο ότι εκήδεψε την κόρη του... Αύτά τάμαθα άπό ένα παιδί, πού ήταν κουμμένο πίσω άπό ένα θάμνο κι' είδε την 'Αζμά νά φεύγη και νά θάβουνε τό κριάρι.

—Πρόσεξε, μήν εύγη και μοδ-πες ψέμματα! τού φώναξε εξαγριωμένος ο Μουρασκίκ. Θά σέ σφάξω, άν μάθω πώς μέ γέλασες!...

—Νά σκάψουμε τόν τάφο, άν δέν μέ πιστεύεις, άφέντη! τού άπάντησε τότε μέ θάρρος ο υπηρέτης τού 'Ασίφ. Σ' ορκίζομαι στήν ψυχή τού πατέρα μου ότι σού λέω όλη την αλήθεια.

'Ο Μουρασκίκ πείστηκε άπ' τά λόγια τού υπηρέτη τού 'Ασίφ. Κι' αφού τού γάισε πλούσια δώρα, φώναξε τούς άνδρες του και ξεκίνησε γιά νά πάη νά βρή την 'Αζμά.

'Απ' την απελπισία του όμως, και τίς όλονύχτιες ξαγρύπνιες που είχε αρρωστήσει. Κι' ή αρρώστεια του ύστερα άπό κάμποσες μέρες κοπιαστικής πορείας μεγάλωσε. Αναγκάστηκε λοιπόν νά σταματήση κοντά στην πηγή τού Ντζάμπαν, γιά νά ξεκουραστή, μέσα σέ μιά σκοτεινή και δροσερή σπηλιά, πού βρισκόταν έκεί κοντά.

Μόλις όμως ο Μουρασκίκ έπεσε νά ξαποστάση άπ' την μεγάλη κούρασι, πού αισθανόταν στό σώμα του και στην ψυχή του, οί άνδρες του μαζευτήκανε έξω άπ' τή σπηλιά κι' αποφασίσανε νά τόν άφήσουν μοναχό του, αφού τού πόρουν τίς καμήλες του και τ' άλογό του.

'Ο Μουρασκίκ όμως, πού δέν τόν άφηνε τό μαράζι του νά ησυχάση, τούς άκουσε. Τράβηξε λοιπόν τότε κοντά του τή σέλλα τού άλόγου του κι' έγραψε άπάνω σ' αύτην αύτούς τούς στίχους.·

«Ω, σύντροφοί μου, γιατί μ' αφήνετε μονάχον : Μ' αύτό τόν τρόπο λοιπόν μέ πληρώνετε για τά τόσα καλά πού σάς έκανα ; Ό θάνατος δέν είνε μακρυά άπό μένα. Αύτό τό βλέπετε κι' έσείς. Γιατί λοιπόν βιάζεσθε τόσο νά μ' αφήσετε μόνον στην έρημιά ;

»Ξένοι ταξειδιώτες, σείς πού θά φιλοξενηθήτε στην εύλογημένη γή τού 'Αρόντ. πέστε στούς άδελφούς μου τά λόγια αύτά :

»Ό Θεός νά είνε μαζύ σας, άδελφια μου ! Οί σύντροφοί μου μέ βαρεθήκανε, έμένα τόν Μουρασκίκ, πού δόξασα τό όνομά τους και τούς χάρισα τόσα πλούσια δώρα και μ' αφήσανε μακρυά άπ' τίς σκηνές τής Ντουρμπαγκάχ, μέσα στήν έρημο, για νά μέ φάνε τα λιοντάρια.

»Ό Θεός μαζύ σας, άδελφια μου ! Μήν αφήσετε άτιμώρητους έκείνους πού έκαναν τό έγκλημα αύτό. Σκοτώστε τους !....».

"Οταν πήρε νά νυχτώνη, κι' ένώ ο Μουρασκίκ ο δυστυχισμένος τυρανυόταν άπό μεγάλο πυρετό, ένας άπ' τούς υπηρέτες του πήγε κοντά του άθόρυβα και τού πήρε τή σέλλα τού άλόγου του. Και σέ λίγο όλοι μαζύ ο' σύντροφοί του φύγανε και τόν αφήσανε ολομόναχο μέσα στήν έρημο.

***

"Οταν την άλλη μέρα ξύπνησε ο Μουρασκίκ και βγήκε έξω άπό τή σπηλιά, είδε νάρχεται κοντά του ένας τσοπάνος, μαζύ μέ τά πρόβατά του.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ή γοητευτική βεντέττα τού κινηματογράφου Ρούθ Σέλβιν

[Αραβική Παράδοσις]

—Ποιός είσαι και τί κάνεις αύτού; τόν ρώτησε ο τσοπάνος.

—Είμαι άπ' τή φυλή Μπανού —Δουρβαγιάν. Κι' εσύ; ρώτησε ο Μουρασκίκ.

—Έγώ είμαι άπ' τή φυλή Μπανού—Μουραδίδ.

—Ποιανού είνε τά πρόβατα πού φυλάς;

—Τού Γκαζζ-ελ-Γχάζαλ, τού πάμπλουτου Μουραδίδ.

Ό Μουρασκίκ όταν άκουσε αύτά τά λόγια, άνατρίχιασε άπ' τή χαρά του και ρώτησε τόν τσοπάνο, τρέμοντας άπό έλπίδα και φόβο μαζύ.

—Μπορείς νά πλησιάσης την 'Αζμά, τήν γυναίκα τού αφέντη σου και νά τής μιλήσης;

—Όχι, τού άπάντησε ο τσοπάνος, άλλά κάθε βράδυ, την ώρα πού άρμέγω τά πρόβατά μου, έρχεται μιά σκλάβα της και παίρνει ένα ποτήρι γάλα γιά την κυρά της.

Τότε λοιπόν, τού είπε χαρούμενος ο Μουρασκίκ, πάρε αύτό τό δαχτυλίδι και βάλετο μέσα στό ποτήρι πού σού φέρνει ή σκλάβα τής 'Αζμά γιά νά τό γεμίσης γάλα. Πάρε άκόμα κι' αύτά τά διαμαντικά γιά σένα.

***

Ή 'Αζμά, πού παντρεύτηκε άθελά της, αναγνώρισε άμέσως τό δαχτυλίδι τού άγαπημένου της. Φώναξε λοιπόν τόν τσοπάνο, τόν ρώτησε πού βρίσκεται ο Μουρασκίκ κι' όταν νύχτωσε γιά τά καλά, έβγηγε κρυφά άπ' τή σκηνή της για νά πάη νά τόν βρή.

'Ο φόβος της ήταν μεγάλος, άλλά ή αγάπη της την έκανε νά μή τόν λογαριάζη.

"Οταν έφτασε στή σπηλιά, μιά αχτίδα τού φεγγαριού φώτισε τό αδύναπο και γλωμό πρόσωπο τού Μουρασκίκ, πού ήταν άκόμα νέος κι' ώμορφος.

'Η 'Αζμά έπεσε τότε γονατιστή μπροστά στά πόδια του κι' άρχισε νά τόν φιλή, κλαίγοντας άπό γαρά μαζύ και πόνο.

—'Αζμά, άγάπη μου, ευτυχία μου, πού ο Θεός μούκανε τή χάρι πού τού ζήτησα και σέ ξαναβλέπω, έπειτα άπό τόσα χρόνια, γιατί ξέχασες τούς όρκους μας; άρχισε νά τής λέη, μέ μεγάλο παράπονο ο Μουρασκίκ. Γιατί δέχτηκες νά σέ παντρέψουν; Τό λαμπερό πρόσωπό σου δείχνει ότι δέν σ' άγγίξανε ή λύπες... Και όμως έγώ πεθαίνω άπ' τόν καϋμό μου πού σ' έχασα!.. Ώ 'Αζμά, πώς μπόρεσες και μέ ξέχασες;

'Η 'Αζμά, χύνοντας πύρινα δάκρυα, άρχισε νά τού λέη πώς τόν άγαπούσε μ' όλη την ψυχή της κι' ότι ήταν έτοιμη νά τόν ακολουθήση. Τού μιλούσε μέ πάθος, μέσ' άπ' τά βάθη τής καρδιάς της. Οί λυγμοί της κ' οί θρήνοι της ταράζανε την ήσυχία τής νύχτας.

"Αξαφνα όμως, άκούστηκε μεγάλος θόρυβος πού γινότανε όλοένα και πιό καθαρός. Ήταν ποδοβολητό άλόγων πού έρχόντουσαν πρός τή σπηλιά. Ήταν ο αφέντης τής 'Αζμά, ο τρομερός άντρας της και κύριός της.

Και σέ λίγο ο Γκαζζ-ελ-Γχάζαλ πολιορκούσε στενά μέ τούς άνδρες του τή σπηλιά.

'Ο Μουρασκίκ, άν κι' άρρωστος, πολέμησε σάν λιοντάρι. Υπερασπίζοντας τήν 'Αζμά σκότωσε μπροστά της τόν άντρα της, άλλά τέλος έπεσε κι' αύτός μπροστά στά πόδια της νεκρός άπ' τίς πληγές του.

Έκεί, μέσα στή δροσερή σπηλιά, σκοτώσανε και τήν 'Αζμά οί πιστοί υπηρέτες τού Γκαζζ-ελ-Γχάζαλ.

***

Οί άπιστοι σύντροφοι τού Μουρασκίκ γυρίσανε ύστερα άπ' την κλεφτιά και την προδοσιά τους, στό μέρος πού ήταν κατασκηνωμένη ή φυλή τους κι' είπανε στούς άδελφούς τού Μουρασκίκ, ότι ο άφέντης τους τράβηξε μ' ένα καραβάνι για νά πάη στή Μέκκα νά προσκυνήση και τούς χάρισε όλα τά πράγματά του.

'Αλλά τ' αδέλφια τού Μουρασκίκ διαβάσανε άπάνω στή σέλλα τούς στίχους τού αδελφού τους και μάθανε όλη την αλήθεια. Τούς καταγγείλανε λοιπόν στόν Καδή, και φύγανε άμέσως γιά νά βρούνε τόν αδελφό τους.

Φτάσανε έτσι στίς πηγές τού Ντζάμπαν, βρήκανε την φυλή τού Γκαζζ-ελ-Γχάζαλ, πολεμήσανε μαζύ της και την καταστρέψανε.

Πήγαν ύστερα στή σπηλιά και θάψανε τά κουφάρια τού Μουρασκίκ και τής 'Αζμά.

Κι' όταν ξαναγύρισαν στόν τόπο τους, αντίκρυσαν άπό μακρυά κρεμασμένους τούς συντρόφους τού αδελφού τους, πού τόν έχλεψαν και τόν παράτησαν στήν έρημιά.

. . . . . .

Μήν κάνεις λοιπόν ποτέ τό κακό, ώ άνθρωπε, γιατί θά τό βρής μπροστά σου, όπου και νά πάς, όσο κι' άν κρυφτής...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

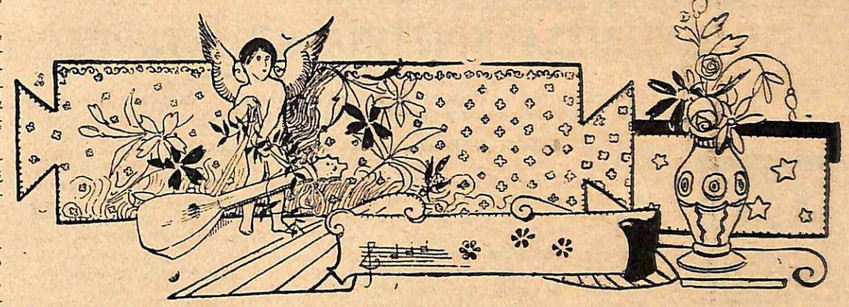
ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΟΥΡΤΑ

Τό 1915, την παραμονή τής όνομαστικής του έορτής, ο βασιλεύς Γεώργιος Ε' τής Αγγλίας δέχτηκε, ανάμεσα στ' αναρίθμητα δώρα πού τού στείλανε, και μιά τεράστια τούρτα. Ή βάσι τής τούρτας αύτής ήταν ένας κύκλος, πού ή επιφάνειά του καταλάμβανε δέκα περίπου τετραγωνικά μέτρα! Τό βάρος της πάλι ήταν 290 χιλιόγραμμα.

Για νά κατασκευασθή αύτή ή τούρτα, χρειαστήκανε 900 αύγά, 90 χιλιόγραμμα ξηρών φρούτων και 190 χιλιόγραμμα βουτύρου, ζάχαρης και αλεύρου.

Λίγο πιό πάνω άπ' τή βάσι, ή τούρτα είχε σχήμα οκτάγωνο, σέ κάθε δέ γωνία τού οκταγώνου ήταν στημένος κι' ένας στύλος Κορινθιακού ρυθμού.

Τέλος, στήν μιά πλευρά τής τούρτας ήταν καμωμένη ή προσωπογραφία τού βασιλέως — πόσον γλυκειά προσωπογραφία!... — σέ μιά άλλη τό στέμμα τής Μεγάλης Βρεττανίας και άπάνω στίς γάλλες έξη τά εμβλήματα τών κυριοτέρων άποικιών τής 'Αγγλίας. Πρέπει άκόμα νά σημειώσουμε ότι κάτω άπ' τό αυτοκρατορικό στέμμα ήταν γραμμένη ή λέξι· «Νίκη» μέ ξαχαρωμένα πράσινα φρούτα!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό παπαγάλος τού ξυλοκόπου. Πώς τόν αγέρασε ο Καΐσαρ. Ό σοφιστής κι' ο 'Αγησίλαος. Οί νόμοι κι' ή αράχνες. Ό Μέγας 'Αλέξανδρος γιά τό διδάσκαλό του. Ο Διογένης κι' ή φιλοσοφία, κλπ. κλπ.

"Ενας ξυλοκόπος σκέφτηκε νά μάθη σ' έναν παπαγάλο νά χαιρετά τόν Αύγουστον Καίσαρα μ' αύτά τά λόγια· «Χαίρε νικητά. Αύγουστε Καΐσαρ!».

Τό άπεφάσισε νά τό κάνη αύτό μέ την έλπίδα ότι ο αύτοκράτωρ θά τού τόν άγόραζε πανάκριβα.

'Ο παπαγάλος όμως άργούσε νά μάθη, τά λόγια του κι' απελπισμένος κάθε τόσο ο ξυλοκόπος έλεγε.

—"Εγασα τόν κόπο μου και τόν καιρό μου!...

Τέλος κατάφερε μέ την υπομονή του ο ξυλοκόπος νά μάθη στόν παπαγάλο τά λόγια πού ήθελε και τόν πήγε στόν Αύγουστο.

'Ο αυτοκράτωρ όμως, μόλις άκουσε τόν χαμοετισμό τού παπαγάλου, είπε στόν ξυλοκόπο·

—"Α, έχω πολλούς πού μέ χαιρετούν σάν κι' αύτόν! Δέν τόν χρειάζομαι!...

"Οταν όμως τελείωσε ο αύτοκράτωρ, ο παπαγάλος ξαναφώνταξε.

—"Εχασα τόν κόπο μου και τόν καιρό μου!

'Ο Αύγουστος τότε ξεκαρδίστηκε άπό τά γέλια κι' αγόρασε τόν παπαγάλο τού ξυλοκόπου ακριβότερα άπ' όλα τά πουλιά πού είχε αγοράσει ώς τότε.

***

Κάποτε ένώ δημηγορούσε ένας σοφιστής, πού μπορούσε νά σέ κάνη νά πιστέψης ότι ένα κουνούπι είνε μεγαλείτερο άπό ένα ελέφαντα, πέρασε άπό κοντά έκεί ο βασιλιάς 'Αγησίλαος. Ό 'Αγησίλαος, όταν άκουσε νά διηγήται μιά τιποτένια υπόθεσι μ' ένα σωρό λόγια, έφυγε καταγανακτισμένος, μουρμουρίζοντας·

—Καλός παπουτσής, μα την αλήθεια!... Αφού σ' ένα τόσο δά πραγάκι μπορεσθή νά βάλη ένα τόσο τεράστιο παπούτσι!...

***

Ρωτήσανε κάποτε τόν Σόλωνα, πόσην δύναμι έχουν οί νόμοι τής πολιτείας κι' έκείνος τούς άπάντησε·

—Οί νόμοι μοιάζουν με τά δίχτυα πού κάνει ή αράχνη, τά δροσιά ή μεγάλες μυίγες δεσχίζουν και περνούν, ένώ ή μικρές μπερδεύονται μέσα σ' αύτά και γίνονται.

Τήν ήμέρα πού ο 'Αδριανός γίνηκε αύτοκράτωρ, άντάμωσε στόν δρόμο ένα προσωπικό εχθρό του και τού είπε.

—Φτηνά την γλύτωσες!... Πήταν ή τύχη σου βλέπεις νά γίνω βασιλιάς και νά μήν μπορώ νά τά βάλω μαζύ σου!

***

Καθώς είνε γνωστό ή Ξανθίππη, ή γυναίκα τού Σωκράτη ήταν κακιά και καυγατζού. Μιά μέρα λοιπόν ο 'Αλκιβιάδης ρώτησε τόν δάσκαλό του για ποιό λόγο δέν την γώτιζε την γυναίκα του, κι' ο Σωκράτης τού άπάντησε.·

—Γιατί, υποφέροντας την γυναίκα μου μέσα στό σπίτι μου, συνηθίζω νά υποφέρω εύκολώτερα τίς δοσιές πού μού λένε έξω!..

***

Κάποιος φιλόσοφος, όταν άκουσε ένα παιδί πού άρχοντας νά παίνευε την δύναμι τού Φιλίππου, έπειδή γάλασε την μεγάλη πολιτών 'Ολυνθίων και γκρέμισε τά τείχη της, είπε.

—Ναί, άλλά έτσι ώμορφη, όπως ήταν, δέν μπορεί νά την ξαναχτίση!

***

'Ο Μέγας 'Αλέξανδρος έλεγε πολύ συχνά στούς φίλους του ότι περισσότερο εύγνωμονούσε τόν 'Αριστοτέλη πού τόν δίδαξε, παρά τόν Φίλιππο πού τόν έφερε στή ζωή. Και τό δικαιολογούσε αύτό λέγοντας.·

—Ό πατέρας μου μέ ώδήγησε στήν αίσθησι τής ζωής, ένώ ο 'Αριστοτέλης μού δίδαξε την κατανόησι της και τόν καλό τρόπο, μέ τόν οποίο μπορεί κανείς νά ζή.

***

Κάποτε, ο Διογένης συμβούλευε ένάν πλούσιο νά στείλη τό παιδί του στό σχολείο γιά νά μάθη φιλοσοφία. "Εφερνα όμως ο πλούσιος πού δέν καταλάβαινε καλά-καλά γιά ποιό λόγο έπεμενε τόσο πολύ ο φιλόσοφος, τόν ρώτησε.·

—Και τί θά ώφεληθή άπ' τή σπουδή της φιλοσοφίας ο γυιός μας;

'Ο Διογένης τότε τού άποκρίθηκε.·

—Νά, τί θά ώφεληθή, αγαπητέ μου, τό παιδί σου άμα σπουδάσει φιλοσοφία. "Αν καμμιά φορά τύχει νά πάη στό θέατρο, δέν θά μπορέση κανεις νά τού πή, όπως σέ σένα. «Νά μιά πέτρα, πού κάθεται άπάνω σέ μιά άλλη πέτρα!»

***

'Ο ίδιος φιλόσοφος μιά μέρα προσπαθούσε νά πείση ένα φίλο του νά σπουδάση φιλοσοφία. Έκείνος όμως δέν ήθελε νά παραδεχθή ότι ήταν αναγκη νά κάνη ένα τέτοιο κόπο και τέλος τού είπε.·

—Ίσως νά έχης δίκηο, φίλε μου, άλλα το δικό μου κεφάλι δέν είνε καμωμένο νά τ' παστίζω μέ τέτοια βαρεά πράγματα.

—Και πότε, σι θέλεις και ζής, τού άπαντησε ο Διογένης, άφού δέν θέλεις νά μάθης πώς πρέπει νά ζή ένας άνθρωπος!;

***

Τό σπίτι τού Δρούσου Ρωμαίου, πού κατάγόταν άπ' τή Λίβυη, έγε πάρα πολλά παράθυρα. Μια μέρα λοιπόν πήγε και τόν βρήκε ένα εργολάβο και τού είπε.·

—Κύριε, είνε μεγάλο ελάττωμα σ' ένα σπίτι νά έχη πολλά παράθυρα. Μπορεί βλαπτικός ο κόσμος νά βλέπη τί γίνεται μέσα. "Αν θέλης, αναλαμβάνω νά τό διορθώσω μονάχα μιά πέντε πουγγιά. Δέχεσαι;

'Ο Δρούσος τότε τού είπε.·

—Μοδ ζητάς, φίλε μου, πέντε πουγγιά, ένώ θά σού δώσω δέκα, όχι όμως γιά νά μού λιγοστέψης τά παράθυρα τού σπιτιού μου, άλλά γά τά κάνης περισσότερα. Θέλω όλοι νά μπορούν νά βλέπουν τί γίνεται μέσα σ' αύτό τό σπίτι μου, γιά νά ξέρουν τί άνθρωπος είμαι.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ, ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΙ' Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

[Τὸ τελευταῖο πολύκροτο ἄρθρο τοῦ Οὐΐλλιαμ Ἔ. Μπέντον, τοῦ περιφήμου Ἀμερικανοῦ ψυχαναλυτοῦ, γιὰ τὴ συγγένεια τοῦ χαρακτῆρος τῆς Γκρέτας Γκάρμπο καὶ τῆς παράξενης βασίλισσας τῆς Σουηδίας]

Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ πιὸ μεγάλη, ἡ πιὸ ἐκπληκτικὴ κι' ἡ πιὸ μυστηριώδης ὡδὸς τῆς καλλιτέχνις τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ συνεγίζει τὴ δραματικὴ παράδοσι τῆς Ραχήλ, τῆς Σάρας Μπερνάρ καὶ τῆς Ἐλεονώρας Ντοῦζε, δὲν μοιάζει τόσο μὲ καμμιὰν ἄλλη γυναῖκα τῆς ἱστορίας, ὅσο μὲ τὴν παράξενη Χριστίνα τῆς Σουηδίας, τὴν παλὴ βασίλισσα τῆς βορεινῆς πατρίδας της, ποὺ ἡ μεγάλη καλλιτέχνις τὴν ἐνσαρκώνει σήμερα στὸ τελευταῖο της φίλμ.

Ἡ βασίλισσα Χριστίνα τῆς Σουηδίας ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πρωτότυπες, τὶς πιὸ ἐκκεντρικὲς καὶ τὶς πιὸ αἰνιγματικὲς γυναῖκες ποὺ φάνηκαν στὸν κόσμο. Ἡ μαγνητικὴ γοητεία της, τὸ σκοτεινὸ μυστήριο τῆς ζωῆς της, ἡ μαγικὴ της ἀτμόσφαιρα, ἔκαναν ὅλους ἐκείνους ποὺ βρισκόντουσαν κοντά της νὰ τὴ λατρεύουν μ' ἕνα παράφορο πάθος.

Ἀ! Τί σκοτεινὸ μυστήριο ἡ ζωή της! Πόσο τῆς μοιάζει ἡ Γκρέτα Γκάρμπο στὴ ζωή! Κι' ἡ δυό τους ἔχουν μιὰ ζωή, τόσο παράξενη, τόσο γοητευτική, τὸ πιὸ περίεργο καὶ τὸ πιὸ συναπαστικὸ μυθιστόρημα.

Ἡ βασίλισσα Χριστίνα, ὅπως κι' ἡ «Σφίγγα τοῦ Χόλλυγουντ», ἀγαποῦσε τὴν ἀπομόνωσι καὶ τὴ σιωπή. Τῆς ἄρεσαν τὰ ἄγρια βράδυα, κοντὰ στὴ φωτιά, μὲ τὴν συντροφιὰ ἑνὸς ὡροσκόπου βιβλίου. Ἀγαποῦσε μ' ἕνα τρελλὸ πάθος τὸ διάβασμα. Ἡ βιβλιοθήκη της ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὡμορφες τοῦ κόσμου. Μὰ μήπως κι' ἡ Γκρέτα Γκάρμπο δὲν ἔχει τὸ ἴδιο πάθος; Μήπως δὲν εἶνε ἡ πιὸ βιβλιόφιλος ἀπ' ὅλους τοὺς «ἀστέρες»; Μήπως δὲν ἀγοράζει κάθε τόσο σπάνιες ἐκδόσεις καὶ κάθε ἐκλεκτὸ βιβλίο, μόλις κυκλοφορήσει στὸ Λονδίνο, στὸ Παρίσι, ἢ στὴ Νέα Ὑόρκη; Ὅταν ἄρχισε νὰ μελετᾶτὸ ὁλο τῆς Χριστίνας τῆς Σουηδίας, ζήτησε ἀπὸ τὸν γραμματέα της νὰ τῆς συγκεντρώσῃ καθετὶ ποὺ ἔχει γραφῆ γιὰ τὴ ζωὴ τῆς περίφημης βορεινῆς βασίλισσας καὶ βυθίστηκε ἀμέσως στὴ μελέτη κάθε σχετικοῦ βιβλίου, ὑποβρίζοντας κάθε τόσο.

—Πῶς τὴν καταλαβαίνω! Πῶς τὴν καταλαβαίνω αὐτὴ τὴ γυναίκα!..

Ἡ παλὴ βασίλισσά της ἦταν μιὰ ἔξυπνη κι' ἐλεύθερη γυναίκα, δίχως προλήψεις καὶ δίχως περιορισμούς. Ἔκανε πάντα ὅτι τῆς περνοῦσε ἀπ' τὸ κεφάλι, δίχως νὰ προσέχῃ καὶ νὰ δίνῃ σημασία στὰ σχόλια τοῦ κόσμου. Ἀγαποῦσε τὴν συντροφιά, κάθε ἔξυπνου κι' ἐξαιρετικοῦ ἄνδρα καὶ γι' αὐτὸ εἶχε πάντα γύρω της μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους φιλοσόφους τοῦ καιροῦ της. Ἔδειχνε μεγάλη συμπάθεια στὸν περίφημο Γάλλο φιλόσοφο Καρτέσιο καὶ τῆς ἄρεσε νὰ συζητᾶ μαζύ του μ' ἕνα πνεῦμα ποὺ τὸν ἄφινε καταπληκτο. Ἐπειδὴ μάλιστα ὅλη τὴ μέρα τὴ βασάνιζαν ἡ σκοτοῦσες τῆς βασιλείας, τοῦ ἀφιέρωνε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα κάθε πρωΐ, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἔκανε τὸν περίπατό της μὲ τ' ἄλογο. Κι' ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα θεάματα, νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν μεγάλο Καρτέσιο νὰ τῆς φωνάζῃ δυνατά, λαχανιασμένος, τὶς θεωρίες του καθὼς κάλπαζε κι' αὐτὸς δίπλα της, μέσα στὰ κομισμένα ἀκόμη δάση..

Ποιὸς δὲν ἔτυχε τώρα νὰ δῇ τὴ Γκρέτα Γκάρμπο νὰ γυρίζῃ μὲ τ' ἄλογο στὸ Μπέβερλυ Χίλλς ἀπὸ τὸν περίπατό της, τὴν ὥρα ποὺ μόλις ἔχει ξυπνήσει ὁ κόσμος καὶ πηγαίνει βιαστικὰ στὴ δουλειά του; Κι' ὁ μεγάλος «ἀστέρας», ὅπως κι' ἡ μεγάλη βασίλισσα, κάνει κάθε πρωΐ, μόλις ἀρχίζει νὰ χαράζῃ, ἕνα μεγάλο περίπατο μὲ τ' ἄλογο, ὅτι βέβαια μὲ τὴ συντροφιὰ ἑνὸς περιφήμου φιλοτόφου, μὰ μὲ τὸ πνεῦμα γεμάτο ἀκόμη ἀπὸ τὶς θεωρίες τῶν συγχρόνων Γερμανῶν φιλοσόφων ποὺ τὶς μελιτοῦσε τὴ νύχτα, πρὶν κοιμηθῇ. Κι' ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἀγαπᾶει τοὺς ἐξαιρετικοὺς ἄνδρες καὶ προτκαλεῖ πάντα στὴ βίλλα της κάθε μεγάλο καλλιτέχνη, συγγραφέα, ἠθοποιό, ζωγράφο ἢ μουσικὸ ποὺ τυχαίνει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Γι' αὐτὴ τὴ συμπάθειά της πρὸς τοὺς μεγάλους μαλλιτέχνες ἔχουν γραφῆ τὰ πιὸ φανταστικὰ πράγματα κι' ἔχουν κυκλοφορήσει ἡ πιὸ ἀπίστευτες διαδόσεις. Μὰ ἡ μόνη ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ Γκρέτα Γκάρμπο δείχνει μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐαρίστηση στὴ συντροφιά τους καὶ στὶς ἐκλεκτὲς κι' ἀνώτερες συζητήσεις τους.

Ἡ βασίλισσα Χριστίνα τῆς Σουηδίας

Αὐτὴ ἡ φυσικὴ καὶ πνευματικὴ συγγένεια τοῦ μεγάλου «ἀστέρος» μὲ τὴν περίφημη βασίλισσα εἶνε ἀκόμη πιὸ βαθειὰ καὶ πιὸ ἐκπληκτική.

Ἂν ἀνοίξετε τὸ πασίγνωστο βιβλίο τοῦ Μάκκενζι γιὰ τὴ βασίλισσα Χριστίνα, θὰ δῆτε στὶς πρῶτες ἀμέσως σελίδες του ὅτι αὐτὴ ἡ αἰνιγματικὴ γυναίκα ἔβλεπε μιὰ ἀπεράντως περιορόνησι γιὰ καθετὶ σχετικὸ μὲ τὸ γυναικεῖο στόλισμα.

—Εἶμαι ἡ μόνη γυναῖκα τοῦ κόσμου, ἔλεγε κάθε τόσο ποὺ δὲν ἐνδιαφέρεται διόλου γιὰ τὶς τουαλέττες της!

Κι' ἀλήθεια, δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ γυναικεία κομψότης κι' οὔτε τὴν ἔνοιαζε γι' αὐτό. Ἤθελε πάντα νὰ μοιάζουν τὰ φορέματά της, ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο μὲ ἀνδρικά. Φοροῦσε «παπούτσια μὲ χαμηλὰ κι' ἴσια τακούνια, μιὰ ἁπλὴ ζακέττα κι' ἕνα καπέλλο ἱππασίας ποὺ τὸ φοροῦσε καὶ τὸ ἔβγαζε σὰν ἄνδρας...»

Μὰ πῶς ντύνεται κ' ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, Θεέ μου! Μὲ τὸν λιγώτερο γυναικεῖο τρόπο! Τὰ φορέματά της εἶνε ἁπλά. τὰ παπούτσια της χαμηλὰ καὶ ἴσια τακούνια, τὰ καπέλλα της κοινὰ καί... «ντεμοντέ»! Δὲν γάνει ποτὲ τὶς ὧρες ν' αὐτοθαυμάζεται μπροστὰ στὸν καθρέφτη... Αὐτὸ ὡστόσο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ξέρει νὰ ντυθῇ σὰν τὴν πιὸ κομψὴ γυναίκα τοῦ κόσμου. Ὅταν εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ παρευρεθῇ σὲ μιὰ ἀπ' ἐκείνες τὶς περίφημες «πρεμιέρες» τοῦ Χόλλυγουντ ἢ ὅταν προσκαλεῖται σὲ μιὰ δεξίωσι ἀπὸ ἕναν ἀγαπημένο της «ἀστέρα», ἢ μεγάλη καλλιτέχνις φορεῖ τὴν πιὸ κομψὴ καὶ τὴν πιὸ πολυτελῆ τουαλέττα ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες...

Αὐτὲς ὅμως εἶνε ἐξαιρέσεις. Στὴν καθημερινή της ζωὴ ντύνεται σάν... ἄνδρας! Καὶ τί δὲν ἔχει γραφῆ γιὰ τὶς ἁπλὲς ζακέττες της, γιὰ τ' ἀνδρικὰ παλτά της, γιὰ τὰ περίφημα μαλλιά της, τὰ «ἴσια σάν... σύρματα!» Κατὰ τὸ τελευταῖο της ταξεῖδι στὴ Σουηδία, ἡ «μοιραία γόησσα», ἀπογοήτεψε πολλούς, πάρα πολλοὺς θαμμαστάς της μὲ τὸ ντύσιμό της. Φοροῦσε ἕνα μπερὲ τὸ πιὸ ἁπλὸ καὶ τὸ πιὸ φτηνὸ ἀπ' ὅλα, ἕνα ἀνδρικὸ ἀδιάβροχο μὲ ζώνη κι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια «σπόρ», χοντρά, μεγάλα κι' ἄκομψα, σὰν τὰ παπούτσια μιᾶς ἐκκεντρικῆς Ἀγγλίδος γκουβερνάντας...

Ἡ Χριστίνα τῆς Σουηδίας εἶχε κάτασπρα χέρια, μὰ δυνατὰ σὰν ἀνδρικά. Ἡ φωνή της ἦταν γλυκειά, σοβαρή, μὲ γαμηλοὺς τόνους. Ἔγκετε ἀκούσει βέβαια τὴ φωνὴ τῆς ΓκρέταςΓκάρμπο στὸν κινηματογράφο. Λοιπόν; Δὲν εἶνε ἡ ἴδια; Δὲν μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὴ φωνὴ τῆς παράξενης βασίλισσας;

Ἡ πιὸ μεγάλη ὅμως σύμπτωσις ἀπ' ὅλες, εἶνε ἐκεῖ ποὺ ταιριάζουν κι' οἱ δυὸ στὸ ζήτημα τοῦ γάμου.

—Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ παντρευτῶ! ἔλεγεν ἡ Χριστίνα τῆς Σουηδίας.

Κι' ἀκόμη.·

—Δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ ἐπιτρέψω σ' ἕναν ἄνδρα νὰ μὲ μεταχειρίζεται, ὅπως ἕνας χωριάτης κάνει ὅ,τι θέλει τὸ γαϊδάρι του.

Ἡ Χριστίνα ἦταν ἀτίθασσος. Ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὴν ἀνεξαρτησία της. Ἦταν μιὰ μυστηριώδης γυναίκα γιὰ τοὺς συγχρόνους της.

Γεννήθηκε τὸ 1626, στὴ Στοκχόλμη. Δεκαοχτὼ χρόνων, ἀνέλαβε στοὺς πρεσβευτὰς ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ἐστέφθη βασίλισσα κι' ὁρκίσθηκε ὡς βασιλεὺς τῆς Σουηδίας. Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ θέλησε νὰ παραιτηθῇ, ν' ἀναγκάστηκε νὰ περιμένῃ δέκα ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ μπορέσῃ «νὰ ξαναπάρῃ τὴν ἐλευθερία της», ἀλλὰ στὴ συνηθισμένη, θέσι του βρῆκα τὴν ἑξῆς ρεκλάμα, καλοπληρωμένη φαίνεται ἀπ' τὸν ἐνδιαφερόμενο.·

«Τὰ τηγάνια μας εἶνε τὰ ἐλεκτότερα καὶ κομψότερα ἀπ' ὅλα. Προκαλοῦμε ὅτους ἀμφιβάλλοντας νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν. Βουλεβάρτον Σαὶν Μαρτέν, Νο 012. Εἰς τοὺς ἐπισκέπτας μας παρατίθεται πρόγευμα δωρεάν.»

Ἄφησα τὴν εἰδησι αὐτὴ νὰ τὴν διαβάσῃ, σὰν πιὸ ἁρμοδία, ἡ μαγείρισσα τῆς καμαριέρας μου, κι' ἐγὼ ἐξακολούθησα πυρετωδῶς τὶς ἀνιχνεύσεις μου γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ «κυρίου ἄρθρου», ἐφωδιασμένος τώρα καὶ μὲ σχετικὸ τηλεσκόπιο.

Τὸ βρῆκα, τὸ διάβασα διφαλέως, τὸ καταχειροκρότησα, καὶ σᾶς τὸ παραθέτω.

«Κυβερνητικὴ ἀβελτηρία καὶ κακοηθέστατα καταχρήσεις.

»Σήμερον τὴν πρωΐαν ὁ θυρωρὸς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὀρσὰν 196 ἀκινήτου, ἠκουσεν ὑλακὰς κυνὸς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πασίγνωστου καὶ δημοφιλοῦς ἀστέρος Κόναλδ Ρόμαν. Σπεύσας δρομέως εἶδε τὸν ἀτυχῆ πλανήτην ἀστέρα κείμενον νεκρόν, καὶ ἔχοντα τὸ κρανίον ἀνοιγμένον διὰ 3 σφαιρῶν πιστολίου. Οἱ λόγοι τῆς αὐτοκτονίας εἶνε ἀσφαλῶς ἐρωτικοί, καθόσον εἰς τὸ δωμάτιόν του ἀνευρέθησαν 117.673 ἐπιστολαὶ μαγιασῶν θαυμαστριῶν του.

»Οἱ κυβερνῶντες ἐδυθίσθησαν εἰς πέλαγος καταχρήσεων! Οὐδεὶς ἔλεγχος ἀσκεῖται εἰς τὰ καταναλισκόμενα παρὰ τοῦ κοινοῦ πολεμεφόδια, ἐφόσον ἐχρειάσθησαν τρεῖς (ἀριθ. 3) σφαῖραι διὰ τὴν συντριβὴν τοῦ κρανίου τοῦ ἀτυχοῦς αὐτόχειρος, ἐνῶ ἄλλοτε μία σφαῖρα (ἀρι. 1) ἀρκοῦσε διὰ τὸ μοιραῖον.

»Ἀλλ' ἐφ' ὅσον κακῇ τῇ μοίρᾳ κυβερνώμεθα ἀπὸ τὴν στεῖραν τῶν γνωστῶν καχαριῶν, καὶ οἱ ἀστέρες θὰ παραμένουν ἀπροστάτευτοι ἀπὸ τὰς ὑαινικὰς διαχύσεις τῶν τιγρεειδῶν θαυμαστριῶν τους, καὶ εἰς περιττὰ ἔξοδα θὰ ὑποβαλλόμεθα ὁσάκις μεταπηδῶμεν ἐκουσίως ἐκ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου εἰς τὸν ἄλλον τὸν χειρότερον.

»Θέλοντες νὰ προσφέρωμεν ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας καὶ τὰς ρωμαντικὰς ἀναγνωστρίας μας, συνιστῶμεν θερμῶς διὰ παρομοίας περιπτώσεις τὴν χρῆσιν στερεῶν σχοινίων τοῦ οἴκου «Δέσε-Λύσε», μοναδικῶν γιὰ κρέμασμα, καὶ περιστρόφων τοῦ πεφημισμένου οἴκου «Πιστολέ, Υἱὸς καὶ Σία». Ἐθθήνεια ἀνήκουστος. Ἀποτελεσματικότης ἀλάνθαστος.»

...Διὰ τριῶν σφαιρῶν πιστολίου !

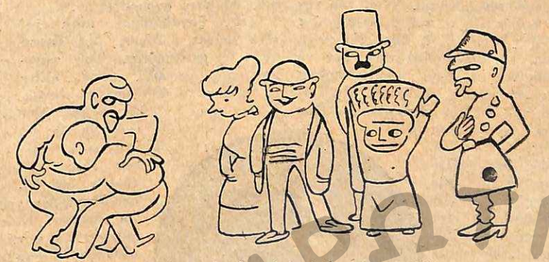
Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἔχουμε Δεκέμβριο 1935, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ καζαμία καὶ κατὰ τὰς σοβαρὰς δηλώσεις τοῦ κολλημένου στὸν τοῖχο καὶ ἀκριβῶς ἀντίκρυ μου καλενδαρίου.

Ἀφοῦ λοιπὸν διαπίστωσα πρῶτα-πρῶτα τὸ ἀξιομνημόνευτο αὐτὸ γεγονός, ἐσήμανα κατόπιν στὴν ἀνύπαρκτο καμαριέρα μου νὰ μοῦ φέρῃ τὸ πρωϊνὸ-ἑσπερινόν μου γάλα καὶ τὶς ἑσπερινο-πρωϊνὲς ἐφημερίδες. Προκομμένη ἡ καμαριέρα μου, — καὶ τσαχπινοῦλα μάλιστα, ἐντὸς παρενθέσεως. Ἐσήμανε παρευθὺς κι' αὐτὴ στήν... καμαριέρα της νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγή μου.

Πραγματικά, σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ ἐξάδελφος τῆς καμαριέρας μου — μὴν ξεχνᾶτε πῶς εἴμαστε στὸ 1935! — μοῦ ἔφερε μυστηριωδῶς τὰ ζητηθέντα καὶ ἀνεχώρησεν ἐπίσης μυστηριωδῶς.

Ἔπια τὸ γάλα ὅπως τὸ πίνει ὅλος ὁ κόσμος ποὺ συνηθίζει νὰ πίνῃ γάλα, κι' ὕστερα ἄνοιξα τὴν πιὸ σοβαρὴ καὶ πιὸ συντηρητικὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἐφημερίδος ποὺ εἶχα μπροστά μου.

Λεγόταν «Ἠχὼ τῶν Παρελθόντων Μεγαλείων», εἶχε σχῆμα 8ον καὶ ὀξύμωρον, καὶ ἦταν ἐγδοηκοντασέλιδος. Ἔψαξα στὴν ἀρχὴ μάταια ἀνάμεσα στὶς ρεκλάμες γιὰ νάβρω τὸ «κύριο ἄρθρο» καί νὰ φωτισθῶ ἐπὶ τῆς καταστάσεως, ἀλλὰ στὴ συνηθισμένη, θέσι του βρῆκα τὴν ἑξῆς ρεκλάμα, καλοπληρωμένη φαίνεται ἀπ' τὸν ἐνδιαφερόμενο.·

Δὲν ἤργησαν νὰ συμπλακῶσιν ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ πλήθους...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ J. DEPAQUIT

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΜΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1935

Φωτισμένος πειὰ ἀπ' τὸ «κύριο ἄρθρο» τῆς ἐφημερίδος, ὅπως κι' ἐσεῖς, ἀγαπητὲς κι' ἀγαπητοί μου, βρασκέλισα ἠρωϊκῶς ἑφτὰ σελίδες ποικίλων διαφημίσεων κι' ἔβαλα αἰσίως στὰ «Γεγονότα τῆς ἡμέρας», κρυμμένα χαριέντως καὶ φιλοπαιγμόνως ἀνάμεσα σὲ πετραπλὲς σειρὲς χαρακωμάτων, τὰ ὁποῖα θροντοφωνοῦσαν ὅτι ὁ Δείνας ἦταν «ἀσυναγώνιστος στὶς κάλτσες» κι' ὅτι ὁ Τάδες εἶχε τὸ ρεκὸρ στὴ φθήνεια τῆς λακέρδας»!

Σᾶς παραθέτω λοιπὸν ἀκόμα μερικὰ ἀπ' τὰ γεγονότα τῆς ἀξιομνημόνευτης ἡμέρας τῆς 27ης Ἰουλίου 1935, γιὰ νὰ δῆτε ἐσεῖς οἱ ἄμοιροι τοῦ 1933 πόσο προδεύσαμε ἐμεῖς οἱ τυχεροὶ ἀπόγονοί σας.·

«Συμπλοκὴ Γάλλου μετὰ τινος Ἰταλοῦ καὶ αἱ ἀπροσδόκητοι συνέπειαί της.

»Ὡς θὰ ἐνθυμοῦνται οἱ προσφιλεῖς ἀναγνῶσται μας, οἱ τιμῶντες τὰς στήλας τοῦ διασπεποῦς φύλλου μας διὰ τῶν ἀναγνωστικῶν ἐλεμμάτων των καὶ τὰ θυλάκια τοῦ διευθυντοῦ μας διὰ τοῦ πενιχροῦ—ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν τῆς ὕλης μας—διφραγμοῦ των, ἡ προχθεσινὴ συμπλοκὴ Γάλλου τινὸς ἀμαξηλάτου μετά τινος λεμεδούχου ἐξαγωγῶν ἀμφίστομων μάχαιραν, ἤρχισε νὰ ξύνῃ ἡσύχως τοὺς ὄνυχάς του, Ὁ Ἰταλὸς ὅμως, παρεξηγήσας τὴν ἐξαγωγὴν τῆς ἀμφιστόμου, ἐτράπη παρευθὺς εἰς ἄτακτον φυγὴν ὑπὸ τοὺς ὀνειδιστικοὺς καγχασμοὺς τοῦ πλήθους!

»Ἀναίμακτος βεβαίως ἡ ρῆξις αὐτὴ καὶ ἀνάξια καὶ ἁπλῆς ἀναγραφῆς ἀκόμη ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἐγκρίτου φύλλου μας. Ἀλλ' ὅμως τὴν ἀνεγράψαμεν προχθές, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐλλείψει χώρου, καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι εἴχομεν μίαν ἀόριστον προαίσθησιν—ὀφειλομένην εἰς τὸ ὀξυδερκὲς αἰσθητήριον τοῦ ἀρχισυντάκτου μας—ὅτι ἡ ρῆξις αὐτὴ δὲν θὰ ἐστερεῖτο ἀπωτέρων διπλωματικῶν περιπλοκῶν.

»Καὶ εὐτυχῶς αἱ προβλέψεις μας ἐπληλήθευσαν. Κατὰ σημερινὸν μας τηλεγράφημα, ἀφιχθὲν σιδηροδρομικῶς ἐκ Ρώμης, ὁ κυβερνήτης τῆς Ἰταλίας Μουσσολίνι ὁ Β' λαβὼν παρὰ τοῦ ἐντεῦθα πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας ἐκτενῆ κρυπτογραφικὴν ἔκθεσιν τῶν λεπτομερειῶν τῆς συμπλοκῆς, ἀνέκραξε πλήρης καταισχύνης:

»—Τζεοβινέσσα !... Τζιοβινέσσα !... Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θὰ τρέπεσαι εἰς φυγὴν καὶ ἐπὶ τῇ ἁπλῇ θέᾳ δελόνης ἀκόμη!

»Καὶ βαρυαλγῶν ὁ Ντοῦτσε Να

Σχοινιὰ τοῦ Οἴκου «Δέσε - Λύσε», μοναδικὰ γιὰ κρέμασμα !...

Β', ἀπέφυγε νὰ παραστῇ εἰς τὴν δεξίωσιν τὴν διοργανωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τριακοντακισχιλιοστοῦ «Φασιστικοῦ Συνδέσμου» τοῦ Μιλάνου, καίτοι προσκληθεὶς εὐσεβάστως, ἐμπροθέσμως καὶ προσηκόντως παρὰ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ συνδέσμου.

»Ἐντούτοις, τὸ ἀπευκταῖον ἀπεφεύχθη, διότι ὁ τραπεὶς εἰς φυγὴν Ἰταλὸς λεμβοῦχος ἀνευρέθη παρὰ τῆς Ἀστυνομίας καὶ παρέσχε τὰς ἑξῆς διαφωτιστικὰς ἐξηγήσεις ἐπὶ τῆς σχεδὸν παρεξηγήσεως ἐκείνης στάσεώς του:

»—Ἀγνοῶ, εἶπεν, ἂν ὁ ἀντίπαλός μου ἐξήγαγε ἀμφίστομον... Οὔτε καὶ εἰς φυγὴν ἐτράπην... Ἁπλῶς ἔτρεξα ὑπείκων εἰς ἐπίμονον πρόσκλησιν πελάτου μου, ἱσταμένου παρὰ τὴν λέμβον μου καὶ ἐπιθυμοῦντος νὰ τὸν διατεραιώσω εἰς τὴν ἀντίστεραν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα, χάριν ψυχαγωγικοῦ περιπάτου καὶ λόγῳ τῆς προβληματικῆς στερεότητος τῶν γεφυρῶν τοῦ ποταμοῦ !...

»Τὰ ἴδια εὐηρεστήθη νὰ ἐπαναλάβῃ οὗτος καὶ εἰς προστρέξαντα συντάκτην μας. Αἱ δηλώσεις του αὐταὶ τηλεγραφηθεῖσαι ἀρμοδίως, προεκάλεσαν ἄφατον ἀνακούφισιν εἰς τὰ στήθη τῶν βαρυαλγούντων συμπατριωτῶν του, καὶ ἀπέτρεψαν πιθανὴν—σχεδὸν ὑπερβεβαίαν — αὐτοκτονίαν τοῦ δαιμονίου ἡγέτου τῆς φασιστικῆς κυνήσεως ἐν τῇ φίλῃ, συμμάχῳ καὶ γείτονι χώρᾳ.»

***

Νὰ ἐξακολουθήσω, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, τὴν γραφὴν καὶ ἄλλων εἰδήσεων, ἐκ τοῦ φύλλου τῆς 27ης Δεκεμβρίου 1935 τῆς «Ἠχους τῶν Παρελθόντων Μεγαλείων»;

Προτιμῶ τὸ «ὄχι», γιατί καὶ ἀναὶ νὰ μοῦ πῆτε — ἀμφιβάλλω ἄλλωστε γι' αὐτὸ — δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἱκανοποιήσω. Βλέπω πιὸ κατω μιὰ δήλωσι τῆς Συντάξεως τῆς ἐφημερίδος, ὅτι «ἀναβάλλονται διὰ τὴν αὔριον ἐλλείψει χώρου» τὰ ὑπόλοιπα γεγονότα τῆς 27ης Δεκεμβρίου 1935, καὶ πείθομαι γ' αὐτό, διότι ἡ ὑπόλοιπες 37 σελίδες διαφήμιζαν μὲ χτυπητοὺς τίτλους σοκολατάκια ἀπὸ σοκολατα, γοιρινὰ λουκάνικα ἀπὸ κρέας καὶ λίπος χοίρου καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη καὶ ἐδώδιμα ἐκτὸς συναγωνισμοῦ!

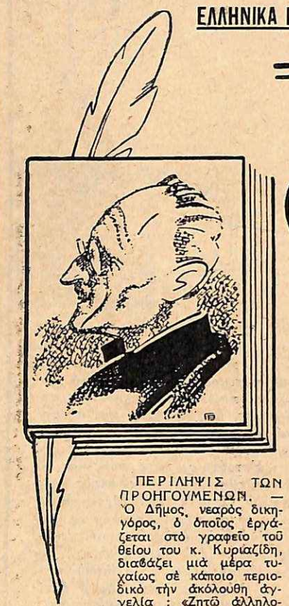
Ἂς καλοξημερώσῃ λοιπὸν αὐτὴ ἡ «αὔριον» — ἡ 28 Δεκεμβρίου 1935 — κι' ὅ,τι δὲ τὸ ἐνδιαφέρον στὴν ἐφημερίδα, θὰ σπεύσω νὰ σᾶς τὸ γνωστοποιήσω, ἂν στὸ μεταξὺ δὲν ἀποθάνω καὶ δὲν μεταδῶ ἀεροπορικῶς εἰς τὸν Παράδεισον...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ζηλέρως

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Δῆμος, νεαρὸς δικηγόρος, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται στὸ γραφεῖο τοῦ θείου του κ. Κυριαζίδη, διαβάζει μιὰ μέρα τυχαίως σὲ κάποιο περιοδικὸ τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία : «Ζητῶ ἀλληλογραφία μὲ ἀνεπιτυμένα κορίτσια τῆς ἡλικίας μου. Εἶμαι δεκαοκτὼ ἐτῶν κι' ἔχω βγάλει τὸ Γυμνάσιο. Γράψετε : Δεσποινίδα Κάρμεν Σύλβαν, Σύρον». Μὲ τὴν νεανικὴ φαντασία του ὁ Δῆμος σχηματίζει ἀμέσως μιὰ ἰδανικὴ εἰκόνα τῆς νέας αὐτῆς κι' ἀποφασίζει νὰ τῆς γράψῃ. Τῆς στέλνει λοιπὸν ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο γράφει πὼς εἶνε κορίτσι καὶ ὑπογράφεται «Δανάη». Ἡ Κάρμεν Σύλβα ἀπαντάει κι' ἔτσι ἀρχίζει μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀλληλογραφία μεταξύ τους. Ὁ Δῆμος ἐξακολουθεῖ νὰ ὑποκρίνεται τὸ κορίτσι καὶ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιστολές του ζητάει ἀπὸ τὴν Κάρμεν νὰ τοῦ στείλῃ τὴ φωτογραφία της.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὡραῖα ! Ἡ Κάρμεν Σύλβα δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ τοῦ ἀρνηθῇ αὐτὴ τὴ φωτογραφία. Καὶ θὰ τὴν ἤξερε πειὰ ὅσο καὶ τὴ Φάννυ Χάρολδ !.

Τώρα ἔπρεπε νὰ τῆς καλλιεργήσῃ τὴν ἰδέα τοῦ ἐρχομοῦ της στὴν Ἀθήνα, νὰ τὴ σπρώξῃ νὰ σπουδάσῃ στὸ Πανεπιστήμιο. Καὶ τῆς ἔγραψε :

«Ἔχετε πραγματικῶς τὴν ὡραιότερη κλίσι. Γιατί ἡ φιλολογία εἶνε ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν. Ἀλήθεια, πόσες ἐπιστῆμες περιλαμβάνει ! Μοῦ τὰς ἀράδιασε κάποτε μιὰ γνωστή μου φοιτήτρια : Λογοτεχνία, Ἱστορία, Ἀρχαιολογία, Παλαιογραφία, Φιλοσοφία, Ψυχολογία, Παιδαγωγική... Καὶ καθεμιὰ ἀπ' αὐτές, πόσους κλάδους ἔχει ! Ἡ Λογοτεχνία ἄξαφνα — τὰ καθαυτὸ «Γράμματα»—εἶνε ἀρχαία, εἶνε μέση, εἶνε νεώτερη. Καθεμιὰ κόσμος ὁλόκληρος, ὅπου μᾶς εἰσάγουν τὰ Σχόλια καὶ τὰ Λεξικά. Ὁ πατέρας σας δὲν σᾶς λέει καλὰ πῶς θὰ φᾶτε τὰ νειᾶτα σας μὲ τὰ Λεξικά. Ἀπεναντίας, μὲ τὰ Λεξικὰ θὰ τὰ χαρῆτε, ἀφοῦ τὰ Λεξικὰ θὰ σᾶς κάμουν νὰ διαβάζετε στὸ πρωτότυπο ἕναν Πλάτωνα ! Στὸ Γυμνάσιο, θυμοῦμαι, μᾶς ἔλεγαν πὼς ἡ Φιλολογία εἶνε ἡ γνῶσις τῶν ἐγνωσμένων. Πολὺ σωστά ! Κι' ὑπάρχει ὡραιότερο πρᾶγμα, παρὰ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ὅσα εἶνε γνωστὰ στοὺς ἀνθρώπους ; Αὐτὸ θὰ τὸν προφυλάττῃ ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸ ὀλίσθημα νὰ γράφῃ καὶ νὰ θεωρῇ πρωτότυπα, διὰ τοῦ, πράγματα ποὺ τὰ ἔγραψαν ἤδη ὁ Ὅμηρος,— κατὰ τὴν ἰδέα μου, αὐτὸς ἔγραψε τὰ πάντα ! — ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Εὐριπίδης.. Προχτὲς διάβαζα ἕνα μεγάλο ποίημα κάποιου νέου, μὲ θέμα τὸν ἀποχαρετισμὸ τοῦ Ἕκτορα καὶ τῆς Ἀνδρομάχης. Μ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε τὴν ἀξίωσι νὰ μᾶς τὰ πῇ καλύτερα ἀπὸ ὅ,τι μᾶς τὰ εἶπε ὁ Ὅμηρος ; Ὄχι βέβαια ! Τὸ ἔκαμε μόνο, γιατὶ δὲν εἶνε φιλόλογος καὶ δὲν ἔμαθε τὸν Ὅμηρο ὅσο πρέπει.

«Ὁ πατέρας σας σᾶς λέει : Τί ἀνάγκη ἔχετε ; Γιατὶ νομίζει πὼς θέλετε νὰ σπουδάσετε γιὰ νὰ γίνετε καθηγήτρια καὶ νἄχετε ἕνα μισθὸ ποὺ δὲν θὰ σᾶς χρειάζεται βέβαια. Ναί, μὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ψυχῆς σας, τὴ δίψα σας, τὴν κλίσι σας, τὴ φιλομάθειά σας, δὲν τὴ λαβαίνει ὑπ' ὄψει ; Αὐτὸ πρέπει νὰ τοῦ προβάλλετε σεῖς. Καὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ τὸν καταφέρετε. Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα σας, νομίζω πὼς δὲν θέλει γιὰ νὰ μὴ σᾶς στερῆται. Ἀλλὰ ἡ Ἀθήνα εἶνε κοντὰ στὴ Σύρα ! Ἕνα ταξειδάκι, ποὺ θὰ μπορῆτε νὰ τὸ κάνετε τρεῖς καὶ τέσσερες φορὲς στὸ διάστημα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους. Καὶ σ' ἕνα διπλογιόρτι ἀκόμα, μὲ Κυριακὴ στὴ μέση, θὰ μπορῆτε νὰ πετιέσθε στὴ Σύρα, νὰ φιλᾶτε τοὺς δικούς σας καὶ νὰ γυρίζετε πάσω, χωρὶς νὰ χάνετε οὔτ' ἕνα μάθημα. Ἔπειτα θὰ σᾶς ἔχουν καὶ θὰ σᾶς χορταίνουν ὅλο τὸ καλοκαῖρι. Ἅμα τῆς τὰ πῆτε ὅλα αὐτά, κι' ἡ μητέρα σας θὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐκτὸς ἂν ἔχῃ κι' ἄλλους λόγους. Ἂν π.χ. φοβᾶται γιὰ τὴν ὑγεία σας— γιατὶ πολλὰ παιδιά, μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀγρυπνη ἐπίβλεψι τῆς μητέρας, δὲν ντύνουνται καλά, δὲν φυλάγουνται, δὲν προσέχουν τὴ διαιτά τους, κάνουν τέλος πάντων τοῦ κεφαλιοῦ τους — ἢ ἂν νομίζῃ, ξέρω κι' ἐγώ ; πὼς ἕνα κορίτσι, μοναχο του στὴν πρωτεύουσα, μπορεῖ νά... παρεκτραπῇ !! Ἀλλὰ παραστῆστε της πάσο μιὰ τέτοια ἰδέα θἄταν προσβλητικὴ γιὰ σᾶς, γιὰ τὸ χαρακτῆρα σας, καὶ βεβαιῶστε τη, ὁρκισθῆτε της, πὼς καὶ μακρυὰ θἀκολουθῆτε πιστὰ τὶς συμβουλές της γιὰ τὸ ντύσιμο, τὴ δίαιτα κτλ. Ποτὲ δὲν θὰ πίνετε ἰδρωμένη νερὸ καὶ ποτὲ δὲν θὰ κάθεστε χωρὶς ἐπανωφόρι στὸ ὑπαίθριο καὶ σὲ ρεῦμα... Ἔπειτα ὑπάρχουν ἐδῶ λαμπρὲς οἰκογένειες ποὺ δέχονται οἰκοτρόφους... Σὲ μιὰ τέτοια θὰ σᾶς ἐμπιστευθοῦν οἱ γονεῖς σας. Καὶ θἄστε σὰ στὸ σπίτι σας...

«Φοιτήτρια ; Ὦ, μακάρι νὰ μποροῦσα νὰ γίνω κι' ἐγώ !. Εἶν' ἕνας παληός μου πόθος, ποὺ μοῦ ξανακάηκε μὲ τὸ γράμμα σας. Καὶ ποιὸς ξέρει ! ἂν ἔλθετε στὰς Ἀθήνας μπορεῖ νὰ μὲ κάμετε νὰ σπουδάσω κι' ἐγὼ φιλολογία ! Ἔτσι, θἄμαστε ἀχώριστες...».

Ὅταν ξαναδιάβασε αὐτὰ ποὺ εἶχε γράψει, ὁ Δῆμος δὲν ἔμεινε τόσο εὐχαριστημένος. Τοῦ φάνηκαν πάρα πολύ... σοφά. «Εἶνε γράμμα αὐτὸ ἀπὸ κορίτσι δεκαοχτὼ χρονῶν ; συλλογίσθηκε. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ὑποπτευθῇ πάλι πὼς εἶμαι ἄντρας !» Ἀπὸ ἄλλη ἄποψι ὅμως τοῦ ἄρεσαν. Ἐξυπηρετοῦσαν τόσο καλὰ τὸ σκοπό του ! Κι' ἀφοῦ τὰ διόρθωσε δῶ κι' ἐκεῖ στὸ σχέδιο — ἔσβυσε ἢ ἄλλαξε μερικὲς πολύ. . . φιλολογικὲς λέξεις — ἐπρόσθεσε καὶ τἀκόλουθα :

«Θὰ γελάσετε ἴσως μὲ τὴ σοφία μου. Τὸ καταλαβαίνω πὼς εἶνε ἀφορετὰ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Ἀλλὰ τί περισσότερο θὰ περιμένατε ἀπὸ ἕνα κορίτσι σὰν καὶ μένα ; Οὔτε πρέπει νὰ νομίσετε πὼς ξέρω κι' ἄλλα. Ὅσα ἤξερα, σᾶς τὰ ἔγραψα. Κι' αὐτό, γιατὶ ἐνόμισα φιλικὸ μου χρέος νὰ σᾶς ἐνθαρρύνω στὴν ὡραία σας ἀπόφασι καὶ νὰ σᾶς βοηθήσω νἄ τὴν πραγματοποιήσετε».

Λαμπρά ! Τῆς ὑπέβαλλε ἔτσι πὼς δὲν ἦταν τόσο σοφή, ὅσο ὑπῆρχε φόβος νὰ νομίσῃ, καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν παίρνῃ γιὰ κορίτσι — ἓν' ἀνεπιτυγμένο τέλος πάντων κορίτσι τῆς ἡλικίας της.

Τῆς ἔγραψε ἀκόμα μερικὰ λιγώτερο σπουδαῖα καὶ τελείωσε τὸ γράμμα του μὲ τὴ φράσι «σᾶς φιλῶ πολύ, πολύ !»

Γ'.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ἀπάντησις τῆς Κάρμεν Σύλβα ἤρθε σὲ τρεῖς ἡμέρες.

Πρὶν ἀνοίξει τὸν κρὲμ φάκελλο μὲ τὴν ἄσπρη γραμμάτσα, ὁ Δῆμος κατάλαβε πὼς εἶχε μέσα καὶ κάτι πιὸ χοντρό, πιὸ σκληρὸ ἀπὸ τὴν κόλλα τοῦ γράμματος. Ναί, ἡ ἀφὴ δὲν τὸν εἶχε γελάσει. Ἦταν ἕνα κάρτ-ποστάλ, ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἔγραφε : «Στὴν ἀγαπημένη μου Δανάη, Κάρμεν Σύλβα». Κι' ἡ ἄλλη ἦταν σκεπασμένη ὁλόκερη ἀπὸ τὴ φωτογραφία της μέσα στὴ βάρκα : Ἕνα θαυμάσιο κορίτσι, σ' ὅλη τὴν ἄνθισι τῆς ἐφηβείας, γυμνὸ καὶ ὄρθιο — μόνο τὸ μαγιὸ φοροῦσε, ἕνα μικρὸ μαγιό, ποὺ μόλις σκέπαζε ὅσα δὲν ἔπρεπε νὰ φαίνουνται — στηριζόταν στὸ κατάρτι κι' εἶχε πάσω του γιὰ φόντο τὸ ἄσπρο πανί. Κανένας ἄλλος μέσα στὴ βάρκα, ποὺ ἦταν δεμένη κοντὰ στὴν ἔρημη ἀκροθαλασσιά. Μόνο τὸ κορίτσι πού, μὲ τὸ χέρι σηκωμένο μπροστὰ στὰ μάτια γιὰ τὴν ἀντηλιά, φαινόταν νὰ κυττάζῃ πρὸς τὴ στεριά, ὅπου θὰ στεκόταν ἡ παρέα του κι' ὁ φίλος ἢ ἡ φίλη ποὺ θὰ τὴν ἔβαιπονε μὲ τὸ φακό. Τὸ σῶμα—ἕνα πλαστικότατο σωματάκι, ψηλὸ καὶ γεμᾶτο, πὸ ὡραῖο ἴσως κι' ἀπὸ τῆς Φάννυ Χάρολδ — ἦταν βγαλμένο καθαρώτατα. Τὸ πρόσωπο ὅμως, σκιασμένο ἀπὸ τὸ χέρι,—μαῦρο, δὲν φαινόταν καθόλου. Μόλις τὸ περίγραμμά του, κι' αὐτὸ ὄχι ὁλάκερο. Τί κρῖμα ! Ἐμοιάζε τάχα κι' αὐτὸ τῆς Φάννυ Χάρολδ ; Ἦταν ὄμορφο, κοινό, ἄσχημο ;

Τοῦ κάνου τὸ κύτταζε, τοῦ κάκου τὸ μεγέλωνε μὲ τὸ φακό, τοῦ κάκου τὸ φώτιζε μὲ τὸ μικρὸ προβολέα ποὺ εἶχε πάντα στὴν τσέπη του. Δὲν μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ οὔτε μάτια, οὔτε μύτη, οὔτε στόμα. Παρηγορούταν ὅμως μὲ τὴν ἰδέα πὼς κορίτσι ποὺ εἶχε σῶμα μὲ τέτοιες θαυμάσιες γραμμές, μὲ τέτοιες γλαφυρὲς καμπύλες, μὲ τέτοια στάσι, γεμάτη χάρι καὶ τσαχπινιά, δὲν μποροῦσε νἄχῃ ἄσχημο πρόσωπο. Κι' ἂν δὲν ἦταν καλλονή, πάντα θἄταν ἕνα ὄμορφο κι' ἐκφραστικὸ προσωπάκι...

Ὕστερα διάβασε τὸ γράμμα. Ἦ νὰ ποῦμε καλύτερα, κύτταξε τὴ φωτογραφία καὶ διάβαζε τὸ γράμμα μαζύ. Ἡ Κάρμεν Σύλβα τοῦ ἔγραφε γιὰ τὴ δική του :

«Σᾶς βρῆκα ! Βάζω στοίχημα πὼς εἰσαστε ἡ τρίτη ἐξ ἀριστερῶν, ἐκείνη ἡ ἀδύνατη καὶ μελαχρίζει τὸ χέρι της στὸν ὦμο ἑνὸς ἄνοστου νέου, καὶ μὲ τἄλλο κρατεῖ τὸ γόνατό της...»

— Ὦ, δυστυχία μου ! συλλογίσθηκε ὁ Δῆμος. Αὐτὴν ποὺ λέει, εἶνε ἡ Κακό, ἡ ἀσχημώτερη τῆς παρέας, κι' ὁ ἄνοστος νέος εἶμ' ἐγώ ! »

Ἐξακολούθησε :

«Μᾶρέσετε πολύ, πάρα πολύ ! Εἶσθε ὁ τύπος ποὺ προτιμῶ. Τί καλοκαμωμένο καὶ νευροδεμένο σωματάκι ! Φαντάζεσαι πὼς θἀγκαλιάζετε γερά, σφιχτά, μὲ τὰ σιδερένια σας μπρατσάκια, καὶ τὸ χειροσφίξιμό σας ἀκόμα θὰ προξενῇ πόνο. Θὰ λυπηθῶ πολὺ ἂν τυχὸν μοῦ γράψετε πὼς κάνω λάθος, πὼς δὲν εἶσαστε σεῖς. Γιατὶ καὶ δυὸ ἄλλες ἀπ' τὸ γροῦπο σας μᾶρέσουν, ἀλλὰ καμιὰ σὰν τὴν τρίτη...»

Τἄλλα ποὺ τοῦ ἔγραφε στὸ τετρασέλιδο γράμμα της — γιὰ τὴ ζωή της πάλι, γιὰ τὶς ἀσχολίες της καὶ γιὰ τὸ μεγάλο της πόθο νὰ σπουδάσῃ — τοῦ φάνηκαν σχεδὸν ἀσήμαντα. Ὁ «ἄνοστος νέος» τοῦ εἶχε καρφωθῆ. Τί ἀπογοήτευσις !... Ἐκεῖ ποὺ περίμενε νὰ τὸν προσέξῃ, νὰ τὸν ξεχωρίσῃ, νὰ ρωτήσῃ : «Ἀλήθεια, ποιὸς εἶνε ὁ χαριτωμένος αὐτὸς νέος, ποὺ ἡ τρίτη στηρίζεται πάνω του ;» νὰ τὸν λέῃ ἄνοστο ! Καὶ τῆς ἀπάντησε :

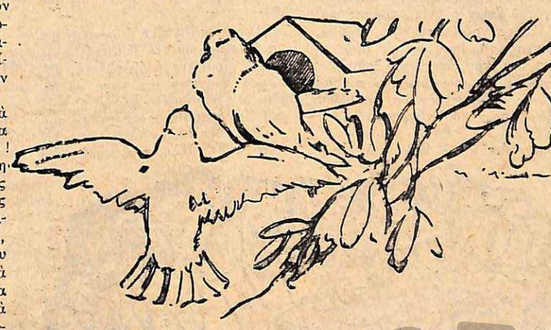
«Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ γιὰ τὴ φωτογραφία. Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ πὼς θὰ μοιάζετε τῆς Φάννυ ! Τὸ σῶμα σας τουλάχιστο ἔχει ὅλη τὴν πλαστικότητα τοῦ δικοῦ της καὶ τὴν ὑπερβαίνει. Ὦ, καὶ σεῖς εἶσθε ὁ τύπος ποὺ ἀγαπῶ. Σὰν ἀγοροκόριτσο, βλέπετε, ποὺ εἶμαι, προτιμῶ τὴ φίλη μου γυναῖκα, ἀθῳή, τρυφερή, ποὺ νὰ σφίγγῃ μὲ βελουδένια μπράτσα καὶ τὸ χειροσφίξιμό της ἀκόμα νὰ εἶνε χάδι μαλακό... Τώρα ἀνυπομονῶ νὰ μοῦ στείλετε καὶ μιὰν ἄλλη φωτογραφία, νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό σας—ἀλήθεια, σ' αὐτὴν δὲν φαίνεται καθόλου — ἂν κι' εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ ὑπερβαίνῃ στὴν ὡμορφιὰ καὶ στὴ γλύκα καὶ τὸ πρόσωπο τῆς Φάννυ.

«Ναί, μὲ βρήκατε ! Μὰ μπορούσατε νὰ μὴ μὲ βρῆτε, ὕστερ' ἀπὸ τόσα ποὺ σᾶς ἔγραψα γιὰ τὸν ἑαυτό μου ;. Δὲν σᾶς τὄλεγα πὼς εἶμαι ἄσχημη ; Ἀλλὰ δὲν μὲ νοιάζει καθόλου, ἀφοῦ ἔχω τὸν τύπο ποὺ προτιμᾶτε. Μὴν φοβᾶσθε, δὲν θὰ σᾶς λιτήσω, λέγοντας πὼς κάματε λάθος, πὼς εἶμαι ἄλλη. Σᾶς βεβαιῶ μόνο πὼς ἡ φράσι σας μᾶρέσετε πολύ, πάρα πολύ, μ' ἀνέβασε στοὺς οὐρανούς. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴν ἀκούω, μὰ εἶνε ἡ πρώτη ποὺ μοῦ προξενεῖ τόση χαρά. Γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ, αὐτὸ εἶνε ὅλο !

»Γιατί ὅμως σᾶς φάνηκε ἄνοστος ὁ νέος ποὺ κάθεται στὰ δεξιά μου ; Εἶνε φίλος μου καὶ τὸν συμπαθῶ πὼ πολὺ ἀπ' ὅσους γνωρίζω. Τὸν ἀδικεῖ ἴσως ἡ φωτογραφία — δὲν εἶνε πολὺ φωτογενὴς —ἀλλὰ καὶ σεῖς δὲν θὰ τὸν προσέξατε. Κυττάξετέ τον καλύτερα. Εἶμαι βέβαιη πὼς στὸ τέλος θὰ σᾶς ἀρέσῃ. Γιατὶ ἀρέσει σ' ὅλα σχεδὸν τὰ κορίτσια. Στὸν κάκλο μας ἔχει μεγάλο συξέ. Ἐμένα μᾶρέσει περισσότερο ὁ χαραχτῆρας του. Εἶνε σοβαρός, φετιχός, μετρημένος. Δὲν τοῦ ἀρέσουν ἡ ἐλαφρότητες καὶ δὲν δίνει θάρρος στὰ κορίτσια ποὺ τὸν τριγυρίζουν. Αὐτὸ δὲν ἀπαλείφει νὰ εἶνε σοβαρὸς ἐρωτευμένος μὲ κάποιαν. Ὄχι ὅμως μὲ μένα. Ἐμεῖς ἔχουμε ἁπλῆ φιλία. Μὰ κυττάξτε τον καλύτερα ! Δὲν εἶνε ἄνοστος ὁ καϋμένος ὁ Δῆμος...»

Εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ τῆς τὄφερε τόσον ὡραῖα... γιὰ τὸ μέλλον, τῆς ἔγραψε ἀκόμα μερικὰ ἀσήμαντα καὶ τῆς ἔστειλε τὸ γράμμα τὴν ἴδια ἡμέρα.

Ὅσο γιὰ τὴ φωτογραφία της, τὴν ἔκρυψε στὸ πορτοφόλι του μαζὺ μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Χάρολδ, καὶ τὴν ἔβγαζε κάθε τόσο, τὴν κύτταζε, τὴ μεγάλωνε, τὴ ζωντάνευε καὶ χαιρόταν μὲ τὰ μάτια τὸ πλαστικὸ σωματάκι. Ὁ καϋμός του ἦταν μόνο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ χαρῇ ἔτσι καὶ τὸ πρόσωπο. Τί κρῖμα νἄναι μαῦρο ! Ἂν ἦταν κανένας τρόπος νὰ τὸ καθαρίσῃ, νὰ τὸ ἀστράψῃ, νὰ τὸ ἐμφανίσῃ.. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε. Δὲν ἦταν καθόλου φωτογράφος ὁ Δῆμος. Καὶ σκεπτόταν νὰ ρωτήσῃ κανέναν ἐφασιτέχνη. Μά ποιόν ; Δὲν μποροῦσε νὰ δείξῃ στὸν τυχόντα τὸ γυμνὸ σῶμα τῆς Κάρμεν Σύλβας !.

Κι' ἄξαφνα τὸν βρῆκε.

Θυμήθηκε δηλαδὴ πὼς ὁ Χαρίδημος Γλέζος, ὁ ἀκόλουθος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ἦταν κι' ἐρασιτέχνης φωτογράφος. Χρόνια παιδευτὸν μὲ τὶς μηχανὲς του καὶ στὸ σάτι του εἶχε σωστὸ ἀτελιέ. Ποιὸς ἄλλος θἄταν πιὸ κατάλληλος ἀπὸ τὸν ἔντιμο αὐτὸ ἠλίθιο, γιὰ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ καὶ τὸ καινούριο του μυστικό ;...

— Χαρίδημε ! τοῦ εἶτε τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν εἶδε· ἐσύ, παιδί μου, εἶσαι γεννημένος γιὰ νὰ μὲ σώσῃς !.

— Τί συμβαίνει πάλι ; Θέλεις νὰ σοῦ μηχανογραφήσω κανένα κρυφὸ γράμμα ;

— Ὄχι· θέλω νὰ ἰδῇς αὐτὴν τὴν κρυφὴ φωτογραφία καὶ νὰ μοῦ πῇς..

Κι' ἔβγαλε τὸ κάρτ-ποστάλ καὶ τοῦ τὄδειξε.

— Ψυχή μου, κορίτσι ! Ἔκαμε ὁ Χαρίδημος, γουρλώνοντας τὰ μάτια. Ἡ λεγάμενη εἶνε, μωρέ ;

— Ναί, τὸ κορίτσι ποὺ μοῦ προξενεύουν...

— Τὸ κατάλαβα...

— Εἶσαι πολὺ ἔξυπνος. Δὲ μοῦ λὲς ὅμως... Τὸ πρόσωπο ποὺ εἶνε σκοτεινό, θἀ μποροῦσε νὰ φανῇ ;

Ὁ Χαρίδημος κύτταξε τὴ φωτογραφία μὲ μισόκλειστα τώρα μάτια :

— Χμ ! ξέρω κι' ἐγώ ;. Νὰ κάμουμε μιὰ δοκιμή, ἐν' ἀγκραντισμάν, καὶ νὰ ἰδοῦμε.. Ἡ φωτογραφία εἶνε καλή... ἐλπίζω.. κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ... γιὰ νὰ ἰδοῦμε !

— Ἄ, μπράβο, Χαρίδημε ! Πάφ' τη, σοῦ τὴν ἐμπιστεύομαι κοὶ κάμε ὅ,τι ξέρεις κι' ὅ,τι μπορεῖς. Μὴν ἀργήσῃς μόνο. Γιατ' εἶμαι ἐρωτευμένος μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι καί, ἐννοεῖς, θέλω πάντα νὰ τὸ βλέπω.

— Ἄ ! δὲν εἶσαι ἐρωτευμένος μόνο μὲ τὴν κάσα τοῦ πατέρα της ;

— Ὄχι, ὄχι, καὶ μὲ τὸ κορίτσι.

—Εὐγενὲς αἴσθημα !... ἔκαμε ὁ Χαρίδημος.

Καὶ μὲ τὴ μεγαλείτερη εὐλάβεια ἔκρυψε τὸ κάρτ-ποστὰλ στὸ πορτοφόλι του — ἕνα πελώριο ταρτοφόλι, πλούσιο, στιλπνό, ἀδειανὸ σχεδὸν καὶ ἠλίθιο σὰν τὸν κύριό του.

—Μὰ καλά, ἔκαμε ὕστερα σκεπτικός. Ἔτσι τὴν ἐρωτεύθηκες αὐτή, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇς ποτέ ; ἀπὸ μακρυά ;

— Ἔτσι, φίλε μου ! εἶπε ὁ Δῆμος φαιδρά· δὲ συμβαίνει κάποτε κι' αὐτό ; Καὶ νά, τώρα εἶδα τὸ κορμί της, ποὺ εἶνε τὸ σπουδαιότερο.

— Ἔχεις λάθος ! φώναξε ζωηρὰ ὁ Χαρίδημος. Τὸ σπουδαιότερο εἶνε ἡ ψυχή !

—Μὰ καὶ τὴν ψυχή της τὴν εἶδα στὰ γράμματά της. Σοῦ εἶπα πὼς ἔχει ἀλληλογραφία μὲ τὴ Δανάη.. Ὁπωσδήποτε, ἐπειδὴ στὸ πρόσωπο φαίνεται ἡ ψυχή...

—Τσιαδε ἡ μορφή, νά...

—Νά ! βάλε καὶ σὺ τὰ δυνατά σου νὰ μοῦ ἐμφανίσῃς τὸ πρόσωπό της.

—Ἐλπίζω, ψιθύρισε ὁ Χαρίδημος.

Κι' ἔμεινε πάλι σκεπτικός.

—Τί σκέπτεσαι ;

—Μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα... ἢ νὰ πῶ καλύτερα, μιὰ λέξι... Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ αὐτὸ τὸ αἴσθημα, αὐτὸς ὁ ἔρως ἐκ τοῦ μακρόθεν ;

—Δὲν ξέρω...

—Τηλέρως !

—Ὦ ! ἔκαμε ὁ Δῆμος.

Τὸν ξάφνισε αὐτὴ ἡ λέξι, τὴν ξανάπε, τοῦ ἄρεσε κι' ἔπειτα τὸν ἐνθουσίασε :

—Μπράβο, Χαρίδημε ! Νὰ μιὰ λέξι ποὺ ἐκφράζει τὸ πρᾶγμα ! Κι' εἶνε ὡραία, ἔχει μυστήριο, ὑποβολή. Μόνον ἐσὺ ἤσουν ἱκανὸς νὰ τὴ βρῇς. Ἐγὼ δὲν θὰ μποροῦσα ποτέ !

Ὁ ἠλίθιος ἐκόμπασε.

—Γιατί ἐγὼ ξέρω τὴ γλῶσσα μου ! Ἐσὺ θἄβρισκες τέτοια λέξι μὲ τὰ κορακίστικα ποὺ μιλεῖς καὶ γράφεις ; Τηλέρως ! Πές το, ντέ, στὴ δημοτική σου !

***

Τηλέρως. Τί λέξι τοῦ κόλλησε τοῦ Δήμου. Τὴν ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του καὶ τὴν ξανάλεγε. Καὶ τὴν ἔβρισκε ὡραία, ὅπως ἦταν ὡραῖο καὶ τὸ πρᾶγμα ποὺ ἐξέφραζε : Ἕνα αἴσθημα ἀπὸ μακρυά, τηλόθεν, ἕνας ἔρως γιὰ πρόσωπο ποὺ δὲν τὸ εἶδε ποτέ του, οὔτε σὲ φωτογραφία !

Ἄχ, θἄκανε τίποτα ὁ Χαρίδημος ; Γιατὶ ἀργοῦσε ; Τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ πὼς σὲ δυὸ μέρες θὰ τοῦ πήγαινε ὅ,τι εἶχε κάμει. Μὴν ἀπέτυχε ἡ μεγέθυνσις ; Μὴ δὲν φαινόταν τίποτα κι' ἀπὸ τὴ μεγαλωμένη μοιντζούρα τοῦ προσώπου ; Ἢ τὸ ξέχασε ; Ἢ δὲν εὐκαίρησε ἀκόμα ; Τοῦ ἐχόταν νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ, νὰ τοῦ γράψῃ.. Πῶς ἀνυπομονοῦσε ! Μὰ παῖζεις... μὲ τὸν τηλέρωτα ;

Ἔπειτα γελοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του. Ἦταν στὰ καλά του ; Ἐνόμιζε πὼς εἶχ' ἐρωτευθῇ ἀληθινὰ ἕνα κορίτσι ἀπὸ τρία γράμματα κι' ἀπό... μισὴ φωτογραφία ; Πῶς ἔκαν' ἔτσι ; Ἦταν γελοῖος !

Κι' ὅμως ! Ὅταν ἐξέταζε βαθειὰ τὸν ἑαυτό του, ἔβλεπε πὼς αὐτὴ ἡ Κάρμεν Σύλβα, ἡ ἀνώνυμη, ἡ ἄγνωστη, εἶχε κιόλα μέσα του μιὰ θέσι ποὺ δὲν τὴν εἶχε ποτὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς γνωστές του. Καὶ καταλάβαινε πὼς ἂν καμμιὰ φορὰ ἔπαιρνε νὰ τοῦ γράψῃ — εἴτε γιατὶ δὲν θὰ τὸν ἔβρισκε ὡς τὸ τέλος «φίλη» τοῦ γούστου της, εἴτε γιατὶ θἀμάθαινε, ἀπὸ καμμιὰ κακὴ σύμπτωσι, ἀπὸ καμμιὰ ἀδεξιότητά του, τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ φῦλο του—θὰ γινόταν πολὺ δυστυχισμένος. Νά, ὅπως γίνεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν χάνῃ τύνερο τῆς ζωῆς του !

Μὰ κι' ἀπὸ τώρα πικραινόταν πολὺ ποὺ τὸν βρῆκε κάνοστο νέο». Γιὰ φαντάσου, νὰ μὴ τῆς ἀλλάξε ἡ ἐντύπωσι οὔτε ὅταν θὰ τὸν γνώριζε μιὰ μέρα προσωπικά ! Δὲν τὸ σκέφθηκε καλὰ νὰ τῆς στείλῃ ἐκείνη τὴ φωτογραφία. Κορίτσι ἦταν· μποροῦσε νὰ μὴν παρατηρήσῃ, νὰ μὴ σχολιάσῃ καὶ τοὺς νέους ποὺ καθόνταν μὲ τὰ κορίτσια ; Δὲν θἄβρισκε κάποιον ὄμορφο καὶ κάποιον ἀσχημο, κάποιον νόστιμο καὶ κάποιον ἄνοστο ; Κι' ἂν τύχαινε — ὅπως ἔτυχε — ὁ ἄνοστος νὰ εἶν' αὐτός ;

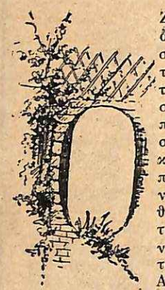
('Ακολουθεῖ)

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,-"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
Εἶνε — ἔπως θὰ δῆτε καὶ μόνοι σας — πλουσιώτερο καὶ συμφερώτερο τῶν ἐφημερίδων. Ὅσοι δὲν προφτάσατε νὰ κόψετε τὸ δελτίο τῆς 1ης Δεκεμβρίου, κόψτε ἕνα ἀπ' τὰ κατοπινὰ ΔΙΠΛΟ καὶ εἶνε τὸ ἴδιο. Τὸ πῶς θὰ στείλετε τὰ δελτία, θὰ σᾶς τὸ ποῦμε ἐν καιρῷ καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CHARLES KUNSTLER

Η ΝΤΑΜΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Ο Ζὰκ Ντυφλὲβ ἄνοιξε μὲ λύσσα τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του, πέταξε μέσα τὸ γράμμα ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του κι' ἄρχισε νὰ περπατάῃ ἀπάνω-κάτω μὲ θυμό, σφίγγοντας ἀπελπισμένα τὶς γροθιές του. Διάβολε ! Αὐτὸ πειὰ ἦταν ἀπ' τὰ ἀπίστευτα ! Νὰ τὸν καλοῦν σὲ γάμο, αὐτόν, τὸν Ζὰκ Ντυφλέβ, ποὺ δὲν ἀγαποῦσε διόλου τὰ οἰκογενειακὰ γλέντια καὶ τὶς κρυφὲς, τὶς ὕπουλες πονηριὲς τῶν γυναικῶν !.. Τί νὰ κάνῃ τώρα ; "Αν ἦταν γιὰ κανένα συνάδελφό του, γιὰ κανέναν ἁπλὸ ρεπόρτερ σὰν κι' αὐτόν, θὰ τὸ «ἔστριβε» κρυφά, ὕστερ' ἀπ' τὸ στεφάνωμα στὴν ἐκκλησία... Μὰ ἐκεῖνος ποὺ τὸν καλοῦσε σήμερα, ἦταν ἕνας παιδικὸς φίλος του, ὁ Λουῒ Γκραβιέ, ποὺ παντρευόταν ὁ ἄθλιος γιὰ δεύτερη φορά ! Κι' ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ Γκραβιὲ ἦταν ἀρχισυντάκτης στὰ «Παρισινὰ Μεσάνυχτα», ἅπου ὁ Ζὰκ μουντζούρωνε τὸ δημοσιογραφικὸ χαρτὶ ἀπὸ τὶς δύο ἢ ὥρα τὸ ἀπόγευμα ὥς τὶς πέντε τὸ πρωΐ. Πῶς μποροῦσε λοιπὸν ν' ἀρνηθῇ καὶ νὰ μὴν πάῃ στὸ γάμο του ; Θὰ μάλωνε μαζύ του καὶ θὰ ἔχανε τὴ θέσι του.

"Οχι, ποὺ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή ! Δὲν μποροῦσε ! "Ετρεπε νὰ πάῃ ! Κι' ὡστόσο... "Αχ, τύχη στραβὴ κι' ἀνάποδη ! Ὁ Λουῒ Γκραβιὲ εἶχε ἀδελφή, τὴ Λούση, τὸ πιὸ ἄσκημο, τὸ πιὸ αὐταρχικὸ καὶ τὸ πιὸ ματαιόδοξο κορίτσι τοῦ κόσμου. "Αλλοτε ἡ Λούση μαραινόταν σ' ἕνα μικρὸ Νορμανδικὸ ταχυδρομεῖο. 'Απ' τὴν μέρα ὅμως ποὺ ἔβαλε στὸ νοῦ της νὰ παντρευτῇ, παράτησε τὸν Ρομπινέ, ἕναν ἥσυχο δασκαλάκο, ποὺ τὴ λάτρευε, παράτησε τὸ ἐπαρχιακὸ ταχυδρομεῖο καὶ πῆγε στὸ Παρίσι, κοντὰ στὸν ἀδελφό της. "Ηθελε νὰ παντρευτῇ ἕναν Παριζιάνο !..

'Απὸ τὴ μέρα λοιπὸν ποὺ ἡ Λούση πάτησε τὸ πόδι της στὸ Παρίσι, ἄρχισε νὰ περνάῃ τ' ἀπογέματά της στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος. Ξεφύλλιζε τὶς ἐφημερίδες, ἀνακάτευε τὰ περιοδικά, ἔκανε κοκοράκια μὲ τὰ χειρόγραφα καὶ κάθε τόσο ἔριχνε γλυκὲς ματιὲς σ' ὅλους τοὺς συντάκτες. Ὁ Ζὰκ Ντυφλὲβ ἦταν ἄτυχος ἀκόμη κι' ἐδῶ πέρα. Ἡ Λούση τὸν εἶχ' ἐρωτευθῇ !..

Ὁ Λουῒ Γκραβιὲ καταλάβαινε τοὺς σκοποὺς τῆς ἀδελφῆς του, μὰ ἔκανε τὸν κουτό. Ὁ Ζὰκ μάλιστα ὑποπτευόταν ὅτι τὴ συμβούλευε κρυφὰ κι' ὅτι τὴ βοηθοῦσε νὰ μιλέξῃ κανένα ἀπὸ τοὺς συντάκτες. Κι' αὐτὸς ὁ «κανένας», ἦταν ὁ δύστυχος Ντυφλέβ ! Τὸ ἔβλεπε καθαρὰ αὐτὸ ἀπὸ τὸ γράμμα ποὺ τοῦ εἶχε στείλει ὁ ἀρχισυντάκτης του, γιὰ νὰ πάῃ στὸ γάμο του. Τοῦ ἔγραφε ὅτι ἡ Λούση θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη ἂν τὸν εἶχε κα-

θαλιέρο της. Τί σημασία εἶχαν αὐτὰ τὰ ὑπόπτα λόγια ; Δὲν ἦταν σὰν νὰ τὸν ἐποχρέωναν νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς τοῦ Γκραβιέ ;.. Θεέ μου ! Τί καταστρεγμὸς τῆς τύχης ἦταν αὐτός ! "Ενα χρόνο τώρα τὸν κυνηγοῦσε ὅλος ὁ κόσμος γιὰ νὰ τὸν παντρέψῃ. Μὰ τί διάβολο θέλανε κι' ἀνακατεύντουσαν στὶς δουλειές του ; Μήπως δὲν ἤξεραν ὅτι εἶχε μιὰ τρυφερὴ φίλη, δαχτυλογράφο σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα, τὴν ξανθιὰ Ζωρζέττα Ρουζέ, ποὺ ἦταν ἀκόμη ὄμορφη καὶ θελκτική, παρ' ὅλα τὰ τριανταπέντε χρόνια της ; Μὰ ἡ Ζωρζέττα εἶχε ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα. "Ηταν ζηλιάρα. "Οταν ὁ Ζὰκ ἔμπαινε στὸ σπίτι τους, πρὶν ἀκόμα τὴ φιλήσει, ἡ Ζωρζέττα ἤθελε νὰ μάθῃ μὲ τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια τί εἶχε κάνει ὅλη τὴν μέρα, ποιὲς εἶχε δεῖ, μὲ ποιοὺς εἶχε μιλήσει καὶ χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις, τοῦ ἔψαχνε τὶς τσέπες καὶ διάβαζε τὰ γράμματά του. Ὁ Ζάκ, τρίζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ τὴ λύσσα του, τὴν ἄφηνε νὰ ξεθυμάνῃ κι' ὕστερα παραπονιόταν μὲ πίκρα : Κανένας ἄνδρας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴ σκλαβιά της...

***

Ναί, οὔτε κι' ὁ Ζάκ ! Αὐτὲς ἡ

ζήλειες της τοῦ εἶχαν κρυώσει τὴν καρδιὰ καὶ τὸν εἶχαν κάνει σιγὰ-σιγὰ νὰ πάψῃ νὰ τὴν ἀγαπάῃ... Αὐτὰ λοιπὸν συλλογιζόταν ὁ Ζάκ, ὅταν μπῆκε τὸ βράδυ στὸ γραφεῖο του ἡ Ζωρζέττα. 'Απὸ τὰ κατεβασμένα μοῦτρα του κατάλαβε ἀμέσως ὅτι εἶχε συμβεῖ κάτι σοβαρὸ κι' ἄρχισε μὲ τὴ συνηθισμένη πονηριά της νὰ τοῦ κάνῃ ἀνάκρισι. Ὁ Ζάκ, δίχως νὰ τῆς δώσῃ καμιὰ ἀπάντησι, τῆς ἔδειξε τὸ γράμμα τοῦ Γκραβιέ. Ἡ Ζωρζέττα τ' ἅρπαξε σὰν γεράκι, τὸ διάβασε γρήγορα κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ γελάῃ μ' ἐκεῖνο τὸ ὑστερικὸ γέλιο της ποὺ ἔκανε τὸν Ζὰκ νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸ φόβο του.

—Παμπόνηρε ! τοῦ φώναξε τέλος. Εἶνε πρώτης τάξεως αὐτὴ ἡ σκηνοθεσία, γιὰ νὰ μοῦ πῆς ὅτι θέλεις νὰ παντρευτῇς !...

Ὁ Ζάκ, σαστισμένος, σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του.

—"Ελα, τοῦ ξαναεῖπε ἡ Ζωρζέττα, μὴν κάνῃς δὰ πὼς δὲν καταλαβαίνεις ! Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν προσκαλοῦν ἕναν ἀνύπανδρο τριανταπέντε χρόνων σὰν κι' ἐσένα, σ' ἕνα γάμο, δίχως νάχουν στὸ νοῦ τους...

—Τί ; ἀπόρησε ὁ Ζάκ.

—Νὰ τὸν παντρέψουν ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες μὲ τὴ ντάμα του...

Ὁ Ζὰκ ξέσπασε ἀπότομα :

—'Εγὼ νὰ παντρευτῶ τὴ Λούση, τὴ Λούση Γκραβιέ ! Εἶσαι τρελλὴ γιὰ δέσιμο, μὰ τὴν πίστι μου !...

—Μπορεῖ, τοῦ ἀπάντησε εἰρωνικὰ ἡ Ζωρζέττα. Μὴ μοῦ πῆς ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ ψηλομύτα ἡ Λούση δὲν σὲ τριγυρίζει τόσον καιρὸ τώρα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σὲ τυλίξῃ...

Ὁ Ζὰκ δὲν τὴν ἄφησε νὰ συνεχίσῃ :

—Μὴ σὲ νοιάζει ! τῆς εἶπε μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο. Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ «κάνω εὐτυχισμένη» τὴν ἀδελφὴ τοῦ Γκραβιέ... "Οταν μπῆκες στὸ γραφεῖο, ἀναρωτιόμουν πῶς θὰ κατάφερνα νὰ μὴν πάω στὸ γάμο... Θέλω νὰ γράψω δυὸ λόγια στὸν Γκραβιέ, μὰ δὲν ξέρω πῶς νὰ δικαιολογηθῶ. Νὰ τοῦ πῶ ὅτι εἶμαι ἄρρωστος, θὰ στείλῃ κάποιον νὰ δῇ ἂν εἶνε ἀλήθεια. Μπορεῖ νἄρθῃ κι' ὁ ἴδιος ! Ὄχι !... Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ λίγες μέρες...

—Πές του ὅτι εἶνε ἄρρωστος βαρειὰ ὁ θεῖος σου στὸ Καστελνωνταρούϊ, τοῦ πρότεινε ἡ Ζωρζέττα. Ξέρει μοῦ φαίνεται ὅτι πῆγε νὰ πεθάνῃ τὸν περασμένο μῆνα...

Ὁ Ζὰκ στράβωσε τὸ στόμα του.

—Ναί, δὲν λέω... 'Αφοῦ δὲν βρίσκομε τίποτ' ἄλλο, εἶνε καλὴ αὐτὴ ἡ ἰδέα σου... Δυστυχῶς ὅμως ξέρεις κι' ἐσὺ πολὺ καλὰ ὅτι ὁ θεῖος μου δὲν θὰ μείνῃ καὶ τόσο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψί μας...

Ἡ Ζωρζέττα τότε τὸν συμβούλεψε :

—Γιατὶ δὲν πᾶς στὸ φίλο σου τὸν Πιὲρ Μπουρσιέ, στὴ Λιμόζ ; Σ' ἔχει καλέσει τόσες φορὲς ὁ ἄνθρωπος. Καὶ χθὲς ἀκόμα δὲν σοῦ ἔστειλε ἐκεῖνο τὸ παράξενο τηλεγράφημα, ποὺ ἔγραφε : «"Ελα λοιπόν, παληόπαιδο, νὰ σὲ δοῦμε λιγάκι»...

Ὁ Ζὰκ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του :

—Δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε οὔτ' ἐκεῖ πέρα, γιατὶ ἡ γυναίκα του, καθὼς ξέρεις, δὲν σὲ θέλει στὸ σπίτι της, ἐπειδὴ δὲν εἶμαστε, λέει, παντρεμένοι...

Ἡ Ζωρζέττα λοιπὸν ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ.

—Δὲν πειράζει, τοῦ εἶπε, τί νὰ γίνῃ ; Δέχομαι νὰ μείνω μονάχη, ὅσον καιρὸ θὰ λείπῃς στὴ Λιμόζ. Προτιμῶ νὰ σὲ χάσω γιὰ λίγες μέρες, παρὰ γιὰ πάντα !...

Καὶ στήριξε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του, γιὰ νὰ κλάψῃ μὲ τὰ κροκοδείλια δάκρυά της...

***

Ὁ Ζὰκ Ντυφλέβ, κιττάζοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ τραίνου τὰ κατακράσινα τοπεῖα τῆς ἐξοχῆς, συλλογιζόταν τὸν Μπουρσιέ. Τί φρόνιμο παιδὶ αὐτὸς ὁ Μπουρσιέ ! Εἶχε παντρευτεῖ μιὰ ὄμορφη ἐπαρχιωτοπούλα, μὲ τὸ γέλιο πάντα στὰ χείλη της, καὶ ζοῦσε μαζύ της σ' ἕνα μεγάλο ὑποστατικό, λίγο πιὸ πέρα ἀπ' τὴ Λιμόζ. Ἡ ζωή του ἦταν ἥσυχη, ἁπλῆ, εὐτυχισμένη. Τί ὄμορφο ποὺ θὰ ἦταν ἂν ἔκανε κι' ὁ Ζὰκ ἕνα τέτοιο γάμο ! Εἶχε βαρεθεῖ τὸ Παρίσι κοὶ τὶς γυναῖκες του. Τ' ὄνειρό του ἦταν ἕνα σπιτάκι πνιγμένο στὰ λουλούδια, στὰ βάθη κάποιας ἐπαρχίας, μιὰ νόστιμη γυναικούλα, δροσερή, ἀθῶα καὶ καλόκαρδη, καὶ μιὰ ζωὴ εἰρηνικά, δίχως τὶς σκοτοῦρες καὶ τὶς πίκρες τοῦ Παρισιοῦ. Μὰ μήπως εἶχε τύχη ποτέ του ; Ἡ Ζωρζέττα θὰ τὸν τυραννοῦσε σὰν κολασμένη ψυχὴ σ' ὅλη του τὴ ζωή !...

"Οταν κατέβηκε στὴ Λιμόζ, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειὰ ἀπὸ τὸ παράπονο, ἄκουσε ἄξαφνα πίσω του νὰ τὸν φωνάζουν. "Ηταν ὁ Μπουρσιέ. Ὁ Ντυφλὲβ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

—"Εκανες πολὺ καλὰ ποὺ ἦρθες, τοῦ φώναξε ὁλόχαρος ὁ φίλος του. Πᾶμε τώρα, γιατὶ μᾶς περιμένει ἡ γυναῖκα μου.

Ἡ ὄμορφη κ. Μπουρσιὲ φοροῦσε τὴν καλύτερη τουαλέττα της. Ὁ Ζάκ, ὅταν εἶδε αὐτὲς τὶς ἐπισημότητες, τὰ ἔχασε καὶ γούρλωσε τὰ μάτια του. Ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου του ὅμως τὸν ἔκανε γρήγορα νὰ συνέλθῃ. Κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, ἔδωσε τὸ χέρι της σὲ μιὰ κάτασπρη κοπέλλα, νόστιμη, δροσερή, μὲ τριανταφυλλένια μάγουλα, κι' ἔπειτα τοῦ τὴν παρουσίασε :

—Ἡ δεσποινὶς Μαγδαληνὴ Φορεστιέ, τοῦ εἶπε. Τὸ καλύτερο κορίτσι τῆς Λιμόζ !

Ὁ Ζὰκ χαιρέτησε τὴν ὄμορφη ἐπαρχιώτισσα καὶ μὲ μιὰ ξαφνικὴ χαρὰ στὴν καρδιά, ἄρχισε ν' ἀπαντάῃ μὲ πνεῦμα στὶς ἐρωτήσεις, ποὺ τοῦ ἔκανε γιὰ τὸ ταξεῖδι του. Ὁ Μπουρσιὲ ὅμως βιαζόταν κι' ἔκανε ἕνα νόημα στὴ γυναίκα του, ποὺ δὲν κατάλαβε τὴ σημασία του ὁ Ζάκ.

—Πᾶμε, φώναξε. Δὲν πρέπει ν' ἀργοῦμε, γιατὶ μᾶς περιμένουν...

Καὶ μπῆκαν ὅλοι στ' αὐτοκίνητο. "Επειτα, ὅταν βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ὁ Μπουρσιὲ γύρισε πρὸς τὸν Ζὰκ καὶ χαμογελῶντας πονηρά, τοῦ ἐξήγησε :

—Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα σοῦ εἶπα ὅτι ἔκανες πολὺ καλὰ ποὺ δέχτηκες τὴν πρόσκλησί μου κι' ἦρθες στὴ Λιμόζ... Μάθε λοιπὸν ὅτι παντρεύουμε σήμερα μιὰ ἐξαδέλφη τῆς γυναίκας μου κι' ὅτι ἔχουμε μεγάλο πανηγύρι στὸ σπίτι... "Ελα !... Σὲ θέλω νὰ βάλῃς τὰ δυνατά σου καὶ νὰ δείξῃς πῶς γλεντοῦν οἱ Παριζιάνοι... Γιὰ νὰ καταλάβῃς μάλιστα πόσο σ' ἀγαπῶ, σοῦ βρῆκα κιόλας τὴ ντάμα σου... Εἶνε ἡ Μαγδαληνὴ Φορεστιέ. Πῶς σοῦ φαίνεται ;

Κι' ἔπειτα, σκύβοντας περισσότερο, τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί :

—Ἔχει καὶ καλὴ προῖκα !...

Κι' ὁ Μπουρσιὲ ξέσπασε σ' ἕνα ἡχηρὸ γέλιο, βλέποντας τὸν Ζὰκ νὰ κοκκινίζῃ ἀπ' τὴ χαρά του.

"Επιτέλους ! Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ζὰκ Ντυφλὲβ θὰ παντρευόταν μ' ὅλη του τὴν καρδιά ! "Οσο γιὰ τὴ Λούση καὶ τὴ Ζωρζέττα, ἂς τὸν περίμεναν νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι τὸ μῆνα ποὺ δὲν ἔχει Σάββατο....

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΛΤ!...

Η ΘΕΑ ΤΥΧΗ ΣΑΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ

ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Δῶρα πλούσια, δῶρα ἀσφαλῆ, προπαντὸς ΑΣΦΑΛΗ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ — ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' ὃν τρόπον θὰ ὑποδείξωμεν κατωτέρω, θὰ λαμβάνουν τὰ ἑξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ὁ Α΄ ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστὸ ἀξίας	Δρχ.	150.000.—
Ὁ Β΄ 1 οἰκόπεδο στὴν θέσι Κουπόνια, ὅπισθεν τῶν «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου, πήχεων 464, ἀξίας	»	50.000.—
Ὁ Γ΄ 1 ραδιόφωνο μὲ πλήρη ἐγκατάστασιν, ἀξίας	»	15.000.—
Ὁ Δ΄ 1 τάπητα πολυτελείας ἀξίας	»	8.000.—
Ὁ Ε΄ 1 γραμμόφωνο, ἀξίας	»	4.000.—
Ὁ Ϛ΄ 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	»	2.500.—
Ὁ Ζ΄ 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	»	2.500.—
Ὁ Η΄ 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικὴν ἀξίας	»	2.500.—
Ὁ Θ΄ 1 ἀδιάβροχο ἀνδρικό, ἀξίας	»	1.500.—
Ὁ Ι΄ 1 ἀδιάβροχο γυναικεῖο, ἀξίας	»	1.500.—
ΙΑ΄ ὕφασμα ἀνδρικό, ἀξίας	»	1.500.—
ΙΒ΄ ὕφασμα γυναικεῖο, ἀξίας	»	1.500.—
ΙΓ΄ ὕφασμα μεταξωτό, ἀξίας	»	1.500.—
ΙΔ΄ ὕφασμα μεταξωτό, ἀξίας	»	1.500.—
ΙΕ΄ 1 ντεντζίνα πλάκες γραμμοφώνου, ἀξίας	»	1.500.—
ΙΣ΄ 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	»	1.000.—
ΙΖ΄ 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	»	1.000.—
ΙΗ΄ 1 γυναικεῖο κορσέ, ἀξίας	»	500.—
ΙΘ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	»	500.—
Κ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	»	500.—
ΚΑ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	»	500.—
ΚΒ΄ 1 ὀμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας	»	500.—
ΚΓ΄ 1 ὀμπρέλλα γυναικεία, ἀξίας	»	500.—
600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ Δρχ. 225, ἀξίας	»	135.000.—
500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων Δρχ. 200, ἀξίας	»	100.000.—
200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάντασμα», ἀξίας	»	12.000.—
100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυκόλακα», ἀξίας	»	3.000.—
	»	500.000.—

Συνεπῶς ἐλα τὰ ΔΩΡΑ τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ἀνέρχονται εἰς τὸ καταπληκτικὸν ποσὸν τοῦ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ !....

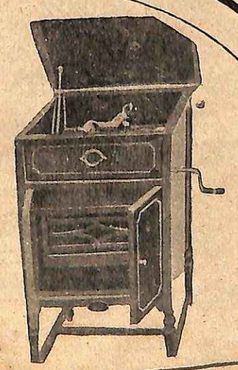
Διὰ νὰ λάβετε μέρος στὸ Μεγάλο Λαχεῖο τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ φυλάσσετε τὰ δελτία, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν δημοσιευόμενα στὸ «Μπουκέτο» καὶ στὴν «Οἰκογένεια» ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου, τοῦ Ἰου φύλλου τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, καθὼς καὶ τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, μέχρι τοῦ δελτίου ποὺ θὰ δημοσιευθῇ στὸ φύλλο τοῦ Πάσχα.

Κρατεῖτε τὰ δελτία αὐτά, 38 ἐν ὅλῳ, μέχρι τοῦ Πάσχα. 19 τοῦ «Μπουκέτου» δηλαδὴ καὶ 19 τῆς «Οἰκογενείας», καὶ θὰ σᾶς εἰδοποιήσωμεν ἐγκαίρως ποῦ καὶ πῶς θὰ γίνῃ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες αἰθούσες τῶν Ἀθηνῶν, ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς ἐκ γνωστῶν λογίων καὶ ἀνωτέρων δημοσίων λειτουργῶν. Ἐπειδὴ πρόκειται δὲ περὶ γεγονότος πρωτοφανοῦς στὰ δημοσιογραφικὰ χρονικά, ἀπεφασίσαμεν ὅπως στὴν Ἐπιτροπὴ τῆς κληρώσεως τοῦ Λαχείου συμμετάσχουν καὶ αἱ ἐπαρχίαι. Ἐρρίξαμε λοιπὸν κλῆρον καὶ ἐπέτυχαν κατὰ σειρὰν αἱ ἑξῆς ἐπαρχίαι: ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΜΥΤΙΛΗΝΗ, ΧΑΛΚΙΣ, ΛΑΡΙΣΑ καὶ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.

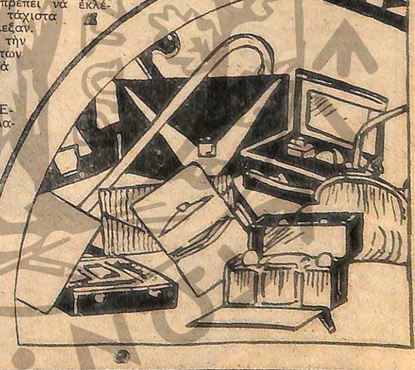
Κατόπιν αὐτοῦ οἱ ἀναγνῶσται τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν πρέπει νὰ ἐκλέξουν ἀνὰ ἕνα ἀντιπρόσωπόν των καὶ νὰ μᾶς γράψουν ταχίστα μέσῳ τοῦ ἐντοπίου ὑποπρακτορείου Ἐφημερίδων ποίους ἐξέλεξαν. Οἱ ἐκλεγέντες θὰ κληθοῦν ὅπως εὑρίσκονται εἰς Ἀθήνας τὴν ἡμέραν τῆς κληρώσεως. Τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου των καὶ τῆς διαμονῆς των ἐν τῇ πρωτευούσῃ θὰ τοὺς τὰ καταβάλῃ προκαταβολικῶς τὸ Γραφεῖον μας.

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ

Ἀγοράζετε τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ» καὶ φυλάγετε τὰ δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ : Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ !...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΑΣΤΥΚΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΩΖΕΙ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

-- Μίλα, Βλαντιμίρ, μίλα!.. φώναξε ὁ Ρουλταμπίλ. "Αν ἡ νέα ποὺ ἔσωσες δὲν σοῦ μίλησε καθόλου, αὐτὸ σημαίνει ἴσως πὼς δὲν μποροῦσε νὰ σοῦ πῆ τίποτε... "Αν οἱ Γερμανοὶ βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη ν' ἀντικαταστήσουν τὴν ἄρρωστη Νικόλ μὲ μιὰ ἄλλη Νικόλ ὑγιῆ, θὰ ἐπέβαλαν στὴν ἄρρωστη Νικόλ ν' ἀλλάξη τὴν προσωπικότητά της... καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα Βαρβάρα Λίξε... Βέβαια!.. "Ετσι πρέπει νὰ ἔγινε... 'Ελπίζετε! 'Ελπίζετε ἀκόμη!... Τῆς εἶπες, Βλαντιμίρ, ὅτι πήγαινες ἐκ μέρους τοῦ Ρουλταμπίλ ;

— Δὲν ἐτόλμησα! ἀπάντησε ὁ Βλαντιμίρ. Δὲν ἤμουν σίγουρος γιὰ τὸ πρόσωπο, μπροστὰ στὸ ὁποῖο βρισκόμουν. Δυσπιστοῦσε πολὺ ἡ νέα ἐκείνη κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ φανῶ κι' ἐγὼ περισσότερο δύσπιστος... Δέχτηκε μόνο νὰ τὴν ὁδηγήσω στὴν 'Ολλανδία... Κι' αὐτό, μοῦ φαίνεται, εἶνε πάρα πολύ...

-- Τίποτε δὲν χάθηκε ἀκόμα!.. ξαναφώναξε ὁ Ρουλταμπίλ. Τίποτε δὲν χάθηκε! Μὰ εἶνε δυστύχημα τὸ ὅτι δὲν μπόρεσες νὰ τὴ δῆς, Βλαντιμίρ, ἐσὺ ποὺ εἶδες τὴν ἄλλη Νικὸλ στὸ γεῦμα τῶν ἀρραβώνων... "Αν ἔβλεπες λοιπὸν τὴν ἄλλη Νικὸλ στὸ νοσοκομεῖο κι' ἀντιλαμβανόσουν ὅτι τῆς ἔμοιαζε, τότε αὐτὴ θὰ ἦταν χωρὶς ἄλλο ἡ πραγματικὴ Νικόλ... Γιατὶ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἀνάγκη μιᾶς ὑγιοῦς Νικὸλ καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας ἀπολύτως λόγος νὰ δημιουργήσουν μιὰ Νικὸλ ἄρρωστη!..

— Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔγινε νύχτα, μέσα στὰ σκοτάδια τοῦ νοσοκομείου καὶ τῆς αὐλῆς του!.. ἀπάντησε ὁ Βλαντιμίρ. Μόλις πρόφτασα νὰ ἰδῶ αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ τὸ πρόσωπό της τὸ σκέπαζε ἕνα πυκνὸ βέλο!.. Δὲν ἤθελε νὰ τὴ δῆ κανείς! Ὑποθέτω πὼς ἦταν αὐτή, μὰ δὲν εἶμαι βέβαιος... γιατὶ δὲν τὴ γνώριζα... Δὲν μπορῶ, παρὰ νὰ σᾶς ἐπαναλάβω ὅ,τι μοῦ εἶπε... Μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ἡ Βαρβάρα Λίξε, Ὀλλανδὴ κι' ὅτι εἶχε συλληφθῆ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ὡς κατάσκοπος...

—Εἶχε δίκηο! Εἶχε δίκηο ποὺ σοῦ τὰ εἶπε αὐτά... Φοβόταν μήπως οἱ Γερμανοὶ τῆς εἶχαν στήσει καμμιὰ παγίδα. Βλαντιμίρ! Βλαντιμίρ! Ποῦ ὁδήγησες αὐτὴ τὴ γυναῖκα σ-τὴ Γερμανία ;.. Ποῦ μᾶς περιμένει ;.. Τῆς εἶπες βέβαια ὅτι πρέπει νὰ μᾶς περιμένη κάπου...

— Μόλις πρόφτασα νὰ τῆς τὸ πῶ καὶ νὰ ξαναφύγω... Μᾶς περιμένει στο ξενοδοχεῖο τῶν «Ἡνωμένων Ἐπαρχιῶν», στὸ "Αρνχεμ... Τῆς εἶπα νὰ μείνη ἐκεῖ ὡς αὔριο τὸ πρωΐ...

— "Ολα σώθηκαν!.. "Ολα σώθηκαν!.. φώναξε ὁ Ρουλταμπίλ. Θὰ εἴμαστε στὸ "Αρνχεμ πρὶν βραδυάσει... πολὺ πρὶν βραδυάσει. Κι' ἐκεῖ θὰ ξαναβροῦμε τὴ Νικόλ!..

— "Αν δὲν τὴν ξαναβροῦμε, μούγκρισε ὁ Κανιέφσκυ, θὰ πεθάνης !..

— Σύμφωνοι!.. Σύμφωνοι!.. Μὲ ἐνδιαφέρει πρώτιστα ἀς γαληνέψουμε, ἂς ἀγρυπνοῦμε καὶ ἂς εἴμαστε ἕτοιμοι γιὰ ὅλα... Γιατὶ τὸ πυριφέρο ἀπ' ὅλα, εἶνε νὰ φτάσουμε στὸ "Αρνχεμ..

'Εκείνη τὴ στιγμὴ, ἀλλεπάλληλοι κεννοιοβολισμοὶ ἔκαναν τὸ Ρουλταμπίλ, τὸ Λὰ Καντὲρ καὶ τὸ Βλαντιμίρ νὰ τεντώσουν τ' αὐτιά τους, τὸν δὲ Πολωνὸ καὶ τὸν Φοῦλμπερ νὰ γυλητέψουν ἔρσφνα...

— Τί εἶν' αὐτό ; ρώτησε ὁ Ρουλταμπίλ. Κι' ἐν πρώτοις, γιατὶ δὲν ἀποπλεύσαμε ἀκόμα ; Αὐτὴ τὴν ὥρα, ἔπρεπε νὰ βρισκόμαστε στὸ δρόμο...

—Θὰ πάω νὰ δῶ... ἀπάντησε ὁ Βλαντιμίρ.

Καί, γλυστρῶντας μέσ' ἀπ' τὶς κάσες, ἐξαφανίστηκε...

"Ελειψε δέκα λεπτά, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων οἱ κανονιοβολισμοὶ δὲν ἔπαψαν καθόλου. 'Ο Ρουλταμπίλ μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε τὴν ἀγωνία του. Οἱ ἄλλοι τρεῖς σύντροφοί του δὲν ἔλεγαν τίποτε.

Τέλος ὁ Λὰ Καντὲρ ξαναπαρουσιάστηκε...

—'Ιδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, εἶπε. 'Αντελήφθησαν τὴν ἀπόδρασί σας στὸ ἐργοστάσιο κι' ἐπειδὴ ὑποψιάζονται πὼς βρίσκεστε κρυμμένοι σὲ κάποιο πλοῖο, ἔκλεισαν τὸ λιμάνι κι' ὅλες ἡ ἀναχωρήσεις τῶν πλοίων ἀνεβλήθησαν...

— Καλησπέρα, πέρα γιὰ πέρα! φώναξε ὁ Λὰ Καντέρ. Τὴν πάθαμε, τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλα πήγαιναν καλά.

— Θὰ φύγουμε ὁπωσδήποτε, γιατὶ πρέπει νὰ φύγουμε! εἶπε ἁπλᾶ ὁ Ρουλταμπίλ. Εἶσαι ἕτοιμος, Βλαντιμίρ ;

—'Αγαπητέ μου, ἀπάντησε ὁ Βλαντιμίρ, ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος γιὰ τὸ μεσημεριανὸ γεῦμα...

—'Ωραῖα!.. Οἱ Γερμανοὶ εἶνε πάντα ἕτοιμοι νὰ γλεντήσουν σὲ ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας... 'Επωφελήσου λοιπὸν τώρα ποὺ διέκοψαν τὴν ἐργασία τους, γιὰ ν' ἀρχίσης μαζύ τους τὸ γλέντι... "Ανοιξε δεκάδες μποτίλιες σαμπάνιας, Βλαντιμίρ...

'Ο Ρουλταμπὶλ σώπασε λίγο κι' ἔπειτα ξαναεῖπε στὸ Βλαντιμίρ :

—Λοπόν, ἡ γιορτὴ ἂς ἀρχίσει ! Πήγαινε νὰ βρῆς τὸν καπετάνιο!.. Γρήγορα στὸ τραπέζι !..

— 'Ο καπετάνιος κάνει ὅ,τι θέλω ! ἀπάντησε ὁ Βλαντιμίρ. Καί, φυσικά, τὸ ἴδιο κάνουν ὅλοι οἱ ὑφισταμένοί του... "Αμα λοιπὸν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι θὰ πιοῦν, ὅλα θὰ πᾶνε καλά... 'Η σαμπάνια θὰ κάνη περίφημα τὴ δουλειά της!.. Νὰ εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό...

— Κατέβασέ μου γρήγορα τὰ ὅπλα!.. Πρέπει νὰ γίνουμε κύριοι τοῦ πλοίου σὲ μιὰ ὥρα!... Δόσε νὰ πιοῦν ὅλοι! Φούσκωσέ τους!.. Σὲ μισὴ ὥρα, θὰ προσφέρουμε σφαῖρες σὲ ὅσους δὲν θὰ ἔχουν πιῆ!.. Καὶ σὲ μερικὲς ὧρες, κύριοι, θὰ βρισκόμαστε στὸ "Αρνχεμ!..

— Καλησπέρα, πέρα γιὰ πέρα! ξαναφώναξε ὁ Λὰ Καντέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐλπίζη πάλι. Αὐτὴ ἡ περιπέτεια μοῦ ἀρέσει... ὑπὸ ἕνα ὅρο ὅμως, Βλαντιμίρ. Μαζὺ μὲ τὰ ὅπλα νὰ μᾶς κατεβάσης καὶ μερικὲς μποτίλιες σαμπάνιας... Δὲν ξέρεις τί δίψα ἔχω!..

— "Οχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Βλαντιμίρ. Εἶνε καλύτερα νὰ μὴν πιῆς καθόλου ἀπ' αὐτὴ τὴ σαμπάνια!..

. . . . . .

Τὰ γεγονότα ποὺ ἐπηκολούθησαν, διαδραματίστηκαν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα... Κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς γλεντιοῦ, ποὺ ὀργάνωσε ὁ Βλαντιμίρ καὶ στὸ ὁποῖο ἔλαβαν μέρος οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ «Βέζελ», ἕνα μέρος τοῦ πληρώματος καὶ καμμιὰ πενηνταριὰ ἐξέχοντες ἐπιβάτες, πέντε δαίμονες ὡπλισμένοι ὡς τὰ ὀδόντια, παρουσιάστηκαν ξέφνα μέσα στὴ σάλα τοῦ γλεντιοῦ, στὴ στιγμὴ ποὺ κυλοῦσαν τὰ κύματα τῆς σαμπάνιας, μιᾶς σαμπάνιας ἀνακατεμένης μὲ κάποιο δυνατὸ ναρκωτικό, ἡ ὁποία εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ φέρνη τ' ἀποτελέσματά της...

Οἱ πέντε αὐτοὶ δαίμονες ἦσαν ὁ Ρουλταμπίλ, ὁ Λὰ Καντέρ, ὁ Βλαντιμίρ, ὁ Φοῦλμπερ καὶ ὁ Κανιέφσκυ.

Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ τὸ πλήρωμα, ἀνίκανοι ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τοῦ ναρκωτικοῦ νὰ προβάλουν καμμιὰ ἀντίστασι, συνελήφθησαν, δέθηκαν καὶ πετάχτηκαν στὸ βάθος τοῦ κύτους. Οἱ ἐπιβάτες ποὺ ἦσαν σχεδὸν ὅλοι ὑπήκοοι οὐδετέρων κρατῶν, περιορίστηκαν μέσα στὶς καμπίνες τους. 'Ο ἀρχιμηχανικὸς κι' οἱ μηχανικοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ὑπακούσουν, ἐπὶ ποινῇ θανάτου στὶς διαταγὲς ποὺ τοὺς δόθηκαν καὶ τὸ «Βέζελ», βγαίνοντας ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Ντόϊσμπουργκ, ἔφτασε σὲ λίγο στὸ Ροὺχροπτ, στὴ συμβολὴ τοῦ Ροὺρ καὶ τοῦ Ρήνου.

—Θὰ φύγουμε ὁπωσδήποτε, γιατί πρέπει νὰ φύγουμε !...

'Εκεῖ, γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ δυσκολίες ποὺ παρουσιάστηκαν στοὺς τολμηροὺς φυγάδες, φάνηκαν ἀνυπέρβλητες. Κσταδιωκόμενοι ἀπὸ ἕνα ρυμουλκό, στὴ γέφυρα τοῦ ὁποίου διέκριναν πολλοὺς ἀξιωματικοὺς ποὺ ἔβγαζαν οὐρλιάσματα λύσσας, ὁ Ρουλταμπίλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν μανιασμένα ἐναντίον τους. Μὰ σὲ λίγο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ρυμουλκό, ἄρχισαν νὰ τοὺς καταδιώκουν καὶ δυὸ ἀτμάκατοι.

Εὐτυχῶς γιὰ τοὺς φίλους μας, τὰ πλοῖα ποὺ τοὺς καταδίωκαν δὲν ἦσαν ἐξωπλισμένα.

'Ωχυρωμένοι πίσω ἀπ' τὰ κιβώτια μὲ τὰ ἐμπορεύματα ὁ Ρουλταμπίλ, ὁ Φοῦλμπερ κι' ὁ Κανιέφσκυ, ἔθεσαν ἐκτὸς μάχης πολλοὺς ἀπ' τοὺς διώκτας των, ἐνῶ ὁ Λὰ Καντὲρ κι' ὁ Βλαντιμίρ ἐπέβλεπαν μὲ τὰ περίστροφα στὰ χέρια τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς θερμαστάς.

Πρὸς βορρᾶν τοῦ Ροὺχροπτ, οἱ Γερμανοὶ ἐγκατέλειψαν τὴν καταδίωξί τους, μὰ ὁ Ρουλταμπὶλ κατάλαβε ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ βαστοῦσε πολύ... Γιατί, τὸ τηλέφωνο θὰ εἶχε λειτουργήσει στὸ μεταξὺ καὶ σὲ λίγο ἴσως κανονιοφόροι θὰ φαινόντουσαν μπροστά τους, ποὺ θὰ τοὺς ἔκοβαν τὸ δρόμο... "Ω! χωρὶς ἄλλο στὰ γερμανοολλανδικὰ σύνορα θὰ γινόταν ἀναμπουμπούλα... μὰ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τὰ περάσουν..

"Ηταν ἀποφασισμένοι γιὰ ὅλα!.. Νὰ τιναχτοῦν!.. Νὰ βυθιστοῦν!.. "Αν δὲν μποροῦσαν νὰ περάσουν!..

Τὰ καζάνια ζεστάθηκαν ὅσο δὲν ἔπαιρνε πιὸ πολὺ κι' ὁλόκληρο τὸ «Βέζελ» τρανταζόταν ἀπ' τὴν πρωτοφανῆ ταχύτητα ποὺ εἶχε ἀναπτύξει...

Καὶ ὅταν σὲ ἀπόστασι ἑνὸς χιλιομέτρου ἀπὸ τὰ σύνορα, ἡ γερμανικὲς κανονιοφόροι παρουσιάστηκαν καὶ τοῦ ἔφραξαν τὸ δρόμο, πέρασε ἀνάμεσά τους, πέφτοντας ἀπάνω σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς καὶ βυθίζοντάς την. Καὶ τὸ ἴδιο ὅμως τὸ «Βέζελ» δέχτηκε ἕνα πλῆθος ὀβίδων ποὺ τὸ χιλιοσακάτεψαν, μὰ ἔφτασε στὴν 'Ολλανδία...

"Εφτασε ἕτοιμο νὰ βυθιστῆ, μὰ ἔφτασε μὲ τοὺς πέντε ἥρωάς μας σώους καὶ ἀβλαβεῖς...

"Επειτ' ἀπὸ δυὸ ὧρες, ὁ Ρουλταμπὶλ καὶ οἱ ἀκόλουθοί του, ἀφοῦ ἔδωσαν τὶς ἀναγκαῖες ἐξηγήσεις στὶς 'Ολλανδικὲς ἀρχές, ἔφτασαν στὸ "Αρνχεμ. 'Εκεῖ πῆγαν ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Ἡνωμένων Ἐπαρχιῶν» καὶ ζήτησαν τὴν κ. Βαρβάρα Λίξε.

—'Η κ. Βαρβάρα Λίξε, τοὺς ἀπάντησαν, ἔφυγε σήμερα τὸ πρωῒ γιὰ τὸ Ρόττερνταμ, μαζὺ μὲ τὸ σύζυγό της, ὁ ὁποῖος ἦρθε καὶ τὴν πῆρε!

XXII

ΒΑΡΒΑΡΑ "Η ΝΙΚΟΛ

"Εφυγαν τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας γιὰ τὸ Ρόττερνταμ κι' ἔφτασαν ἐκεῖ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ. Πρᾶγμα παράδοξο, οἱ δυὸ διαφορετικοὶ πόνοι, ὁ πόνος τοῦ Φοῦλμπερ κι' ὁ πόνος τοῦ Σέργιου εἶχαν γίνει τώρα ὅμοιοι.

Μετὰ τὸ τελευταῖο χτύπημα ποὺ εἶχε χτυπήσει τὸ Σέργιο στὸ "Αρνχεμ, ὁ Πολωνὸς μνησικῆρ τῆς Νικὸλ εἶχε συντριβῆ κυριολεκτικῶς. "Ολη ἡ λύσσα του, ὅλη ἡ μανία του εἶχαν πέσει. Δὲν ὑπῆρχε πειὰ μέσα του παρὰ μιὰ ἀπέραντη ἀπελπισία, ὅπως καὶ στὸν ἐφευρέτη.

'Ο Λὰ Καντὲρ ἔλαμπε ὅλος, ὁ Βλαντιμὶρ ἀχτινοβολοῦσε κι' ὁ Ρουλταμπὶλ ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις.

—Τὸ ὅτι ἡ Βαρβάρα Λίξε ἀκολούθησε τὸ σύζυγό της—εἶχε πῆ—δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξι ὅτι δὲν εἶνε ἡ Νικόλ. 'Εμπιστεύθηκε τὸν ἑαυτό της σ' αὐτὸν τὸν κ. Λίξε, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει νὰ τὴν πάρη, νομίζοντας πὼς εἶνε ἡ γυναῖκα του. 'Ο κ. Λίξε, ξέροντας τί εἶνε ἱκανοὶ νὰ κάνουν οἱ Γερμανοὶ καὶ ἔξω ἀπ' τὸ κράτος τους, ἔκρινε ὅτι ἦταν προτιμότερο γιὰ τὴ Νικὸλ νὰ ἐξακολουθήση νὰ παίζη αὐτὴ τὴν κωμωδία... "Οσο δὲν τοὺς ἔχουμε συναντήσει ἀκόμα οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ πεισθοῦμε, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀπολείψη ἡ ἐλπίδα.

Αὐτὰ εἶχε πῆ ὁ Ρουλταμπίλ. Μὰ οἱ ἄλλοι δὲν τοῦ ἀπάντησαν. Πίστευε ὅμως κι' ὁ ἴδιος σὲ ὅ,τι ἔλεγε ;

Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι τὰ ἔλεγε μὲ μεγάλη πεποίθησι... "Ηταν ἀποκαμωμένος πειά. Εἶχε κάνει περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶχε ἐλπίσει κι' ὁ ἴδιος. Καὶ δὲν τολμοῦσε πειά, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ περιπέτεια ποὺ εἶχε σώσει τὸ Παρίσι, νὰ ζητήση ἀπὸ τὴ Θεία Πρόνοια τὴν εὔνοια νὰ σώση καὶ τὴ Νικόλ.

'Ωστόσο, ὑπῆρχαν στιγμὲς ποὺ στὸν ὕπνο του ἀναπηδοῦσε ξαφνικὰ ἀπὸ ἕναν ἐφιάλτη... "Εβλεπε πὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπάη τὴ Νικόλ. Καὶ θὰ ἔδινε καὶ τὴ ζωή του ἀκόμα γιὰ νὰ μὴν εἶχε χτυπήσει τὴν ἀληθινή.

"Ως τὸ "Αρνχεμ εἶχε δειχτῆ δυνατός, πιὸ δυνατὸς ἀπ' ὅ,τι περίμενε κι' ὁ ἴδιος. "Ελπιζε ὅτι ἐκεῖ τουλάχιστον ἡ τρομερὴ ἀμφιβολία θὰ τελείωνε...

Καὶ ὅμως, ἡ ἀμφιβολία ἐξακολουθοῦσε... ἡ μᾶλλον, ἡ ἐλπίδα, χωρὶς νὰ ἔχη ὁλότελα ἐξαφανιστῆ, δὲν ἦταν πειά, παρὰ ἕνα μικρὸ πραγματάκι... "Ενα πραγματάκι τόσο δά!..

Μέσα στὸ τραῖνο, ἡ ρεπόρτερ εἶχε κλάψει σιωπηλά, βλέποντας τὴν ἀπελπισία στὰ πρόσωπα τοῦ Φοῦλμπερ καὶ τοῦ Κανιέφσκυ.

'Ο Πολωνὸς δὲν τοῦ ἔδειχνε πειὰ καμμιὰ ἐχθρότητα... Πειθήνιος, τὸν ἀκολουθοῦσε χωρὶς καμμιὰ ἀντίδρασι... 'Ο πόνος του τὸν εἶχε κάνει ἕνα τίποτε...

"Οσοι γοητεύθηκαν, ὅσοι συναρπάστηκαν, ὅσοι ἔκλαψαν, διαβάζοντας στὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» τὴν ἀλησμόνητη «MINION», ἂς ἑτοιμασθοῦν !

'Αρχίζουμε ἀπὸ τὸ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» τὴ δημοσίευσι τῆς συνεχείας της, μὲ τὸν τίτλο :

"Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ MINION,,

"Ολοι οἱ ἀξέχαστοι ἥρωες τοῦ περιφήμου αὐτοῦ μυθιστορήματος, ἡ "Ελενα, ἡ Μινιόν, ἡ Γκρατσιέζια, ὁ Τζεβάννι, ὁ Γουλιέλμος Μάϊστερ, κλπ. κλπ., θὰ εἶνε οἱ ἥρωες καὶ τοῦ νέου μας ἀναγνώσματος.

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

ἀπὸ τὸ Χριστουγεννιάτικο φύλλο

"Οταν ἔφτασαν στὸ Ρόττερνταμ, ἔμαθαν ὅτι τὸ ἴδιο πρωΐ, τὸ ζεῦγος Λίξε εἶχε φύγει γιὰ τὸ Φλέσσινγκ.

Νέα ἐκστρατεία στὸ Φλέσσινγκ.

Μὰ φτάνοντας ἐκεῖ, εἶδαν νὰ ἐξαφανίζεται στὸν ὁρίζοντα τὸ βαπόρι, μὲ τὸ ὁποῖο, καθὼς τοὺς εἶπαν, εἶχε φύγει ὁ Λίξε κι' ἡ γυναῖκα του γιὰ τὴν 'Αγγλία.

'Ο Ρουλταμπίλ, μόλις τὸ ἔμαθε αὐτό, σκέφτηκε:

—"Αν, καθὼς σκέφτομαι, ἡ Νικὸλ ἔχει ἐμπιστευθῆ ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἑαυτό της στὸ Λίξε, ὁ τελευταῖος τὴν πάει τώρα στὴν 'Αγγλία, γιατὶ δὲν τὴ θεωρεῖ ἀσφαλισμένη στὴν 'Ολλανδία.

'Αναγκάστηκαν νὰ περιμένουν στὸ Φλέσσινγκ δυὸ μέρες, γιὰ νὰ πάρουν κι' αὐτοὶ ἕνα πλοῖο γιὰ τὴν 'Αγγλία.

'Ο Σέργιος κι' ὁ Φοῦλμπερ δὲν μιλοῦσαν πειὰ γιὰ τίποτε στὸ Ρουλταμπίλ. Τὸν ἄκουγαν καμμιὰ φορά, μὰ σὰν ἄνθρωποι ποὺ δὲν καταλάβαιναν τίποτε.

Δὲν ἔτρωγαν πειά. Εἶχαν πάψει ἀκόμα καὶ νὰ κλαῖνε...

'Ο Λὰ Καντὲρ κι' ὁ Βλαντιμὶρ πήγαιναν κι' ἔπαιζαν χαρτιὰ στὰ καφενεῖα. 'Η νύχτες ἦταν τρομερὲς γιὰ τὸ Ρουλταμπίλ, ὁ ὁποῖος δὲν κοιμόταν πειά. Μόλις βυθιζόταν λίγο στὸν ὕπνο, ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του νὰ δολοφονῆ τὴ Νικόλ.

Τέλος ἐπιβιβάστηκαν σ' ἕνα πλοῖο γιὰ τὴν 'Αγγλία. Τὸ ταξεῖδι τους ἔγινε ἐντελῶς ἀπρόσκοπτο. Μόλις ἔφτασαν στὸ Λονδῖνο, πῆγαν κατ' εὐθεῖαν στὴν ἀστυνομία. 'Εκεῖ ἔμαθαν ὅτι ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λίξε εἶχαν φύγει γιὰ τὸ Λίβερπουλ.

'Ο Σέργιος διακήρυξε τότε ὅτι δὲν θὰ πήγαινε στὸ Λίβερπουλ, ὅτι δὲν ἄντεχε πειὰ κι' ὅτι κρατοῦσε τὶς δυνάμεις ποὺ τοῦ ἀπόμεναν γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴ Γαλλία, νὰ ξαναδῆ τὰ μέρη, ὅπου εἶχαν ἀγαπηθῆ μὲ τὴ Νικὸλ καὶ νὰ πεθάνη. 'Ο Φοῦλμπερ ὅμως θέλησε ν' ἀκολουθήση τὸ Ρουλταμπίλ στὸ Λίβερπουλ.

—"Ετσι θὰ βεβαιωθῶ! εἶπε.

Καὶ ἄρχισε νὰ γελάη καὶ νὰ φιλάη τὸ Ρουλταμπίλ... 'Ο δυστυχισμένος ἐφευρέτης εἶχε φτάσει στὰ σύνορα τῆς τρέλλας.

Γι' αὐτό, ὁ ρεπόρτερ τὸν ἄφησε στὸ Λονδῖνο μαζὺ μὲ τὸν Κανιέφσκυ, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησι τοῦ Βλαντιμὶρ καὶ τοῦ Λ Καντέρ.

"Οταν ὁ ρεπόρτερ ξαναγύρισε ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ, τοὺς πληροφόρησε ὅλους ὅτι ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λίξε εἶχαν ἐπιβιβαστῆ σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο γιὰ τὴν 'Αμερική. Αὐτὴ τὴ φορὰ κάθε ἐλπίδα εἶχε διαλυθῆ καὶ δὲν τοὺς ἔμενε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ γυρίσουν στὸ Παρίσι.

Πρὶν ἀκόμα βγοῦν ἀπὸ τὸ τραῖνο ποὺ τοὺς πήγαινε στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα, ὁ Ρουλταμπὶλ εἶπε στὸ Φοῦλμπερ καὶ στὸ Σέργιο!

— Μᾶς μένει μιὰ ἐλπίδα... "Αν ὁ Λίξε, γιὰ νὰ σώση τὴ Νικὸλ ἀπὸ τὴν καταδίωξι τῶν Γερμανῶν κατασκόπων, προσποιήθηκε ὅτι φεύγει γιὰ τὴν 'Αμερική, πρέπει κι' οἱ δυὸ νὰ ἐγκατέλειψαν τὸ ὑπερωκεάνειο, στὸ ὁποῖο ἐπιβιβάστηκαν κατὰ τὴν προσεγγισί του στὴ Δρέσδη.

—Τότε — πρόφερε ὁ Σέργιος μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ φαινόταν σὰν νὰ βγαίνη ἀπὸ τάφο, τότε, θὰ βροῦμε τὴ Νικὸλ κοντὰ στὴ μητέρα της.

—Πιθανόν! ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ. Συμβουλεύτηκα τὰ δρομολόγια.. Πρέπει νὰ ἔφταση στὸ Παρίσι πέντε ὧρες πρὶν ἀπὸ μᾶς!

Μόλις βγῆκαν στὸ Παρίσι, μπῆκαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ἔτρεξαν στὸ σπίτι τοῦ Φοῦλμπερ, στὸ Νεϊγύ.

Μὰ δὲν βρῆκαν ἐκεῖ τὴ Νικόλ. Δὲν βρῆκαν ὅμως οὔτε καὶ τὴν κ. Φοῦλμπερ. Τὸ σπίτι ἦταν κλειστὸ καὶ κανένας ἀπὸ

τους γείτονες, δεν μπόρεσε νὰ τοὺς δώση καμμιὰ πληροφορία... Αὐτὸ ἦταν ἡ ὑπερτάτη ἀπογοήτευσις.

Ὁ Ρουλταμπὶλ τοὺς ἄφησε τότε ὅλους καὶ ξανακατέβηκε στὸ αὐτοκίνητο. Δὲν ἄκουσε κἀν τὶς φωνὲς τοῦ Λὰ Καντὲρ καὶ τοῦ Βλαντιμὶρ κι' ἔφυγε μόνος, λέγοντας στὸ σωφὲρ νὰ τὸν πάη στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

Μὰ ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, εἶδε νὰ πηδοῦν ἀπὸ ἕν' ἄλλο αὐτοκίνητο ὁ Λὰ Καντὲρ κι' ὁ Βλαντιμὶρ κι' ὁπὸ πίσω τους ὁ Φοῦλμπερ κι' ὁ Κανιέφσκυ.

—Δὲν θὰ σ' ἀφήσουμε ἀκόμα! τοῦ εἶπε ὁ Λὰ Καντέρ. Τοὺς δώσαμε νὰ καταλάβουν ὅτι, γιὰ νὰ μᾶς ἀφήσης ἔτσι, σοῦ μένουν ἀκόμα ἐλπίδες...

— Δὲν ἔχω πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα!.. ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ. Καμμιά. Ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ κάνω ἀναφορὰ γιὰ τὴν ἀποστολή μου... Κατόρθωσα νὰ σώσω τὸ Παρίσι, μὰ δὲν κατώρθωσα νὰ σώσω τὴ Νικόλ...

Καὶ διέσχισε τὴν αὐλὴ τῆς Ἀσφαλείας, τρέχοντας κι' ἀνέβηκε τὴ σκάλα... Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν.

Ἔξαφνα, καθὼς ἔφταναν ὅλοι στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ γραφείου τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀσφαλείας, εἶδαν πλάϊ σ' ἕναν ἄντρα ἄγνωστό τους, τὴ Νικόλ καὶ τὴ γρηὰ κ. Φοὐλμπερ...

Μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψουμε τὴ σκηνὴ ποὺ ἐπακολούθησε, τὶς κραυγές, τὰ δάκρυα χαρᾶς καὶ τὴν εὐτυχία αὐτῆς τῆς ἀπρόοπτης συναντήσεως...

—Ἐσεῖς λοιπὸν μᾶς καταδιώκατε; εἶπε, ὅταν συνῆλθαν κάπως, ὁ ἄγνωστος ἄντρας, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν κ. Λίξε. Κι' ἐμεῖς νομίζαμε ὅτι εἴσαστε Γερμανοὶ κατάσκοποι καὶ νι' αὐτὸ προσπαθούσαμε διαρκῶς νὰ σᾶς ξεφύγουμε...

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ χαρμόσυνη φασαρία, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ τότε, μέσα στὸ σαλόνι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀσφαλείας, ὁ Ρουλταμπὶλ εἶδε ὅλους τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ περιφήμου μυστικοῦ συμβουλίου. Εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ, γιὰ ν' ἀποφασίσουν ἂν ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς Παρισινοὺς νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πρωτεύουσα, μπροστὰ στὸν ἐπικείμενο κίνδυνο, τῆς «Τιτάνιας».

Ὁ Ρουλταμπὶλ προχώρησε καί, ἀφοῦ παρουσίασε στοὺς ὑπουργοὺς τὸ Φοὐλμπερ καὶ τὸ Σέργιο, ἐπρόσθεσε:

—Σᾶς ὑποσχέθηκα νὰ τοὺς σκοτώσω ἢ νὰ τοὺς σώσω... Οἱ σύντροφοί μου κι' ἐγὼ τοὺς σώσαμε καὶ σώσαμε συγχρόνως τὸ Παρίσι...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ «Ἐποχὴ» κυκλοφοροῦσε μὲ ὀχτάστηλους τίτλους ποὺ ἔγραφαν τὰ ἑξῆς:

«ΑΝ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΝΗ ΕΣΩΣΕ ΤΗ ΓΑΛΛΙΑ, ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΕΣΩΣΕ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!»

ΤΕΛΟΣ

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

—ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΧΩΡΙΖΟΥΝ ;

ΠΩΣ εἶνε γνωστόν, στὸ Χόλλυγουντ γίνονται πολλὰ διαζύγια. Πάρα πολλὰ μάλιστα. Νομίζει κανεὶς πὼς οἱ κινηματογραφικοὶ «ἀστέρες» παντρεύονται μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ χωρίσουν, συναγωνιζόμενοι μεταξύ τους γιὰ τὸ ρεκὸρ τῶν διαζυγίων. Πολλοὶ ἀσχολήθηκαν ὡς τώρα νὰ ἐξηγήσουν τοὺς λόγους τῶν συχνῶν διαζυγίων. Ἀπ' ὅλους ὅμως φαίνεται πὼς ὁ Μὰκ Κένα, σκηνοθέτης καὶ σύζυγος τῆς ὡραίας Καίη Φράνσις, βρῆκε τὴ σωστὴ ἐξήγησι.

—Μὲ τὴ γυναῖκα μου ποτὲ δὲν συζητοῦμε γιὰ κινηματογραφικὰ ζητήματα, εἶπε. Ἐκείνη δὲν ξέρει τί φίλμ γυρίζω ἐγὼ κι' ἐγὼ πάλι ἰδέαν δὲν ἔχω γιὰ τοὺς ρόλους ποὺ παίζει. Ἔτσι δὲν διαφωνοῦμε ποτὲ καὶ ζοῦμε ἀγαπημένοι. Ἂν ἔκαναν κι' οἱ ἄλλοι ἐδῶ στὸ Χόλλυγουντ τὸ ἴδιο, δὲν θὰ χώριζαν...

Ἔχει ἄδικο ; Τί λέτε καὶ σεῖς ;

□□□

—ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΦΙΛΙ

Εἶνε γνωστὸν πὼς ἡ Λοῦπε Βελέζ, ποὺ παντρεύτηκε τώρα τελευταῖα μὲ τὸν...Ταρζάν, ἦταν πρώτα σύζυγος τοῦ ὡραίου Γκάρυ Κοῦπερ.

Τὴν παραμονὴ τῶν γάμων της ὁ Γκάρυ Κοῦπερ τὴν ἐπεσκέφθη στὸ σπίτι της καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἐξήτησε ἀπὸ τὴν παληά του ἀγάπη συγνώμην γιὰ ὅσες ἀπιστίες τῆς εἶχε κάμει ὅταν ζοῦσαν μαζύ.Καὶ γιὰ τελευταία χάρι τῆς ζήτησε ἕνα φιλί. Ἡ ὡραία Λοῦπε τοῦ τὸ ἔδωσε, μὲ τὴν κατηγορηματικὴν ὅμως δήλωσιν ὅτι εἶνε....«φιλὶ ἀποχωρισμοῦ».

Νὰ τὸ πιστέψουμε ;

□□□

—ΛΟΥΣΑ....

Ἀπ' ὅλες τὶς βεντέττες τῆς ὀθόνης ἡ Κόνστανς Μπέννετ ξοδεύει τὰ πιὸ πολλὰ χρήματα σὲ λοῦσα. Τὴν συναγωνίζονται δὲ ἡ Μπέττυ Φούρνες, ἡ Ντόροθυ Οὐίλσον καὶ ἡ Εἰρήνη Ντοῦννε, ξοδεύοντας ὅμως ἐλάχιστα, γιατί καὶ ἡ τρεῖς, πρὶν γίνουν ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου, ἦσαν μοδίστες καὶ τὰ φορέματα ποὺ ράβουν μόνες τους, δὲν τοὺς στοιχίζουν σχεδὸν τίποτε !

Τώρα τελευταῖα ἕνα φόρεμα τῆς Εἰρήνης Ντοῦννε, πολυτελέστατο καὶ ὡραιότατο, εἶχε θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία στὸ Χόλλυγουντ. Κι' ὅμως τῆς ἐστοίχισε μόνον...75 φράγκα, γιατὶ τὸ εἶχε ράψει μόνη της.

□□□

—ΜΙΑ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ...

Ἡ Κλάρα Μπόου καὶ ἡ Νάνσυ Κάρολ συμφιλιώθηκαν τελευταίως ὑπὸ πολὺ δραματικὰς συνθήκας.

Ἦσαν στὰ μαχαίρια ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἐργαζόντουσαν καὶ ἡ δυὸ σ' ἕνα καμαρὶ τῆς Φιλαδελφείας. Τελευταίως εἶχαν προσκληθεῖ σ' ἕνα χορό. Ἔξαφνα ἐξεφώνησε πυρκαϊὰ στὴ σάλα καὶ ἡ Νάνσυ βρέθηκε σὲ τρομερὸ κίνδυνο. Ἡ Κλάρα Μπόου τότε ἐδειξε τὴν μεγαλοψυχία της.

—Τρέξε, γλύτωσέ την ! εἶπε στὸν ἄνδρα της, τὸν Ρὲξ Μπέλλ.

Πράγματι ὁ Ρέξ, μὲ κίνδυνο τῆς δικῆς του ζωῆς, ἔσωσε τὴ θανάσιμη ἀντίπαλο τῆς γυναίκας του.

Κι' ἕνα φιλὶ ἐπεσφράγισε κατόπιν τὴν συμφιλίωσι τῆς Νάνσυ Κάρολ μὲ τὴν Κλάρα Μπόου.

□□□

—ΑΣΤΕΡΕΣ ... ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ !

Ἡ Μαίη Γουέστ, ἡ «ντιαρντάνα τοῦ Χόλλυγουντ», ἑτοιμάζεται νὰ γυρίση μιὰ νέα ταινία. Καὶ ξέρετε ποιὸς ἔγραψε τὸ σενάριο αὐτοῦ τοῦ φίλμ ; Ἡ Μαίρη Πίκφορντ.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἡ ἴδια ἡ

Ἡ Κλάρα Μπόου

Μαίη Γουὲστ εἶνε θεατρικὴ συγγραφεὺς καὶ δυὸ θεατρικὰ ἔργα, ποὺ ἔχει γράψει ὡς τώρα, ἐσημείωσαν καταπληκτικὴ ἐπιτυχία.

□□□

—ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !...

Πρὸ ἕξη ἀκόμη μηνῶν ἡ Κάθριν Χέπμπουρν ἦταν ἄγνωστη. Σήμερα εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ περιζήτητες βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ. Ἔχει γυρίσει ὡς τώρα τρία φίλμ ὅλα-ὅλα, κι' ὅμως εἶνε ὑποψηφία γιὰ τὸ Μέγα Βραβεῖο τῆς Κινηματογραφικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ τὸ ἔτος 1934.

Αὐτὸ θὰ πῆ ἐπιτυχία μιὰ φορά !

Ἡ Τζίνα Μανὲς

—ΑΤΥΧΙΕΣ....

Τί γρουσούζικο φίλμ «Ἡ Κυρία τοῦ Χοροῦ» ! Στὴν ἀρχὴ διεκόπη τὸ γύρισμά του, γιατί ἀρρώστησε ὁ πρωταγωνιστής του, ὁ περίφημος Κλὰρκ Γκέϊμπλ. Μόλις ἔγινε καλὰ καὶ ξανάρχισε τὸ γύρισμα, ἦρθε ἡ ἀπεργία τῶν μηχανικῶν τοῦ Χόλλυγουντ. Νέα διακοπή ! Δὲν πρόφτασαν νὰ ξαναρχίσουν καὶ ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς πρωταγωνιστρίας, τῆς Τζόαν Κρώουφορντ. Εἶχε σπάσει τὸ πόδι της πρὸ ἐτῶν, ἐπειδὴ δὲ σ' αὐτὸ τὸ φίλμ χορεύει πολύ, πρίστηκε τὸ πόδι της στὸν ἀστράγαλο καὶ τὸ γύρισμα διεκόπη γιὰ τρίτη φορὰ ἐπὶ τέσσερες ἑβδομάδες...

Ποιὸς ξέρει τί μέλλεται ἀκόμα, ὥσπου νὰ τελειώση τὸ φίλμ αὐτό !

□□□

—Η ΩΡΑΙΑ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

Δὲν εἶνε λοιπὸν ψέμμα, οὔτε κόλπο ρεκλάμας. Ἡ Τζίνα Μανές, ἡ ὡραία βεντέττα τοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἐθριάμβευσε σὲ τόσα φίλμ, ἰδίως ὡς Τερέζα Ρακέν, ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν ὀθόνη καὶ....ἐτάφη στοὺς ἅμμους τοῦ Μαρόκου. Ναί... Ἔτσι εἶνε... Ἡ Τζίνα Μανὲς ἀνοιξε ἕνα ξενοδοχεῖο κοντὰ στὴν Καζαμπλάνκα. Ἀπέρριψε ὅλες τὶς προτάσεις τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ περιμένει τὸν ἄνδρα της, τὸν Ζὼζ Τσαρλιά, ποὺ γυρίζει τὸ τελευταῖο του φίλμ στὸ Βέλγιο, γιὰ νὰ ἐπεκτείνουν τὸ ξενοδοχεῖο τους. Γιατί ἔφυγε ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ; Μυστήριο !

—Ἐβαρέθηκα !... εἶπε σ' ὅσους τὴν ρώτησαν.

□□□

—Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΩΜΟΡΦΙΑ

Ὁ γόης τῆς ὀθόνης, ὁ Ἀδόλφος Μανζοῦ, ὁ ἀγαπημένος τῶν γυναικῶν, ἔκαμε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν κάτι δηλώσεις, ποὺ θὰ ἐξεργίσουν ἀσφαλῶς τὶς θαυμάστριές του.

Γιατί, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, λέει ὅτι ὁ ἄνδρας εἶνε ὡραιότερος ἀπὸ τὴν γυναίκα κι' ὅτι ὁ ἄνδρας ἔπρεπε νὰ λέγεται «τὸ ὡραῖον φύλον»!

—Ὁ ἄνδρας, εἶπε ὁ Μανζοῦ, εἶνε ἐκ φύσεως πιὸ χαριτωμένος ἀπὸ τὴν γυναίκα. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶνε φιλάρεσκος. Ἂν οἱ ἄνδρες, ποὺ συνοδεύουν τὶς γυναῖκες τους στὰ διάφορα κέντρα, ἐφρόντιζαν γιὰ τὸ ντύσιμό τους καὶ γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ σώματός των ὅσον ἡ γυναῖκες τους, ἡ ὁμορφιὰ τῶν γυναικῶν τους θὰ ὡχριοῦσε μπρὸς στὴ δική τους !...

Ὅταν εἶνε κανεὶς Μανζοῦ, μπορεῖ νὰ ἔχη τέτοια πεποίθησι. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ἄνδρες ;

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπίτι, ἡ κουζίνα κλπ.]

Η ΜΟΔΑ

γούνα εἶνε καὶ πάλι στὶς δόξες της, ὅπως καὶ κάθε χειμῶνα. Φέτος φοριέται πολὺ ὡς γαρνιτούρα, ὄχι μόνο στὰ παλτά, ἀλλὰ καὶ στὰ φορέματα ἀκόμη. Τὸ γούνινο παλτὸ εἶνε φυσικὰ τὸ πιὸ λουσάτο πανωφόρι γιὰ μιὰ κυρία, ἀλλὰ ἂν τὰ μέσα σας δὲν σᾶς ἐπιτρέπουν μιὰ τέτοια πολυτέλεια, θὰ εἶσθε ἐξαιρετικὰ κομψὴ καὶ χαλονταμένη ἂν κάνετε ἕνα μικρὸ ζακετάκι ἀπὸ γούνα.

Τὰ γούνινα ζακετάκια εἶνε φέτος ὑπέροπτε τῆς μόδας. Φοριοῦνται πολὺ κοντά, — πέντε δάκτυλα κάτω ἀπὸ τὴ μέση — εἶνε ἐφαρμοστὰ στὸ σῶμα καὶ μεσάτα. Ὅπως θέλει, συνοδεύει τὸ ζακετάκι της αὐτὸ καὶ μ' ἕνα ὅμοιο μανσόν.

Καὶ στὰ ζακετάκια αὐτὰ ἐπίσης διακρίνονται τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φετεινῆς μόδας, δηλαδὴ οἱ φαρδεῖς ὦμοι καὶ τὰ πλατειὰ ρεβέρ. Στοὺς ὤμους συχνὰ προσθέτουμε «ἐπωλέττες» ἀπὸ τὴν ἰδία γούνα ἢ κι' ἀπὸ διαφορετικὴ ἀκόμη, ἀλλὰ τότε ἡ γούνα αὐτὴ πρέπει νὰ συναντᾶται ὡς γαρνιτούρα καὶ στὸ γιακᾶ καθὼς καὶ στὰ μανικέτια.

Ἡ φετεινὲς γούνινες γαρνιτοῦρες στὰ χειμωνιάτικα παλτὰ διαφέρουν ἀπὸ τὶς περυσινὲς στὸ ὅτι ἐφέτος δὲν εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ βάλουμε στὸ παλτό μας ἕναν ὁλόκληρον γιακᾶ ἀπὸ γούνα καὶ μανσέττες ὁλόκληρες. Μποροῦμε ὡραιότατα νὰ κάνουμε ἕνα γιακᾶ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ τὸ παλτό μας καὶ γύρω-γύρω νὰ προσθέσουμε μιὰ στενὴ λουρίδα ἀπὸ γούνα. Ἔτσι καὶ λεπτὰ πολλὰ δὲν θὰ ξοδέψουμε καὶ θὰ ἔχουμε μιὰν ὡραία καὶ ἀσυνήθιστη γαρνιτούρα στὸ παλτό μας.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μποροῦμε νὰ γαρνίρουμε κι' ἕνα μάλλινο ἢ βελούδινο φόρεμα ἢ ἕνα ἀπογευματινὸ ταγιέρ. Ἡ γούνινες γαρνιτοῦρες τοποθετοῦνται ἰδίως στοὺς ὤμους, στὸν γιακᾶ ἢ καὶ ἁπλως γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό, στα μανίκια καὶ στὶς τσέπες. Ἐσυνηθίζοντο — ὅπως θὰ θυμᾶστε— καὶ πέρυσι, ἀλλὰ ἐφέτος συνηθίζονται ἀκόμη περισσότερο οἱ γούνινοι γιακάδες, ποὺ εἶνε ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὸ ἐπάνωφόρι καὶ μποροῦμε νὰ τοὺς βγάλουμε ὅποτε θέλουμε καὶ νὰ τοὺς φορέσουμε καὶ μὲ ἄλλο ἐπάνωφόρι ἢ φόρεμα. Τὸ σχέδιό τους διαφέρει ἀναλόγως τῆς γούνας ἀπὸ τὴν ὁποία εἶνε κατασκευασμένος ὁ γιακᾶς καὶ τοῦ μεγέθους, ποὺ θέλουμε νὰ τοῦ δώσουμε. Τὸ πρακτικώτερο καὶ ὡραιότερο σχέδιο εἶνε μιὰ φαρδειὰ καὶ μακρυὰ λουρίδα ἀπὸ μπραϊτσβάντς ἢ καστόρι, τὴν ὁποία φοροῦμε σταυρωμένη μπρὸς ἢ δεμένη σὲ κόμπο πάνω ἀπ' τὸ παλτό, τὴν χρησιμοποιοῦμε ὅμως καὶ γιὰ νὰ τὴν βάλουμε μαζὺ μὲ τὸ μάλλινο φόρεμά μας ἢ μὲ τὸ ταγιέρ μας τὶς ἡμέρες ποὺ ἔχει λιακάδα. Ἀκόμη συνηθίζοντα πολὺ ἡ μεγάλες πελερίνες μὲ τοὺς ψηλοὺς γιακάδες, ποὺ εἶνε καμωμένες ἀπὸ ἀστραχὰν ἢ καρακιοὺλ καὶ ποὺ εἶνε τόσο μαλακές, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς φορέσῃ κουλουριασμένες, ἢ διπλωμένες στὰ δύο, ἢ ὅπως ἀλλοιῶς τοῦ κάνει ὄρεξι. Αὐτοὶ οἱ γιακάδες εἶνε φοβερισμένοι ἐσωτερικῶς μὲ καναβάτσα.

Ὡς γοῦνες συνηθίζονται ἐφέτος ἐξαιρετικά, ἡ ἀλεποῦδες σὲ κάθε χρῶμα, ἰδιαιτέρως ὅμως ἡ μαῦρες καὶ ἡ γκρὶ σκοῦρες. Γαρνίρουν δὲ τὰ παλτά, εἴτε ὡς ζῶα ὁλόκληρα εἴτε σὲ πλατεῖες λουρίδες. Σ' ἕνα παλτὸ ποὺ ἔχει γιακᾶ ἀπὸ ἀλεποῦ, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βάλετε καὶ μανικέτια.

Ἀκόμη συνηθίζονται πολὺ καὶ ἐφέτος τὸ ἀστρακάν, τὸ καρακιοὺλ καὶ τὸ ἀνιὼ ραζέ. Ἐπανῆλθαν δὲ στὴ μόδα τὸ καστόρι καὶ τὸ σκούνκς.

Μὲ τὶς γοῦνες σας, πρέπει νὰ εἶσθε, φίλες ἀναγνώστριες, πολὺ προσεκτικές. Νὰ μὴν τὶς στραπατσάρετε, νὰ μὴν τὶς ἐκθέτετε συχνὰ στὴ βροχὴ, νὰ μὴ τὶς στεγνώνετε ποτὲ κοντὰ στὴ σόμπα ἢ ἔστω καὶ κοντὰ στὸ καλοριφέρ. Προτοῦ φορέσετε τὶς περυσινές σας γοῦνες νὰ τὶς ἐξετάζετε πρῶτα καλὰ μήπως ἔχουν καμμιὰ μικρὴ βλάβη ποὺ διορθώνετε γρήγορα καὶ μὲ λίγα ἔξοδα, γιατὶ ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀμέλεια μπορεῖ νὰ καταστραφῆ ἡ γούνα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Γιὰ νὰ βγάλετε γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ δέρμα σας τὸ καλοκαιρινὸ ἡλιόκαμα ποὺ συχνὰ ἀργεῖ νὰ περάσῃ καὶ πολλὲς φορὲς διατηρεῖται ὡς τὸ ἄλλο καλοκαίρι, σᾶς δίνω σήμερα μιὰ ἁπλουστάτη συνταγή, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὴν ἐκτελέσετε καὶ μόνη σας καὶ ἡ ὁποία χωρὶς νὰ εἶνε καθόλου ἐπικίνδυνη θὰ σᾶς φέρῃ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα·

Ἀνακατέψετε καλὰ 50 γραμμάρια ροδόνερο, 25 γραμμάρια ὀξυζενὲ καὶ 25 γραμμάρια γλυκερίνη. Κάθε πρωΐ, ἀφοῦ πλυθῆτε μὲ ζεστὸ νερό, βρέξετε μιὰ μαλακὴ πετσέτα σ' αὐτὸ τὸ μίγμα καὶ ἀλείψετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας, τὸν λαιμό σας καὶ τὰ χέρια σας. Στρουγγισθῆτε κατόπιν μ' ἕνα μαλακὸ πανάκι καὶ πουδραρισθῆτε.

***

Ἡ ἄσπρες βουλίτσες ποὺ παρουσιάζονται καμμιὰ φορὰ στὰ νύχια μας εἶνε συχνὰ πολὺ ἐνοχλητικές. Δὲν ξέρουμε ἀπὸ τί προέρχονται καὶ δὲν γνωρίζουμε μὲ τί τρόπο νὰ τὶς θεραπεύσουμε.

Λοιπὸν τώρα τελευταῖα ἐξηκριβώθη ὅτι ἡ ἄσπρες αὐτὲς βοῦλες ὀφείλονται μόνον καὶ μόνον στὰ νεῦρα. Μόνον οἱ νευρικοὶ ἄνθρωποι, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, παρουσιάζουν νύχια μ' αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ νεῦρα του εἶνε κάπως δύσκολο κανεὶς νὰ τὰ θεραπεύσῃ. Ὑπάρχει ἕνα ἄλλο μέσον πιὸ ἁπλό, ποὺ ἐξαφανίζει ἢ τουλάχιστον αὐξυνατίζει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὶς ἄσπρες βοῦλες τῶν νυχιῶν. Ἀνακατέψετε σὲ ἴση δόσι βάμμα βενζόης καὶ βάμμα μύρρας καὶ μὲ αὐτὸ τὸ μίγμα ἀλείφετε τακτικὰ τὰ νύχια σας. Σὲ λίγον καιρὸ ἡ βοῦλες θὰ γαθοῦν.

Ο ΚΑΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λεπτὰ καὶ τὰ πιὸ βαρειὰ καθήκοντα μιᾶς οἰκοδεσποίνης εἶνε τὸ νὰ παρουσιάζῃ τοὺς γνωστούς της μεταξύ των. Μιὰ παρουσίασις ποὺ δὲν γίνεται, ὅπως πρέπει, προκαλεῖ συχνὰ παρεξηγήσεις, δυσαρέσκειες καὶ κατσουπολιές, πολὺ ἐνοχλητικὲς γιὰ μιὰ οἰκοδέσποινα.

Μιὰ οἰκοδέσποινα πρέπει πάντοτε νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα, τοὺς τίτλους καὶ τὴν κοινωνικὴ θέσι αὐτοῦ ποὺ συνιστᾶ.

Μιὰ σύστασις δὲν εἶνε ποτὲ πλήρης, ὅταν ἀναφέρετε δυὸ ξηρὰ ὀνόματα καὶ βάζετε δυὸ ἀνθρώπους ξένους καὶ ἀγνώστους μεταξύ τους φάτσα-φάτσα, ἀφήνοντάς τους νὰ ἐξακριβώσουν μόνοι τους τί εἶνε ὁ ἕνας καὶ τί εἶνε ὁ ἄλλος.

Ὅταν ἀναφέρετε τὸ ἐπάγγελμα, δὲν πρέπει νὰ λέτε μόνον· «Ὁ κ. Α, γιατρός, ὁ κ. Β. δικηγόρος». Θὰ γαμογελάσετε καὶ θὰ εἰπῆτε· «Ὁ πολύτιμος γιατρός μας κ. Α.» ἢ «ὁ κ. Β. ποὺ θὰ ἔχετε ἀκούσει βέβαια πολλὰ γιὰ τὶς δικηγορικές του ἐπιτυχίες». Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κολακεύετε κρύφα τοὺς ξένους σας καὶ δίδετε καὶ θέμα συνομιλίας.

Συνιστᾶτε πάντοτε πρῶτον τὸν πιὸ νέο στὸν πιὸ ἡλικιωμένο, τὸν κατώτερο στὸν ἀνώτερο, ἕνα κύριο σὲ μιὰ κυρία καὶ ποτὲ μιὰ κυρία σ' ἕνα κύριο, ὅσο σεβάσμιος κι' ἂν εἶνε ὁ κύριος καὶ ὅσο νέα ἡ κυρία. Ὅταν πρόκειται γιὰ συστήνετε δυὸ ἀνθρώπους τῆς ἰδίας κοινωνικῆς θέσεως καὶ τῆς ἰδίας περίπου ἡλικίας καὶ βρίσκεσθε σὲ δύσκολη θέσι, ἁπλώνετε συγχρόνως τὰ χεράκια σας καὶ πρὸς τὶς δυὸ μεριὲς καὶ λέτε γρήγορα-γρήγορα· «Ὁ κ. Α, ὁ κ. Β» κυττάζοντας ἀλληλοδιαδόχως καὶ τοὺς δυό.

Ὅταν συνιστᾶτε ἕνα συγγενῆ σας, καὶ πρὸς τὶς δύο μεριὲς καὶ νὰ ἀναφέρετε τὴ συγγένεια ποὺ σᾶς συνδέει, γιατὶ ὁ ξένος σας μπορεῖ νὰ μὴν τὸν ξέρῃ καθόλου.

Ἡ Δὶς ΛΙΑΝΑ

1) Φόρεμα μαντὼ ἀπὸ γκρὶ ἀγκορά, γαρνιρισμένο μὲ ἀστρακάν, σὲ χρῶμα μαγρόν. Τὰ τετράγωνα κουμπιὰ εἶνε ξύλινα κι' ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς γούνας. 2) Ζακετάκι ἀπὸ μάλλινο ἀσπρόμαυρο ὑφασμά. Κάτω ἀπὸ τὰ ρεβὲρ ὑπάρχουν δυὸ μεγάλες κουμπότρυπες, ἀπὸ τὶς ὁποίες περνοῦν ἡ λουρίδες τῆς γραβάτας. Ἡ ζώνη εἶνε μαύρη πέτσινη. 3) Πανωφόρι τρουβα - κὰρ, ἀπὸ ἀνιὼ - ραζέ, σὲ χρῶμα μπέζ.

Τὸ ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων

Οἱ Δαίμονες τοῦ 'Ωκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

λοιπόν, φώναξε ὁ Λαπάντας, μάθετε ἀπὸ μένα ὅτι οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἔμποροι τῆς Βέρα - Κρουζ σᾶς γέλασαν!

— Μὲ γέλασαν ἐμένα ;.. εἶπεν ὁ δούξ... Ὦ, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!.. 'Αποδείξατέ το μου καὶ τότε...

—Μὴν ταράζεσθε χωρὶς λόγο, κύριε δούξ, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο!.. 'Ελᾶτε, ἂν θέλετε, νὰ σᾶς πῶ δυὸ λόγια ἰδιαιτέρως.

'Ο δοὺξ πῆγε ἀμέσως κοντά του κι' ὁ Λαπάντας, χαμηλώνοντας τὴν φωνή του, τοῦ εἶπε:

—'Ακοῦστε με. Θὰ σᾶς πῶ πράγματα τελείως ἐξακριβωμένα.

—Σᾶς ἀκούω μὲ προσοχή.

—Λοιπόν! 'Η δυὸ μεγαλείτερες Τράπεζες τῆς πόλεως, ἡ Τράπεζα τοῦ σενιὸρ Δὸν Πέδρο Λοζάδα καὶ Σία καὶ τοῦ σενιὸρ Δὸν Χοζὲ Σαλάζαρ 'Αγγουΐρρε καὶ Σία, ἔχουνε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπὸ δεκατέσσερα ἑκατομμύρια πιάστρες ἡ κάθε μιά, κρυμμένες μέσα σ' ἕνα μυστικὸ μέρος. Ἡ Τράπεζα πάλι τοῦ σενιὸρ Σάντα-Κρουζ ἔχει ὀχτὼ ἑκατομμύρια. Ἡ Κονδούκτα Δὲ Πλάτα ἔφερε πρὶν τρεῖς ἑβδομάδες ἀπ' τὸ Μεξικὸ ἐννιὰ ἑκατομμύρια. Πολλοὶ ἄλλοι ἔμποροι, ποὺ μπορῶ νὰ στοὺς ὀνομάσω ἕναν-ἕναν, ἔχουν διαθέσιμα ἄλλα ὀχτὼ ἑκατομμύρια. Ὅλα λοιπὸν τὰ ποσὰ αὐτὰ ξεπερνᾶνε πολὺ τὸ ποσὸν ποὺ σᾶς ζήτησα. Ξέρω ἀκόμα ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ τὰ στέλνανε οἱ τραπεζίτες σας στὴν 'Ισπανία, μὲ τὰ γαλόνια τοῦ Παναμᾶ.

—Κι' εἶνε ὅλα αὐτὰ ἐξακριβωμένα, σενιόρ ;

—Σᾶς τὸ βεβαιώνω μὲ τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου. Εἶμαι μάλιστα τόσο σίγουρος, ὥστε γι' αὐτὸ τὸ λόγο σᾶς δίνω μονάχα μισὴ ὥρα προθεσμία. Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα θὰ διατάξω γενικὴ διαρπαγή!

—Κύριε, σᾶς ἱκετεύω!... 'Η προθεσμία εἶνε μικρή...

—Δὲν ὠφελοῦν πειὰ τὰ λόγια, κύριε δούξ!... τὸν διέκοψε ὁ Λαπάντας. Ὅ,τι εἶχα νὰ πῶ, τὸ εἶπα!... Ἐκανα μάλιστα ἀρκετὲς ἀβαρίες στὶς ἐντολὲς ποὺ μοῦ δώσανε οἱ σύντροφοί μου. Δὲν ἔχω πειὰ κανένα δικαίωμα νὰ κάνω ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ ὑποχώρησι.

Καὶ γυρίζοντας στὸν Καπετὰν Δαβὶδ καὶ στὸν Μιχαὴλ τὸν Βάσκο, τοὺς εἶπε:

—Σύντροφοι, τώρα πειὰ ἔχετε τὸν λόγο ἐσεῖς. Βρίσκετε σωστοὺς τοὺς ὅρους ποὺ ἔβαλα γιὰ τὴν συνθηκολόγησι ;

—Μάλιστα, σύντροφε! τοῦ ἀπάντησε ὁ Καπετὰν Δαβίδ.

—'Εμένα, σύντροφε, εἶπεν ἀμέσως κατόπιν ὁ Μιχαὴλ ὁ Βάσκος, οἱ ὅροι μοῦ φαίνεται ἀρκετὰ ἐπιεικεῖς!

—'Ακοῦτε, κύριε δούξ ;.. πρόσθεσε τότε ὁ Λαπάντας. Ἔχετε δέκα λεπτὰ καιρὸ γιὰ ν' ἀποφασίσετε.

'Ο δοὺξ Ντὲ λὰ Τόρρε, ἀφοῦ σκέφθηκε λίγες στιγμές, εἶπε στὸν Λαπάντα μ' ἕνα ἀποφασιστικὸ τόνο:

—Σενιόρ, πείσθηκα ἀπ' τὰ λόγια σας ὅτι οἱ ἔμποροι κι' οἱ τραπεζίτες τῆς Βέρα-Κρουζ δὲν μοῦ εἶπανε τὴν ἀλήθεια. Φαίνεται ὅτι οἱ κύριοι αὐτοὶ θέλουν νὰ σώσουν τὰ χρήματά τους, θυσιάζοντας τὰ γενικὰ συμφέροντα τῆς πόλεως. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ γίνῃ! Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ περιφρονήσω τὶς ἐντολές τους καὶ νὰ σώσω τὰ ἀθῶα γυναικόπαιδα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο σᾶς δηλώνω ἐπίσημα, κύριοι, ὅτι οἱ ὅροι σας γίνονται δεκτοί.

—'Η ἀπόφασί σας σᾶς τιμά, κύριε δούξ! τοῦ φώναξε τότε ὁ Λαπάντας. Πρέπει νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι μὲ τὴν σωφροσύνη σας ἐσώσατε τὴν πόλι ἀπὸ μιὰ ὁλοκληρωτικὴ καταστροφή.

'Ο δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἄφησε νὰ φύγῃ μέσ' ἀπ' τὰ στήθη του ἕνας βαθὺς στεναγμός, ποὺ μισάνοιξε τὰ ὠχρὰ χείλη του σ' ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο.

'Ο Λαπάντας, κυττάζοντάς τον κατάματα, τοῦ ξανᾶπε:

—Κύριε δούξ, ἐπειδὴ στὴν Καρθαγένη οἱ συμπατριῶτες σας μᾶς γελάσανε, δίνοντάς μας κυλίνδρους ἀπὸ μολύβι τυλιγμένους μὲ φύλλα ἀπὸ χρυσάφι, γι' αὐτὸ νομίζουμε ὅτι εἶνε ἀπαραίτητο νὰ παρευρίσκεται στὴν τοποθέτησι τοῦ χρυσοῦ μέσα στὶς κάσες κι' ἕνας ἀντιπρόσωπός μας.

—Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ!.. τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα ξηρὸ τόνο ὁ δούξ.

Τότε ὁ Λαπάντας, ἀφοῦ ἀνέθεσε στὸν καπετὰν Δαβὶδ τὸν ἔλεγχο τῆς παραδόσεως τοῦ χρυσαφιοῦ καὶ στὸν Μιχαὴλ τὸν Βάσκο τὴν ἐπίβλεψι τῆς φορτώσεώς του στὰ πλοῖα, ἀποχαιρέτησε τὸν δοῦκα ντὲ λὰ Τόρρε κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸν τόπο τῆς συναντήσεως.

Μόλις ὅμως προχώρησε λίγα βήματα, εἶδε τὸν 'Ολαναῖο κάτωχρο καὶ τὸν ρώτησε:

'Η δούκισσα κι' ἡ δόνα Βιολέττα ἦσαν πειὰ τελείως ἀπελπισμένες...

—Τί ἔχεις, παιδί μου, κι' εἶσαι τόσο ταραγμένος ;

'Ο 'Ολαναῖος ὅμως, πρὶν τοῦ ἀπαντήσει, γύρισε κι' εἶδε γύρω του. Κι' ἀφοῦ πείσθηκε ὅτι ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε μὲ τὴν ἀκολουθία του εἶχε φύγει, διηγήθηκε στὸν ἀρχηγό του ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ στὸ μέγαρο τοῦ δουκός.

'Ο Λαπάντας ὅταν τ' ἄκουσε αὐτά, γίνηκε κάτωχρος καὶ κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του, φώναξε, μὲ φωνὴ γεμάτη πόνο:

—"Α, παιδί μου, δὲν ξέρεις ὅτι ὁ πόνος σου εἶνε καὶ δικός μου πόνος!..

—Τί θέλεις νὰ πῆς;.. Τί νόημα ἔχουν τὰ λόγια σου, ἀρχηγέ, τὸν ρώτησε ἀμέσως ὁ 'Ολαναῖος, τρέμοντας.

—"Ω, τίποτε!.. Τίποτε!.. ξανᾶπε ὁ Λαπάντας μὲ μισόσβυστη φωνή. Εἶπα πολλά, ἴσως... Λυπᾶμαι μάλιστα, γιατὶ μίλησα ἔτσι... Ἴσως τὴ σημασία τῶν λόγων μου νὰ τὴν μάθῃ ἀργότερα!.. Τώρα, ἔλα νὰ φύγουμε. Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ σώσουμε τοὺς αἰχμαλώτους ἀπ' τὰ νύχια αὐτοῦ τοῦ ἄτιμου τοῦ Τιγρόγατου!.. Ἴσως νὰ μὴν εἶνε ἀργά!..

'Ο 'Ολαναῖος, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι ἀπ' τὸ στόμα του, ἔγνεψε στὸν Πιτριὰν κι' οἱ δυὸ μαζὺ ἀκολουθήσανε τὸν Λαπάντα, ποὺ ἄρχισε νὰ βαδίζῃ γρήγορα-γρήγορα πρὸς τὸ στρατηγεῖο του.

Δὲν εἶχαν προχωρήσει ὅμως πολὺ οἱ τρεῖς φλιμπουστιέροι, ὅταν ἄκουσαν ἕναν γρήγορο καλπασμὸ πίσω τους καὶ στάθηκαν ἀπότομα.

'Ο καβαλλάρης ποὺ ἐρχόταν πρὸς αὐτούς, μὲ τὸν φρενιασμένο καλπασμό, ἦταν ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε. Κι' ὅταν σταμάτησε, σὲ λίγο, μπροστά τους, παρατηρήσανε ὅτι τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν ἀλλοιωθῆ.

—Θὰ τοῦ πήγανε, φαίνεται, τὰ κακὰ μαντάτα! ψιθύρισε ὁ 'Ολαναῖος στὸν Πιτριάν.

Πράγματι, ὁ δοὺξ κάτωχρος καὶ μὲ φωνὴ ραγισμένη ἀπ' τὸ κακὸ ποὺ τὸν βρῆκε, τοὺς εἶπε:

—Κύριοι, θὰ μάθατε βέβαια ὅτι τὴ στιγμὴ ποὺ ὑπερασπιζόμουνα τὴν πόλι, οἱ ἀμείλικτοι ἐχθροί μου μοῦ καταφέρανε ἀνάνδρα ἕνα θανάσιμο χτύπημα. 'Ο ἄτιμος καὶ ὕπουλος ἐχθρός μου, ὁ Τιγρόγατος, μπῆκε μέσα στὸ μέγαρό μου καὶ μ' ἐκδικήθηκε, αἰχμαλωτίζοντας τὴν γυναῖκα μου καὶ τὴν κόρη μου καὶ μαζὺ μ' αὐτὲς καὶ μιὰ κοπέλλα δική σας.

—Τὰ μάθαμε, δούξ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λαπάντας, τὰ ξέρουμε ὅλα καὶ τώρα σὲ λίγο θὰ φύγουμε γιὰ νὰ τὶς σώσουμε καὶ νὰ τιμωρήσουμε τὸν ἄσπονδο ἐχθρό μας, ποὺ εἶνε καὶ δικός σας ἐχθρός. Ἐλπίζουμε νὰ μὴν εἶνε ἀκόμη ἀργά.

— Σενιόρες, ξανᾶπε στὸν Λαπάντα καὶ στὸν 'Ολαναῖο ὁ δούξ, φαντάζομαι ὅτι τὰ ἴδια τὰ πράγματα μοῦ ἐπιβάλλουν ἐπιτακτικὰ νὰρθῶ κι' ἐγὼ μαζύ σας. Τὸ δέχεσθε ;

—"Αν καβαλλικέψουμε γερὰ ἄλογα καὶ ξεκινήσουμε ἀμέσως, πιστεύω ὅτι θὰ ἀπελευθερώσουμε εὔκολα τὶς κυρίες.

— Καμπαλλέρο, τοῦ ξανᾶπε ὁ Λαπάντας, σφίγγοντάς του τὸ χέρι, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι οἱ 'Αδελφοὶ τῆς 'Ακτῆς δὲν θὰ ξεχάσουν ποτὲ τὶς ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες ποὺ τοὺς προσφέρες.

Σὲ λίγην ὥρα ὅλοι τους, μαζὺ μὲ σαράντα ἄλλα παλληκάρια, καβαλλικέψανε τὰ πιὸ γερὰ καὶ γρήγορα ἄλογα ποὺ εἶχανε καὶ ξεκινήσανε καλπάζοντας πρὸς τὸ Πορτρέρο, ἔχοντας γιὰ ὁδηγὸ τὸν Μεξικανὸ τοὺς εἶπε ποῦ βρισκόταν ὁ Τιγρόγατος, τοὺς ἐξέθεσε λεπτομερέστατα τὶς δυσκολίες ποὺ θ' ἀντιμετωπίζανε γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν αἰχμαλώτων του κι' ἐπρόσθεσε:

—"Αν καβαλλικέψουμε γερὰ ἄλογα καὶ ξεκινήσουμε ἀμέσως, πιστεύω ὅτι θὰ ἀπελευθερώσουμε εὔκολα τὶς κυρίες.

— Καμπαλλέρο, τοῦ ξανᾶπε ὁ Λαπάντας, σφίγγοντάς του τὸ χέρι, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι οἱ 'Αδελφοὶ τῆς 'Ακτῆς δὲν θὰ ξεχάσουν ποτὲ τὶς ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες ποὺ τοὺς προσφέρες.

Σὲ λίγην ὥρα ὅλοι τους, μαζὺ μὲ σαράντα ἄλλα παλληκάρια, καβαλλικέψανε τὰ πιὸ γερὰ καὶ γρήγορα ἄλογα ποὺ εἶχανε καὶ ξεκινήσανε καλπάζοντας πρὸς τὸ Πορτρέρο, ἔχοντας γιὰ ὁδηγὸ τὸν Μεξικανὸ τοὺς ποὺ εἶχε πιάσει αἰχμάλωτο ὁ Τιγρόγατος, γιὰ νὰ μᾶς ἀνακοινώσῃς ;

'Ο Μεξικανὸς τοὺς εἶπε ποῦ βρισκόταν ὁ Τιγρόγατος, τοὺς ἐξέθεσε λεπτομερέστατα τὶς δυσκολίες ποὺ θ' ἀντιμετωπίζανε γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν αἰχμαλώτων του κι' ἐπρόσθεσε:

—"Αν καβαλλικέψουμε γερὰ ἄλογα καὶ ξεκινήσουμε ἀμέσως, πιστεύω ὅτι θὰ ἀπελευθερώσουμε εὔκολα τὶς κυρίες.

— Καμπαλλέρο, τοῦ ξανᾶπε ὁ Λαπάντας, σφίγγοντάς του τὸ χέρι, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι οἱ 'Αδελφοὶ τῆς 'Ακτῆς δὲν θὰ ξεχάσουν ποτὲ τὶς ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες ποὺ τοὺς προσφέρες.

Σὲ λίγην ὥρα ὅλοι τους, μαζὺ μὲ σαράντα ἄλλα παλληκάρια, καβαλλικέψανε τὰ πιὸ γερὰ καὶ γρήγορα ἄλογα ποὺ εἶχανε καὶ ξεκινήσανε καλπάζοντας πρὸς τὸ Πορτρέρο, ἔχοντας γιὰ ὁδηγὸ τὸν Μεξι-

Δυο ἀπ' τοὺς συντρόφους τοῦ Τιγρόγατου ἔπιναν πανόπλοι...

κανὸ Χαδιενδέρο.

ΟΠΟΥ Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΝΤΕ ΛΑ ΤΟΡΡΕ ΚΑΙ Ο ΤΙΓΡΟΓΑΤΟΣ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ ΕΠΙ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΤΑΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Ἡ ὧρες περνοῦσαν μονότονα, πληχτικά, καὶ γεμάτες ἀγωνία γιὰ τὶς τρεῖς αἰχμαλώτους τοῦ Τιγρόγατου.

Ἡ δούκισσα κι' ἡ δόνα Βιολέττα ἦσαν πειὰ τελείως ἀπελπισμένες.

Τὸ "Ανθος τοῦ Μαΐου ἄρχισε τώρα ν' ἀνησυχῇ κι' αὐτὸ καὶ τέλος φώναξε:

—"Α, αὐτὴ ἡ κατάστασι εἶνε ἀνυπόφορη!.. Δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀνθέξουμε περισσότερο. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ δοθῇ ἕνα τέλος.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, χτύπησε μὲ τὴν λαβὴ τοῦ ὅπλου της τὸ πάτωμα.

Ἡ δυὸ συντρόφισσές της, βλέποντάς την νὰ ἀγριεύῃ ἔτσι, ἀνατριχιάσανε ἀπ' τὸν φόβο τους. Θέλανε νὰ τῆς μιλήσουν, ἀλλὰ δὲν τολμούσανε καὶ τὴν κυττάζανε κατάπληκτες.

—Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ! ξαναφώναξε τὸ "Ανθος τοῦ Μαΐου. Δὲν πρέπει νἄχουμε σταυρωμένα τὰ χέρια μας. Ἡ κατάστασι αὐτὴ εἶνε ἀνυπόφορη πειὰ γιὰ μένα.

—Καὶ τί πρέπει νὰ κάνουμε ; τὴν ρώτησε τότε ἡ δούκισσα.

—Πρέπει νὰ μάθουμε πρῶτα-πρῶτα τί σκέφτονται νὰ μᾶς κάνουν! τῆς ἀπάντησε ἡ νέα. Θὰ τὸν ἐξαναγκάσω ἐγὼ τὸν Τιγρόγατο νὰ μᾶς τὸ πῇ!..

—Καὶ θὰ μᾶς ἀφήσῃ μονάχες μας ἐδῶ μέσα ; τὴν ξαναρώτησε τρομαγμένη ἡ δούκισσα.

—"Αν εἶνε ἀνάγκη, θὰ τὸ κάνω κι' αὐτό!.. 'Ο Τιγρόνατος μπορεῖ νὰ μοῦ μπῇξῃ τὸ μαχαῖρι του στὸ λαιμό μου, ἀλλὰ ἐμένα αὐτὸ δὲν μὲ νοιάζει. Θὰ τὸν κάνω ἐγὼ νὰ μοῦ μιλήσῃ!.. Καὶ τώρα μάλιστα!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, πῆγε κοντὰ στὴν πόρτα καὶ προσπάθησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Μάταιοι ὅμως πῆγαν οἱ κόποι της. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη ἀπ' ἔξω. "Οταν τὸ ἐξακρίβωσε αὐτὸ τὸ "Ανθος τοῦ Μαΐου, χτύπησε τὸ κάτω μέρος τῆς πόρτας δυνατὰ μὲ τὴν λαβὴ τοῦ ὅπλου της καὶ περίμενε μονολογῶντας:

—Δὲν μπορεῖ, παρὰ νὰ μ' ἀκούσουν...

Περάσανε λίγες στιγμὲς σιωπῆς. Ἡ μικρὴ κοπέλλα ἀδημονῶντας, ἑτοιμάσθηκε νὰ ξαναχτυπήσῃ, ἀλλὰ κρατήθηκε καὶ γεμάτη χαρὰ φώναξε:

—"Ω, λά, λά!.. Κάποιος ἔρχεται!

Εἶχε ἀκούσει βιαστικὰ βήματα στὸν διάδρομο. Περίμενε λοιπόν, ὥσπου ἄκουσε τὴν φωνὴ τοῦ Τιγρόγατου νὰ τὴν ρωτᾷ:

—Τί θέλετε ;.. Γιατὶ χτυπᾶτε τὴν πόρτα ;

—Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω!

—Σεῖς, "Ανθος τοῦ Μαΐου ; Σεῖς εἶσθε ;

—Ναί... 'Ανοῖξτε λοιπόν!..

'Εκεῖνος τότε ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἡ νέα εἶδε ἀντίκρυ, στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, δυὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Τιγρόγατου, νὰ πίνουν πάνοπλοι.

—Πέστε μου τί θέλετε ;.. ρώτησε τὴ νέα ὁ Τιγρόγατος.

—Θέλω νὰ σᾶς πῶ, τοῦ φώναξε δυνατὰ τότε ἡ νέα, ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ κρατᾶτε κλεισμένην μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τέσσερες τοίχους.

'Ο Τιγρόγατος τὴν κύτταξε κατάματα καὶ τῆς ἀπάντησε:

—Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ἀνόητη!.. Γιατὶ μόνη σου θέλεις καὶ μένεις ἐδῶ μέσα. Ἐγὼ ποτέ μου δὲν σκέφθηκα νὰ περιορίσω τὴν ἐλευθερία σου. Στὸ ξαναλέω λοιπὸν γιὰ τελευταία φορά: Εἶσαι ἐλεύθερη νὰ φύγῃς καὶ νὰ πᾶς ὅπου θέλεις!..

—Μόνη μου δὲν μπορῶ νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ. Πρέπει νὰ ἐλευθερώσῃς καὶ τὴν κυρία δούκισσα καὶ τὴν δόνα Βιολέττα.

—Γιὰ τὶς κυρίες δὲν πρέπει νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ ἐσένα. Νὰ φροντίζῃς μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό σου.

—Τιγρόγατε, ἄκουσε τὰ λόγια μου κι' ἂς εἶμαι ἕνα παιδί!.. "Ακουσέ με ὅσο εἶνε καιρός. 'Απ' τὸ πάθος σου τυφλώθηκες καὶ δὲν μπορεῖς νὰ δῇς τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποὺ ἔρχεται σὰν τὸν δυνατὸν ἀγέρα κατεπάνω σου!..Ναί, οἱ ἐχθροί σου ξέρουνε ὅτι ἦρθες καὶ κρύφτηκες ἐδῶ καὶ σὲ μιὰν ὥρα, τὸ πολύ, θἄρθουν καὶ θἆναι ἀργὰ πειὰ γιὰ νὰ φύγῃς!..

'Ο Τιγρόγατος, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ "Ανθους τοῦ Μαΐου, γίνηκε ἔξω φρενῶν.

—Τρελλοκόριτσο, τῆς φώναξε, χτυπῶντας τὸ πόδι του στὸ πάτωμα, πῶς μιλᾶς μὲ τόση πεποίθησι ; Μήπως μὲ πρόδωσες ;..

—"Ισως!.. τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, χαμογελῶντας εἰρωνικά. 'Αποκλείεται νὰ ἦσαν οἱ λοιποί μας οἱ ἄνθρωποι ποὺ μᾶς εἶδανε ὅταν μᾶς φέρατε ἐδῶ ;..

'Ο Τιγρόγατος εἶχε πειὰ κυριολεκτικῶς λυσσάξει ἀπ' τὸ κακό του. Καὶ τὸν πιὸ ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο ἂν εἶχε μπροστά του, θὰ τὸν καταξέσχιζε μὲ τὰ νύχια του, θὰ τοῦ ρουφοῦσε τὸ αἷμα. Ἡ φλέβες του εἶχαν φουσκώσει, τὰ μηλίγγια του χτυποῦσαν δυνατά, τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτῇ ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τους. "Εσφιγγε τὶς γροθιές του μ' ὅλη του τὴ δύναμι κι' ἔτριζε τὰ δόντια του.

—"Επρεπε νὰ ἤσουν ἄντρας καὶ θὰ σοῦλεγα μὲ ποιὸν ἔχεις νὰ κάνῃς! φώναξε ἄξαφνα στὴν κοπέλλα ποὺ τὸν κύτταζε ἄφοβα. 'Αλλὰ εἶμαι τρελλὸς ποὺ δίνω σημασία στὰ λόγια σου. Φύγε κι' ἄφησέ με νὰ μπῶ μέσα!.. Θέλω νὰ μιλήσω ἰδιαιτέρως στὴν κυρία δούκισσα.

('Ακολουθεῖ)

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ Μ. ΒΑΤΙΝΕΛ

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

[Μιὰ περιπέτεια στὴν παγωμένη Ρωσσία]

Βρισκόμουν, μὲ τὴν ἀδελφή μου Ἄνυμα, στὴν ἔπαυλι τοῦ θείου μου, ὅταν ἕνα βράδυ μὲ εἰδοποίησαν ὅτι ὁ πατέρας μου εἶχε ξαφνικὰ πέσει ἄρρωστος. Ἀποφασίσαμε τότε νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως γιὰ νὰ τὸν προστάσουμε ζωντανό. Ὅλη τὴν ἡμέρα εἶχε χιονίσει, μὰ τὸ φεγγάρι εἶχε βγῆ κι' ἐφώτιζεν ἕναν κατακάθαρο οὐρανό, χωρὶς κανένα νέφος, πρᾶγμα ποὺ προανήγγειλε πὼς ἡ νύχτα θὰ ἦταν καλή.

Γιὰ μόνον ὁδηγὸ ἐπήραμε τὸ Ρόσκοε, ἕνα γέρο κυνηγό, ποὺ ἦταν κι' ὁ καλύτερος ἀπὸ τοὺς ἀμαξάδες τοῦ πατέρα μου. Ἐκριναμε πὼς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος νὰ περιμείνουμε νὰ φύγουμε τὸ πρωί, ὅπως μᾶς ἐσυμβούλευεν ὁ θεῖος μου. Τυλιχθήκαμε λοιπὸν μὲ ζεστὲς γοῦνες, ἐπήραμε μαζύ μας τρόφιμα γιὰ τὸ ταξεῖδι, ἐμπήκαμε στὸ ἔλκυθρο καὶ πήραμε τὸ δρόμο πρὸς τὸ ἀπέραντο δάσος ποὺ ἐκτεινόταν ἀπὸ τὸ χτῆμα τοῦ θείου μου, ὡς τὸ Λιττάνεν, ὅπου ἦταν τὸ δικό μας χτῆμα. πολλὲς ὧρες δηλαδὴ μακρυά.

Ἦτανε βαθειὰ νύχτα πειά, ὅταν ἐφτάσαμε στὸ δάσος. Ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε κατακάθαρος, χωρὶς σύννεφα, καὶ τὸ φεγγάρι ἐφώτιζε τὸ δρόμο. Ἐπροχωρούσαμε σιγὰ-σιγὰ ὅμως, γιατὶ ὁ ἀέρας εἶχε μαζέψει, ἐδῶ κι' ἐκεί, σωροὺς χιονιοῦ, κοντὰ στὶς ρίζες τῶν δένδρων, καὶ τ' ἄλογα ἀσκόνταφταν πάνω στοὺς σωροὺς αὐτοὺς ποὺ ἡ παγωνιὰ τοὺς εἶχε κρουσταλλιάσει.

Ἡ Ἄνυμα σωποῦσε. Συλλογιζόταν, ὅπως κι' ἐγώ, τὸν ἀγαπημένο μας πατέρα, τοῦ ὁποίου τὴν ἀσθένεια καθιστοῦσε ἐπικίνδυνη ἡ προχωρημένη του ἡλικία. Ἡ σιγαλιὰ τῆς νύχτας διεκόπτετο μόνον ἀπὸ τὸ θρηματισμὸ τῶν ἀλόγων, καὶ ἀπὸ τὴν ἀναπνοὴ τῆς καμαριέρας τῆς Ἄνυμας ποὺ κοιμόταν κιόλας βαριά.

Προχωρήσαμε ἔτσι μέσα στὸ δάσος μὲ τὸ ἔλκυθρο ὡς τὰ μεσάνυχτα, γωρὶς κανένα ἐπεισόδιο. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως τ' ἄλογα ἀρχισαν νὰ δείχνουν σημεῖα ἀνησυχίας. Ἐγλιμίντριζαν θυμωμένα, κι' ἄξαφνα ἀρχισαν ἕνα μανιασμένο γκαλόπ. Προφανῶς τὰ ἔσκιαζε κάποιος φόβος, γιατὶ κάθε τόσο ἐγύριζαν φοβισμένα πίσω τὸ κεφάλι κι' ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν δαιμονισμένα, σὰν σπουργμένα ἀπὸ κάποιαν ἀόρατη δύναμι.

Τὸ τρέξιμό τους εἶχε γίνει τόσο γρήγορο, που γιὰ νὰ τὰ συγκρατῆ ὁ Ρόσκοε, ἦταν ἀναγκασμένος νὰ βάζη ὅλη τὴ δύναμί του. Τὰ ἄλογα αὐτὰ τὰ εἴχαμε ἀρκετὰ χρόνια, καὶ τὰ ἤξερα καλά. Ὁ φόβος ποὺ τὰ ἐτρόμαζε τόσο, ἔπρεπε νάξη κάποια βάσι. Σὲ λίγο εἶδα πὼς κι' ὁ γέρο Ρόσκοε ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ κι' αὐτός. Ἐκύτταξε μὲ ἀγωνία πίσω κι' ἀφουγκραζόταν ὡσὰν γιὰ ν' ἀκούση κάποιον φρικτὸν ἦχο.

Σὲ κάποια στιγμὴ μάλιστα, τὸν εἶδα ν' ἀφίνη ἐλεύθερα τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν νὰ τρέχουν πειὰ ν' ὅλη τους τὴ γρηγοράδα.

—Τί συμβαίνει, Ρόσκοε; ρώτησα μὲ σιγανὴ φωνή.

Ὁ γέρο ἀμαξᾶς ἀφουγκράστηκε μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα τοὺς ἦχους τοῦ δάσους, κι' ὕστερα μοῦ εἶπε σιγανά·

—Μοῦ φαίνεται πὼς μᾶς κυνηγοῦνε λύκοι. Τέτοιες παγωμένες νυχτιές, σὰν ἀπόψε, μαζεύονται κοπάδια-κοπάδια καὶ ἡ πεῖνα τοὺς θερεύει, τόσον ὥστε ἀποτολμοῦν νὰ ρίχνωνται καὶ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων. Ἂν τ' ἄλογά μας δὲν μποροῦσαν νὰ μᾶς σώσουν μὲ τὴ φευγάλα, εἴμαστε χαμένοι.

Ἀντίκρυσα πολλὲς φορὲς τὸν θάνατο καὶ στὶς πιὸ τρομερὲς ὄψεις του, μὰ οὔτε ὁμοβροντία κανονιῶν δὲν θὰ μ' ἐτρόμαζε τόσο, ὅσο αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ γέρο Ρόσκοε.

Θεέ μου! Σὲ λίγην ὥρα τὸ τρυφερὸ καὶ ὥμορφο κορμί τῆς ἀδερφούλας μου θὰ τὸ ξεσχίζαν μὲ τὰ δόντια τους οἱ λύκοι. Τί ἀντίστασι μπορούσαμε νὰ τοὺς φέρουμε; Ἤξερα μὲ τί μανία, μὲ τί ἐπιστηδειότητα καὶ μὲ τί ἐπιμονὴ καταδιώκουν οἱ πεινασμένοι λύκοι τὰ θύματά τους! Θὰ μποροῦσαμε ἴσως νὰ τοὺς ξεφύγουμε ἂν τ' ἄλογα ἄντεχαν, μὰ σὲ κάμποση ὥρα θἄπεφταν κι' αὐτὰ ἐξαντλημένα ἀπὸ τὸ φρενιασμένο τρέξιμο.

Εἶχα μαζύ μου, ἕνα κυνηγετικὸ μαχαίρι, ἕνα τουφέκι καὶ δυὸ πιστόλια, μὰ δυστυχῶς πολὺ λίγη μπαρούτη, ὥστε σὲ λίγο τὰ ὅπλα μου θἄταν πειὰ ἄχρηστα. Ἐκύτταξα προσεχτικὰ μέσα στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ ἰδῶ τοὺς λύκους, μὰ ἀκόμα δὲν φαινόντουσαν. Ὁ Ρόσκοε ἐμαστίγωνε ἀλύπητα τ' ἄλογα, ποὺ ἐλαχάνιαζαν κιόλας. Μὰ τοῦ κάκου! Τίποτε πειὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ κάμη νὰ τρέχουν περισσότερο.

Ἄξαφνα ὁ γέρο ἀμαξᾶς, ποὺ μ' ὅλη τὴν ἡλικία του ἄκουγε κι' ἔβλεπε καλύτερα ἀπὸ μένα, εἶπε μὲ φωνὴ πνιγμένη·

—Νά τους! Νά τους! Βλέπετε αὐτοὺς τοὺς μαύρους ὄγκους κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα; Εἶνε οἱ λύκοι! Εἶνε περισσότεροι ἀπὸ ἑκατό!...

Ἄρχισα νὰ διακρίνω μιὰ μάζα μαύρη, ποὺ ἐμεγάλωνε καὶ μᾶς ἐζύγωνε μὲ φοβερὴ ταχύτητα, ἐνῶ ἄγρια οὐρλιάσματα ἔσκιαζαν πειὰ τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας καὶ μ' ἐγέμιζαν τρόμο. Ἡ ἀδελφή μου Ἄνυμα φαινότανε σὰν νὰ μὴν εἶγε καταλάβει τίποτε κι' ἦτανε βυθισμένη στοὺς λογισμούς της. Δὲν μποροῦσα νὰ τὴν ἀφήσω ν' ἀγνοῇ τὸν φρικτὸ κίνδυνο ποὺ μᾶς ἀπειλοῦσε, γιατὶ μερικοὶ λύκοι εἶχαν κιόλας ζυγώσει τὸ ἔλκυθρο τόσο, ποὺ θὰ τοὺς ἔφτανε μιὰ τουφεκιά. Ἔφερα, λοιπόν, τὸ ὅπλο στὸν ὦμο, τοὺς ἐστράβεψα μὲ τὴν καρδιὰ τρεμάμενη, ἀλλὰ μὲ ἄτρεμο χέρι κι' ἐφώναξα στὴν ἀδελφή μου.

—Ἄνυμα, ξύπνα! Τὸν νοῦ σου! Λύκοι!

Ἡ ἀδελφή μου τινάχτηκε τρομαγμένη, σὰν νὰ ἐξύπνησεν ἀπὸ βαθὺν ὕπνο κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ μοῦ ἀπευθύνη ἐρωτήσεις, μὰ μὲ μιὰ ματιὰ ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν κατάστασι, ποὺ βρισκόμαστε, κι' ἐζάρωσε μέσα στὸ ἔλκυθρο κρύβοντας μὲ φόβο τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπυροβόλησα κι' ὁ πιὸ μεγάλος λύκος ποὺ ἔτρεχε κιόλας μπρὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔπεσε κάτω. Ἡ καμαριέρα ἐξύπνησε μὲ τὴν τουφεκιὰ ἔντρομη, καὶ νομίζοντας πὼς ἐπέσαμε στὰ γέρια λῃστῶν, ἔβαλε τὶς φωνές.

—Λύκοι εἶνε! τῆς εἶπε μὲ μιὰ παγερὴ ἠρεμία ὁ Ρόσκοε. Δὲν λογαριάζουν καὶ πολὺ τὶς τουφεκιές αὐτοί. Ὁπωσδήποτε, ὅσους σκοτώσετε, τόσο λιγώτεροι θὰ μείνουν. μὰ ἀρκετοὶ πάντα γιὰ νά...

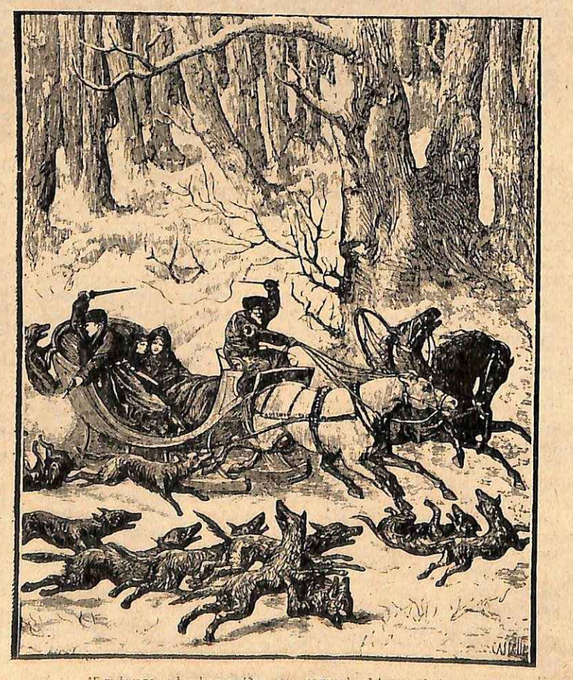
Δὲν ἐτελείωσε τὴ φράσι του, γιὰ νὰ μὴ δώση στὴν ἀδελφή μου νὰ καταλάβη πόσο φρικτὴ ἦταν ἡ θέσι μας.

Τ' ἄλογα ἔτρεχαν πάντα μ' ὅλη τους τὴ γρηγοράδα, ἐνῶ οἱ λύκοι ἐσταμάτησαν κάμποσες στιγμὲς γιὰ νὰ διεκδικήσουν μεταξύ τους τὸ πτῶμα τοῦ σκοτωμένου συντρόφου τους.

—Δὲν θὰ μείνουν πολλὴν ὥραν, ψιθύρισεν ὁ Ρόσκοε. Θὰ φᾶνε γρήγορα τὸν σκοτωμένο λύκο κι' ὕστερα θὰ ξαναρχίσουν νὰ μᾶς κυνηγοῦν. Καὶ τ' ἄλογά μας δὲν μποροῦν, ἀλλοίμονο νὰ τρέξουν ἄλλο...

Ἡ Ἄνυμα ξαναβρῆκε ἀμέσως ὅλη τὴν ψυχραιμία της. Συνιστοῦσε στὴν καμαριέρα της νὰ κάμη ὑπομονὴ κι' ἂν ἦταν γραφτὸ νὰ χαθοῦμε, θὰ χανόμαστε ὅλοι. μαζύ! Ὕστερα ἐνώνοντας τὰ χέρια ἄρχισε νὰ προσεύχεται μὲ κατάνυξι.

Ἡ στάσι αὐτὴ τῆς ἀδελφῆς μου

Ἐσκότωσα μὲ τὸ πιστόλι μου μερικοὺς λύκους ἀκόμα...

μοῦ ξανάδωσε ὅλο μου τὸ θάρρος. Ἐγεμίσαμε πάλι τὸ τουφέκι μου κι' ἤμουν ἕτοιμος νὰ πυροβολήσω. Μερικοὶ λύκοι εἶχαν ζυγώσει κιόλας κερδίζοντας ὅσο δρόμο τοὺς ἔκαμε νὰ χάσουν ἡ πάλη γύρω στὸ πτῶμα τοῦ σκοτωμένου συντρόφου τους. Τ' ἄλογά μας, μ' ὅλην τους τὴν προσπάθεια δὲν μποροῦσαν νὰ τοὺς ἀφήσουν πολὺ πίσω. Σὲ λίγο ἕνας ἀπὸ τοὺς λύκους ἐζύγωσε σὲ ἀπόστασι βολῆς. Ἤλπιζα, πὼς σκοτώνοντας κάθε τόσο κι' ἀπὸ ἕναν, οἱ ἄλλοι θὰ στεκόντουσαν κάμποσην ὥρα καυγαδίζοντας γύρω ἀπὸ τὸ πτῶμα του κι' ἔτσι θὰ βρίσκαμε καιρὸ νὰ τοὺς ξεφύγουμε στὸ τέλος, φτάνοντας σὲ κανένα σπιτάκι μέσα στὸ δάσος. Ἀλλοίμονο ὅμως!... Μόλις ἔρριξα τὴν τουφεκιὰ κι' ἐσκότωσα ἄλλον ἕνα λύκο, οἱ ἄλλοι δὲν γασομέργασαν, καὶ σὲ λίγες στιγμὲς μᾶς ἐπῆραν πάλι στὸ κυνῆγι.

—Δὲν ὠφελεῖ τίποτε αὐτό, εἶπεν ὁ Ρόσκοε. Σὲ λίγο τ' ἄλογά μας θὰ πέσουν ἀποσταμένα καὶ τότε εἴμαστε χαμένοι!...

Πράγματι τὰ ταλαίπωρα τὰ ἄλογα ἦσαν ἤτοιμα νὰ πέσουν κάτω. Ἔβαζαν τὶς τελευταῖες πειὰ δυνάμεις τους, μὰ τὸ τρέξιμό τους ὁλογόστεωε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

Τί φρίκη, Θεέ μου!...

Ἔτρεμα, ὄχι γιὰ τὴ ζωή τῆ δική μου, μὰ γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Ἄνυμας. Ἐσκότωσα μὲ τὸ πιστόλι μου μερικοὺς λύκους ἀκόμα, μὰ τὸ πέσιμό τους δὲν ἀργοπορούσε πειὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ τὸ ἔλκυθρο μὲ κρεμασμένη τὴ γλῶσσα καὶ μάτια ὅλο φωτιά. Ἦταν πλῆθος ὁλόκληρο! Γιὰ ν' ἀμυνθοῦμε ἐναντίον τους δὲν μοῦμενε πειὰ παρὰ μόνο τὸ μαχαίρι, γιατὶ ἡ μπαρούτη σωνότανε.

Ὁ Ρόσκοε τ' ἀντελήφθη ὅλα αὐτά.

—Δὲν μᾶς μένει, μοῦ εἶπε, παρὰ μόνο μιὰ ἐλπίδα σωτηρίας. Θυμοῦμαι πὼς ἐδῶ παρακάτω, κοντὰ στὸν δρόμο, περνῶντας κάποτε ἡμέρα, εἶδα ἕνα ἔρημο καλύβι. Ἂν φτάσουμε ἐκεῖ, σωζόμαστε, ἀλλοιώτικα θὰ μᾶς σπαράξουν οἱ λύκοι.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἐπρόσθεσε.

—Ἐλᾶτε ἐδῶ, κοντά μου, ἀγαπητέ μου ἀφέντη, μὰ πρῶτα δόστε στὴν ἀδελφή σας ἕνα πιστόλι γεμάτο γιὰ νὰ σκοτωθῇ ὅταν μᾶς φτάσουν οἱ λύκοι κι' ἔτσι νὰ μὴ βασανισθῇ.

Ἐκύτταξα τὸν πιστόλι ἀμαξᾶ. Τὰ δάκρυα ποὺ κυλοῦσαν στὰ ρυτιδωμένα μάγουλά του μοῦδωσαν καλύτερα ἀπὸ τὰ λόγια του νὰ καταλάβω πόσο ἀπελπιστικὴ ἦταν ἡ θέσι μας. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ ἐκείνες τὶς στιγμές. Ἡ ἀδελφή μου προσευχόταν μὲ τὰ ὡραῖα, γλυκὰ μάτια της γυρισμένα πρὸς τὸν οὐρανό, ὑπέροχη στὴν ἐγκαρτερησί της καὶ στὴν ἠρεμία της. Ἐπάγωνε τὸ αἷμα μου μέσα στὶς φλέβες, ὅσο σκεφτόμουν πὼς σὲ λίγο τὸ σῶμα της θὰ τὸ τραβοῦσαν κατασπαράζοντάς το οἱ λυσσασμένοι λύκοι.

Ἄξαφνα οἱ λύκοι ἐπρόβαλαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, τριγυρίζοντας τὸ ἔλκυθρο καὶ μυρίζοντας μὲ τὶς μουσοῦδες τους τὸν ἀέρα, σὰν ν' ἀποπολάβουαν ἐκ τῶν προτέρων τὴ λεία τους.

Ἡ ἀπελπισία μ' ἔκανε φρελλό. Μοῦ φαινότανε πὼς κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἤμουν ἕνα ἄγριο ζῶο, ἕνα θηρίο ἀνήμερο καὶ τραβῶντας τὸ μαχαίρι τῶμπηξα ὡς τὴ λαβὴ στὸ σῶμα ἑνὸς λύκου, ποὺ, τολμηρότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, εἶχε πηδήσει κιόλας πάνω στὸ ἔλκυθρο. Τὸ ζῶο ἔπεσε νεκρὸ πάνω στὸ χιόνι, καὶ τὸ ἔβαψε κόκκινο μὲ τὸ αἷμα του, ἐνῶ ἡ Ἄνυμα λιποψυμοῦσε δίπλα στὴν καμαριέρα της, ποὺ εἶχε χάσει πρὸ πολλοῦ τὶς αἰσθήσεις της.

Ξαναῆρθα στὰ λογικά μου, ὅταν ἄκουσα τὸ γέρο Ρόσκοε νὰ φωνάζῃ χαρούμενα.

—Μπράβο, ἀφέντη! Οἰκονομῆστε τὴ λίγη μπαρούτη ποὺ μᾶς μένει καὶ χρησιμοποιῆστε τὸ μαγαίρι σας! Βλέπω τὸ καλύβι ἐκεῖ κάτω. Λίγη ὥρα ἀκόμα ἂν βασταζετε καὶ κρατήσετε τοὺς λύκους, θὰ φτάσουμε καὶ γλυτώνουμε!

Ἔβαλα τὰ πιστόλια στὶς τσέπες τῆς γούνας μου, ἔσφιξα τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ στὸ χέρι κι' ἐπερίμενα, ἐνῶ ὁ Ρόσκοε ἐμαστίγωνε ἀλύπητα τ' ἄλογα, ποὺ κατέβαλλαν πειὰ τὴν τελευταία τους προσπάθεια.

Ἡ ἀπειλητική μου στάσι μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι, ἐφόβισε τοὺς λύκους; Ξαφνιάστηκαν ποὺ εἶδαν τὸ ἔλκυθρο νὰ τρέγη πάλι μὲ τὴν ταχύτητα δέλους; Ὁπωσδήποτε, ἐστάθηκαν διατακτικοί. μερικὲς στιγμὲς κι' ἔτσε μπορέσαμε γ' ἀποκμακρυνθοῦμε ἀρκετά, τόσο τούλαχιστον, ὅσο ἄρκεσε νὰ φτάσουμε στὸ καλύβι. τοῦ ὁποίου τὴν πόρτα βρήκαμε ὀρθάνοιχτη.

Ὁ Ρόσκοε ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἔλκυθρο κάτω μὲ ζωηρὲς φωνὲς χαρᾶς.

—Νάμαστε φτάσαμε! Μὴ χάνετε οὔτε στιγμή!...

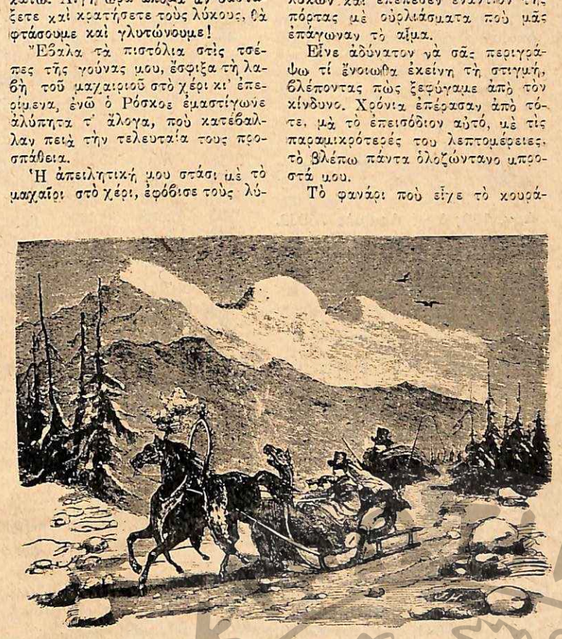
Ἡ Ἄνυμα ἤρθε στὶς αἰσθήσεις της καὶ μὲ ἀξιοθαύμαστη εὐκινησία ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἔλκυθρο κι' ἐτράβηξε πρὸς τὸ καλύβι ἀκολουθοῦμενη ἀπὸ τὸν Ρόσκοε, ποὺ κραδούσε στὴν ἀγκαλιά του τὴν καμαριέρα λιποθυμισμένη πάντα καὶ ἀναίσθητη. Μὰ ὁλίς ἀπόθεσε τὴ βάσταγη γυναῖκα μέσα στὴν καλύβα, μοῦ πῆρε τὸ τουφέκι ἀπὸ τὰ γέρια καὶ πρὶν συνειλθω ἀπὸ τὴν συγκίνησι ποὺ μὲ κατεῖχε, τὴν συγκίνησι ποὺ μὲ κατεῖχε, τὸν εἶδα νὰ βγαίνη ἔξω καὶ γρήγορα-γρήγορα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ ἔλκυθρο. Οἱ λύκοι ἐπλησίαζαν, οἱ μισοὶ εἶγε λίγη ὥρα κρυμμένοι καὶ μ' αὐτὴ κατορθώσαμε νὰ ξεφύγουμε. Ὕστερα τραβήξαμε τὸ πτῶμα τοῦ σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἐκεῖ ὁ Ρόσκοε μοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσουν ἡ γυναῖκες.

—Μόνον αὐτὸν τὸν κίνδυνο ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε αὐτὴ τὴ νύχτα. Μὰ δὲν εἶνε σοβαρός. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα θὰ μᾶς ἐντοπίσουν περισσότεροι λύκοι καὶ δὲν θὰ προφτάνουμε νὰ σκοτώνουμε...

—Μὰ τὴν ἡμέρα δὲν θὰ φύγουν γιὰ νὰ κουφτοῦν στὸ βάθος τοῦ δάσους; ρώτησα.

—Μὴν ἔχεις τέτοια ἐλπίδα, ἀφέντη. "Οταν οἱ λύκοι εἶνε πολλοὶ μαζύ, ἀποτολμοῦν κι' ἐπιθέσεις τὴν ἡμέρα. Ὅσο ἔχουμε ξύλα νὰ βάστουμε τὴ φωτιὰ δὲν ὑπάρχει μεγάλος φόβος. Ἕναν-ἕναν ποὺ θὰ τὸν σκοτώνουμε εὔκολα. Μὰ τί θὰ γίνη τὴν ἐρχόμενην νύχτα ποὺ θὰ σωθοῦν τὰ ξύλα καὶ θὰ σβύσῃ ἡ φωτιά;

—Ὅστε καὶ ἡ τελευταία μου ἐλπίδα ἐσβύνε, ὁ χαμὸς ὅλων μας μοῦ φαινότανε πειὰ σίγουρος. Μ' ἔπιασε τότε μιὰ βαθειὰ ἀπογοήτευσι, ἕνα ἀρκοκάρωμα καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἔγειρα κοντὰ στὴ φωτιὰ κι' ἔπεσα σὲ βαθὺν ὕ-

Ὁ Λέων, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, ἀνέσκηκε σ' ἕνα ἔλκυθρο...

ἐπρόσεξα τὸ σκυθρωπὸ ὕφος τοῦ Ρόσκοε, ποὺ ἀντὶ νὰ χαίρεται, ὅπως ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, εἶχε ζαρωμένα τὰ φρύδια καὶ κάθε τόσο κουνοῦσε μὲ ἀπογοήτευσι τὸ ἀπρόσμαλλο κεφάλι του.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ διαπεραστικὴ φρικτὴ κραυγὴ ποὺ μᾶς ἐπάγωσεν ὅλους. Τόσο δυνατὴ φωνὴ δὲν μποροῦσε νὰ βγῆκε ἀπὸ ἀνθρώπινο στῆθος. Κυτταχτήκαμε ἔντρομοι καὶ μὲ ἀπορία.

—Εἶνε ἡ κραυγὴ τῆς ἀγωνίας τῶν ταλαίπωρων ἀλόγων μας, ἀφέντη, μοῦ εἶπεν ὁ Ρόσκοε, μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα. Τὰ δυστυγισμένα ζῶα δὲν μπόρεσαν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς λύκους. Μᾶς ἄφησαν τώρα ἥσυχους ἐμᾶς οἱ λύκοι, παίρνοντας στὸ κυνῆγι τ' ἄλογά μας. Τάρταξαν καὶ τώρα τὰ σπαράζουν τὰ κακόμοιρα. Μὰ σὲ λίγο θὰ γυρίσουν σὲ μᾶς, θερεμένα πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ τότε...

Ὁ γέρο ἀμαξᾶς εἶχε δίκηο. Δὲν ἐπέρασε οὔτε μισὴ ὥρα καὶ οἱ λύκοι ξαναγύρισαν κοπάδι. Τοὺς ἀκούγαμε ἀπὸ μέσα ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ σκαρφαλώσουν στοὺς τοίχους τοῦ καλυβιοῦ. Κάθε τόσο ποὺ ἔπεφταν κάτω, οὐρλιάζαν φρενιασμένα κι' ἐμεῖς παγωμένοι ἀπὸ τὸ φόβο κυττούσαμε τὴν τρύπα τῆς στέγης ἀπ' ὅπου ἔβγαινεν ὁ καπνός, ὥστε θὰ τοὺς ἐβλέπαμε νὰ προβάλουν ἀπὸ ἐκεῖ. Καὶ πράγματι σὲ λίγο τέσσερα κεφάλια ἐφάνηκαν σκυμμένα στὴν τρύπα τῆς στέγης.

—Δὲν ὑπάρχει ἀπ' αὐτοῦ φόβος, μᾶς καθησύχασεν ὁ Ρόσκοε. Φοβοῦνται τὴ φωτιὰ κι' ὁ καπνός τους τυρλώνει κι' ἔτσι δὲν μᾶς εἶδαν ἀκόμα.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὸν λόγο του κι' ἕνας βαρὺς γδοῦπος ἀκούστηκε. Ἕνας μαυρειδερὸς ὄγκος ἔπεσε καταμεσὶς τῆς φωτιᾶς.

—Τὸ πιστόλι σας! ἐφώναζεν ὁ Ρόσκοε. Καὶ σημάδεψε καλά.

Συγχρόνως ἐκεῖνος ἄρπαξε τὸ τουφέκι μου. Ἐπυροβόλησα κι' ὁ λύκος ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια μου, γτυπημένος θανάσιμα. Ἐστριφογύριζε γάυω μὲ ἀγωνία, ὡς που τὸν ἀποτελείωσεν ὁ Ρόσκοε, γτυπῶντας τον μὲ τὸ κοντάκι τοῦ ὅπλου στὸ κεφάλι. Ὕστερα τραβήξαμε τὸ πτῶμα του σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἐκεῖ ὁ Ρόσκοε μοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσουν ἡ γυναῖκες.

—Μόνον αὐτὸν τὸν κίνδυνο ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε αὐτὴ τὴ νύχτα. Μὰ δὲν εἶνε σοβαρός. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα θὰ μᾶς ἐντοπίσουν περισσότεροι λύκοι καὶ δὲν θὰ προφτάνουμε νὰ σκοτώνουμε...

—Μὰ τὴν ἡμέρα δὲν θὰ φύγουν γιὰ νὰ κουφτοῦν στὸ βάθος τοῦ δάσους; ρώτησα.

—Μὴν ἔχεις τέτοια ἐλπίδα, ἀφέντη. "Οταν οἱ λύκοι εἶνε πολλοὶ μαζύ, ἀποτολμοῦν κι' ἐπιθέσεις τὴν ἡμέρα. Ὅσο ἔχουμε ξύλα νὰ βάστουμε τὴ φωτιὰ δὲν ὑπάρχει μεγάλος φόβος. Ἕναν-ἕναν ποὺ θὰ τὸν σκοτώνουμε εὔκολα. Μὰ τί θὰ γίνη τὴν ἐρχόμενην νύχτα ποὺ θὰ σωθοῦν τὰ ξύλα καὶ θὰ σβύσῃ ἡ φωτιά;

—Ὅστε καὶ ἡ τελευταία μου ἐλπίδα ἐσβύνε, ὁ χαμὸς ὅλων μας μοῦ φαινότανε πειὰ σίγουρος. Μ' ἔπιασε τότε μιὰ βαθειὰ ἀπογοήτευσι, ἕνα ἀρκοκάρωμα καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἔγειρα κοντὰ στὴ φωτιὰ κι' ἔπεσα σὲ βαθὺν ὕ-

πνο, σὲ πραγματικὸ λήθαργο...

Ὅταν ξύπνησα, ἦταν ἀκόμα νύχτα. Οἱ λύκοι μὴν τολμῶντας νὰ πηδήσουν ἀπὸ τὴ στέγη, ἐτριγύριζαν οὐρλιάζοντας γύρω στὸ καλύβι. Ἡ Ἄνιμα καὶ ἡ καμαριέρα της κοιμόντουσαν ἥσυχα, μὴν ἔχοντας ἰδέαν τοῦ κινδύνου. Ὁ Ρόσκοε συντηροῦσε τὴ φωτιά.

Ἔβλεπα τὶς δυὸ γυναῖκες κοιμισμένες, ἥσυχες καὶ σκεφτόμουνα μὲ φρίκη πὼς ὅταν θὰ ξυπνοῦσαν θἄβλεπαν μπροστά τους τὸ Χάρο! Συλλογιζόμουν τί καλὰ θἄταν νὰ μὴν ἐτελείωνε ποτὲ αὐτὴ ἡ νύχτα! Μὰ τί τὸ ὄφελος; Ἀνεῖ νὰ μᾶς σπαράξουν οἱ λύκοι, θὰ πεθαίναμε ἀπὸ τὴν πεῖνα!...

Στὸ μεταξύ, λίγο-λίγο τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐχλώμαινε τὶς κόκκινες φλόγες τῆς φωτιᾶς μας. Ἕνας λύκος ἀποκότησε ν' ἀνέβη πάνω στὴ σκεπὴ καὶ σὲ λίγο τὸν ἀκολούθησε κι' ἄλλος καί δὲν ἐπέρασαν πολλὲς στιγμὲς ποὺ ἀκούσαμε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας φοβερὸ ποδοβολητό, τόσο ποὺ φοβήθηκα πὼς θἀπεφτεν ὁλόκληρη ἡ σκεπή.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔχασα κάθε ἐλπίδα. Δάκρυα μοῦ ἤρθαν στὰ μάτια, βλέποντας τὴν ἀδελφούλα μου νὰ κοιμᾶται ξέγνοιαστη.

Ἄξαφνα οἱ λύκοι ἐπήδησαν ὅλοι μαζὺ ἀπὸ τὴ στέγη κάτω μὲ δυνατὰ οὐρλιάσματα. Ἕνα φοβερὸ ποδοβολητὸ ἀκούστηκεν ἔπειτα καὶ σὲ λίγο κάθε ἦχος ἐχάθηκε μέσα στὴ σιγαλιὰ τοῦ δάσους.

Ἐμεινα σαστισμένος, μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήσω τί συνέβαινε. Συγχρόνως ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω ἀνθρώπινες φωνὲς καὶ γαυγίσματα σκύλων. Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκα στὴν πόρτα. Τὴν ἄνοιξα. Δὲν ὑπῆρχαν πειὰ λύκοι! Ἐβγῆκα ἔξω μὲ τὴν ἴδια γαρὰ ποὺ θὰ ἔνοιωθε ἕνας πεθαμένος, ξυπνῶντας καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ μνῆμα του. Ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα ἦσαν πολλοὶ κυνηγοί. Καὶ στοὺς κυνηγοὺς αὐτοὺς χρωστοῦσαμε τὴ ζωή μας.

Φαντασθῆτε τὴ χαρά μου, ὅταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κυνηγῶν εἶδα τὸν πρίγκηπα Λέοντα Μ... ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ἀδελφῆς μου.

Ὁ Λέων εἶχε μείνει στὴν ἔπαυλι τοῦ θείου μου, ὅταν ἐμεῖς ἐφύγαμε. Μὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησί μας κι' αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἄρχισαν ν' ἀντσυγοῦν. Ἀπὸ μέρες ἄκουγαν πὼς εἶχαν ἐμφανισθῆ λύκοι, ποὺ ἔφταναν ὡς ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν χωριῶν, οἱ δὲ χωρικοὶ συνεννοοῦντο νὰ βγοῦν παγανιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσουν.

Ὁ Λέων καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ ἦσαν στὴν ἔπαυλι τοῦ θείου μου ἄρχισαν νὰ τυραννιοῦνται ἀπὸ ἀπαίσια προαισθήματα. Τέλος ὁ Λέων, χωρὶς νὰ γάσῃ καθόλου καιρό, ἀνέβηκε σ' ἕνα ἕλκυθρο, κι' ἐσύναξεν ὅσους χωρικοὺς μπόρεσε, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς των καὶ πῆραν τὸν ἴδιο δρόμο μὲ μᾶς μέσα στὸ δάσος, γιὰ νὰ μᾶς προφτάσουν.

Τὰ προαισθήματά τους δὲν ἦσαν ἀβάσιμα. Συνήντησαν τοὺς λύκους, μόλις ἐξημέρωσε, ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ ἐγὼ ἀνέβη στὴ στέγη τοῦ καλυβιοῦ, ὅπου εὕραστε κρυμμένοι. Λίγη ὥρα ἀν ἀργοῦσαν δὲν θὰ πρόφταιναν γιὰ μᾶς σώσουν.

Ἔτσι ἐγλυτώσαμε ἀπὸ τὸν φοβερώτερο κίνδυνο, ποὺ ἀντιμετώπισα στὴ ζωή μου.

Μ. ΒΑΤΙΝΕΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η Β'. ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

(ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στὶς 5 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 6 Δεκεμβρίου ἔγινεν εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ β' κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας» ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν λογίων καὶ δημοσιογράφων κ. κ. Α. Δράκου, Ἰ. Κότσικα, Κ. Σταματοπούλου, Δ. Παπανικολάου, δίδος Ταρσούλη καὶ πολλῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τοποθετηθῆ ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τῆς «Οἰκογενείας», ἀνεσύρθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς ἀριθμοὶ ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ἀναγνώστου μας κ. Σπ. Ἰ. Παύλου:

Ὁ α' ἀριθμὸς 14641, ὅστις κερδίζει Δρχ. 500, ὁ β' ἀριθμὸς 19610, ὅστις κερδίζει Δρχ. 150, ὁ γ' ἀριθμὸς 26009, ὅστις κερδίζει Δρχ. 100, ὁ δ' ἀριθμὸς 9654, ὅστις κερδίζει Δρχ. 50, ὁ ε' ἀριθμὸς 17668, ὅστις κερδίζει Δρχ. 50, ὁ στ' ἀριθμὸς 13537, ὅστις κερδίζει Δρχ. 50, ὁ ζ' ἀριθμὸς 15502, ὅστις κερδίζει Δρχ. 50, ὁ η' ἀριθμὸς 12443, ὅστις κερδίζει Δρχ. 50.

Οἱ κάτωθι ἑκατὸ (100) ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον μυθιστορήματος τοῦ Μπράμ Στόουκερ ὁ «Καπετὰν Βρυκόλακας»:

26656,	6949,	11178,	7151,
6109,	4927,	24464,	26416,
1320,	26791,	3620,	14977,
11417,	11416,	5728,	3687,
0237,	25997,	25498,	6819,
10790,	734,	5458,	14718,
5457,	5456,	712,	2036,
20512,	13696,	9079,	23959,
318,	2641,	2125,	22870,
6892,	518,	2481,	25668,
26659,	15339,	21302,	18966,
20936,	9811,	14196,	15017,
2309,	26011,	23708,	8021,
23331,	13793,	1956,	8428,
12569,	16520,	4587,	17456,
21318,	3545,	15963,	564,
11826,	21071,	1729,	23908,
9113,	13625,	9687,	5874,
14804,	10642,	19412,	5916,
4578,	16568,	15121,	9425,
16148,	21474,	9714,	11810,
11521,	18613,	16286,	23573,
11888,	6843,	1643,	6732,
16378,	20026,	26087,	2984,
1527,	19651,	5917,	13147.

Οἱ κάτωθι ἑβδομήκοντα (70) ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος «Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ»·

9948,	22724,	22136,	14297,
26116,	14618,	475,	22174,
496,	19041,	17224,	4657,
13605,	23783,	22236,	20507,
5501,	13449,	26596,	46,
2929,	17756,	18783,	24664,
8545,	2421,	6865,	23743,
11325,	11411,	8924,	17333,
14474,	10886,	20467,	8391,
10158,	7042,	22778,	1407,
22979,	13769,	2376,	24487,
16254,	21049,	486,	8725,
18283,	12688,	26462,	6491,
16222,	13662,	17191,	2340,
13756,	1399,	14537,	16611,
21226,	24841,	25191,	24296,
6048,	24931,	18721,	17586,
10200,	24210.		

Οἱ ἀναγνῶσται μας, οἱ ἔχοντες φύλλα «Οἰκογενείας» μὲ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμούς, πρέπει νὰ φέρουν τὰ φύλλα αὐτὰ εἰς τὰ Γραφεῖα μας διὰ νὰ πάρουν τὰ δῶρα των, ἔχοντες μαζύ των καὶ δελτίον ταυτότητος.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τυχεροὶ ἀναγνῶσται μας, πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰ δελτία, τῶν ὁποίων οἱ ἀριθμοὶ κερδίζουν καὶ θὰ λάβουν τὰ δῶρα των.

Ἡ γ' κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας» θὰ γίνῃ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Λέκκα 7) τὴν 5 μ.μ. τῆς Τετάρτης 13 Δεκεμβρίου.

Ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπιθυμοῦν, δύνανται νὰ παραστοῦν στὴν κλήρωσι αὐτή, καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἑπομένας.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 || Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 || Ἀμερικῆς » 6
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκκα 7.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt.41) New York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo — Belge.
ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γ. Παν—ζῆ. Τὰ ποιήματα, τὰ δίστιχα μάλλον, ποὺ μᾶς στέλνετε, θείχνουν πὼς δὲν ἔχετε ἀκόμα τὴν παραμικρὴ ἰδέα μετρικῆς. — Γ. Δ. Μ., Τρίπολιν. Ἡ ἐρωτική σας ἐξομολόγησις κάπως... γλυκανάλατη. Ἂν τὴν γράφατε γιὰ νὰ τὴν στείλετε πρὸς ἐκείνη, πρὸς τὴν ὁποία ἀπευθύνεται καὶ ὄχι γιὰ νὰ κάνετε φιλολογία, θὰ ἦταν πιὸ φυσική, καὶ συνεπῶς καλύτερη.... — Κωνσταντινουπολίτισσαν. Θὰ ἀποκόψετε τὸ δελτίο σας καὶ θὰ μᾶς τὸ ἀποστείλετε ταχυδρομικῶς. Πολὺ χαιρετισμένο τὸ ἀνέκδοτο τῆς θείας σας. — Χ. Γ. Τὸ ποίημά σας ἄτεχνον. — Κ. Κεσίσογλου., Ἐνταῦθα. Τὸ πεζογράφημά σας ὄχι ἐνδιαφέρον. Περιγραφὲς ἀτελείωτες, χωρὶς τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. — Τάκην Ρέλην. Πολὺ κοινὰ τὰ ποιήματά σας. Δὲν ἔχουν καμμιὰ χάρι, οὔτε στὴ στιχουργία τους, οὔτε στὴν ἔμπνευσί τους.... — Ι. Γιαννικόπουλον. Καὶ γιὰ τὰ δικά σας ποιήματα ἔχουμε νὰ ποῦμε ὅ,τι λέμε στὸν προηγούμενο φίλο μας.— Α. Ἰωάννου, Κύπρον. Ὄχι χρήσιμα. — Π. Μαυρείδην, Λάρνακα. Ἡ «Κόρη τῆς Μινιόν», ποὺ θἀρχίσουμε δημοσιεύοντες ἀπὸ τοῦ Χριστουγεννιάτικου φύλλου τῆς «Οἰκογενείας» ἀποτελεῖ ἐντελῶς αὐτοτελῆ συνέχεια τῆς περίφημης «Μινιόν» ποὺ τόσο σᾶς ἐνδιέφερε. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς ἥρωας τοῦ μυθιστορήματος, ἐμφανίζεται σ' αὐτὸ κι' ἕνα νέο πρόσωπο, ὁ «Μαῦρος Ἀετός», ὁ τρομερὸς ἀρχηγὸς τῆς Καμόρρας, ὁ ὁποῖος παίζει πολὺ σπουδαῖο ρόλο. Ἐκτὸς τοῦ Μαύρου Ἀετοῦ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους στὴν «Κόρη τῆς Μινιόν» καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτας τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, γιατὶ τὸ ἔργο διαδραματίζεται στὴν ἀρχὴ στὴ Νεάπολι καὶ κατόπιν στὸ ἐπαναστατημένο Παρίσι.... Θέλετε τώρα νὰ σᾶς ποῦμε τί ἀπόγινε ἡ σατανικὴ Μαλφέρα.... Ἄ! Εἶστε πολὺ περίεργος, ἀγαπητέ μας φίλε. Κάμετε λίγο ὑπομονὴ καὶ θὰ μάθετε. Μᾶς ρωτᾶτε ἐπίσης γιατὶ δὲν δημοσιεύουμε κανένα μυθιστόρημα τοῦ Πονσὸν ντὲ Τερράϊγ; Τί νὰ σᾶς ποῦμε;... Δὲν ἀρέσουν καθόλου τὰ ἔργα του... Εἶνε μάλιστα περίεργο πῶς ὁ «Ροκαμβόλ» σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία στὴν ἐποχή του. Τὰ πάντα εἶνε σαλατοποιημένα στὰ ἔργα του, ἀδικαιολόγητα, ἀφύσικα καὶ δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὰ οὔτε ἡ πιὸ ὑποτυπώδης ψυχολογία. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο μὲ τοὺς ἄλλους λαϊκοὺς μυθιστοριογράφους, ὅπως ὁ Δουμᾶς, ὁ Ζεβακό, κλπ. Αὐτοὶ ἔχουν καὶ ὡραῖο ὕφος καὶ προσέχουν σ' αὐτὰ ποὺ γράφουν καὶ τὶς ὑπερβολές τους ἀκόμα τὶς παρουσιάζουν μὲ φυσικὸ τρόπο, ὥστε νὰ μὴν ξαφνιάζουν τὸν ἀναγνώστη καὶ νὰ τὸν κάνουν ν' ἀναρωτιέται.· «Γιατὶ ἔγινε αὐτό;».

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Στὸ Χριστουγεννιάτικο — Πανηγυρικὸ **"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"**

———— Ἀρχίζει ἡ γνησία, ἡ αὐθεντική, ἡ ἀπολύτως ἀληθὴς ————

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΟΥ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ἐπὶ τῇ βάσει ἀκριβεστάτων στοιχείων, συνεντεύξεων, ἐπιστολῶν, χειρογράφων, ἐκμυστηρεύσεων καὶ ἐπισήμων ἀνακοινώσεων. Μὲ **ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ** τῆς πριγκηπίσσης **ΑΣΠΑΣΙΑΣ**, εὐγενῶς παραχωρηθέντα στὸ «Μπουκέτο», μὲ πλουσίαν συλλογὴν σπανίων καὶ ἀγνώστων φωτογραφιῶν τοῦ τόσον σκληρῶς δοκιμασθέντος βασιλικοῦ ζεύγους, κλπ. κλπ.

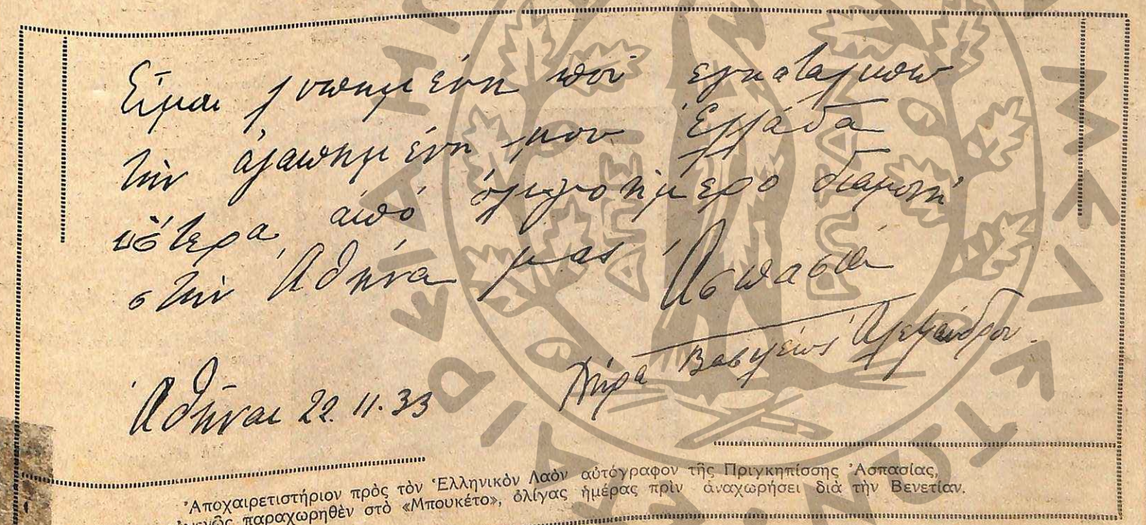
ΙΔΟΥ ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Τὰ παιδικὰ χρόνια τῆς Ἀσπασίας Μάνου καὶ τοῦ πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου.—Τὰ παιγνίδια τους στὸ Βασιλικὸ Κῆπο.—Ἡ πρώτη συμπάθεια.—Ἡ ἐκδρομές τους.—Ἡ γλυκειὰ καρδιὰ τῆς πριγκηπίσσης Ἑλένης, νῦν Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας.—Τὸ εἰδύλλιον Ἀσπασίας - Ἀλεξάνδρου.—Ἡ πρώτη ἐξομολόγησις τοῦ Ἀλεξάνδρου.—Ὁ πόλεμος τοῦ 1912—13.—Ὁ Ἀλέξανδρος στὸ μέτωπο.—Ὁ ἀποχωρισμός.—Τί εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος φεύγοντας στὴν μητέρα τῆς δίδος Μάνου.—Ἡ καλωσύνη τῆς βασιλίσσης Σοφίας.—«Προτιμῶ νὰ νυμφευθῇ ὁ Ἀλέξανδρος μιὰ εὐγενικὴ Ἑλληνίδα κόρη».—Ἡ τραγωδία τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ.—Ἡ-μέρες δακρύων καὶ ἀπογνώσεως.—Τὰ συγκινητικὰ λόγια τοῦ Κωνσταντίνου στὸν Ἀλέξανδρο.—«Ἀλέξανδρε, ἀπὸ σήμερα εἶσαι βασιλεύς !...».—Ὁ ρόλος τοῦ κ. Βενιζέλου.—Πῶς ἔγινεν ὁ γάμος τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου μὲ τὴν Ἀσπασίαν.—Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀμύνης ἐξανίστανται.—Ἕνα ταξεῖδι στὸ Παρίσι.—Ἡμέρες εὐτυχίας καὶ ἔρωτος.—Στὸ Τατόϊ.—Πῶς ἀκριβῶς συνέβη τὸ μοιραῖο δυστύχημα στὸν Ἀλέξανδρο.—Πῶς τὸ ἀφηγεῖται ἡ πριγκήπισσα Ἀσπασία.—Στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου.—Ἡ τελευταίες ἡμέρες τοῦ Ἀλεξάνδρου.—Τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸ μέλλον τῆς συζύγου του.—Ἡ πρόσκλησις τοῦ κ. Βενιζέλου.

Ὄνειρα καὶ θλιβερὰ προμηνύματα.—Τὸ ὅραμα τοῦ βασιλέως Γεωργίου Α΄, κλπ. κλπ.

Φροντῖστε νὰ προμηθευθῆτε **ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"**

Μολονότι θὰ τυπωθῇ εἰς 100 χιλιάδες τεύχη, ἡ ζήτησις θὰ εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε θὰ γίνῃ ἀνάρπαστον!...

Εἶμαι γνωμένη νοι ἐμπλαγιαν
τὴν ἀγαπημένη μου ἐμμάδα
τέρα, αὐτὸ ὑγρομέρο διαμον'
σ' Ἀθήνα μας Ἀθηνᾶ
Ἀθῆναι 22.11.33 Πρίγ. Βαβγένη Ἀρχιέπισκοπος

Ἀποχαιρετιστήριον πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν αὐτόγραφον τῆς Πριγκηπίσσης Ἀσπασίας, εὐγενῶς παραχωρηθὲν στὸ «Μπουκέτο», ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀναχωρήσει διὰ τὴν Βενετίαν.

Χαριτωμένη Σελίς

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Ὦ Ἀθήνα, πρώτη χώρα
Τί τρελλοὺς ποὺ τρέφεις τώρα!...

Χάλασ' ὁ κόσμος σήμερα
κ' εἴμαστε ὅλοι γλέντι
τρῶν' τ' ἄγρια τὰ ἤμερα
καὶ δὲν γνωρίζει, ὅπως λέν'
ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη...

Στὶς Τζιτζιριὲς τὶς προάλλες ἕνας (γέρος
Ἔγιν' ἔτσι ἄψε-σβῦσε... γ—Ε-(ΡΩΣ
Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ μόνη
Δυὸ γειτόνισσες στριμώνει
Κι' ὅπως λέν' ἡ φτιερίδες
Τὴν καρδιά του χώρισε
Παρευθὺς σὲ δυὸ μερίδες
Καὶ τὴ φιλοδώρησε
μετὰ πάσης εὐκολίας,
εἰς τὰς δυό του θαυμαστρίας.

Μιὰ καρδιὰ ὅμως δὲν φτάνει
σ' ἕνα ζεῦγος θηλυκῶν
Καὶ ἀμέσως μάνι-μάνι
ἄναψε φρικτὸ κακόν,
ἡ γρηὲς πιαστήκανε
καὶ ξεμαλλιαστήκανε!...

Στὸν παληὸ καιρὸ οἱ γέροι
—ἄχ, ἀγάπη φόνισσα! —
δὲν ἐτρίβανε πιπέρι,
οὔτε... τὴ γειτόνισσα!
Μὰ τὴν σήμερον ἡμέρα
— οὔτε λίγα, οὔτε πολὺ —
πῆραν τὰ μυαλὰ ἀέρα,
κάθε γέρο—ραμολὶ
κάθε γηραιοῦ τσιφούτη
κι' ἀντὶς πλέον γιὰ κουρκοῦτι
βρῆκαν — ἀδερφὸς — δουλειὰ
προτιμοῦνε τὰ φιλιὰ
κι' ἂν ὁ δύστυχος δὲν σφάλλω
τὰ φιλιά, τὴν ἀγκαλιὰ
μιὰ κι' ἀκόμα κάτι ἄλλο..
Δυὸ τρυγόνες μ' ἕνα σμπάρο
καὶ τὸ μαῦρο τους τὸ φλάρο!...

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

—Ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀϋπνία.

—Ποιός ;

—Νά... κοιμηθῆ καὶ νὰ τήν... ξεχάσῃ!

* * *

—Σερβιτόρε, αὐτὴ ἡ πετσέτα εἶνε βρώμικη.

—Ὄχι, κύριε. Μόνο ποὺ τὴν ξεδίπλωσα, ἀνάποδα! Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἶνε... καθαρή.

* * *

Στὸ Πταισματοδικεῖον.

Ὁ δικαστής. — Τί ἐπάγγελμα κάνετε;

Ὁ κατηγορούμενος (μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν). — Εἶμαι τραγικὸς ποιητής!

Ὁ δικαστής. — Αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπάγγελμα. Εἶνε... ἐγκεφαλικὴ ἀρρώστεια!

* * *

—Θέλεις νὰ κάνῃς γρήγορα παιδί;

—Ναί.

— Τότε νὰ παντρευτῇς γυναῖκα... ἔγκυο!

* * *

Ἐργάτης. — Παντρεύτηκα, ἀφεντικό, καὶ ἤθελα νὰ μοῦ ἀνεβάσῃς τὸ μισθό.

Ἐργοστασιάρχης. —Λυποῦμαι πολύ, παιδί μου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τίποτε... Ἡ ἑταιρία εἶνε ὑπεύθυνος μόνον γιὰ τά... δυστυχήματα ποὺ συμβαίνουν ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου!

* * *

Κυρία καὶ ὑπηρέτρια:

—Μαρία, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ δέχεσαι τὸν ἀγαπημένο σου μέσα στὴν κουζίνα....

—Εὐχαριστῶ, κυρία, εἶσθε κρύα. Ἀπὸ αὔριο θὰ τὸν δέχωμαι στό... σαλόνι!

* * *

Ὁ φοιτητής. — Ἐνοικιάζεται, παρακαλῶ, ἡ σάλα;

Ἡ σπιτονοικοκυρά.—Μάλιστα.

Ὁ φοιτητής (μορφάζων).—Μοῦ φαίνεται ὑγρὸ τὸ δωμάτιο. Θὰ ἔχῃ ρευματισμοὺς ἐδῶ μέσα.

Ἡ σπιτονοικοκυρά.—Ἄ! μπᾶ! Αὐτοὺς τούς... πῆρε ὁ τελευταῖος νοικάρης!

* * *

Διάλογος μεταξὺ ἑνὸς βλακὸς καὶ ἑνὸς ἐξύπνου:

Ὁ βλάξ. — Ἤθελα νὰ μάθω γιὰ ποιὸν λόγον δὲν μιλᾶς ποτὲ μαζύ μου.

Ὁ ἔξυπνος. — Θέλεις νὰ μάθῃς; Νὰ γιατί. Ὅταν δὲν εἶσαι σύμφωνος μὲ τὴν γνώμη μου λυποῦμαι γιὰ λογαριασμό σου, καὶ ὅταν εἶσαι σύμφωνος, ἀρχίζω νὰ ἀνησυχῶ... γιὰ τὸν ἑαυτό μου!

* * *

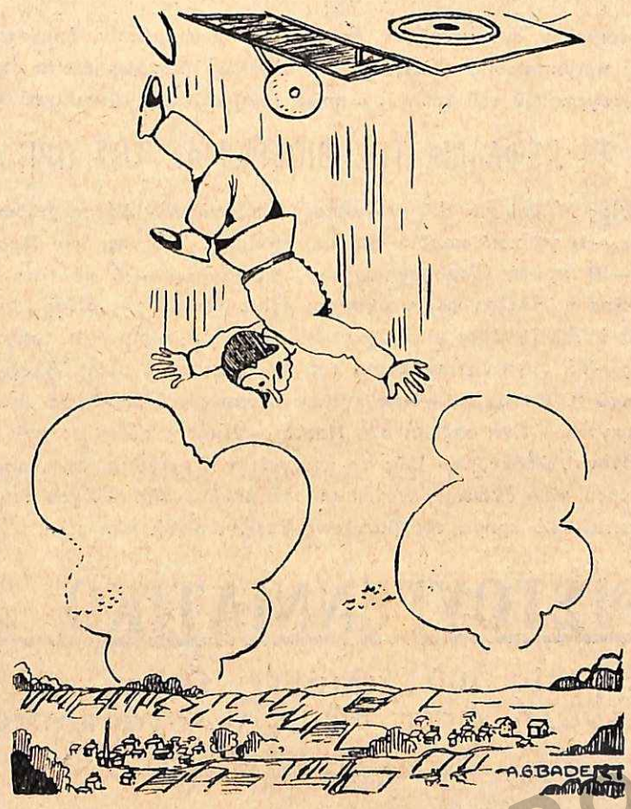
Μεταξὺ φίλων.

—Ἂν κλέψῃς τίποτε, ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε, θὰ μετανοιώσῃς μιὰ μέρα.

—Μπᾶ! ἔκλεψες ποτὲ τίποτε!

—Ναί, ἕνα φιλὶ καὶ παντρεύτηκα, πρὸς τιμωρίαν μου, τὴν γυναῖκα ποὺ φίλησα!...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ : —Θεέ μου, φύλαξέ με μὴν πέσω ἀπάνω στὴν πεθερά μου !...

Στὸ καφενεῖο :
Ὁ πελάτης.—Γκαρσόν, μέσα στὸν καφέ μου βρῆκα μιὰ κατσαρίδα !
Τὸ γκαρσόν.—Ἄ, τὴν βρήκατε, κύριε !... Ἐπὶ τέλους !... Τὴν κυνηγοῦσα τὴν ἀφιλότιμη ἀπ' τὸ πρωΐ !...

Τ' ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Ο... ΣΩΤΗΡΑΣ ΤΗΣ!..

Κάποτε, μιὰ ρωμαντικὴ Γαλλίδα ἔπεσε στὸν Σηκουάνα γιὰ λόγους ἐρωτικούς, τὴν ἔσωσε δὲ ἕνας μεγαλόσωμος γυμνασμένος σκύλος τῆς Νέας Γῆς, ὁ ὁποῖος βούτηξε στὸ νερό. Ἡ νέα πέφτοντας στὸ ποτάμι, λιποθύμησε. Μετὰ τὴν διάσωσί της, ὅταν συνῆλθε, ἐδήλωσε στὸν πατέρα της ὅτι, δὲν θὰ παντρευτῇ ἄλλον ἀπὸ τὸν σωτῆρα της.

—Ἀδύνατον, τῆς εἶπε ὁ πατέρας της.

—Μήπως εἶνε παντρεμένος; ρώτησε ἡ νέα.

—Ὄχι.

—Πολὺ γέρος;

—Οὔτε.

—Μὰ τότε ποιὸς εἶνε ὁ σωτήρ μου;

—Ὁ σωτήρ σου, παιδί μου; Ἕνας σκύλος τῆς Νέας Γῆς!

Κάκκαλο ἡ ρωμαντικὴ νέα!...